JOHN VERDON

ÎNCHIDE OCHII STRÂNS

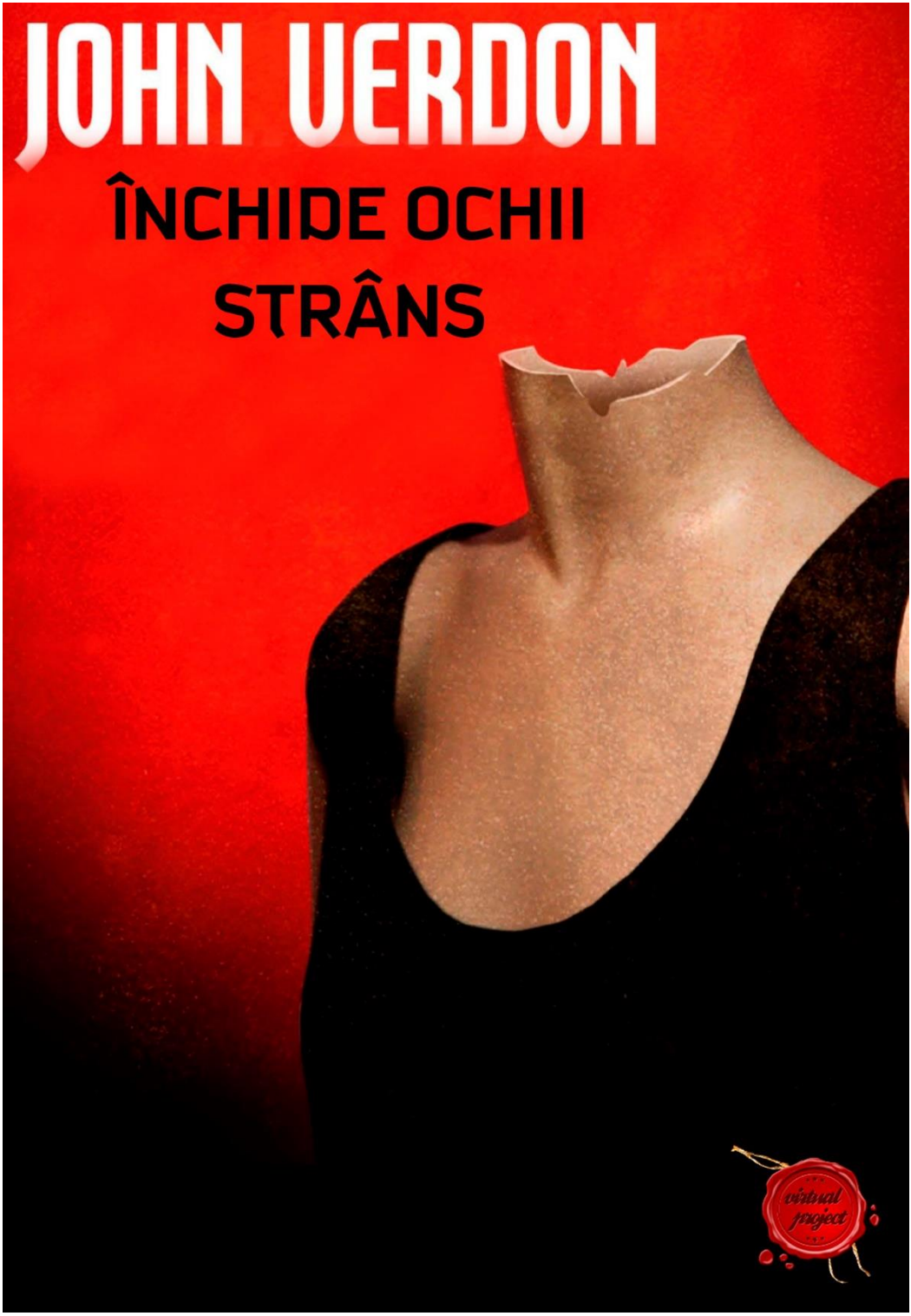

JOHN VERDON

Seria: Dave Gurney #2

ÎNCHIDE OCHII STRÂNS

Original: *Shut Your Eyes Tight* (2011)

Traducere din limba engleză și note de:
OANA CHIȚU

virtual-project.eu

PALADIN
2018

PROLOG

Soluţia perfectă

Stătea în faţa oglinzii şi zâmbea pe deplin mulţumit de reflexia-i surâzătoare. Mai mulţumit nici c-ar fi putut să fie în clipa aia de el însuşi, de viaţa lui, de inteligenţa lui – ba nu, era mai mult de atât, mai mult decât pură inteligenţă. Capacitatea lui intelectuală putea fi descrisă mai degrabă ca o înţelegere profundă a tot ce exista în lume. Chiar asta era – o înţelegere absolută ce depăşea cu mult orice fel de înţelepciune omenească. Îşi privi în oglindă chipul tot mai zâmbitor, savurând fraza reuşită pe care o contura pe măsură ce o gândea. Simţea, literalmente simţea, în sinea lui, cât de bine înţelegea tot ce ţinea de umanitate. Cursul pe care-l luau evenimentele era dovada acestei abilităţi.

În primul rând, ca s-o spunem pe şleau, nu fusese prins. Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore şi în timpul în care Pământul aproape terminase o mişcare de revoluţie, el era clipă de clipă în siguranţă. Era totuşi de aşteptat, de vreme ce luase toate măsurile să nu lase nicio urmă, niciun indiciu care putea conduce pe cineva către el. Şi nici nu apăruse cineva. Aşadar, i se părea potrivit să considere că uciderea târfei ăleia îngâmfate fusese un succes desăvârşit.

Totul decursese conform planului, lin, definitiv – da, definitiv era cuvântul potrivit. Totul se petrecuse aşa cum anticipase, fără poticniri, fără surprize… cu excepţia acelui sunet. Vreun cartilaj? Pesemne că asta trebuie să fi fost. Ce altceva?

O chestiune atât de minoră încât n-avea niciun sens să mai resimtă şi acum senzaţia pe care i-o produsese. Dar poate că intensitatea şi persistenţa senzaţiei erau rezultatele fireşti ale sensibilităţii lui nefireşti. Agerimea avea un preţ.

Sigur că trosnetul acela slab avea să devină într-o zi la fel de vag în amintirea lui ca imaginea sângelui, care începea deja să pălească. Era important să rămână cu picioarele pe pământ ca să-şi aducă aminte că totu-i trecător. În cele din urmă şi undele de pe lac pier.

PARTEA ÎNTÂI

Grădinarul mexican

Capitolul 1

Viaţa la ţară

Era o dimineaţă de septembrie stăpânită de o linişte asemănătoare cu cea din inima unui submarin care pluteşte în imersie, cu toate motoarele oprite, pentru a păcăli dispozitivele de ascultare ale inamicului. Întregul peisaj era parcă ţintuit de strânsoarea invizibilă a unei linişti absolute, liniştea dinaintea furtunii, o linişte la fel de profundă şi de imprevizibilă ca oceanul.

Fusese o vară dubios de liniştită. Vremea aproape secetoasă secătuia puţin câte puţin viaţa din firele de iarbă şi din copaci. Frunzele se făceau din verzi, maronii şi începuseră deja să cadă în linişte de pe crengile arţarilor şi ale fagilor, lăsând prea puţine şanse pentru o toamnă colorată.

Dave Gurney stătea chiar în faţa uşilor de sticlă ale bucătăriei lui în stil rustic, privind afară spre grădină şi spre peluza tunsă ce despărţea casa spaţioasă de pajiştea cu ierburi înalte ce cobora spre lac şi spre hambarul vechi, vopsit în roşu. Dave nu prea era în largul lui şi nu reuşea să se concentreze, atenţia zburându-i de la stratul de sparanghel din capătul grădinii la buldozerul mic şi galben de lângă hambar. Sorbi abătut din cafeaua care începea să se răcească în aerul uscat.

Să pună îngrăşământ sau să nu pună – asta era întrebarea legată de sparanghel. Sau cel puţin asta era prima întrebare. Dacă răspunsul era afirmativ, atunci apărea o a doua întrebare: vărsat sau ambalat? După cum aflase, de pe diversele site-uri pe care i le indicase Madeleine, îngrăşământul era cheia succesului pentru cultivarea sparanghelului, dar lui Dave nu-i era prea clar dacă planta avea nevoie de un nou tratament pe lângă cel aplicat primăvara trecută.

Încercase, cu inima-ndoită, ca în cei doi ani de când se aflau în Catskills, să se ocupe de treburile casei şi ale grădinii, pe care Madeleine şi le asumase cu un entuziasm aproape instantaneu. Însă eforturile lui erau în permanenţă roase de termitele remuşcării cumpărătorului – remuşcare ce nu viza

neapărat achiziţia casei şi cele douăzeci de hectare idilice, pe care continua să o considere o investiţie bună, cât decizia importantă venită odată cu ea de a părăsi Poliţia din New York şi de a se pensiona la patruzeci şi cinci de ani. O întrebare nu-i dădea pace: să nu fi schimbat oare un pic cam prea devreme insigna de detectiv clasa I pentru îndatoririle de horticultor ale unui aşa-zis moşier?

Îndoielile lui Dave erau îndreptăţite de câteva evenimente prevestitoare. De când se mutaseră în paradisul lor bucolic, lui Dave i se zbătea din când în când pleoapa stângă. Spre mâhnirea lui şi disperarea lui Madeleine, se apucase iar de fumat, după cincisprezece ani de abstinenţă. Şi, bineînţeles, mai era şi întâmplarea aceea despre care mai bine nu mai vorbea – decizia lui din toamna trecută de a se implica, la doar un an de la pensionare, în cazul oribil de crimă, Mellery.

Abia scăpase cu viaţă în urma acelei experienţe; ba o pusese chiar şi pe Madeleine în pericol, şi ca urmare a momentului de luciditate pe care îl aduce apropierea iminentă a morţii, Dave se simţise pentru o vreme motivat să se dedice pe deplin plăcerilor simple ale noii lor vieţi rurale. Dar nici nu-ţi faci bine o imagine clară despre modul în care vrei să trăieşti, că se şi întâmplă ceva comic şi, dacă n-o priveşti zilnic, începe să se şteargă treptat. Un moment de graţie nu-i decât un moment de graţie. Neasimilată, imaginea devine un fel de fantomă neclară pe retină, ce dispare precum amintirea unui vis, stingându-se până când, în cele din urmă, nu mai e decât o notă discordantă în murmurul de fundal al vieţii tale.

Gurney îşi dădu seama că, odată ce-nţelesese procesul acela, nu însemna că putea să-l şi inverseze cu vreo cheie magică – dar înţelese că cel mai bine era să manifeste un entuziasm moderat vizavi de traiul lor bucolic. Numai că el şi soţia lui vedeau lucrurile diferit. Dave se întreba dacă o persoană se poate într-adevăr schimba sau mai precis, dacă *el* se putea schimba vreodată. În momentele lui cele mai sumbre, Gurney se simţea descurajat de rigiditatea anchilozantă a felului său de a gândi şi de *a fi*.

Situaţia cu buldozerul era un exemplu foarte bun. Dave cumpărase cu şase luni în urmă un buldozer mic, vechi şi uzat şi i-l descrisese lui Madeleine ca pe o unealtă utilă pentru domeniul lor de douăzeci de hectare de pădure şi păşune şi aleea nepavată de patru sute de metri. Dave îl vedea ca pe un bun mijloc de a face modificări şi îmbunătăţiri peisagistice – un lucru bun şi folositor. Madeleine nu vedea în maşinărie o dovadă a promisiunii soţului ei de a se implica mai mult în noua lor viaţă, ci mai degrabă un simbol zgomotos şi puţind a motorină al nemulţumirii lui Dave – al nemulţumirii lui faţă de împrejurimi, al supărării lui pentru că se mutaseră din oraş în munţi, al obsesiei lui de a modela cu forţa noua lor

lume după chipul şi asemănarea minţii lui. Femeia nu-şi exprimase nemulţumirea decât o dată, şi atunci foarte pe scurt:

— De ce nu poţi accepta pur şi simplu ceea ce este în jurul nostru ca pe un dar, un dar absolut minunat fără să tot încerci să-l *repari*?

În timp ce stătea în faţa uşilor de sticlă, amintindu-şi cu neplăcere comentariul lui Madeleine şi răsunându-i în minte tonul ei exasperat, auzi vocea reală a femeii de undeva din spate:

— E vreo şansă să te uiţi azi la frânele bicicletei mele?

— Ţi-am zis c-o să mă uit.

Dave mai luă o gură de cafea şi se strâmbă. Cafeaua era enervant de rece. Gurney aruncă o privire la vechiul ceas cu pendulă de deasupra bufetului din lemn de pin. Mai avea cam o oră liberă înainte să trebuiască să susţină una dintre prelegerile ocazionale de la Academia de Poliţie din Albany.

— Ar trebui să vii cu mine într-una din zilele astea, zise ea, ca şi cum tocmai i s-ar fi năzărit ideea.

— O să vin, spuse el.

Ăsta era răspunsul clasic la invitaţiile pe care soţia lui i le făcea periodic de a o însoţi în plimbările ei pe bicicletă, prin pădurile şi pe pajiştile ţinutului Catskills. Dave se întoarse spre Madeleine. Femeia stătea în pragul uşii bucătăriei, îmbrăcată cu nişte colanţi vechi, un hanorac larg şi cu o şapcă de baseball pătată de vopsea. Dintr-odată, Dave nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ce e? zise ea, înălţând capul.

— Nimic.

Câteodată prezenţa ei îl fermeca aproape pe loc şi atunci îi dispăreau din minte toate gândurile confuze şi negative. Soţia îi era una dintre acele fiinţe rare: o femeie foarte frumoasă căreia părea să-i pese extrem de puţin de felul în care arăta. Madeleine se apropie şi rămase alături de el, privind pe geam.

— Căprioarele au mâncat seminţele pentru păsări, spuse ea mai mult amuzată decât supărată.

În capătul celălalt al peluzei, trei recipiente pentru hrănirea păsărilor fuseseră smulse din suportul lor. Uitându-se la ele, Dave îşi dădu seama că, într-o oarecare măsură, împărtăşea sentimentele binevoitoare ale lui Madeleine faţă de căprioare şi de pagubele minore pe care le provocaseră – ceea ce părea ciudat, de vreme ce părere lui era complet diferită de a ei în privinţa dezastrului provocat de veverije, care mâncau chiar acum seminţele de pe fundul vaselor la care nu reuşiseră să ajungă căprioarele. Agitate, rapide şi cu mişcări agresive, veverijele păreau mânate de dorinţa lacomă de a consuma orice grăunte de hrană.

Pe măsură ce zâmbetul i se ştergea de pe buze, Gurney privea animalele cu o oarecare iritare despre care credea, în momentele sa de obiectivitate, că era un fel de reacţie la tendinţa lui de a reflecta la prea multe lucruri – o stare de iritare creată şi amplificată de aspectele negative ale căsniciei. Madeleine credea că veveriţele sunt fascinante, isteţe, ingenioase şi demne de respect pentru energia şi determinarea lor. Părea să le iubească la fel de mult cum iubea majoritatea lucrurilor. El, pe de altă parte, ar fi vrut să le împuşte.

Ei bine, nu chiar *să le împuşte*, să le omoare sau să le schilodească, ci poate doar să le atingă puţin cu o armă cu aer comprimat, destul de tare cât să le gonească de pe hrănitoarele de păsări şi să le pună pe fugă în pădure, acolo unde le era locul. Crima, în sine, nu i se părea o soluţie. În cei douăzeci şi cinci de ani petrecuţi în NYPD, ca detectiv la secţia de omucideri, în care avusese de-a face cu oameni violenţi, într-un oraş violent, Dave nu scosese niciodată arma din toc şi abia dacă o atinsese în afara poligonului de tragere. Deci nu voia în niciun caz să-nceapă să o mânuiască acum. Nu era sigur ce-l atrăsese spre cariera de poliţist sau ce-l făcuse să-i rămână fidel atât amar de vreme, însă cu siguranţă nu dorinţa de a avea o armă şi nici soluţia simplă, dar înşelătoare de-a o folosi.

Dave îşi dădu seama că Madeleine se uita la el în felul ei curios şi scrutător – probabil îi ghicea gândurile cu privire la veveriţe, după cât de tare strângea el din maxilar. Ca răspuns la aparenta ei intuiţie, Dave începu să spună ceva care să justifice ostilitatea lui faţă de şobolanii aceia cu cozi stufoase, dar chiar atunci sună telefonul. De fapt, două telefoane sunară în acelaşi timp, cel fix, din salon şi telefonul lui mobil aflat pe blatul de bucătărie. Madeleine se îndreptă spre salon. Gurney răspunse la mobil.

Capitolul 2

Mireasa măcelărită

Jack Hardwick era un cinic afurisit, grosolan, cu ochi sticloşi, care bea prea mult şi căruia i se părea că aproape totul în viaţă e o glumă nesărată. Puteai să-i numeri admiratorii înflăcăraţi pe degete şi nu prea inspira nici încredere. Gurney era convins că, toate motivaţiile îndoielnice odată înlăturate, Hardwick n-ar mai fi rămas cu niciuna.

Pe de altă parte, Dave îl considera unul dintre cei mai inteligenţi şi abili detectivi cu care lucrase vreodată. Aşa că atunci când puse telefonul la

ureche și-i auzi vocea inconfundabilă, aspră ca șmirghelul, îl încercă un val de sentimente contradictorii.

— Davey, băiete!

Gurney tresări. Nu fusese niciodată un „Davey" și nici nu avea să fie, așa că bănuia că tocmai de aceea îi spusese Hardwick astfel.

— Cu ce te pot ajuta, Jack?

Râsul zgomotos al lui Hardwick era la fel de enervant și nelalocul lui ca întotdeauna.

— Când lucram la cazul Mellery, te lăudai tot timpul că te trezești odată cu găinile. M-am gândit să te sun, să văd dacă e adevărat.

Trebuia mereu să înduri câteva mișcouri înainte ca Hardwick să catadicsească să treacă la subiect.

— Ce vrei, Jack?

— Chiar ai găini care cotcodăcesc și se găinățează la ferma aia a ta sau era doar așa, o vorbă din popor?

— Ce vrei, Jack?

— De ce mama dracului ar trebui să vreau ceva? Nu se poate ca un vechi amic să-și sune un alt vechi amic de dragul vremurilor trecute?

— Mai lasă-mă cu amicii tăi vechi, Jack, și zi-mi de ce m-ai sunat.

Hohotul răsună iar.

— Cât de glacial, Gurney, cât de rece!

— Uite, încă nu mi-am băut a doua ceașcă de cafea. Dacă nu treci la subiect în următoarele cinci secunde închid. Cinci… patru… trei… doi… unu…

— O miresică a fost căsăpită la nuntă. M-am gândit că te-ar interesa.

— De ce m-ar interesa așa ceva?

— Rahat, păi cum ar putea un detectiv de primă mână de la omucideri să *nu* fie interesat? Am zis că a fost căsăpită? Cred că ar fi trebuit să spun „măcelărită". Arma crimei a fost o macetă.

— Detectivul de care zici s-a pensionat.

De partea cealaltă se auzi râsul ca un muget prelung.

— Nu glumesc, Jack. Chiar m-am pensionat.

— Ca atunci când te-ai băgat să rezolvi cazul Mellery?

— A fost o abatere temporară.

— Nu zău?

— Uite, Jack…

Gurney își pierdea răbdarea.

— Bine, te-ai retras. Am priceput-o. Dar lasă-mă două minute ca să-ți prezint oportunitatea.

— Jack, pentru numele lui Dumnezeu…

— Două amărâte de minute. Două. Atât de ocupat eşti să-ţi masezi bilele de golf de pensionar, că nu poţi să stai de vorbă două minute cu vechiul tău partener?

Numai gândindu-se la asta, lui Gurney începu să i se zbată pleoapa.

— N-am fost niciodată *parteneri*.

— Cum dracu' poţi să zici aşa ceva?

— Am lucrat împreună la câteva cazuri. N-am fost parteneri.

Dacă era s-o spună pe-aia dreaptă, Gurney trebuia să recunoască faptul că el şi Hardwick avuseseră, cel puţin dintr-un anumit punct de vedere, o relaţie unică. Cu zece ani în urmă, pe când lucrau în jurisdicţii aflate la o sută şaizeci de kilometri distanţă şi anchetau piste diferite ale aceluiaşi caz de omucidere, cei doi detectivi descoperiseră, fiecare, câte o jumătate a trupului tăiat al victimei. O descoperire ca asta poate crea în munca detectivistă o legătură puternică, deşi bizară.

Hardwick îşi coborî vocea într-un registru sincer, plin de patos.

— Mă asculţi două minute sau nu?

Gurney cedă.

— Dă-i drumul.

Hardwick reveni la stilul lui oratoric de prezentator de bâlci cu cancer la gât.

— Evident, eşti un tip ocupat, aşa că am să trec direct la ce te interesează. Vreau să-ţi fac o favoare imensă.

Hardwick făcu o pauză.

— Mai eşti acolo?

— Vorbeşte mai repede.

— Ticălos nerecunoscător! Bine, uite ce am pentru tine. O crimă senzaţională comisă acum patru luni. O puştoaică răsfăţată şi plină de bani se căsătoreşte cu un psihiatru celebru. O oră mai târziu, la petrecerea care avea loc în casa somptuoasă a psihiatrului, grădinarul lui dement o decapitează pe tipă cu o macetă şi dispare.

Gurney îşi amintea vag că văzuse câteva titluri de ziar care se refereau, cel mai probabil, la aceeaşi întâmplare: DE LA EXTAZ LA BAIA DE SÂNGE ŞI MIREASĂ MĂCELĂRITĂ. Aşteptă ca Hardwick să continue. În schimb, bărbatul începu să tuşească atât de dezgustător, încât Gurney trebui să-şi îndepărteze telefonul de la ureche.

În cele din urmă, Hardwick întrebă iar:

— Mai eşti acolo?

— Da.

— Mut ca un cadavru. Ar trebui să scoţi un bip o dată la zece secunde, ca să ştie oamenii că încă trăieşti.

— Jack, de ce dracu' m-ai sunat?

— Îţi ofer cazul vieţii tale.

— Nu mai sunt poliţist. N-are sens ce spui.

— Poate că odată cu vârsta te lasă şi auzul. Cât ai, patruş'opt sau optzeş'patru? Ascult-aici! Acum urmează partea interesantă. Fiica unuia dintre cei mai bogaţi neurochirurgi din lume se căsătoreşte cu un psihiatru controversat, un psihiatru care a apărut la *Oprah*, pentru numele lui Dumnezeu. O oră mai târziu, printre două sute de invitaţi, fata intră în căsuţa grădinarului. Băuse şi ea câteva păhărele şi dorea ca grădinarul să închine un pahar alături de ceilalţi. Când vede că mireasa nu mai iese, mirele trimite pe cineva după ea, dar uşa căsuţei e încuiată şi femeia nu răspunde. Apoi soţul, renumitul dr. Scott Ashton merge şi bate la uşă şi o strigă. Nu se aude nimic. Tipul face rost de cheie, descuie uşa şi îşi găseşte nevasta acolo, în rochie de mireasă, dar fără cap. Fereastra din spate a căsuţei e deschisă şi grădinarul nu e de găsit. În scurt timp, toţi poliţiştii din district sosesc la locul faptei. În caz că nu te-ai prins încă, ăştia sunt oameni foarte importanţi. Cazul pică în braţele noastre, la Biroul pentru Investigaţii Criminalistice; mai exact la mine în braţe. Chestia e destul de simplă – trebuie găsit grădinarul nebun. Apoi lucrurile se complică. Tipul ăsta nu e deloc un grădinar ca toţi ceilalţi. Renumitul dr. Ashton îl luase într-un fel sub aripa lui ocrotitoare. Hector Flores – ăsta e grădinarul – era un muncitor mexican fără acte. Ashton îl angajează şi-şi dă seama numaidecât că omul e inteligent, foarte inteligent, aşa că începe să-l testeze, să-l ambiţioneze, să-l educe. După vreo doi-trei ani, Hector devine mai mult un fel de protejat al doctorului decât ăla care-i greblează frunzele de pe peluză. Tipul e aproape un membru al familiei. Aparent, odată cu noul statut câştigat, Hector îndrăzneşte să aibă chiar o aventură cu soţia unuia dintre vecinii doctorului. Señor Flores e un personaj tare interesant. După crimă, tipul dispare de pe faţa pământului, cu tot cu nevasta vecinului. Ultima urmă concretă lăsată de Hector e maceta însângerată, abandonată la vreo sută cincizeci de metri mai încolo, în pădure.

— Şi cum s-au sfârşit toate astea?

— Nicicum.

— Ce vrei să spui?

— Genialul meu căpitan a avut o viziune deosebită asupra cazului – poate-ţi aminteşti de Rod Rodriguez.

Gurney îşi aduse aminte de personaj şi-l trecură fiorii. Cu zece luni în urmă – şase luni înainte de crima despre care-i vorbea Hardwick – Gurney fusese implicat, semioficial, într-o anchetă condusă de o echipă de la Biroul

de Stat pentru Investigaţii Criminalistice, sub comanda rigidului şi ambiţiosului Rodriguez.

— S-a gândit că ar trebui să-i interogăm pe toţi mexicanii aflaţi pe o rază de treizeci de kilometri de la locul crimei şi să-i ameninţăm în fel şi chip până când vreunul dintre ei ne va fi condus la Hector Flores; iar dacă chestia asta nu mergea, atunci n-aveam decât să lărgim raza la optzeci de kilometri. Pentru asta voia el să alocăm toate resursele, sută la sută.

— Şi tu n-ai fost de acord cu asta?

— Mai erau şi alte căi de explorat. E posibil ca Hector să nu fi fost ceea ce părea. Toată afacerea avea un iz cam dubios.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

— I-am zis lu' Rodriguez că are numai băşini în cap.

— Pe bune?

Gurney zâmbi acum pentru prima dată.

— Da, pe bune. Aşa că mi-au retras cazul şi i l-au dat lui Blatt.

— Blatt?!

Numele îl făcea pe Gurney să se gândească la o îmbucătură dintr-o mâncare stricată. Pentru Dave, anchetatorul Arlo Blatt era singurul detectiv de la BIC mai enervant decât Rodriguez. Blatt era întruchiparea unei atitudini pe care profesorul preferat al lui Gurney, de la colegiu, o descrisese cu ani de zile în urmă ca fiind „ignoranţa înarmată şi gata de luptă".

Hardwick continuă:

— Aşa că Blatt a făcut exact ce i-a spus Rodriguez şi n-a ajuns la niciun rezultat. Au trecut patru luni şi avem mai puţine informaţii decât la început. Dar pun pariu că te întrebi ce legătură au toate astea cu Dave Gurney.

— Mi-a trecut prin cap.

— Mama miresei e nemulţumită. Are suspiciuni cum că investigaţia a fost făcută de mântuială. Nu are încredere în Rodriguez, crede că Blatt e un idiot. Însă crede că tu eşti un geniu.

— Cum?

— A venit la mine săptămâna trecută – la patru luni de la ziua crimei. M-a întrebat dacă pot să preiau iarăşi cazul, şi dacă nu e posibil, dacă pot să lucrez la el pe ascuns. I-am zis că nu ar fi o abordare foarte practică. Aveam mâinile legate, deja eram în relaţii tensionate cu biroul. În orice caz, i-am spus că se întâmplă să-l cunosc pe cel mai decorat detectiv din istoria Poliţiei din New York, pensionat de curând, încă plin de energie şi de vigoare, un bărbat care ar fi mai mult decât bucuros să-i ofere o alternativă la abordarea lui Rodriguez şi a lui Blatt. Şi, ca să pun cireaşa pe tort, coincidenţa a făcut să am la mine un exemplar din revista New York cu articolul ăla adorabil despre tine după ce ai rezolvat cazul Moş Crăciunului

Satanist. Cum te-au numit atunci? Superpolițistul? Femeia a fost impresionată.

Gurney se strâmbă. Mai multe răspunsuri posibile se ciocneau în mintea lui, anulându-se unele pe altele. Hardwick păru încurajat de tăcerea lui.

— I-ar plăcea nespus să te întâlnească. Ah, chiar, ți-am zis? E frumoasă de pici, pe la patruzeci și-un pic de ani, dar arată de treizeci și doi. Și-a spus clar că banii nu reprezintă o piedică. Ai putea cere orice sumă. Serios – două sute de dolari pe oră n-ar fi o problemă. Nu că tu ai fi motivat de ceva atât de lumesc precum banii.

— Apropo de motivații, ție ce-ți iese din afacerea asta?

Hardwick încercă să pară inocent, însă tonul lui căpătă valențe de-a dreptul comice.

— Să văd că se face dreptate? Că ajut o familie care a trecut printr-un coșmar? Adică, pierderea unui copil e cel mai îngrozitor lucru din lume, nu?

Gurney îngheță. Remarca asta încă îi săgeta inima. Trecuseră mai bine de cincisprezece ani de când Danny, care pe atunci abia împlinise patru ani, sărise în fața unei mașini, când Gurney nu era atent la el. Dave descoperise însă că suferința nu era o experiență prin care puteai trece o dată și pe care să o poți lăsa în urmă – așa cum susținea înțelepciunea populară stupidă. Adevărul era că durerea se întorcea în valuri întrerupte de momente de paralizie, de uitare, de viața de zi cu zi.

— Mai ești acolo?

Dave mormăi.

— Vreau să fac tot ce pot pentru oamenii ăia, continuă Hardwick. În plus…

— În plus, interveni Gurney, vorbind repede pentru a-și alunga emoția paralizantă, dacă m-aș implica, ceea ce nu intenționez să fac, Rodriguez ar lua-o razna, nu? Și dacă aș reuși să descopăr ceva nou și semnificativ l-ar pune pe Blatt într-o lumină foarte proastă, nu? Să fie ăsta unul dintre motivele tale?

Hardwick își drese iar glasul.

— Asta-i un mod tare tâmpit de a pune problema. Adevărul e că o mamă îndoliată nu e mulțumită de progresul anchetei – ceea ce pot înțelege, din moment ce incompetentul de Arlo Blatt și echipa lui au făcut razie printre toți mexicanii din district și n-au reușit să tragă nicio bășină cu miros de taco. Femeia e disperată să întâlnească un detectiv adevărat. Așa că îți așez oul ăsta de aur în poală.

— Minunat, Jack, dar eu nu sunt detectiv particular.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Davey, doar vorbește cu ea. Asta e tot ce-ți cer. Discutați. E singură, vulnerabilă, frumoasă și are o grămadă de

bănet de aruncat pe fereastră. Şi acolo undeva, Davey, băiete, în adâncul sufletului ei, zace ceva absolut sălbatic. Ţi-o dau în scris. Jur cu mâna pe inimă!

— Jack, ultimul lucru de care am nevoie acum…

— Da, da, da, ai o căsnicie fericită, eşti îndrăgostit de nevasta ta, bla, bla, bla. Bine. În regulă. Şi poate că nu-ţi pasă că ai şansa de a-l demasca, în sfârşit, pe Rod Rodriguez ca fiind cretinul absolut care e de fapt. Bine. Dar cazul ăsta e *complex*.

Hardwick accentuă ultimul cuvânt şi-l făcu să sune de parcă era cea mai preţioasă dintre caracteristici.

— Are mai multe *straturi*, Davey. E ca o nenorocită de ceapă.

— Aşa, şi?

— Tu eşti profesionist la decojitul cepei. Cel mai bun care a existat vreodată.

Capitolul 3

Orbite eliptice

Gurney nu ştia de când stătea Madeleine în uşa salonului şi nici măcar de cât timp stătea el însuşi la fereastră, privind spre pajiştea ce pornea în sus, spre culmea împădurită din spatele casei. N-ar fi putut descrie, nici picat cu ceară, pajiştea presărată acum de sânziene aurii şi de flori albastre de ochiul-boului sălbatic, printre iarba ce începea să se veştejească, la care se holbase, dar ar fi putut recita destul de exact discuţia cu Hardwick.

— Deci? zise Madeleine.

— Deci? repetă el ca şi cum nu înţelesese întrebarea.

Femeia zâmbi, nerăbdătoare.

— Era Jack Hardwick.

Dave era pe punctul s-o întrebe dacă şi-l amintea pe Jack Hardwick, investigator-şef în cazul Mellery, când privirea ei îi dădu de înţeles că întrebarea n-avea niciun sens. Era aceeaşi privire pe care Madeleine i-o arunca de fiecare dată când venea vorba de un nume asociat cu seria aceea oribilă de crime.

Femeia aşteptă, uitându-se la Dave fără să clipească.

— Vrea să-l sfătuiesc.

Madeleine încă aştepta.

— Vrea să stau de vorbă cu mama unei fete care a fost ucisă chiar în ziua nunții ei.

Gurney era gata să-i descrie lui Madeleine felul în care fusese omorâtă mireasa, să-i dea toate detaliile bizare, dar își dădu seama că ar fi fost o greșeală.

Madeleine dădu din cap aproape imperceptibil.

— Ești bine? întrebă el.

— Mă și întrebam până când va mai dura.

— Până când…?

— Până să-ți găsești altă… preocupare.

— Doar o să stau de vorbă cu ea.

— Sigur. Și apoi, după o discuție lungă și drăguță vei ajunge la concluzia că nu e nimic interesant în povestea unei fete omorâte în ziua nunții, vei căsca și vei pleca. Așa vezi tu situația?

Vocea lui Dave se încordă, instinctiv.

— Nu știu încă suficiente detalii ca să văd lucrurile într-un fel sau altul.

Madeleine schiță, ca de obicei, un zâmbet reținut.

— Trebuie să plec, îi spuse.

Apoi, părând să observe întrebarea din privirea lui, adăugă:

— La clinică, mai ții minte? Ne vedem diseară.

Și plecă.

La început, Dave rămase cu ochii pironiți asupra pragului gol. Se gândi apoi să fugă după ea, porni din loc, ajunse pe la mijlocul bucătăriei, se opri și se întrebă ce i-ar fi putut spune, nu-i veni nicio idee, dar îi trecu prin minte că ar trebui s-o prindă oricum din urmă, așa că ieși pe ușa ce dădea spre grădină. Dar până să ajungă în fața casei, mașina lui Madeleine ajunsese deja pe la jumătatea drumului desfundat care tăia în două pajiștea. Dave se întrebă dacă femeia îl zărise în oglinda retrovizoare, dacă avea vreo importanță că ieșise după ea.

În ultimele luni, Gurney își imaginase că lucrurile mergeau destul de bine. Emoția crudă pe care o resimțise la finalul coșmarului reprezentat de cazul Mellery se preschimbase într-un soi de pace imperfectă. El și Madeleine se afundaseră binișor, treptat și aproape pe nesimțite în tipare comportamentale afectuoase sau cel puțin tolerante, care semănau cu niște orbite separate, eliptice. În timp ce el ținea prelegeri ocazionale la Academia de Poliție, Madeleine acceptase un post cu jumătate de normă la o clinică locală pentru boli mentale, făcând internări și evaluări. Era o funcție pentru care atestatul ei de asistent social și experiența o supracalificau, dar slujba părea să confere un soi de echilibru căsniciei lor, un moment de respiro de

la aşteptările nerealiste pe care cei doi soţi le aveau unul de la celălalt. Sau asta era doar ce-şi dorea Dave să creadă?

Iluziile. Analgezicul universal.

Dave se opri pe iarba ofilită de secetă şi urmări cu privirea maşina lui Madeleine dispărând în spatele şopronului pe şoseaua îngustă ce ducea spre oraş. Îşi simţea picioarele reci. Se uită în jos şi văzu că ieşise doar în şosete, care acum erau ude de rouă dimineţii. Pe când se întorcea spre casă, îi atrase atenţia ceva ce se mişca lângă şopron.

Un coiot singuratic ieşise din pădure şi traversa în grabă luminişul dintre şopron şi heleşteu. Pe la jumătatea drumului, animalul se opri şi întoarse capul spre Gurney studiindu-l vreo zece secunde. Are o privire inteligentă, se gândi Gurney, privire ce trădează o răceală pură, calculată.

Capitolul 4

Arta înşelăciunii

— Care e scopul comun al tuturor misiunilor sub acoperire?

Întrebarea lui Gurney fu întâmpinată de cele treizeci şi nouă de perechi de ochi din sala de curs cu o varietate de expresii, care de interes, care de confuzie. Majoritatea lectorilor invitaţi îşi începeau prelegerile prezentându-se şi oferind informaţii relevante din CV-uri, după care făceau o prezentare a materiei ce urma să fie parcursă, a conţinuturilor şi obiectivelor, bla, bla, bla – o trecere în revistă căreia nimeni nu-i dădea prea mare atenţie. Gurney prefera o abordare directă, mai ales când era vorba de un grup de seminar ca acela, format din agenţi experimentaţi. Ei oricum ştiau cine e. Gurney avea o reputaţie solidă în cercurile oamenilor legii. Profesional vorbind, reputaţia lui era cât se poate de bună, şi de când se pensionase în urmă cu doi ani, situaţia nu făcuse decât să se îmbunătăţească – dacă să fii privit cu un grad mai ridicat de respect, de admiraţie, de invidie şi resentimente putea fi considerat o *îmbunătăţire*. Dave ar fi preferat să nu aibă niciun fel de reputaţie, niciun fel de imagine de întreţinut. Sau de distrus.

— Ia gândiţi-vă, zise el, cu un ton scăzut, dar intens, privind în ochi cât mai multe persoane din sală. Care este acel lucru pe care trebuie să-l atingi în fiecare misiune sub acoperire? E o întrebare importantă. Vreau un răspuns de la fiecare dintre voi.

O mână se ridică în primul rând. Chipul, care aparţinea trupului masiv al unui înaintaş la fotbal american, era tânăr şi nedumerit.

— Scopul nu ar fi altul în funcţie de caz?

— *Situaţia* ar fi alta, zise Gurney, dând din cap aprobator. Oamenii ar fi alţii. Riscurile şi răsplata ar fi altele, la fel şi profunzimea şi timpul pe care-l acorzi infiltrării. La fel şi personajul şi povestea. Natura informaţiilor şi a dovezilor ar putea varia de la caz la caz. Sunt, cu siguranţă, o mulţime de diferenţe. Dar…

Dave făcu iar o pauză şi încercă să privească direct în ochi cât mai mulţi oameni, înainte să continue cu şi mai mult avânt.

— Toate misiunile au în comun un singur scop. Principalul tău scop în calitate de agent sub acoperire. Dacă reuşeşti să atingi ţinta asta, poţi atinge toate celelalte obiective ale misiunii. Spuneţi-mi despre ce credeţi că-i vorba.

Timp de aproape jumătate de minut se lăsă o linişte absolută. Puteai sesiza doar mişcarea frunţilor care se încruntară gânditoare. În timp ce aştepta răspunsurile despre care era sigur că vor veni, Gurney privi în jur – pereţii din beton vopsiţi în bej mat; podeaua acoperită cu linoleum ce imita plăcile de gresie şi al cărui model maro-cafeniu aproape că nu se deosebea de urmele care-l acopereau; rândurile de mese lungi din plastic melaminat, pătate cu cenuşiu, uzate, ce serveau drept birouri comune; scaunele rigide, portocalii cu picioare tubulare, cromate, prea mici pentru ocupanţii lor masivi şi musculoşi, cu o scânteiere în mod bizar deprimantă. Încăperea era o adevărată capsulă a timpului în care se conservase stilul arhitectural oribil de la mijlocul anilor ’70, creând un soi de ecou dezolant al ultimului oraş în care locuise.

— Să strângi informaţii corecte? se oferi să răspundă un chip întrebător din al doilea rând.

— O presupunere înţeleaptă, zise Gurney, încurajator. Mai are şi altcineva alte idei?

Urmară rapid vreo şase sugestii, venind în mare parte de la cei aşezaţi în primele rânduri, în principiu variaţiuni pe tema informaţiilor care pot fi de folos.

— Alte idei? insistă Gurney.

— Obiectivul este să-i scoatem pe băieţii răi de pe străzi, se auzi un muget mormăit de pe unul dintre rândurile din spate.

— Să prevenim infracţiunile, zise un alt glas.

— Să aflăm adevărul, tot adevărul, detaliile, numele, să ştim ce se întâmplă de fapt, cine manevrează pe cine, care e planul, care e pionul central, cine se află în fruntea operaţiunii, să luăm urma banilor şi toate

celelalte rahaturi. În principiu, ca agent sub acoperire, vrei să afli tot ce e de aflat – este simplu.

Bărbatul brunet şi deşirat care înşiruise toată litania de obiective cu mâinile încrucişate la piept stătea chiar în faţa lui Gurney. Surâsul de pe chipul lui spunea că nu mai era nimic de adăugat pe acest subiect. Pe cartonaşul aşezat pe masă, în faţa lui scria „Det. Falcone".

— Alte sugestii? întrebă Gurney sec, scrutând colţurile mai îndepărtate ale sălii.

Brunetul deşirat păru dezgustat.

După o pauză lungă, una dintre cele trei femei prezente la curs vorbi încet, dar hotărât, cu un accent hispanic.

— Să stabilim şi să păstrăm încrederea.

— Cum?

Întrebarea se auzi din trei direcţii deodată.

— Să stabilim şi să păstrăm încrederea, zise Gurney. De ce este acesta cel mai important scop?

Femeia ridică uşor din umeri de parcă răspunsul era cel mai evident lucru din lume.

— Pentru că, dacă nu le câştigi încrederea, nu ai nimic.

Gurney zâmbi.

— „Pentru că, dacă nu le câştigi încrederea, nu ai nimic". Foarte bine. E cineva de o altă părere?

Nu răspunse nimeni.

— Bineînţeles că vrem să ştim adevărul, continuă el. Întregul adevăr, cu toate detaliile lui incriminatorii, aşa cum a susţinut detectivul Falcone, aici de faţă.

Bărbatul îi aruncă o privire glacială lui Dave:

— Dar aşa cum a spus colega noastră – ce poţi face dacă nu ai încrederea lor? Nimic. Poate chiar mai rău de atât. Aşa că încrederea e pe primul loc – întotdeauna. Dacă pui pe primul plan încrederea, atunci ai şanse mari să afli adevărul. Dacă vrei cu orice preţ să afli adevărul, ai toate şansele să încasezi un glonţ în ceafă.

Câţiva dădură din cap aprobator şi deveniră cu toţii mai atenţi.

— Ceea ce ne duce la a doua întrebare majoră pentru azi. *Cum faceţi voi asta*? Cum menţineţi nivelul de încredere, care nu doar că vă va ţine în viaţă, dar vă va duce şi la rezultatele scontate ale misiunii voastre sub acoperire?

Gurney simţea cum începe să se încălzească. În timp ce-i creştea energia, văzu că entuziasmul lui se răspândea şi în rândul cursanţilor.

— Ţineţi minte, în acest joc aveţi de-a face cu oameni suspicioşi prin natura lor. Unii dintre ei sunt foarte impulsivi. Nu doar că s-ar putea să vă

împuşte pe loc, dar s-ar putea să fie şi mândri de asta. Le place să facă pe durii. Le place să pară isteţi, rapizi şi decişi. Cum îi poţi face pe unii ca ei să aibă încredere în tine? Cum poţi supravieţui suficient de mult ca să-i dai de capăt misiunii tale?

De data asta, răspunsul veni mai repede.

— Purtându-te la fel ca ei.

— Purtându-te exact ca personajul pe care se presupune că-l întruchipezi.

— Fiind consecvent, respectând identitatea de împrumut indiferent ce s-ar întâmpla.

— Trebuie să crezi în identitatea ta. Să crezi că eşti de-adevăratelea cine spui că eşti.

— Să rămâi mereu calm, să nu arăţi teamă.

— Curaj.

— Tărie de caracter.

— Trebuie să crezi în propriul adevăr, puişorule. Sunt cine sunt. Sunt invincibil. De neatins. Nu te pune cu mine.

— Da, trebuie să te prefaci că eşti Al Pacino, zise Falcone, sperând să stârnească râsul, însă nu reuşi să creeze decât un moment de pauză jenantă.

Gurney nu-l luă în seamă, ci se uită întrebător la femeia hispanică.

— Trebuie să arăţi pasiune, spuse ea după un moment de ezitare.

Răspunsul femeii stârni câteva râsete sarcastice şi un rânjet răutăcios pe buzele lui Falcone.

— Maturizaţi-vă, dobitocilor, spuse ea, calm. Ce vreau să spun e că trebuie să le arăţi ceva *real*. Ceva ce pot simţi, ce ştiu fără niciun dubiu că e adevărat. Nu poţi miza doar pe minciună.

Gurney simţi un val plăcut de entuziasm – era reacţia lui de fiecare dată când recunoştea un student strălucit în grupa sa. Era o experienţă care-i întărea de fiecare dată decizia de a participa ca profesor invitat la aceste seminarii.

— „Nu poţi miza doar pe minciună", repetă el, suficient de tare cât să audă toată lumea. E absolut adevărat. *Emoţia autentică, pasiunea credibilă sunt esenţiale pentru a înşela în mod eficient*. Identitatea ta de împrumut trebuie să se bazeze pe o latură emoţională reală a ta. Altfel, nu faci decât să pozezi, să imiţi, să te prefaci, să mănânci rahat. Iar asta dă rezultate destul de rar. Minciuna lipsită de credibilitate le vine de hac agenţilor sub acoperire.

Dave cercetă rapid cu privirea cele treizeci şi nouă de chipuri şi văzu că de-acum captase atenţia acel puţin treizeci şi cinci dintre ele.

— Aşa că totul se rezumă la încredere. Credibilitate. Cu cât crede mai mult subiectul tău în tine, cu atât vei scoate mai mult de la el. Şi o mare parte

din încrederea pe care ţi-o acordă depinde de capacitatea ta de a-ţi canaliza emoţiile reale în rolul pe care-l joci, de a folosi o latură reală a ta ca să dai viaţă personalităţii noi – poate fi vorba de furie, de mânie, de lăcomie, de desfrâu, de dezgust – în funcţie de momentul respectiv.

Dave se întoarse cu spatele la sală, ca să introducă o veche casetă video în aparatul aflat sub un monitor mare fixat pe perete şi ca să verifice că toate cablurile erau conectate. Când se întoarse iarăşi cu faţa spre ei, expresia lui – de fapt, întreaga postură a trupului, felul în care se mişca şi impresia pe care o dădea că se străduieşte să-şi reprime furia vulcanică – trimise o undă de tensiune printre participanţii la seminar.

— Va trebui să convingeţi un nebun nenorocit că sunteţi cine spuneţi că sunteţi, aşa că ar fi bine să găsiţi nebunia din voi şi apoi să vorbiţi cu el de acolo, să-l faceţi pe nebunul ăla nenorocit să ştie că în adâncul vostru există un nebun şi mai nenorocit, care într-o zi o să smulgă din piept inima altui nenorocit şi o s-o mestece, apoi o să i-o scuipe în faţa lui de jegos. Dar deocamdată, doar deocamdată, îţi ţii monstrul turbat sub control. Cu greu.

Dave făcu brusc un pas spre primul rând de bănci şi observă mulţumit că toată lumea, inclusiv Falcone – mai ales Falcone – tresări şi luă o poziţie defensivă.

— Bine, zise Gurney şi le zâmbi liniştitor revenind la expresia lui obişnuită, ăsta a fost doar un scurt exemplu a ceea ce înseamnă latura emoţională. Pasiunea credibilă. Cei mai mulţi dintre voi aţi avut o reacţie instinctivă faţă de furia mea, de nebunia mea. Primul vostru gând a fost că e pe bune, că Gurney ăsta e dus cu pluta. Am dreptate?

Câţiva cursanţi dădură din cap, alţii râseră cam forţat în vreme ce limbajul trupului dădu de înţeles că se relaxaseră oarecum cu toţii.

— Deci ce vrei să zici? întrebă Falcone, provocator. Că undeva în adâncul tău există un nenorocit de nebun?

— Deocamdată n-o să răspund la întrebarea asta.

Se auziră alte câteva râsete, de data asta mai prietenoase.

— Dar adevărul e că în noi – în noi toţi – există mai multe porcării oribile decât ne imaginăm. Nu lăsaţi nefolosită această resursă. Găsiţi-o şi folosiţi-o. Într-o misiune sub acoperire, mizeriile pe care nu vrei să le vezi în tine însuţi îţi pot fi cel mai de preţ atu, comoara îngropată care-ţi va salva viaţa.

Existau exemple personale pe care Gurney le-ar fi putut da, situaţii în care smulsese o parte întunecată a copilăriei lui şi o amplificase într-o imagine de coşmar care păcălise un inamic extrem de atent. De fapt, cel mai bun exemplu al unei astfel de situaţii ar fi fost întâmplarea de la sfârşitul cazului Mellery, cu mai puţin de un an în urmă. Dar nu avea de gând să intre acum în asemenea detalii. Povestea aceea avea legătură cu câteva probleme

nerezolvate din viaţa lui pe care nu dorea să le resusciteze acum, la seminar. În plus, nici nu era necesar. Dave avea senzaţia că studenţii lui pricepuseră deja ce încercase să le transmită. Minţile lor erau mai deschise, încetaseră să se mai contrazică. Acum reflectau, îşi puneau întrebări şi erau receptivi.

— Bun, după cum am spus, asta a fost partea emoţională. Acum vreau să trecem la nivelul următor, unde raţiunea şi emoţiile se unesc ca să facă din tine cel mai bun agent sub acoperire, nu doar tipul cu o şapcă idioată şi pantaloni lălăi care-i cad în vine şi încearcă să arate ca un dependent de cocaină.

Din loc în loc se iviră câteva zâmbete, câţiva cursanţi ridicară din umeri, iar alţii se încruntară defensiv.

— Acum, vreau să vă puneţi o întrebare foarte ciudată. Vreau să vă gândiţi la motivul pentru care credeţi în lucrurile în care credeţi. *De ce cred eu ceva anume*?

Înainte ca studenţii să aibă timp să se descurajeze sau să se piardă în adâncimile abstracte ale întrebării, Dave apăsă butonul „pornire" al aparatului video. Când apăru prima imagine, le zise:

— Vreau să vă gândiţi la ce v-am spus în timp ce vizionaţi clipul. *De ce cred eu ceva anume*?

Capitolul 5

Eroarea Evrika

Era o scenă faimoasă dintr-un film celebru, dar în timp ce Gurney scruta cu privirea chipurile din încăpere, îşi dădu seama că nimeni nu părea să-l recunoască. În scena respectivă, un bărbat mai în vârstă îl interoga pe altul mai tânăr.

Tânărul e nerăbdător să lucreze pentru Irgun, o organizaţie radicală care luptă pentru obţinerea unui teritoriu evreiesc în Palestina, la sfârşitul celui de Al Doilea Război Mondial. Tânărul se prezintă cu mândrie drept un expert în demolări, călit în bătălii, care şi-a câştigat experienţa în folosirea dinamitei, luptând cu naziştii în Ghetoul din Varşovia. Omul susţine că după ce a ucis o mulţime de nazişti, a fost capturat şi închis în lagărul de la Auschwitz, unde se ocupa de păstrarea curăţeniei.

Bărbatul mai în vârstă vrea să afle mai multe. Îi pune câteva întrebări foarte exacte în legătură cu povestea lui, despre lagăr şi despre ce făcea acolo.

Minciuna tânărului începe să iasă la iveală când anchetatorul îi spune că în Ghetoul din Varşovia nu a existat dinamită. Pe când povestea lui plină de eroism se destramă, tânărul e forţat să admită că a învăţat tot ce ştie despre dinamită în timpul adevăratei lui slujbe în lagărul de concentrare, şi anume să facă gropi suficient de mari pentru a încăpea în ele trupurile miilor de prizonieri uciși în fiecare zi în camerele de gazare. Mai mult decât atât, bărbatul în vârstă îl face pe tânăr să recunoască ceva şi mai degradant, că cealaltă îndatorire a lui era să scoată plombele de aur din gura cadavrelor. În cele din urmă, izbucnind în lacrimi, cuprins de furie şi de ruşine, tânărul mărturiseşte că temnicerii îl violaseră în mod repetat.

Adevărul crud este dezvăluit, odată cu disperarea tânărului de a-şi spăla păcatele. Scena se termină cu acceptarea tânărului în Irgun.

Gurney opri aparatul video.

— Deci, zise el, întorcându-se spre cele treizeci şi nouă de chipuri, despre ce a fost vorba?

— Toate interogatoriile ar trebui să fie aşa de simple, spuse Falcone, indiferent.

— Şi rapide, comentă cineva din ultimul rând.

Gurney dădu din cap.

— În filme, lucrurile întotdeauna par mai simple şi mai rapide decât în viaţa reală. Dar în scena aia se întâmplă ceva foarte interesant. Ce credeţi că o să vă rămână în minte când vă veţi aminti de ea peste o săptămână sau peste o lună?

— Faptul că puştiul a fost violat, zise un tip cu umeri laţi, care stătea lângă Falcone.

În sală se auziră murmure de aprobare, încurajând astfel şi alţi cursanţi să spună ceva.

— Izbucnirea lui din timpul interogatorului.

— Da, cum a dispărut dintr-odată tot aerul lui de macho.

— E amuzant, zise singura femeie de culoare din sală. Începe prin a spune minciuni despre el, ca să obţină ceea ce-şi doreşte, dar ajunge în Irgun recunoscând, în cele din urmă, adevărul. Apropo, ce mama mă-sii e Irgun?

Întrebarea femeii stârni un hohot de zile mari.

— Bine, zise Gurney. Hai să ne oprim aici şi să analizăm mai atent. Tânărul naiv vrea să intre în organizaţie. Îndrugă o mulţime de baliverne ca să-şi creeze o imagine pozitivă. Bătrânul cel deştept îşi dă seama de minciuni şi-l dă de gol, scoţând adevărul de la el. Întâmplarea face ca tocmai adevărul ăsta îngrozitor să facă din tânăr un candidat ideal, din punct de vedere psihologic, pentru organizaţia fanatică Irgun. Aşa că-l lasă să li se alăture. E un rezumat bun pentru ceea ce tocmai am văzut?

Câţiva studenţi dădură din cap, alţii mormăiră aprobator, unii mai precauţi decât ceilalţi.

— Crede cineva că nu asta am văzut?

Starul hispanic al lui Gurney părea încurcată, ceea ce-l făcu să zâmbească, dându-i astfel femeii impulsul de care avea nevoie.

— Nu zic că nu asta am văzut. E un film şi, în film, probabil că e adevărat. Dar dacă chestia aia ar fi pe bune – ştiţi, un interogatoriu real – ar putea să nu fie complet adevărat.

— Ce dracu' înseamnă asta? şopti cineva, nu destul de încet cât să nu fie auzit.

— Îţi zic eu ce dracului înseamnă, zise femeia, acceptând provocarea. Înseamnă că nu există nicio dovadă că bătrânul a obţinut realmente adevărul. Bun, tinerelul are o criză şi izbucneşte în plâns şi zice că a fost futut în cur, pardon de limbaj. „Vai de mine! Vai de mine! Până la urmă nu sunt un erou, ci doar un coate-goale care le-a supt-o naziştilor". De unde ştim că povestea *aia* nu e o *mare* făcătură? Poate că puştiul e mai isteţ decât pare.

„Hristoase", se gândi Gurney, „a făcut-o iar". Dave decise să spargă liniştea contemplativă ce se lăsă în urma prezentării impresionante a femeii.

— Ceea ce ne aduce înapoi la întrebarea de la care am pornit, zise el. De ce credem ceea ce credem? Aşa cum a subliniat şi acest agent perspicace, e posibil ca anchetatorul din scena aia să nu fi obţinut deloc adevărul. Dar ce anume ne face să credem că şi-a atins scopul?

Noua răsturnare de situaţie dădu naştere la câteva reacţii variate.

— Păi, uneori îţi spune instinctul, nu?

— Poate izbucnirea puştiului i-a părut sinceră tipului. Poate că ar fi trebuit să fim acolo, să surprindem atitudinea.

— În lumea reală, anchetatorul ar şti mai multe lucruri decât pare. Poate că mărturisirea puştiului se potriveşte cu ceva din ce ştie el, îi confirmă informaţiile.

Alţi agenţi oferiră răspunsuri ce variau pe aceeaşi temă. Ceilalţi tăcură, dar ascultau atenţi fiecare cuvânt. Puţini, precum Falcone, arătau de parcă întrebarea le dădea dureri de cap.

Când puhoiul de răspunsuri păru să se domolească, Gurney interveni cu o altă întrebare.

— Credeţi că un anchetator cu picioarele pe pământ poate fi indus în eroare uneori de propriile-i dorinţe?

Câţiva dădură din cap, alţii mormăiră afirmativ, în timp ce pe chipurile altora răsăriră câteva expresii chinuite de indecizie sau pur şi simplu de indigestie.

De la capătul celui de-al doilea rând ridică mâna un tip îmbrăcat în tricou negru, cu gâtul gros ca un hidrant, antebraţe *à la* Popeye, pline de tatuaje, ras în cap, cu ochi mici, care păreau să fie închişi cu forţa de muşchii pomeţilor. Bărbatul ţinea degetele strânse aproape într-un pumn. Vocea lui răsună însă lentă, hotărâtă şi profundă.

— Ne întrebi dacă uneori credem ceva doar pentru că aşa ne dorim?

— Cam aşa ceva, zise Gurney. Tu ce părere ai?

Ochii mijiţi ai tipului se deschiseră un pic.

— Cred că… ai dreptate. E în natura umană.

Îşi drese glasul.

— O să vorbesc în numele meu. Am făcut greşeli din cauza asta. Nu pentru că aş vrea neapărat să cred lucruri bune despre oameni. Practic de ceva vreme meseria asta, nu-mi fac iluzii prea mari despre motivaţiile oamenilor sau despre ce sunt în stare să facă.

Tipul rânji, arătându-şi dinţii ca o reacţie de repulsie la o imagine care-i venise în minte.

— Am văzut o grămadă de rahaturi oribile. Mulţi dintre cei aflaţi în sala asta au văzut ce am văzut şi eu. Ce vreau să zic însă e că uneori îmi formez o idee despre cum stau lucrurile şi câteodată nici nu-mi dau seama de cât de mult îmi doresc ca ideea mea să fie cea corectă. Adică, *ştiu ce s-a întâmplat* sau *ştiu* exact cum gândeşte un nenorocit oarecare. Ştiu de ce a făcut ce a făcut. Doar că uneori – nu foarte des, doar uneori – nu ştiu nimic, ci doar cred că ştiu. De fapt, sunt absolut sigur că ştiu tot. E riscul meseriei.

Tăcu, părând să contemple implicaţiile neplăcute a ceea ce tocmai spusese.

Pentru probabil a mia oară în viaţa lui, Gurney îşi dădu seama că prima impresie nu e neapărat şi cea corectă.

— Mulţumim, detectiv Beltzer, îi spuse el bărbatului solid, trăgând cu ochiul la ecusonul lui. A fost o intervenţie foarte bună.

Dave cercetă cu privirea chipurile tuturor şi nu văzu niciun semn de dezaprobare. Chiar şi Falcone părea să fi cedat.

Se opri o clipă să scoată un drops mentolat dintr-o cutiuţă de metal şi-l băgă în gură. Voia să tragă de timp astfel încât comentariile lui Beltzer să-şi facă efectul înainte de a continua.

— În scena pe care am urmărit-o, spuse Gurney, însufleţit din nou, e posibil ca anchetatorul să fi vrut să creadă că izbucnirea tânărului era reală din mai multe motive. Numiţi unul.

Arătă spre un agent ales la întâmplare, care nu spusese nimic deocamdată. Bărbatul clipi, părând jenat. Gurney aşteptă.

— Cred că… cred că s-ar putea să-i fi plăcut că a demontat povestea puștiului… știți, că interogatoriul lui a avut succes.

— Categoric, zise Gurney.

Dave surprinse privirea unui alt cursant tăcut.

— Numește un alt motiv.

Bărbatul cu chip foarte irlandez și păr roșcat tuns scurt rânji.

— Poate s-a gândit că va câștiga câteva puncte. Probabil dă raportul cuiva. Îi place să intre în biroul șefului și să spună „Ia uite ce-am făcut eu". Are nevoie de un punctaj mare ca să obțină o promovare.

— Sigur, e posibil, zise Gurney. Mai poate cineva să numească un alt motiv pentru care anchetatorul vrea să creadă povestea puștiului?

— Putere, zise tânăra hispanică, disprețuitor.

— Cum așa?

— Îi place ideea că a scos adevărul de la subiect, că l-a forțat să recunoască niște lucruri dureroase, că l-a obligat să mărturisească ceea ce încerca să ascundă, să-și dezvăluie rușinea, că l-a făcut să se târască și chiar să plângă.

Femeia arăta de parcă tocmai mirosise o grămadă de gunoi.

— Anchetatorul e euforic, se simte ca Superman, ca un detectiv genial atotputernic. Se simte ca Dumnezeu.

— Este un câștig emoțional imens, zise Gurney. Poate suci mințile oricui.

— O da, încuviință femeia. La greu.

Gurney văzu o mână ridicându-se în fundul sălii. Era un bărbat cu tenul măsliniu și părul scurt și ondulat care nu mai vorbise până atunci.

— Scuzați-mă, domnule, sunt confuz. În clădirea asta se țin două seminare: unul despre tehnici de interogare și unul despre misiunile sub acoperire. Sunt diferite, nu? Eu m-am înscris la ultimul, despre acoperire. Am nimerit unde trebuie? Pentru că ceea ce aud are legătură doar cu interogarea.

— Te afli în locul potrivit, răspunse Gurney. Suntem aici ca să vorbim despre misiunile sub acoperire, dar există o legătură între cele două activități. Dacă înțelegeți cum se poate păcăli un anchetator din cauza a ceea ce vrea să creadă, vă puteți folosi de același principiu ca să faceți ținta misiunii voastre să aibă încredere în voi. Totul se rezumă la a face ținta să descopere acele adevăruri pe care ea însăși vrea să le creadă despre voi. E vorba despre a-i da un motiv puternic să vă înghită gogoșile. Trebuie să faceți ținta *să vrea* să creadă în voi – așa cum tipul din film *vrea* neapărat să creadă în mărturisirea tânărului. Faptele pe care cineva crede că le-a descoperit capătă în mintea lui o credibilitate uriașă. În momentul în care ținta voastră își dă seama că știe despre voi lucruri pe care crede că *i le*

ascundeaţi, atunci informaţiile alea vor părea cu atât mai veridice. Când o să creadă că a trecut de suprafaţa personajului vostru, că a descoperit un nivel inferior, atunci va lua totul drept *adevărul adevărat*. Eu numesc asta eroare de tip evrika. E un truc al minţii care conferă credibilitate acelor lucruri pe care crezi că le-ai descoperit singur.

— Ce eroare?

Întrebarea răsună din mai multe locuri deodată.

— Eroarea *evrika*. Este un cuvânt grecesc ce se poate traduce aproximativ ca „am găsit" sau, în contextul în care-l folosesc eu ca „am aflat adevărul". Care-i ideea…

Gurney începu să vorbească mai rar pentru a sublinia următoarea afirmaţie:

— *Poveştile pe care oamenii le spun despre ei înşişi par să fie false, dar ceea ce descoperi de unul singur despre ei pare să fie adevărat*. Deci iată ce vreau să spun: lasă ţinta să creadă că a descoperit ceva despre tine. Atunci va simţi că te cunoaşte cu adevărat. Atunci vei fi obţinut încrederea, cu Î mare. Genul de încredere care face ca totul să fie posibil. O să ne petrecem restul zilei învăţând cum să facem asta – cum să faci din lucrul pe care vrei ca ţinta să-l creadă despre tine exact acel lucru pe care ea să aibă impresia că l-a descoperit singură. Dar acum să luăm o pauză.

Spunând asta, Gurney îşi dădu seama că el crescuse într-o vreme când „pauză" însemna în mod automat o pauză de ţigară. Acum, pentru mai toată lumea, cele câteva minute libere semnificau un răgaz suficient pentru a da un telefon sau a trimite un mesaj scris. Ca pentru a-i ilustra gândul, majoritatea agenţilor se ridicară în picioare şi se îndreptară spre uşă, căutându-şi telefoanele BlackBerry în buzunare.

Gurney inspiră adânc, îşi ridică braţele deasupra capului şi îşi întinse spatele uşor, dintr-o parte în alta. Partea introductivă îl tensionase mai mult decât îşi dăduse seama.

Femeia hispanică aşteptă ca valul de telefoane mobile să se domolească, apoi se apropie de Gurney pe când scotea caseta video din aparat. Părul des îi încadra chipul cu şuviţe cârlionţate moi şi obraznice. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi negri, strâmţi şi un pulover gri, mulat şi decoltat. Buzele îi luceau.

— Vreau doar să vă mulţumesc, zise ea, încruntându-se ca un student serios. A fost extraordinar.

— Te referi la film?

— Nu, dumneavoastră. Adică… vreau să zic că…, spuse ea roşind cu toată expresia gravă a feţei. Întreaga prezentare, întreaga explicaţie despre motivul pentru care cred oamenii diverse lucruri şi de ce le preferă mai mult

pe unele, totul. Cum ar fi eroarea aia evrika – chiar m-a pus pe gânduri. Toată prezentarea a fost foarte bună.

— Contribuția ta a ajutat-o să fie reușită.

Femeia zâmbi.

— Cred că suntem, pur și simplu, pe aceeași lungime de undă.

Capitolul 6

Acasă

Apusul se furișase deja prin văile întortocheate din vestul Catskills-ului, când Gurney mai avea puțin și-și termina călătoria de două ore de la academia din Albany spre casa din Walnut Crossing.

În timp ce vira de pe drumul de țară pe aleea nepavată, acoperită de pietriș, care ducea spre casa din vârful dealului, senzația de energie pe care i-o dăduseră cele două căni mari de cafea tare băute în timpul pauzei de la seminar se diminua. Ziua pe cale să se sfârșească îi dădea o stare de agitație despre care Dave presupunea că era cauzată de eliminarea cafeinei din sistem. Vara părăsea scena, întocmai ca un actor bătrân, în timp ce toamna, cioclul, aștepta în culise.

„Doamne, creierul meu e terci".

Dave parcă mașina pe peticul de iarbă uscată de pe culme, paralel cu casa, cu botul spre un șir de nori trandafirii și violet ce se vedea dincolo de coama din zare.

Gurney intră în casă pe ușa din spate, își aruncă pantofii în debaraua unde se afla și mașina de spălat rufe și se-ndreptă spre bucătărie. Madeleine stătea în genunchi în fața chiuvetei și mătura într-un făraș cioburile unui pahar de vin spart. Dave o privi preț de câteva secunde înainte să vorbească.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ce ți se pare că s-a-ntâmplat?

Dave lăsă să se scurgă alte câteva secunde.

— Cum merg lucrurile la clinică?

— Bine, cred.

Femeia se ridică zâmbind curajos și se duse în debara unde goli fărașul, cu zgomot, în containerul din plastic. Dave se apropie de ușile din sticlă și-și fixă privirea asupra peisajului monoton, asupra grămezii mari de bușteni de lângă magazia de lemne care așteptau să fie sparți și aranjați; se uită la iarba care trebuia tunsă pentru ultima dată în acel anotimp, la sparanghelul

năpădit de ferigi, gata să fie tăiat pentru iarnă – tăiat şi apoi ars, ca să evite riscul invaziei de gândaci de sparanghel.

Madeleine se întoarse în bucătărie, aprinse spoturile de deasupra bufetului şi puse fărăşul la loc sub chiuvetă. Lumina dinăuntru făcu lumea de afară să pară şi mai întunecată, transformând uşile din sticlă într-un soi de reflectoare.

— Am lăsat nişte somon pe plită, zise ea. Şi orez.

— Mulţumesc.

Dave privi reflexia lui Madeleine în panourile de sticlă. Femeia părea să se uite fix în apa pentru spălat vase din chiuvetă. Îşi aminti că ea îi pomenise ceva despre faptul că ieşea în acea seară şi hotărî să-ncerce să ghicească.

— Te duci la clubul de lectură, nu?

Zâmbi. Dave nu era sigur dacă zâmbea fiindcă o nimerise sau fiindcă n-o nimerise.

— Cum a fost la academie? întrebă ea.

— Deloc rău. Cursanţi de toate felurile – nimic extraordinar. Există întotdeauna un grup de oameni rezervaţi – cei care aşteaptă şi observă, care cred că trebuie să vorbeşti cât mai puţin cu putinţă. Utilitariştii, cei care vor să ştie exact cum se *pot* folosi de fiecare informaţie pe care le-o dai. Minimaliştii, care vor să ştie cât mai puţin, să se implice cât mai puţin şi să participe cât mai puţin posibil. Cinicii – ei vor să demonstreze că orice idee care nu le aparţine e o porcărie. Şi, bineînţeles, pozitiviştii – ăsta e probabil cel mai potrivit nume pentru ei – care vor să înveţe cât pot de mult, să înţeleagă cât mai bine, să devină poliţişti mai buni.

Dave se simţea confortabil vorbind despre studenţii lui şi voia să continue, dar Madeleine se uita din nou distrată la apa din chiuvetă.

— Deci, da, concluzionă el, a fost o zi ok. Pozitiviştii au făcut-o… interesantă.

— Bărbaţi sau femei?

— Poftim?

Femeia ridică spatula din apă şi se încruntă la ea, de parcă observase pentru prima dată ce boantă şi zgâriată era.

— Pozitiviştii ăştia au fost bărbaţi sau femei?

Era ciudat sentimentul de vinovăţie al lui Dave apărut fără niciun motiv.

— Bărbaţi şi femei, răspunse el.

Madeleine ridică spatula spre lumină, strâmbă din nas şi-o aruncă în coşul de gunoi de sub chiuvetă.

— Uite! zise el. În legătură cu azi-dimineaţă, treaba cu Jack Hardwick. Cred că trebuie să reluăm conversaţia aia.

— O să te vezi cu mama victimei. Ce mai e de discutat?

— Am nişte motive bune pentru care vreau să mă-ntâlnesc cu ea, insistă el. La fel cum s-ar putea să am unele la fel de bune să n-o fac.

— Priveşti lucrurile dintr-o perspectivă inteligentă.

Madeleine părea distrată, dar mai degrabă într-o dispoziţie sarcastică.

— Oricum, acum n-am timp de discuţii. Nu vreau să întârzii. La clubul de lectură.

Dave sesiză accentuarea uşoară a ultimelor cuvinte – suficient cât să-i dea poate de înţeles că ştia că ghicise. E o femeie deosebită, se gândi el. În ciuda neliniştii şi a oboselii, Dave nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

Capitolul 7

Val Perry

Ca de obicei, Madeleine se trezi prima în dimineaţa următoare.

Gurney fu deşteptat de sâsâitul şi gâlgâitul filtrului de cafea, aducându-şi aminte, cu o strângere de inimă, că uitase să repare frânele de la bicicletă. Ba mai mult, îl copleşi un sentiment de neliniște la gândul că mai târziu avea să se vadă cu Val Perry. Deşi subliniase în conversaţia cu Jack Hardwick că întâlnirea nu implica niciun fel de angajament – că întrevederea era în primul rând un gest de curtoazie şi mângâiere pentru o persoană care suferise o pierdere teribilă – un val de îndoială punea stăpânire pe el. Încercând să lase gândurile la o parte, făcu un duş, se îmbrăcă şi trecu hotărât prin bucătărie, spre debara, mormăindu-i bună dimineaţă lui Madeleine care şedea la masă, în poziţia ei obişnuită, cu o felie de pâine prăjită în mână şi cu o carte deschisă în faţa ei.

Îşi puse jacheta de lucru, din pânză, care atârna într-un cui în debara, ieşi pe uşa laterală şi se îndreptă spre garaj, acolo unde-şi ţineau bicicletele şi caiacele. Soarele nu răsărise încă, iar dimineaţa era surprinzător de rece pentru începutul lui septembrie.

Scoase bicicleta lui Madeleine din spatele tractorului şi o aduse la lumină, în faţa garajului. Cadrul din aluminiu era rece ca gheaţa. Cele două chei mici pe care le alesese din cutia de scule erau la fel de reci.

Înjură după ce îşi lovise de două ori încheieturile degetelor de marginile ascuţite ale furcilor din faţă, a doua oară lăsându-se cu sânge, şi reuşi să regleze cablurile care controlau poziţia plăcuţelor de frână. Trebuia să le fixeze astfel încât să permită roţii să se învârtească nestingherită, dar să producă o presiune suficientă asupra jantei când era apăsată. Dave reuşi să

rezolve problema abia din a patra încercare. În cele din urmă, mai degrabă uşurat decât mulţumit, declară misiunea încheiată, puse cheile la loc şi se îndreptă spre casă, cu o mână amorţită şi cu cealaltă rănită.

Trecând pe lângă magazie şi pe lângă grămada de buşteni, se întrebă pentru a zecea oară în zece zile dacă ar trebui să împrumute o maşină de spart lemne sau să cumpere una. Existau dezavantaje în ambele cazuri. Soarele încă nu se arătase pe cer, dar veveriţele îşi începuseră deja atacul matinal asupra hrănitoarelor pentru păsări, ridicând un alt semn de întrebare care nu părea să aibă un răspuns fericit. De asemenea, mai era şi problema îngrăşământului pentru sparanghel.

Dave intră în bucătărie şi băgă mâinile sub un jet de apă caldă. Usturimea începu să treacă.

— Am reparat frânele, anunţă el.

— Mulţumesc, zise Madeleine veselă, fără să-şi ridice privirea din carte.

O jumătate de oră mai târziu, semănând cu un apus colorat copilăreşte, în pantalonii flauşaţi de culoarea lavandei, hanoracul roz, mănuşile roşii şi căciula portocalie, din lână, trasă peste urechi, Madeleine merse spre garaj, încălecă pe bicicletă, pedală uşor, săltând ici şi colo peste câte un dâmb pe potecă şi dispăru pe şoseaua care ducea spre oraş, din spatele şopronului.

Gurney îşi petrecu următoarea oră analizând în gând informaţiile despre crimă pe care i le dăduse Hardwick. De fiecare dată când relua scenariul, devenea tot mai deranjat de artificialitatea lui, de excesul aproape teatral.

La nouă fix, ora stabilită pentru întâlnirea cu Val Perry, Dave merse la fereastră să vadă dacă femeia era pe-aproape.

Vorbeşti de lup şi lupul la uşă! În cazul ăsta, la volanul unui Turbo Porsche verde aprins – un model despre care Gurney credea că valorează undeva în jur de o sută şaizeci de mii de dolari. Automobilul sport trecu pe lângă şopron, pe lângă iaz şi urcă uşor panta dealului spre locul mic de parcare de lângă casă, în timp ce motorul lui incredibil de puternic pufăia încetişor. Gurney ieşi să-şi întâmpine musafirul, stăpânit de o curiozitate controlată şi de ceva mai mult entuziasm decât ar fi vrut să recunoască.

Femeia care ieşi din maşină era înaltă şi subţire, dar cu forme pline, purta o bluză din satin crem şi pantaloni din satin negri. Părul negru şi lung până la umeri era tuns bob cu breton, ca Urna Thurman în *Pulp Fiction*. Aşa cum promisese Hardwick, femeia era cu adevărat „frumoasă de pică". Însă în atitudinea ei se simţea şi altceva, un soi de tensiune la fel de impresionantă ca înfăţişarea. Val Perry măsură împrejurimile din câteva priviri rapide care păreau să înregistreze fiecare detaliu şi să nu exprime nimic.

„E un obicei de care scapi cu greu, acela de a fi mereu circumspect", gândi Gurney.

Femeia păşi spre el cu o grimasă-n colţul gurii – sau poate că aceea era expresia ei obişnuită.

— Domnule Gurney, sunt Val Perry. Apreciez că v-aţi făcut timp pentru mine, zise ea, întinzând mâna. Sau ar trebui să vă spun detectiv Gurney?

— Am lăsat această titulatură în oraş când m-am pensionat. Spuneţi-mi Dave.

Cei doi dădură mâna. Privirea ei pătrunzătoare şi strânsoarea fermă a mâinii îl surprinseră pe Gurney.

— N-aţi vrea să intraţi?

Femeia ezită, privind în jur, la grădină şi la curtea interioară mică, pavată cu piatră de calcar.

— Putem sta afară?

Întrebarea îl surprinse pe Dave. Chiar dacă soarele se ridicase deja pe cerul senin şi roua aproape se evaporase din iarbă, dimineaţa era încă răcoroasă.

— Astenie sezonieră, explică ea zâmbind. Ştii ce este?

— Da.

Dave zâmbi la rândul lui.

— Am şi eu uşoare simptome.

— Cazul meu e ceva mai serios. Începând din perioada asta a anului am nevoie de cât mai multă lumină, preferabil naturală. Altfel, am gânduri sinucigaşe. Aşa că, dacă nu te deranjează, Dave, am putea să rămânem afară?

Nu prea era o întrebare.

Detectivul din el, încă neimpresionat, dominant şi predestinat acestei meserii, deveni curios în legătură cu astenia femeii şi se întreba dacă nu cumva exista un alt motiv pentru starea ei mentală.

„Să fie vorba de-o nevoie exagerată de control, de-o dorinţă de a-i face pe ceilalţi să-i asculte capriciile? Dorinţa de a mă induce în eroare, oricare ar fi fost motivul? Claustrofobie nevrotică? Vrea să evite riscul de-a fi înregistrată? Şi dacă asta o preocupă, are un temei practic sau e paranoică?”

Dave o conduse pe femeie în curtea care separa uşile de sticlă de cultura de sparanghel. Arătă spre două scaune pliante şi o măsuţă de cafea pe care Madeleine o cumpărase la o licitaţie.

— E bine aici?

— E în regulă, zise ea, trăgând unul dintre scaune de sub masă şi aşezându-se pe el fără să-l şteargă.

„Nu e deloc îngrijorată că-şi va murdări pantalonii ăia scumpi. Nici geanta aia bej din piele pe care a aruncat-o pe masa încă udă”.

Val scrută chipul lui Dave cu interes.

— Cât de mult ţi-a zis detectivul Hardwick?

„Are vocea tensionată şi mă priveşte pătrunzător”.

— Doar m-a pus la curent cu evenimentele dinaintea şi după… uciderea fiicei dumneavoastră. Doamnă Perry, dacă-mi permiteţi, trebuie să vă spun, înainte de a continua, cât de rău îmi pare pentru pierderea dumneavoastră!

La început femeia nici măcar nu reacţionă. Apoi dădu din cap, dar mişcarea fu atât de subtilă, încât ar fi putut trece drept un tremur.

— Mulţumesc, zise ea. Apreciez.

„E clar că nu apreciază”.

— Dar nu pierderea mea e problema aici. Problema e Hector Flores.

Val articulă numele cu buzele strânse, de parcă muşcase plină de ură într-un dinte stricat.

— Ce ţi-a spus Hardwick despre el?

— A spus că există o dovadă clară şi convingătoare care-l incriminează… că era un personaj ciudat, controversat… că trecutul lui este încă necunoscut şi că nimeni nu ştie ce urmăreşte. Nu se ştie unde se află acum.

— Nu se ştie unde se află acum!

Femeia repetă propoziţia cu un fel de ferocitate, aplecându-se spre Dave peste masă, cu palmele pe suprafaţa umedă, de metal. Verigheta ei era simplă şi din platină, dar inelul de logodnă avea cel mai mare diamant pe care Dave îl văzuse vreodată.

— Ai rezumat perfect, continuă ea, având în ochi aceeaşi strălucire a diamantului. Nu se ştie unde se află acum! E inacceptabil. Inadmisibil. Te angajez pe tine ca să închei odată cu şarada asta.

Dave oftă.

— Cred că ne cam pripim.

— Ce vrei să spui cu asta?

Femeia apăsa cu atâta forţă pe masă, încât încheieturile degetelor ei se albiseră.

Dave răspunse pe un ton aproape adormit. Era un soi de reacţie adversă pe care o avea de fiecare dată când se confrunta cu emoţiile unei alte persoane.

— Nu ştiu dacă are vreun sens să mă implic într-un caz în curs de investigaţie.

Buzele femeii se strâmbară într-un zâmbet răutăcios.

— Cât vrei?

Dave dădu încet din cap.

— N-aţi auzit ce-am spus?

— Ce vrei? Spune-mi!

— Habar n-am ce vreau, doamnă Perry. Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu.

Îşi ridică mâinile de pe masă şi le aşează în poală cu degetele împreunate de parcă încerca să-şi păstreze calmul.

— Hai să-ţi explic. Îl găseşti pe Hector Flores. Îl arestezi, îl omori, nu mă interesează. Indiferent ce faci, îţi voi da orice vrei. *Orice vrei*.

Gurney se lăsă în scaun şi privi spre stratul de sparanghel. Un vas roşu pentru colibri atârna de un cârlig. Dave auzea zumzetul aripilor celor două păsări care se agitau, certându-se pe apa cu zahăr. Dar, la fel de bine, dansul lor putea fi un ritual de împerechere de primăvară, şi ceea ce părea un instinct ucigaş, putea însemna cu totul altceva.

Dave o privi pe Val Perry fix în ochi şi încercă să ghicească adevărul ascuns în spatele frumuseţii, ce se afla de fapt în interiorul acelui ambalaj perfect. Puteai să-i citeşti furia din privire. Disperarea. Un trecut dificil – Dave ar fi putut să parieze pe asta. Regret. Singurătate, deşi Val nu ar fi recunoscut în veci vulnerabilitatea pe care o presupunea acel cuvânt. Impulsivitate şi încăpăţânare – impulsivitatea de a obţine ceva cu orice preţ şi încăpăţânarea de a păstra pentru totdeauna ceea ce a obţinut. Şi încă ceva mai întunecat. Îşi ura Val propria viaţă?

„Destul", îşi spuse Dave. Era prea simplu să confunde speculaţia cu observaţia. Era prea simplu să cadă pradă bănuielii şi s-o urmeze până în pânzele albe.

— Povestiţi-mi despre fiica dumneavoastră, zise el.

Expresia de pe chipul femeii se schimbă, de parcă şi ea încerca să lase la o parte alte gânduri.

— Jillian era o persoană dificilă.

Afirmaţia ei părea începutul dramatic al unei poveşti citite cu voce tare. Dave bănuia că ceea ce urma fusese probabil spus de multe ori înainte.

— Mai mult decât dificilă, continuă ea. Jillian era dependentă de medicamente dacă voia să rămână *doar* dificilă şi să nu devină de-a dreptul imposibilă. Era sălbatică, narcisistă, imorală, uneltitoare, rea. Era dependentă de opiacee, de ecstasy şi de cocaină. Era o mincinoasă de zile mari. Izbucnea pe nepusă masă. Avea o pasiune morbidă pentru bărbaţi de-a dreptul bolnavi psihic. Şi asta în ciuda celei mai bune şi scumpe terapii.

Val părea ciudat de entuziasmată de litania de jigniri şi suna mai degrabă ca un sadic ce hăcuieşte un străin cu un brici decât ca o mamă care descrie problemele emoţionale ale fiicei ei.

— Hardwick ţi-a spus aceleaşi lucruri despre Jillian? întrebă ea.

— Nu-mi amintesc aceste detalii.

— Dar *ce* ţi-a spus?

— A spus că vine dintr-o familie cu mulţi bani.

Val scoase un sunet zgomotos şi răguşit. Dave fu surprins să audă un asemenea sunet dintr-o gură atât de delicată. Fu încă şi mai surprins să-şi dea seama că Val izbucnise de fapt în râs.

— Oh, da! strigă ea, cu vocea spartă de asprimea hohotului. Suntem, cu siguranţă, o familie cu mulţi bani. Ai putea spune că avem bani *căcălău*.

Femeia accentuă termenul vulgar cu un soi de satisfacţie plină de dispreţ.

— Te surprinde că nu vorbesc deloc ca o mamă care jeleşte?

Din cauza fantomei îngrozitoare a propriei lui tragedii, Dave abia putea să vorbească, aşa că nu răspunse. În cele din urmă, zise:

— Am văzut reacţii şi mai ciudate în faţa morţii, doamnă Perry. Nu ştiu cum ar trebui să… cum ar trebui să vorbească cineva în situaţia dumneavoastră.

Femeia păru să se gândească la vorbele lui.

— Spui că ai văzut *reacţii* mai ciudate în faţa morţii, dar ai văzut vreodată o moarte mai ciudată? O moarte mai dubioasă decât a lui Jillian?

Dave nu răspunse. Întrebarea suna teatral. Cu cât o privea în ochii pătrunzători, cu atât îi era mai greu să-şi dea seama de personalitatea ei. Să fi fost Val dintotdeauna atât de distrusă, sau asasinarea fiicei ei o dăduse peste cap?

— Povestiţi-mi mai multe despre Jillian.

— Ce anume?

— În afară de însuşirile pe care le-aţi menţionat, mai ştiţi şi altceva despre viaţa fiicei dumneavoastră care l-ar fi putut determina pe acest Flores s-o ucidă?

— Mă întrebi de ce a făcut Hector Flores ceea ce a făcut? N-am nici cea mai vagă idee. Nici poliţia n-are. Au pierdut ultimele patru luni, oscilând între două teorii, ambele tâmpite. Una e că Hector era gay, îl iubea în secret pe Scott Ashton, era gelos pe relaţia lui cu Jillian şi, ros de gelozie, a ucis-o. Fiind o fire melodramatică şi sensibilă, n-a rezistat ocaziei de-a o omorî în rochia de mireasă. E o poveste frumoasă. Cealaltă teorie o contrazice pe prima. Vecinii lui Scott erau un inginer maritim şi soţia lui. Inginerul era mereu plecat în interes de serviciu. Soţia a dispărut în acelaşi timp cu Hector. Aşa că poliţiştii, în inteligenţa lor, au stabilit că cel mai probabil cei doi aveau o aventură despre care Jillian ar fi aflat, ameninţând s-o dea în vileag ca să se răzbune pe Hector, cu care şi ea avea o aventură, aşa că lucrurile s-au complicat şi…

— Şi el i-a tăiat capul în ziua nunţii ca să fie sigur că nu vorbeşte? o-ntrerupse Gurney, sceptic.

Regretă imediat comentariul deplasat şi tocmai era pe cale să-şi ceară scuze, dar Val Perry nu avusese nicio reacţie.

— Ți-am zis, sunt niște idioți! Dac-ar fi să ne luăm după ei, Hector Flores era ori un homosexual nedeclarat care tânjea după iubirea patronului său, ori un macho latin care și-o trăgea cu orice femeie îi ieșea în cale și-și folosea maceta pe oricine îndrăznea să-l contrazică. Poate că în cele din urmă vor da cu banul ca să aleagă între basmele astea.

— Cât de bine-l cunoșteați, personal, pe Flores?

— N-am avut niciodată plăcerea să-l întâlnesc. Din nefericire, am în minte o imagine foarte vie a lui. Mă gândesc constant la el, dar n-am nicio adresă. Cum ai zis și tu, „nu se știe unde se află acum". Am senzația c-o să mă bântuie până ce va fi prins sau omorât. Iar cu ajutorul tău, sper să rezolv această problemă.

— Doamnă Perry, ați folosit cuvântul „a omorî" de câteva ori, așa că simt nevoia să clarific un lucru, pentru a nu exista niciun fel de încurcătură: nu sunt un asasin plătit. Dacă asta face parte din misiunea mea, explicit sau implicit, ar fi mai bine să căutați pe altcineva.

Val studie chipul lui Dave.

— Misiunea e să-l găsești pe Hector Flores… și să-l aduci în fața justiției. Asta e misiunea!

— Atunci v-aș întreba…, începu Dave, dar se întrerupse din cauza unei pete cenușii, care se mișca în iarbă.

Era un coiot care traversa câmpul – probabil același pe care-l zărise cu o zi în urmă. Dave urmări animalul până când dispăru în crângul de arțari de pe malul îndepărtat al heleșteului.

— Ce e aia? întrebă ea, răsucindu-se în scaun.

— Probabil un câine scăpat din lanț. Iertați-mi momentul de neatenție! Vreau să știu de ce m-ați ales pe mine. Dacă banii nu sunt o problemă, cum spuneți, ați putea angaja o mică armată. Sau ați putea angaja persoane care, să zicem, ar fi mai puțin interesate să-l aducă pe fugar în fața unui juriu. Așa că, de ce eu?

— Jack Hardwick te-a recomandat. A zis că ești cel mai bun. Genial. A zis că dacă e cineva care poate dezlega ițele cazului ăstuia, să-l rezolve, să-i dea de capăt, atunci tu ești acel cineva.

— Și l-ați crezut?

— N-ar fi trebuit?

— De ce ați face-o?

Femeia rămase puțin pe gânduri, de parcă o mulțime de lucruri atârnau de răspunsul ei.

— El a fost agentul care s-a ocupat inițial de caz. Detectivul-șef. Mi s-a părut un tip grosolan, obscen, cinic, gata să împungă oamenii în coastă de fiecare dată când prindea ocazia. Îngrozitor! Însă de cele mai multe ori avea

dreptate. Poate că nu vei pricepe ce voi spune acum, dar îi înţeleg pe oamenii ca Jack Hardwick. Ba chiar am încredere în ei. Aşa că asta e situaţia, detective Gurney.

Dave îşi pironi privirea asupra tulpinilor de sparanghel, calculând, fără vreun motiv anume, punctul cardinal spre care erau înclinate. După câte s-ar putea presupune, erau la o sută optzeci de grade de vânturile de pe munte, deci la adăpost de orice furtună. Val Perry părea mulţumită de tăcerea lui Dave. Gurney auzea încă bâzâitul modulat al aripilor păsărilor colibri care-şi continuau ritualul agitat – dacă era într-adevăr un ritual. Uneori, dansul lor aerian dura câte o oră sau chiar mai mult. Era greu de înţeles cum o confruntare atât de îndelungată, sau ritual de seducţie, putea fi altceva decât un consum inutil de energie.

— Aţi pomenit adineauri că Jillian avea un interes morbid pentru bărbaţi nu tocmai potriviţi. Vă referiţi la Scott Ashton?

— Doamne, nu! Scott e cel mai bun lucru care i s-a-ntâmplat vreodată lui Jillian.

— Aţi fost de acord cu decizia lor de a se căsători?

— *Dacă am fost de acord*! Ce exprimare demodată!

— O să mă exprim altfel. Aţi fost mulţumită?

Deşi zâmbea, ochii ei îl priveau cu răceală.

— Jillian avea unele… *lipsuri*, ca să le numesc aşa, demne de luat în seamă. Lipsuri care necesitau o intervenţie profesionistă pentru viitor. Era un avantaj să fie soţia unuia dintre cei mai buni psihiatri. Ştiu că sună cumva… greşit. Poate chiar abuziv? Dar Jillian era deosebită din multe puncte de vedere. Şi tot într-un mod deosebit avea nevoie de ajutor.

Gurney ridică derutat din sprânceană.

Femeia oftă.

— Ştii că doctorul Ashton este directorul liceului special pe care l-a urmat Jillian?

— Asta nu creează un conflict de…

— Nu, îl întrerupse Val, părând să se fi obişnuit să combată acest punct de vedere. El e psihiatru, dar câtă vreme Jillian a fost înscrisă la şcoală, n-a fost niciodată psihiatrul *ei*. Aşa că la mijloc n-a existat niciun fel de dilemă etică, nicio relaţie doctor-pacient. E normal, oamenii vorbesc. Bârfa circulă. „El e doctor, ea i-a fost pacientă bla, bla, bla". Dar realitatea legală şi etică a situaţiei era că o fostă elevă se căsătorea cu directorul liceului pe care-l absolvise. Jillian a terminat şcoala la şaptesprezece ani. Ea şi Scott n-au avut o relaţie decât după un an şi jumătate. Şi cu asta, basta! Bineînţeles, bârfa merge mult mai departe.

În ochii lui Val sclipi sfidarea.

— Aş zice că erau la limita dintre moral şi imoral, comentă Gurney ca pentru el, dar destul de tare.

Femeia izbucni iar în râsul acela care te lua prin surprindere.

— Dacă Jillian ar fi crezut că relaţia lor era la limita dintre moral şi imoral, atunci pentru ea ăsta ar fi fost cel mai bun lucru din lume. Nu se simţea nicăieri mai bine decât pe marginea prăpastiei.

Gurney se gândi că era o perspectivă interesantă. Tot aşa era şi lucirea din ochii ei. Poate că Jillian nu era singura pasionată de viaţa trăită la limită.

— Şi doctorul Ashton? întrebă Dave cu blândeţe.

— Lui Scott nu-i pasă de gura târgului.

Asta era o trăsătură pe care Val evident o aprecia.

— Deci când Jillian avea optsprezece ani, poate nouăsprezece, Ashton a cerut-o în căsătorie?

— Nouăsprezece. Ea l-a cerut, el a acceptat.

Pe când se gândea la asta, Dave putea să vadă cum entuziasmul ciudat de pe chipul lui Val se domolea.

— Bun, deci el a acceptat cererea în căsătorie. Cum v-aţi simţit atunci?

La început, Gurney crezu că Val nu-l auzise. Apoi, pe un ton slab, răguşit, cu privirea pierdută, femeia răspunse:

— Uşurată.

Privea tulpinile de sparanghel ale lui Gurney, de parcă printre ele putea găsi o explicaţie potrivită pentru felul rapid în care se succedau emoţiile ei. O adiere blândă începuse să sufle în timp ce vorbeau, iar vârfurile ferigilor se legănau uşor.

Dave rămase tăcut.

Femeia clipi. Scrâşni dinţii, apoi îşi relaxă maxilarul. Pe urmă, vorbi cu greu, de parcă fiecare cuvânt atârna ca o povară într-un vis.

— Am fost uşurată că nu mai era responsabilitatea mea.

Val deschise gura de parcă voia să continue, apoi o închise la loc, clătinând doar uşor din cap. Gurney se gândi că poate era un gest de dezaprobare. Dezaprobare faţă de propriile-i acţiuni. Oare de aici venea dorinţa de a-l vedea mort pe Hector Flores? Oare aşa voia să-şi răscumpere vina faţă de fiica ei?

„Uau! Ia-o mai încet! Concentrează-te pe fapte”.

— N-am vrut…

Vocea femeii se stinse, lăsând propoziţia neterminată.

— Ce credeţi despre Scott Ashton? întrebă Gurney pe un ton vioi, cât mai diferit posibil de starea ei întunecată şi deprimată.

Îi răspunse aproape imediat, ca şi cum întrebarea îi putea salva viaţa.

— Scott Ashton e genial, ambiţios, hotărât…

Se opri.

— Și?

— Și rece.

— De ce credeți c-ar fi vrut să se însoare cu o…?

— O femeie așa de nebună ca Jillian?

Val ridică din umeri neconvingător.

— Poate pentru că frumusețea ei îți tăia respirația!

Dave dădu din cap fără a fi convins de explicație.

— Știu că sună incredibil de banal, dar Jillian era specială, cu adevărat *specială*.

Îi dădu cuvântului o profunzime și o nuanță aproape zguduitoare.

— Știai că IQ-ul ei era 168?

— Remarcabil!

— Da. E cel mai mare scor pe care l-au măsurat vreodată. Au testat-o de trei ori, doar ca să se asigure că n-au greșit.

— Deci, pe lângă toate celelalte, Jillian era un geniu?

— Oh, da, un geniu! aprobă ea cu vocea ușor vioaie. Și, bineînțeles, o nimfomană. Am uitat să menționez asta?

Femeia se uită să vadă o reacție pe chipul lui Dave.

Gurney privi în depărtare, peste vârfurile copacilor ce se vedeau dincolo de șopron.

— Și tot ce vreți să fac este să-l caut pe Hector Flores?

— Nu să-l cauți. Să-l *găsești*!

Dave avea o slăbiciune pentru puzzle-uri, dar cel de față amenința să se transforme într-un coșmar. Și-n plus, Madeleine n-ar fi…

„Iisuse, numai când mă gândesc la numele ei și…"

Ca prin minune, Madeleine apăru la orizont, în hainele în nuanțe stridente de roșu și portocaliu, urcând încet dealul în timp ce-și împingea bicicleta pe poteca înclinată și cu făgașe.

Val Perry se răsuci neliniștită în scaun, privind în direcția în care se uita Dave.

— Așteptați pe cineva?

— E soția mea.

Nu mai scoaseră niciun cuvânt până ce Madeleine nu ajunse în curte, în drumul ei spre garaj. Femeile se salutară din priviri politicos și rece. Gurney o prezentă pe Val, spunând doar că era „prietena unui prieten" care-i ceruse sfatul, pentru a păstra aparența unei anumite confidențialități.

— E atât de *liniște* aici, zise Val Perry, cu accentul unui străin care exersa pronunția unui cuvânt într-o altă limbă. Cred că *iubești* locul ăsta.

— Într-adevăr, răspunse Madeleine.

Îi zâmbi scurt lui Val şi-şi duse bicicleta spre garaj.

— Ei bine, spuse Val încurcată, după ce Madeleine nu se mai văzu, dincolo de rododendronii din fundul grădinii. Mai e ceva ce vrei să ştii?

— Nu v-a deranjat diferenţa de vârstă dintre o tânără de nouăsprezece ani şi un bărbat de treizeci şi opt?

— Nu! se răsti ea, confirmând bănuiala lui Dave că, de fapt, o deranjase.

— Ce părere are soţul dumneavoastră despre intenţia de a angaja un detectiv particular?

— Mă susţine.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— E de acord cu ce vreau să fac.

Gurney aşteptă.

— Mă întrebi cât e dispus să plătească?

Furia schimonosi chipul ei frumos.

Gurney clătină din cap.

— Nu despre asta e vorba.

Val păru să nu-l audă.

— Ţi-am zis că banii nu sunt o problemă. Ţi-am zis că avem căcălău – *căcălău*, domnule Gurney, CĂCĂLĂU – şi am să cheltuiesc oricât e nevoie ca să realizez ceea ce mi-am propus!

Pe pielea ei ca vanilia apărură pete roşii ca cireşele, iar vorbele îi ieşeau din gură sfidătoare.

— Soţul meu e cel mai bine plătit neurochirurg din blestemata asta de lume! Face peste patruzeci de milioane de dolari pe an, la dracu'! Trăim într-o nenorocită de casă de douăsprezece milioane de dolari! Vrei căcatul ăsta de pe degetul meu?

Femeia se uită furioasă la inel, de parcă avea o tumoare pe mână.

— Boţul ăsta lucitor de căcat valorează două milioane de dolari! Pentru numele lui Hristos, nu mă întreba de bani!

Gurney stătea relaxat în scaun, cu degetele împreunate sub bărbie. Madeleine se întorsese şi rămăsese tăcută în curte. Apoi înaintă spre masă.

— Eşti în regulă? întrebă ea, ca şi cum criza de nervi la care tocmai asistase nu fusese decât o criză de strănut.

— Scuze! îngăimă Val Perry.

— Vrei nişte apă?

— Nu, sunt în regulă, sunt foarte… Sunt… Nu, de fapt mi-ar prinde bine nişte apă. Mulţumesc!

Madeleine zâmbi, dădu amabilă din cap şi intră în casă pe uşile din sticlă.

— Ideea e că, zise Val Perry aranjându-şi nervoasă bluza. Ideea pe care am accentuat-o… ideea e că banii nu reprezintă niciun fel de problemă.

Scopul e important. Oricare ar fi resursele necesare ca să atingem acest scop, ele sunt disponibile. Asta e tot ce încercam să zic.

Apoi îşi strânse buzele ca şi cum voia să se asigure că nu avea să pornească o altă tiradă.

Madeleine se întoarse cu un pahar de apă şi-l aşeză pe masă. Val îl ridică, bău jumătate şi îl puse la loc cu grijă.

— Mulţumesc.

— Ei bine, zise Madeleine cu o sclipire răutăcioasă în ochi, pe când intra din nou în casă, dacă mai aveţi nevoie de ceva, strigaţi.

Val Perry stătea dreaptă şi nemişcată. Părea că încearcă să-şi recapete cumpătul. După un minut, inspiră adânc.

— Nu ştiu ce-aş mai putea spune. Poate că nu mai e nimic de zis în afară de a-ţi cere ajutorul.

Înghiţi nodul din gât.

— O să mă ajuţi?

„Interesant. Ar fi putut întreba «Vei accepta cazul?» Şi-a formulat cererea crezând că, dacă-mi cere astfel ajutorul, îmi va fi mai greu s-o refuz?"

Indiferent de cum ar fi sunat întrebarea, Dave ştia că trebuia să fie nebun ca să accepte.

— Regret. Nu cred că pot să vă ajut, zise el.

Ea nu reacţionă, rămase nemişcată, ţinându-se de marginea mesei şi privindu-l în ochi. Gurney nu era sigur că-l auzise.

— De ce? întrebă ea cu o voce slabă.

Gurney se gândi cu grijă la ce să răspundă.

„Pentru simplul fapt, doamnă Perry, că semeni puţin cam mult cu descrierea pe care i-ai făcut-o fiicei dumitale. Confruntarea mea inevitabilă cu agenţia care se ocupă de ancheta oficială s-ar putea transforma într-un dezastru. Iar eventuala reacţie a lui Madeleine la decizia mea de a prelua un alt caz de crimă ar putea să redefinească problemele noastre conjugale".

Însă cuvintele lui fură altele:

— Implicarea mea ar putea să perturbe eforturile poliţiei şi ăsta nu ar fi un lucru bun pentru niciunul dintre cei implicaţi.

— Înţeleg.

Dar pe chip nu-i citi nici urmă de înţelegere sau de acceptare a deciziei lui. Gurney o privea, aşteptându-i următoarea mişcare.

— Îţi înţeleg ezitarea, zise ea. Şi eu m-aş simţi la fel în locul tău. Nu-ţi cer decât să nu iei o decizie definitivă până nu vezi filmul.

— Filmul?

— Nu ţi-a spus Jack Hardwick?

— Mi-e teamă că nu.

— Păi, e acolo, întregul… eveniment.

— Doar nu vreți să spuneți că aveți un film cu petrecerea la care a avut loc crima?

— Ba chiar așa. Totul a fost înregistrat. Fiecare secundă. Se află totul pe un DVD.

Capitolul 8

Filmul crimei

În bucătăria spațioasă a lui Gurney erau două mese – cea din lemn de cireș, în stil Shaker, cu picioare în cruce, folosită în special pentru cinele cu invitați, când Madeleine o ștergea de praf și o decora cu lumânări și flori din grădina lor, și așa-zisa masă pentru micul dejun, rotundă, din lemn de pin cu un picior ca un piedestal vopsit în crem, unde, singuri sau împreună, luau mare parte a meselor zilei. Masa mai mică se afla chiar în fața ușilor franțuzești, ce dădeau spre sud. În zilele senine, era scăldată de lumină de dimineață până seara, astfel că locul acela devenise colțul lor favorit pentru citit.

La două și jumătate după-amiaza, Madeleine și Dave ședeau la locurile lor obișnuite când ea își ridică privirea din carte – o biografie a lui John Adams. Adams era președintele ei preferat, din câte se părea, datorită soluției lui pentru problemele emoționale și fizice – plimbările lungi și sănătoase prin pădure. Femeia se încruntă, concentrându-se.

— Aud o mașină.

Gurney își duse mâna pâlnie la ureche, dar chiar și așa trecură mai bine de zece secunde înainte s-o audă și el.

— E Jack Hardwick. Se pare că există un film cu întreaga petrecere la care a fost omorâtă fata lui Perry. A zis c-o să-mi aducă materialul. I-am spus c-o să arunc un ochi.

Madeleine închise cartea și privi în gol prin ușile din sticlă.

— Ți-a trecut prin cap că acestei potențiale cliente… îi lipsesc niște doage?

— Nu fac decât să mă uit la film. N-am promis nimic. Poți să-l vizionezi cu mine.

Zâmbetul ei scurt păru să refuze invitația. Apoi, continuă.

— Chiar mi-aș permite să insist și să-ți spun că e o nebună plină de venin care probabil se încadrează la vreo șase diagnostice din Manualul

Diagnosticelor şi Statisticilor pentru Bolile Mentale. Şi pot să pariez că orice ţi-ar fi spus nu e nici pe departe adevărul complet.

În timp ce vorbea, Madeleine zgâria absentă cuticula degetului mare cu una dintre unghii, un obicei nou, pe care Gurney îl observă alarmat, ca pe un fel de tremur în starea ei, de altfel, destul de stabilă.

Oricât de scurte şi de nesemnificative erau aceste momente, îl cutremurau pe Dave, îi distrugeau speranţa în tăria ei de caracter de nezdruncinat şi-l lăsau, pentru scurt timp, fără punct de sprijin, fără lampa de veghe care alunga monştrii şi întunericul. Deşi absurd, gestul acesta mărunt avea darul de a trezi în Gurney greaţa şi apăsarea pe care le simţise, copil fiind, când mama lui începuse să fumeze. În minte îi revenea imaginea ei pufăind nervos din ţigară, inspirând însetată fumul în plămâni.

„Revino-ţi, Gurney! Maturizează-te, pentru numele lui Dumnezeu!"

— Dar sunt sigură că ştii toate astea, aşa-i?

O fixă cu privirea pentru un moment, încercând să regăsească firul conversaţiei.

Madeleine clătină din cap exasperată.

— O să lucrez la maşina de cusut un pic. Apoi dau o raită prin magazinele din Oneonta. Dacă vrei ceva, scrie pe lista de pe bufet.

•

Hardwick sosi în trombă, vuind toba zgomotoasă a maşinii. Îşi parcă monstrul care mergea pe motorină şi consuma o tonă – un GTO roşu, pe jumătate refăcut, cu pete de epoxizi ce trebuiau curăţate – lângă Subaru Outback verde al lui Gurney. Vântul formă un vârtej de frunze în jurul maşinilor. Primul lucru pe care-l făcu Hardwick când ieşi din automobil fu să tuşească violent, să adune flegma din gât şi să scuipe pe jos.

— N-am suportat niciodată putoarea frunzelor moarte! Îmi aduce aminte de bălegarul de cai.

— Frumos spus, Jack! zise Gurney în timp ce dădea mâna cu bărbatul. Ai o manieră foarte delicată de-a vorbi.

Cei doi rămaseră faţă în faţă, ca două suporturi de cărţi din seturi diferite. Tunsoarea scurtă şi neîngrijită a lui Hardwick, pielea roşiatică, nasul brăzdat de vinişoare ca pânza unui păianjen şi ochii umezi şi albaştri de husky îl făceau să pară un om care îmbătrânea rapid şi se afla într-o stare de mahmureală permanentă. Prin contrast, părul grizonant al lui Gurney era frumos pieptănat – prea ordonat, după cum îi spunea adesea Madeleine –, iar la patruzeci şi opt de ani era într-o formă fizică foarte bună, avea un abdomen ferm, întreţinut prin exerciţii înainte de duşul de dimineaţă; abia dacă îi dădeai patruzeci de ani.

Pe când Gurney îl conducea în casă, Hardwick rânji.

— Te-a dat gata, așa-i?

— Nu sunt sigur ce vrei să zici, Jack.

— Ce ți-a atras atenția? Iubirea pentru adevăr și justiție? Ocazia rară de a-i da la ouă lui Rodriguez? Sau fundul ei fantastic?

— Greu de zis, Jack.

Se pomeni pronunțând numele celuilalt cu o emfază ciudată, de parcă tocmai îi dăduse un croșeu rapid de stânga.

— Acum sunt doar curios să văd filmul.

— Chiar? Nu te-ai plictisit de moarte să fii pensionar? Nu ești disperat să te apuci iar de meserie? Nu ți s-au aprins călcâiele după focoasa aia?

— Aș vrea doar să văd înregistrarea. Ai adus-o?

— Filmul crimei? N-ai mai văzut tu așa ceva, Davey, băiete! E un DVD cu rezoluție înaltă înregistrat la locul crimei, în momentul crimei.

Hardwick stătea în mijlocul camerei mari ce servea drept bucătărie, salon pentru servit masa și sufragerie. Într-un capăt al încăperii era un cuptor vechi, de țară, iar în capătul celălalt, la o distanță de vreo doisprezece metri era un șemineu din piatră. Privirea bărbatului cuprinse întreaga cameră în câteva secunde.

— La dracu', zici că e dintr-un articol din *Mother Earth News*.

— DVD-playerul este în birou, zise Gurney arătându-i drumul.

Filmul începea captivant cu un cadru filmat din aer al peisajului rustic. Camera cobora încet, la un unghi înclinat până ce ajungea deasupra copacilor abia înverziți, de-a lungul unui drum îngust și al unui pârâu repede – cele două panglici ale asfaltului negru și ale apei sclipitoare uneau un șir de case îngrijite, răspândite în mijlocul peluzelor întinse și al dependințelor pitorești.

La orizont se ivi o proprietate relativ mai mare și mai impunătoare decât toate celelalte, și camera încetini. Când ajunse exact deasupra unei peluze largi, ca de smarald, încadrată de răsaduri de margarete, se opri de tot și începu să coboare ușurel la nivelul solului.

— Iisuse! exclamă Gurney. Au închiriat un elicopter ca să filmeze nunta?

— Păi nu face așa toată lumea? comentă Hardwick. De fapt, elicopterul n-a fost folosit decât pentru început. De aici încolo, clipul a fost înregistrat de patru camere fixe, instalate pe peluză, în așa fel încât să aibă perspectivă asupra întregii proprietăți. Așa că avem un fișier audio-video complet cu tot ce s-a întâmplat afară.

Casa din piatră, crem, în mijlocul curții pavate cu piatră naturală și răsaduri de flori plantate la întâmplare arăta ca și cum fusese mutată din Cotswolds – era primăvara în bucolicul cadru rural englez.

— Unde e locul ăsta? întrebă Gurney, pe când el şi Hardwick se aşezară pe canapea în faţa monitorului.

Hardwick se prefăcu surprins.

— Nu recunoşti sătucul ăsta exclusivist din Tambury?

— Ar trebui?

— Tambury e un fel de cuib pentru oameni importanţi, iar tu eşti un tip important. Oricine e mai sus-pus cunoaşte pe cineva care locuieşte în Tambury.

— Presupun că n-am ajuns la nivelul ăla. Ai de gând să-mi spui unde e?

— La o oră distanţă de aici, spre nord-est, la jumătatea drumului spre Albany. Îţi voi da indicaţii.

— N-am nevoie…, începu Gurney, apoi se opri încruntându-se confuz. Ia stai un pic. Nu cumva asta e în…

Hardwick îl întrerupse.

— Jurisdicţia lui Sheridan Kline? Ba chiar acolo. Aşa că vei avea ocazia să lucrezi cu nişte prieteni vechi. Procurorul te are la inimă.

— Iisuse! mormăi Gurney.

— Omul crede că eşti un geniu. E adevărat că şi-a asumat meritele care ţi se cuveneau ţie în cazul Mellery. E un pupincurist, dar în sinea lui ştie că ţi-e dator.

Gurney clătină din cap, privind din nou la monitor.

— Sheridan Kline are în loc de suflet o gaură neagră.

— Davey, Davey, Davey ai nişte păreri aşa de duşmănoase despre copiii lui Dumnezeu!

Apoi, fără să mai aştepte un răspuns, Hardwick se întoarse spre monitor şi începu să povestească filmul.

— Organizatori, zise el în timp ce o echipă de tineri, bărbaţi şi femei, cu părul făcut ţepi, pantaloni negri şi tunici de un alb imaculat instalau un bar şi vreo şase mese cu gustări calde. Gazda, continuă arătând spre un bărbat zâmbitor îmbrăcat într-un costum albastru-închis, cu o floare roşie la rever care trecu pragul unei uşi cu arcadă din spatele casei şi păşi pe peluză. Logodnic, mire, soţ, văduv – toate în aceeaşi zi, aşa că poţi să-i spui cum vrei.

— E Scott Ashton?

— Chiar el.

Bărbatul păşi hotărât de-a lungul unui strat de flori spre partea dreaptă a ecranului, dar chiar înainte să iasă din cadru, unghiul scenei se schimbă, arătându-l cum mergea acum spre ceea ce părea să fie o mică vilă pentru oaspeţi la marginea peluzei, acolo unde începea pădurea, la aproximativ treizeci de metri de casă.

— Cu câte camere ai spus că s-a filmat? întrebă Gurney.

— Patru pe trepiede şi una din elicopter.

— Cine a editat filmul?

— Departamentul de materiale video de la birou.

Gurney îl privi pe Scott Ashton bătând la uşa vilei – privi şi auzi, deşi sunetul nu era la fel de clar ca imaginea. Uşa şi spatele lui Ashton formau un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de cameră. Ashton ciocăni iar, strigând „Hector".

Auzi apoi o voce care i se păru că avea un accent puternic spaniol. Se auzea prea încet pentru a distinge cuvintele. Privi întrebător la Hardwick.

— Am amplificat sunetul în laborator. „*Está abierto*", în traducere: „E deschis". Confirmă ceea ce a declarat Ashton că îşi amintea să fi spus Hector.

Ashton deschise uşa, intră şi o închise în urma lui.

Hardwick ridică telecomanda, apăsă butonul de derulare rapidă înainte şi explică:

— Stă acolo vreo cinci-şase minute, după care deschide uşa şi-l auzi zicând „Dacă te răzgândeşti…". Apoi iese, închide uşa în urma lui şi pleacă.

Hardwick luă degetul de pe buton când Ashton tocmai ieşea din vilă, părând mai puţin fericit decât atunci când intrase.

— Aşa-şi vorbeau unul altuia? întrebă Gurney. Ashton în engleză şi Flores în spaniolă?

— Am întrebat şi eu acelaşi lucru. Ashton mi-a zis că situaţia era recentă, că până cu o lună sau două în urmă vorbeau amândoi engleză. Crede că era un soi de respingere ostilă; faptul că Flores începuse să-şi vorbească iar limba nativă era un fel de respingere a lui Ashton – respingea limba pe care o învăţase de la el. Tâmpenii psihologice.

Ashton nici nu ieşise bine din cadru, că imaginea se schimbă din perspectiva altei camere şi-l arătă pe mire mergând spre un pavilion cu coloane greceşti – un soi de structură miniaturală asemănătoare Partenonului, popularizată de peisagiştii victorieni – unde patru bărbaţi în smoching îşi instalau echipamentele muzicale şi scaunele pliante. Ashton schimbă câteva cuvinte cu ei, dar nu se auzi nimic din ce spuse.

— Au avut un cvartet de coarde în loc de obişnuitul DJ? întrebă Gurney.

— Aşa e în Tambury – la ei nimic nu e obişnuit.

Hardwick derulă peste conversaţia cu muzicienii, peste cadrele largi cu împrejurimile luxoase şi cu casă, peste scenele cu servitorii care aranjau farfuriile şi argintăria pe feţele de masă albe de in peste două ospătăriţe mlădioase care aşezau sticlele şi paharele, peste prim-planurile cu petuniile roşii şi albe ce se revărsau din ghivecele din piatră cioplită.

— Asta s-a întâmplat exact acum patru luni?

Hardwick dădu din cap.

— În a doua duminică din mai. E perioada perfectă pentru o nuntă. Primăvara e în floare, vântul adie uşor, păsările îşi fac cuiburi şi porumbeii gânguresc.

Tonul batjocoritor şi neobosit al lui Jack începea să-l calce pe nervi pe Gurney.

Când Hardwick se opri iar din derulat, camera era fixată asupra unui spalier năpădit de iederă ce ţinea loc de intrare pe peluză. Un şir dezordonat de invitaţi păşeau prin el. Pe fundal se auzea muzică veselă, barocă.

Pe măsură ce fiecare cuplu trecea pe sub bolta arcuită, Hardwick le citea numele de pe o listă mototolită pe care o scosese din buzunarul pantalonilor.

— Şeful poliţiei din Tambury, Burt Luntz şi soţia… Directoarea Liceului Dartwell şi soţul… Agentul literar al lui Ashton şi soţul… Preşedintele Societăţii Patrimoniului Britanic Tambury şi soţia… Liz Laughton, membră a Congresului şi soţul… Filantropul Angus Boyd şi tânărul ăla pe care-l numeşte „asistentul" lui… Editorul revistei *International Journal of Clinicul Psychology* şi soţia… guvernatorul-adjunct şi soţia… Decanul facultăţii de medicină…

Gurney îl întrerupse.

— Toţi sunt de teapa asta?

— Mă întrebi dacă sunt putred de bogaţi, puternici şi cu pile? Păi, da. Numai directori executivi, politicieni importanţi, editori de ziare şi chiar un nenorocit de episcop.

Timp de alte zece minute, un şir de oameni de succes se scurse în grădina botanică din curtea lui Scott Ashton. Niciunul nu părea să fie nelalocul lui în mediul acela exclusivist, dar nici nu arăta vreunul prea încântat să se afle acolo.

— Ne apropiem de finalul cozii, zise Hardwick. Urmează părinţii miresei: doctorul Withrow Perry, neurochirurg de renume mondial şi Val Perry, soţia-trofeu.

Doctorul părea să aibă undeva la şaizeci de ani. Avea gura cărnoasă şi dispreţuitoare, bărbia dublă a unui gurmand şi ochi iuţi şi pătrunzători. Se mişca surprinzător de rapid şi de graţios, ca un fost antrenor de scrimă, se gândi Gurney, amintindu-şi de lecţiile pe care el şi Madeleine le luaseră împreună în cel de-al doilea sau al treilea an de căsătorie, pe vremea când căutau activităţi care să-i distreze pe amândoi.

Val Perry care stătea alături de doctor ca o întruchipare de film a Cleopatrei, emana un fel de satisfacţie ce îi lipsea femeii care-l vizitase pe Gurney în dimineaţa aceea.

— Şi acum, zise Hardwick, ginerele şi curând decapitata lui mireasă.

— Iisuse! şopti Gurney.

Uneori lipsa de sentimente a lui Hardwick părea să întreacă destul de mult cinismul obişnuit al unui poliţist şi să-l califice drept un sociopat. Dar acela nu era nici locul, nici momentul potrivit ca să… ce? Ca să-i spună că era bolnav cu capul?

Gurney inspiră adânc şi se concentră la film – la doctorul Ashton şi la Jillian Perry Ashton care păşeau împreună spre cameră, zâmbind. Urmară aplauze, câteva urale şi muzica barocă veselă care se auzea din ce în ce mai tare pe fundal.

Se uita uimit la mireasă.

— Ce dracu' ai? întrebă Hardwick.

— Nu e tocmai cum mi-am imaginat-o.

— Păi la ce te aşteptai?

— Din ce mi-a spus maică-sa, nu mă aşteptam să arate ca de pe coperta revistei *Brides*.

Hardwick studie imaginea tinerei radiant de frumoase, îmbrăcată într-o rochie de mireasă albă, din satin, lungă până în pământ, cu un decolteu modest presărat cu paiete mărunte. Avea mănuşi albe şi ţinea un buchet de boboci de trandafir roz. Părul blond era pieptănat în sus, într-un coc strâns şi încadrat de o coroniţă sclipitoare. Ochii migdalaţi erau conturaţi subtil cu dermatograf, iar gura perfectă era conturată de un ruj în aceeaşi nuanţă a trandafirilor.

Hardwick ridică din umeri.

— Nu-şi doresc toate să arate aşa?

Gurney se încruntă, deranjat de înfăţişarea convenţională a lui Jillian.

— E în gena lor, la dracu'! insistă Hardwick.

— Mda, poate, răspunse Gurney nu foarte convins.

Hardwick derulă din nou peste scenele cu mirii care traversau mulţimea de invitaţi. Orchestra începu să cânte cu mare elan, iar servitorii se fâţâiau de colo-colo printre musafirii ce sorbeau şi mestecau de zor.

— Hai să trecem la subiect, zise el, la partea care ne interesează.

— Te referi la crima propriu-zisă?

— Şi la alte câteva chestii interesante dinainte şi după.

După câteva secunde de artificii digitale, pe ecran apărură în cadrul mediu trei oameni care discutau aşezaţi în triunghi. Unele cuvinte se auzeau mai bine decât altele, acoperite în parte de zumzetul altor conversaţii sau bruiate de vioiciunea pieselor lui Vivaldi.

Hardwick scoase o altă hârtie împăturită din buzunar, o deschise şi i-o întinse lui Gurney, care recunoscu formatul clasic al transcrierii unei conversaţii înregistrate.

— Uită-te la film şi ascultă, zise Hardwick. În cazul în care nu deslușești ce spun o să-ți zic eu când să urmărești transcrierea discuției. Cei trei sunt şeful poliției, Luntz, soția lui, Carol – amândoi cu fața la tine – şi Ashton, care stă cu spatele.

Luntz şi soția sa beau din pahare înalte, decorate cu felii de lămâie verde. Şeful poliției mai avea în mâna liberă şi câteva apetitive. Dacă Ashton bea ceva, atunci pesemne că ținea paharul în față, afară din raza camerei. Frânturile de dialog care puteau fi auzite păreau banale şi replicile veneau din partea doamnei Luntz.

— Da, da… e o zi perfectă… noroc că vremea, care era destul de… florile… moment al anului în care merită să locuiești în Catskills… muzica, foarte diferită, perfectă pentru această ocazie… niciun țânțar… altitudinea nu permite prezența lor, mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că țânțarii din Long Island… nici picior de căpuşă, slavă Domnului… boala Lyme e absolut oribilă… diagnosticul greşit… greață, dureri, disperare, dorința de-a te sinucide, durerea…

Pe când Gurney îl privi pieziş pe Hardwick, ridicând dintr-o sprânceană ca şi cum voia să întrebe ce importanță aveau toate astea, auzi pentru prima dată vocea puternică a şefului poliției:

— Carol, nu e momentul să vorbim despre căpuşe. Asta e o zi fericită, nu-i aşa, doctore?

Hardwick arătă cu degetul la primul rând tipărit pe hârtia din poala lui Gurney, care privi într-acolo şi-şi dădu seama că-i era de mare folos pentru a înțelege conversația.

SCOTT ASHTON: Foarte fericită, într-adevăr, domnule.
CAROL LUNTZ: Nu voiam decât să subliniez perfecțiunea acestei zile – nu sunt gângănii, nu plouă, nu e nicio problemă. Şi ce petrecere minunată, muzica, tineri arătoşi peste tot…
ŞEF LUNTZ: Cum o mai duci cu geniul tău mexican?
SCOTT ASHTON: Chiar şi eu aş vrea să ştiu răspunsul. Uneori…
CAROL LUNTZ: Am auzit că au fost unele… ciudate… nu ştiu, nu-mi place să repet ce aud…
SCOTT ASHTON: Hector trece printr-o perioadă grea din punct de vedere emoțional. Comportamentul lui s-a schimbat foarte mult în ultima vreme. Cred că n-a trecut neobservat. Aş vrea să ştiu dacă ați fost martori la ceva, dacă v-a atras ceva atenția.
CAROL LUNTZ: Păi, n-am fost martoră la nimic, nu direct. Eu doar… zvonuri, dar încerc să nu dau ascultare bârfelor.

SCOTT ASHTON: Oh! Doar o secundă. Scuzaţi-mă o clipă. Jillian se pare că îmi face cu mâna.

Hardwick apăsă butonul de pauză.

— Vezi? zise el. În stânga imaginii?

În cadru se vedea încremenită Jillian care privea în direcţia lui Ashton şi avea mâna stângă ridicată arătând spre ceasul de aur pe care-l purta la încheietură.

Hardwick porni din nou filmul şi acţiunea se reluă. Pe când Ashton îşi făcea drum printre musafiri, familia Luntz continua discuţia fără el. Conversaţia se auzea destul de clar, iar Gurney îşi aruncă doar de câteva ori ochii peste transcriere.

ŞEF LUNTZ: Voiai să-i spui despre afacerea cu Kiki Muller?
CAROL LUNTZ: Nu crezi că are dreptul să ştie?
ŞEF LUNTZ: Nici nu ştii de unde a pornit zvonul.
CAROL LUNTZ: Cred că e mai mult decât un zvon.
ŞEF LUNTZ: Bine zis, crezi. Nu ştii sigur. Doar crezi.
CAROL LUNTZ: Dacă cineva care locuieşte cu tine şi cu care stai la aceeaşi masă şi-ar trage-o în secret cu nevasta vecinului tău, tu n-ai vrea să ştii?
ŞEF LUNTZ: Tot ce vreau să zic e că n-ai nicio dovadă.
CAROL LUNTZ: De ce am nevoie? De poze?
ŞEF LUNTZ: Da, nişte poze ar fi de mare ajutor.
CAROL LUNTZ: Burt, n-ai decât să te maimuţăreşti, dar dacă un mexican ciudat ar trăi în casa noastră şi i-ar trage-o soţiei lui Charley Maxon, ce-ai face? Ai aştepta pozele?
ŞEF LUNTZ: Hristoşii mă-sii, Carol…
CAROL LUNTZ: Burt, asta e blasfemie! Ţi-am mai spus să nu vorbeşti aşa.
ŞEF LUNTZ: Am priceput. Fără blasfemii. Uite ce vreau să zic. Tu ai auzit ceva de la cineva care a auzit altceva de la altcineva şi aşa mai departe…
CAROL LUNTZ: Bine, Burt, cred că ne putem lipsi de sarcasm!

Tăcură. Cam după un minut, şeful poliţiei încercă să bage în gură unul dintre apetitivele din palma lui stângă şi în cele din urmă reuşi, folosind piciorul paharului pe post de lopăţică. Nevastă-sa se strâmbă, întoarse privirea, îşi goli paharul şi începu să bată din picior în ritmurile ce se auzeau din mini-Partenon. Expresia ei deveni festivă, aproape maniacală, iar

privirea începu să-i alerge de la un invitat la altul, ca şi cum căuta să zărească o celebritate ce trebuia să fie acolo. Când unul dintre ospătari se apropie ţinând o tavă cu băuturi, schimbă paharul gol pe unul plin. Şeful poliţiei îşi studia soţia cu buzele strânse, într-o linie rigidă.

ŞEF LUTZ: Poate vrei s-o iei mai încet.
CAROL LUTZ: Poftim?
ŞEF LUTZ: M-ai auzit.
CAROL LUTZ: Cineva trebuie să spună adevărul.
ŞEF LUTZ: Ce adevăr?
CAROL LUTZ: Despre mexicanul slinos al lui Scott.
ŞEF LUTZ: Adevărul? Nu cumva e doar o bârfă măruntă şi dezgustătoare, umflată de una dintre prietenele tale idioate – o porcărie absolută, o calomnie pasibilă de acţiune juridică?

În timp ce familia Lutz era la un pas de scandal, Ashton şi Jillian se vedeau în fundal, în partea stângă a scenei. De la o asemenea distanţă faţă de cameră, conversaţia lor nu putea fi auzită. Jillian se întoarse în cele din urmă şi porni în direcţia vilei, construită cu spatele la pădurea de pe cealaltă parte a peluzei. Ashton reveni la soţii Luntz, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

Când Carol Luntz îl văzu pe Ashton apropiindu-se, îşi bău mărgărita din câteva înghiţituri rapide. Soţul ei sâsâi un cuvânt neclar printre dinţii încleştaţi. Gurney îşi aruncă privirea spre transcriere, dar nu apărea nicio interpretare.

Schimbându-şi expresia feţei când Ashton li se alătură din nou, şeful poliţiei spuse:

— Deci, Scott, e totul în regulă?

— Aşa sper. Adică, mi-aş dori ca Jillian să…

Dădu din cap şi vocea i se stinse.

— Oh, Doamne! exclamă Carol Luntz, mai degrabă entuziasmată. Sper că nu e nimic în neregulă, nu?

Ashton clătină din cap.

— Jillian vrea ca Hector să ni se alăture pentru discurs. Ne-a spus mai devreme că nu vrea şi… cam asta a fost.

Zâmbi ciudat, cu privirea în jos.

— Care e problema lui până la urmă? întrebă Carol, aplecându-se către Ashton.

Hardwick apăsă butonul de pauză, iar Carol rămase încremenită într-o postură conspirativă. Bărbatul se întoarse spre Gurney cu pasiunea unui om care împărtăşeşte o revelaţie.

— Căţeaua asta e una dintre târfuliţele alea care se hrănesc cu necazurile altora. Vrea să savureze fiecare detaliu, se preface plină de compasiune. Plânge când suferi şi speră să mori ca să poată plânge şi mai rău şi să arate lumii cât de mult îi pasă.

Gurney sesiză un strop de adevăr în pronosticul lui Hardwick, dar excesul de ură al colegului său i se păru cam greu de înghiţit.

— Ce urmează? întrebă el întorcându-se nerăbdător spre ecran.

— Ai răbdare. Se precipită lucrurile.

Hardwick apăsă butonul „pornire" şi conversaţia dintre Carol Luntz şi Scott Ashton reîncepu.

Ashton zicea:

— E chiar o prostie. Nu vreau să vă plictisesc cu asemenea detalii.

— Dar care e *problema* omului ăluia? insistă Carol prelungind cuvântul *problemă* aşa încât sună ca un vaiet.

Ashton ridică din umeri. Părea prea obosit ca să mai ţină secretul.

— Hector are o atitudine negativă faţă de Jillian. Jillian, pe de altă parte, e hotărâtă să rezolve orice fel de neînţelegere ar exista între ei. De aceea a insistat să-l invit la petrecere. Am încercat asta de două ori – acum o săptămână şi din nou, de dimineaţă. M-a refuzat de fiecare dată. Acum o clipă Jillian m-a chemat să mă anunţe c-are de gând să-l scoată pe Hector din căsuţa lui de colo, ca să închine un pahar. Mie mi se pare o pierdere de timp şi i-am spus-o şi ei.

— De ce îşi bate capul cu… cu… *el*?

Carol se poticni la finalul frazei de parcă încerca să găsească un epitet cât mai jignitor, fără succes însă.

— Bună întrebare, Carol, dar n-aş şti ce să-ţi răspund.

Comentariul lui fu urmat de cadrul luat din perspectiva altei camere poziţionate astfel încât să acopere partea de domeniu ce cuprindea căsuţa grădinarului, grădina de trandafiri şi jumătate din vilă. Jillian, mireasa-din-reviste, ciocănea la uşa căsuţei lui Hector.

Hardwick puse pauză din nou, iar cele trei figuri de pe ecran se opriră în momentul în care se destrămau ca un mozaic.

— Bun, zise el. Gata! De acum începe. Urmează cele paisprezece minute critice, în decursul cărora Hector Flores o omoară pe Jillian Perry Ashton, îi taie capul cu o macetă, iese pe fereastra din spate şi dispare fără urmă. Cele paisprezece minute încep în momentul în care mireasa intră în casă şi închide uşa.

Hardwick apăsă butonul „pornire" şi acţiunea reîncepu. Jillian deschise uşa căsuţei, intră şi închise uşa în urma ei.

— Asta e ultima oară când a fost văzută în viaţă, zise Hardwick arătând la ecran.

Camera rămase fixată pe căsuţă în timp ce Gurney îşi imagina crima ce urma să aibă loc în spatele ferestrelor acoperite de draperii cu model floral.

— Ai zis că Flores se strecoară pe fereastra din spate şi dispare fără urmă după ce-o omoară. Adică literalmente?

— Păi, începu Hardwick, făcând o pauză teatrală. Da şi nu.

Gurney oftă şi aşteptă.

— Chestia e că, urmă Hardwick, dispariţia lui Flores sună cunoscut.

Urmă o altă pauză, accentuată de un zâmbet şiret.

— Există o urmă care duce de la fereastră în pădure.

— Ce vrei să zici, Jack?

— Urma din pădure s-a oprit la vreo sută patruzeci de metri de casă.

— Şi ce-nseamnă asta?

— Nu te duce cu gândul la nimic?

Gurney îl privi sceptic pe Jack.

— Te referi la cazul Mellery?

— Nu prea ştiu alte cazuri de crimă în care urmele să se oprească în mijlocul pădurii fără vreo explicaţie logică.

— Şi ce vrei să demonstrezi cu asta?

— Nimic în mod deosebit. Mă întrebam doar dacă nu cumva ţi-a scăpat ceva când ai rezolvat toată nebunia cu Mellery.

— Ce să-mi scape?

— Posibilitatea vreunui complice?

— *Complice*? Te-ai ţicnit? Ştii la fel de bine ca mine că nimic din cazul Mellery n-a sugerat existenţa mai multor criminali.

— Eşti un pic sensibil la subiectul ăsta?

— *Sensibil*? Sunt sensibil la sugestiile tale inutile bazate pe nimic altceva în afară de un simţ al umorului de-a dreptul dement.

— Deci e doar o coincidenţă?

Hardwick atinse fix nota de îngâmfare care-l zgâria pe Gurney pe creier ca unghiile pe o tablă de scris.

— Doar o *ce*, Jack?

— Asemănările dintre modurile de operare.

— Ai face bine să-mi spui repede ce mama dracului îndrugi acolo.

Gura lui Hardwick se lărgi – fie într-un rânjet, fie într-o grimasă.

— Uită-te la film, zise el. Nu mai durează mult.

Trecură câteva minute. Pe ecran nu se întâmpla nimic deosebit. Unii dintre musafiri se plimbau printre straturile de flori care împrejmuiau căsuţa, iar una dintre femeile din grup, cea pe care Hardwick o identificase

mai devreme ca fiind soţia guvernatorului, părea să conducă un soi de tur botanic, vorbind energic în timp ce arăta spre diferite plante. Grupul ei ieşi treptat din cadru ca şi cum era legat cu fire invizibile de liderul lui. Camera rămase fixată asupra căsuţei. Prin perdelele de la ferestre nu se vedea nimic.

Tocmai când Gurney se pregătea să întrebe care era scopul acelei părţi a filmului, în prim-plan apărură din nou Scott Ashton şi familia Luntz, în timp ce căsuţa rămase în fundal.

— E timpul pentru discurs, zise Ashton.

Toţi trei se uitau spre căsuţă. Ashton îşi aruncă privirea la ceas, ridică mâna şi chemă pe cineva din personalul de servire. Fata se grăbi spre el, cu un zâmbet amabil.

— Da, domnule.

Ashton arătă spre casă.

— Spune-i soţiei mele că a trecut de patru.

— E în căsuţa aia drăguţă de lângă copaci?

— Da. Te rog, spune-i că e timpul pentru discurs.

Pe când fata se îndepărta ca să-şi îndeplinească sarcina, Ashton se întoarse spre familia Luntz.

— Jillian tinde să piardă noţiunea timpului; mai ales atunci când încearcă să convingă pe cineva să-i facă ei pe plac.

În film, fata traversă peluza, ajunse la uşa căsuţei şi ciocăni. După câteva secunde, bătu iar şi încercă mânerul, fără să reuşească să deschidă. Se uită înapoi spre Ashton şi ridică palmele în sus, confuză. Ca răspuns, Ashton îi arătă că trebuia să bată mai tare. Fata se încruntă, dar ciocăni din nou. De data asta, sunetul fu destul de tare ca să ajungă la microfonul camerei care, după câte îşi dădea seama Gurney, se afla la vreo cincisprezece metri de căsuţă. Când şi această încercare eşuă, fata îşi ridică iar palmele a confuzie şi clătină din cap.

Ashton bombăni ceva mai degrabă pentru sine decât pentru familia Luntz şi porni cu paşi mari spre căsuţă. Merse direct la uşă, ciocăni tare, apoi trase şi împinse puternic mânerul, strigând în acelaşi timp:

— Jilli! Jilli, uşa e încuiată! Jillian!

Rămase furios lângă uşă. Postura corpului său denota frustrare şi confuzie. Apoi se întoarse şi se îndreptă brusc spre uşa din spate a conacului.

Cocoţat pe braţul canapelei lui Gurney, Hardwick explică.

— S-a dus să ia cheia. Ne-a zis că mereu ţine o cheie de rezervă în cămară.

Un moment mai târziu, filmul îl arătă pe Ashton ieşind din conac. Bărbatul se duse înapoi la uşa căsuţei, ciocăni iar fără să primească, se pare, niciun răspuns, băgă cheia în broască şi deschise uşa spre interior.

Perspectiva camerei care forma un unghi aproximativ de patruzeci şi cinci de grade faţă de căsuţă arăta foarte puţin din interiorul clădirii şi doar spatele lui Ashton, dar se putu observa cum trupul se încordează brusc. După o scurtă ezitare, păşi înăuntru. Câteva secunde mai târziu răsună un urlet sfâşietor, de groază şi durere. Cuvântul „AJUTOR” se auzi o dată, de două ori, de trei ori, apoi, după doar câteva secunde, Scott Ashton ieşi clătinându-se, se împiedică în propriile picioare şi căzu într-un strat de flori, strigând „AJUTOR” într-un fel atât de sălbatic şi repetitiv încât nu mai semăna deloc cu un cuvânt.

Capitolul 9

Priveliştea din pragul uşii

Camerele fixe, aşezate în cele patru puncte cheie ale peluzei au continuat să ruleze încă vreo douăsprezece minute după ce Ashton a leşinat, înregistrând din mai multe perspective întregul haos care a urmat descoperirii macabre. Apoi au fost oprite şi preluate de şeful poliţiei Luntz ca probe.

Cele douăsprezece minute de agitaţie fuseseră incluse pe DVD-ul pe care Gurney îl urmărea cu Hardwick – douăsprezece minute de ordine şi întrebări, de strigăte oripilate, de invitaţi care alergau spre Ashton, în căsuţă şi din nou afară. O femeie căzuse şi o alta se împiedică de ea, câţiva invitaţi îl ajutară pe Scott să se ridice din stratul de flori şi-l conduseră spre uşa din spate a conacului. Luntz blocase uşa vilei şi tasta agitat pe telefonul mobil. Invitaţii se învârteau de colo-colo cu privirile rătăcite, cei patru muzicieni tocmai intrau în cadru – un violonist cu instrumentul încă în mână, un altul doar cu arcuşul – trei poliţişti din Tambury în uniforme alergau spre Luntz care păzea în continuare intrarea în vilă, preşedintele Societăţii pentru Patrimoniul Britanic vomita în iarbă.

La finalul înregistrării, după un ultim tremur al imaginii, Gurney se lăsă pe spătarul canapelei şi-l privi pe Hardwick.

— Iisuse!

— Deci ce crezi?

— Cred c-aş vrea să ştiu un pic mai multe.

— Ca de exemplu?

— Când au sosit cei de la BIC la locul crimei şi ce-aţi găsit în căsuţă?

— Poliţiştii în uniforme au ajuns la trei minute după ce Luntz a oprit camerele, adică după vreo cincisprezece minute de când Ashton a descoperit trupul. În timp ce Luntz îşi chema propriii oameni, invitaţii au sunat la 911. Vestea s-a răspândit în secţiile de poliţie şi a ajuns la biroul şerifului. De îndată ce poliţiştii au aruncat un ochi în căsuţă, au sunat la BIC, apelul a fost redirecţionat către mine şi am ajuns la locul crimei după vreo douăzeci şi cinci de minute. Aşa că debandada obişnuită a fost gata cât ai zice peşte.

— Şi?

— Şi deştepţii ăia au decis de comun acord că toată tărăşenia trebuie aruncată cât mai repede în cârca celor de la BIC – adică în cârca detectivului-şef, adică a mea, Jack Hardwick. Unde a şi rămas timp de aproape o săptămână, până când nu ştiu ce mi-a venit să-l informez pe preabunul căpitan că abordarea lui – abordare pe care insista să o am şi eu – avea oarece neajunsuri logice.

Gurney zâmbi.

— I-ai zis că e un tâmpit?

— Cam aşa ceva.

— Şi i-a dat cazul lui Arlo Blatt?

— Fix aşa şi acolo a-nţepenit de vreo patru luni, pentru că se-nvârte-n cerc, fără niciun progres. De unde şi interesul frumoasei mame a preafrumoasei mirese de a încerca o altă cale de rezolvare.

O cale ce ar putea înlocui învârtitul în cerc cu o groază de probleme cauzate de forţele de apărare teritoriale, se gândi Gurney.

„Retrage-te acum, înainte să fie prea târziu", şoptea vocea slabă a raţiunii.

Dar altă voce îi şoptea hotărâtă: „Ar trebui să afli măcar ce au descoperit în căsuţă. Întotdeauna e bine să ştii mai multe".

— Aşa că ai ajuns la locul crimei şi cineva te-a dus la cadavru? întrebă Gurney.

Hardwick avu o tresărire în colţul gurii, dând de înţeles că-ncepea să-şi amintească.

— Da. M-am dus la cadavru. Eram conştient de privirile dobitocilor care mă conduceau spre uşă. Îmi amintesc că-mi ziceam: „Se aşteaptă la vreo reacţie de zile mari, ceea ce înseamnă că voi găsi ceva oribil".

Se opri. Buzele lui se deschiseră, descoperindu-i dinţii pentru o secundă sau două, apoi continuă.

— Ei bine, am avut dreptate. Sută la sută.

Hardwick părea sincer tulburat.

— Trupul se vedea din prag? întrebă Gurney.

— Oh, da, se vedea al naibii de bine!

Capitolul 10

Singura cale

Hardwick se ridică greu de pe canapea, își frecă fața cu putere, cu ambele mâini, ca un om care încearcă să se trezească de-a binelea după o noapte plină de coșmaruri.

— Se-ntâmplă cumva să ai o bere rece?

— Acum nu, zise Gurney.

— Acum nu? Ce mama mă-sii mai înseamnă și asta? Nu acum, dar poate peste un minut sau două un Heineken rece s-ar putea să-mi apară în față?

Gurney observă că dispăruse orice fel de emoție pe care o trăise Hardwick, aducându-și aminte ce văzuse cu patru luni în urmă.

— Deci, continuă Gurney, ignorând povestea cu berea, trupul se putea vedea din prag?

Hardwick se duse la fereastra biroului ce dădea spre pășunea din spatele casei. Spre nord, cerul era de un cenușiu prăfos. Pe când vorbea, bărbatul își fixă privirea în direcția culmii muntoase care ducea spre cariera de calcar.

— Corpul era așezat la o masă mică pătrată, pe un scaun, în camera din față, la doi metri de intrare.

Se strâmbă de parcă simțise un miros urât.

— Cum am zis, *corpul* era la masă. Dar capul nu era atașat de corp. Capul era pe masă, într-o baltă de sânge. Pe masă, cu fața la corp. Încă purta coronița pe care ai văzut-o în film.

Făcu o pauză ca și cum voia să se asigure că menționa detaliile în ordinea corectă.

— Căsuța avea trei camere – cea din față, o bucătărie mică și un dormitor mic – plus o baie minusculă și o garderobă în afara dormitorului. Podele de lemn, fără covoare. Pe pereți nu era nimic. În afară de cantitatea uriașă de sânge de pe cadavru și din jurul lui, mai erau câțiva stropi în spatele camerei, aproape de ușa dinspre dormitor și alți câțiva lângă fereastra de la dormitor, care era larg deschisă.

— Pe acolo a fugit? întrebă Gurney.

— Fără îndoială. Am găsit urma parțială a unei tălpi pe solul de sub fereastră.

Hardwick se întoarse de la geam și-l privi pe Gurney în felul lui șiret și enervant.

— Aici devine interesant.

— Fapte, Jack, nu vreau decât fapte. Lasă-mă cu lămuririle.

— Luntz sunase la biroul şerifului, pentru că au cea mai apropiată echipă canină şi au ajuns pe domeniul lui Ashton la vreo cinci minute după mine. Câinele miroase o pereche de cizme de-ale lui Flores şi o ia la goană prin pădure ca şi cum urma ar fi fost nou-nouţă. Dar se opreşte deodată la vreo sută patruzeci de metri de căsuţă – adulmecă, adulmecă, adulmecă într-un cerc destul de restrâns şi începe să latre chiar deasupra armei care s-a dovedit a fi o macetă foarte ascuţită. Dar uite care e chestia, după ce a descoperit maceta, câinele n-a mai luat altă urmă care să ducă în altă parte. Stăpânul lui l-a condus într-un cerc din ce în ce mai larg – asta a durat vreo jumătate de oră –, dar n-a fost de niciun folos. Singura urmă pe care a luat-o câinele ducea de la fereastra căsuţei la macetă şi nicăieri altundeva.

— Maceta asta zăcea aşa, pur şi simplu, pe jos? întrebă Gurney.

— Avea nişte frunze şi pământ aruncate peste lamă, ca şi cum criminalul încercase oarecum s-o ascundă.

Gurney se gândi la asta câteva secunde.

— Nu există niciun dubiu că aia e arma crimei?

Hardwick păru surprins de întrebare.

— Niciun dubiu. Sângele victimei e încă pe ea. ADN-ul se potriveşte perfect. Raportul medicului legist susţine acelaşi lucru.

Tonul lui Hardwick se schimbă. Acum repeta mecanic ceva ce spusese deja de multe ori înainte.

— Moartea a survenit în urma retezării arterei carotide şi a coloanei vertebrale între vertebrele C1 şi C2 ca rezultat al unei lovituri puternice cu o lamă ascuţită şi grea, aplicată cu forţă foarte mare. Leziunile produse la nivelul gâtului şi al vertebrelor se potrivesc cu maceta descoperită în zona împădurită, adiacentă locului crimei. Aşa că, spuse Hardwick revenind la tonul lui normal, nu există niciun dubiu. ADN-ul e ADN.

Gurney dădu lent din cap, însuşindu-şi informaţiile.

Hardwick continuă cu tonul lui familiar, provocator:

— Singura întrebare care mai rămâne în legătură cu acel loc din pădure este de ce s-a oprit urma acolo, cam la fel cu urma de la locul crimei din cazul Mellery care…

— Ia stai un pic, Jack. E o diferenţă mare între urmele vizibile de cizme pe care le-am găsit la Mellery şi o dâră invizibilă de miros.

— Adevărul e că amândouă s-au oprit în mijlocul pustietăţii, fără nicio explicaţie.

— Nu, Jack, se răsti Gurney, adevărul e că a existat o explicaţie foarte bună pentru urmele de cizme, aşa cum se va găsi una, complet diferită, pentru acest caz.

— Ah, Davey, băiete, asta m-a impresionat dintotdeauna la tine: omnisciența ta.

— Știi, întotdeauna te-am crezut mai deștept decât vrei să pari. Acum nu mai sunt așa de sigur.

Rânjetul lui lăsa impresia că Hardwick era satisfăcut de enervarea lui Gurney. Schimbă tonul într-unul plin de inocență și de curiozitate sinceră.

— Deci ce crezi că s-a întâmplat? Cum de s-a oprit urma lui Flores pur și simplu acolo?

Gurney ridică din umeri.

— Și-a schimbat pantofii? Și-a pus pungi de plastic în picioare?

— De ce dracului ar fi făcut așa ceva?

— Poate tocmai ca să creeze probleme ca aceea pe care a avut-o câinele? Ca să-i fie imposibil oricui să-l urmărească oriunde s-ar fi dus, oriunde s-ar fi ascuns?

— Cum ar fi în casa lui Kiki Muller?

— Am auzit numele ăsta în film. Nu e cea căreia…

— Căreia se presupune că i-o trăgea Flores. Corect. Locuiește lângă Ashton. E nevasta lui Carl Muller, inginer maritim care e mai mereu plecat pe vreo navă. Kiki nu a mai fost văzută după ce a dispărut Flores. Probabil nu e o coincidență.

Gurney se lăsă pe spate, în canapea, învârtind informațiile în cap. Părea că ceva nu se leagă.

— Pricep de ce Flores a vrut să ia măsuri ca să nu fie urmărit spre casa vecinului sau spre orice destinație ar fi avut el de fapt, dar de ce n-a făcut asta înainte să plece din căsuță? De ce și-a pierdut urma în pădure? De ce s-a dus mai întâi să ascundă maceta?

— Poate c-a vrut să iasă cât mai departe din căsuță.

— Poate. Sau poate a vrut să găsim maceta?

— Atunci de ce ar fi îngropat-o?

— Adică, de ce a îngropat-o pe jumătate. N-ai zis tu că doar lama era acoperită de țărână?

Hardwick zâmbi.

— E o întrebare interesantă. Merită investigat.

— Și încă ceva, adăugă Gurney. A verificat cineva unde se aflau soții Muller în momentul crimei?

— Carl a fost toată săptămâna pe o navă comercială de pescuit, ca inginer-șef, la vreo optzeci ce kilometri de Montauk. Dar nu am găsit pe nimeni care să fi văzut-o pe Kiki în ziua crimei sau cu o zi înainte.

— Și asta îți spune ceva?

— Absolut nimic. E o comunitate foarte retrasă – sau cel puţin aşa e pe strada lui Ashton. Proprietăţile au cel puţin patruzeci de mii de metri pătraţi, oamenii sunt închişi, nu i-aş vedea pălăvrăgind peste gard şi bârfind. Probabil că acolo e nepoliticos să dai şi bună ziua neinvitat.

— Ştim dacă a văzut-o cineva după ce soţul ei a plecat în Montauk?

— Se pare că nimeni nu ştie nimic, dar…

Hardwick ridică din umeri, repetând că a nu fi văzut de vecini în Tambury era mai degrabă regula, nicidecum excepţia.

— Şi se ştie precis unde se aflau toţi invitaţii la petrecere în decursul celor „paisprezece minute critice", cum le-ai numit tu?

— Da. În ziua de după crimă, am analizat filmul eu însumi, am urmărit fiecare invitat în decursul fiecărui minut în care victima s-a aflat în căsuţă – în timp ce căpitanul nostru mi-a spus încurajator că e o pierdere de timp şi că mai bine l-aş căuta pe Flores în pădure. Cine dracu' mai ştie, poate că nebunul avea dreptate. Bineînţeles, dacă aş fi ignorat filmul şi mai târziu s-ar fi dovedit că… ei bine, ştii cum e *căcănarul*.

Hardwick şuieră insulta printre buzele strânse.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Cum?

— De parcă sunt nebun.

— Chiar *eşti* nebun, mormăi Gurney.

De asemenea, se gândi că în cele zece luni care trecuseră de când colaboraseră la cazul Mellery, atitudinea lui Hardwick faţă de căpitanul Rod Rodriguez evoluase, dintr-un motiv sau altul, de la dispreţ la ură otrăvitoare.

— Poate că sunt, răspunse Hardwick, mai mult ca pentru sine. Pare să fie părerea generală.

Se întoarse şi-şi pironi din nou privirea pe fereastra biroului. Se întunecase. Creasta nordică a muntelui era aproape neagră pe fundalul cerului cenuşiu.

Gurney se întreba dacă Hardwick nu-l invita cumva, deşi nu-i stătea în fire, la o discuţie personală. Să fi avut omul vreo problemă despre care era dispus să vorbească?

Oricare ar fi fost portiţa pe care o întredeschisese, ea se închise rapid. Hardwick se întoarse pe călcâie, cu o scânteie batjocoritoare în priviri.

— Am o nelămurire în legătură cu cele paisprezece minute. S-ar putea să nu fi fost chiar paisprezece. Mi-ar plăcea să-mi împărtăşeşti părerea ta omniscientă.

Hardwick plecă de la fereastră, se aşeză pe braţul cel mai îndepărtat al canapelei şi vorbi cu privirea la măsuţa de cafea, de parcă era un canal de comunicare între ei.

— Nu există nicio îndoială în legătură cu momentul în care începe cronometrul. Când Jillian a intrat în căsuță era încă în viață. Nouăsprezece minute mai târziu, când Ashton a deschis ușa, stătea la masă în două bucăți.

Jack strâmbă din nas și adăugă:

— Fiecare bucată cu băltoaca ei de sânge.

— Nouăsprezece? Nu paisprezece?

— Sunt paisprezece până în momentul în care bate ospătărița la ușă și nu primește niciun răspuns. Logic ar fi să presupunem că victima n-a răspuns pentru că era deja moartă.

— Dar nu e neapărat adevărat?

— Nu neapărat, pentru că în momentul ăla ar fi putut la fel de bine să asculte ordinele lui Flores care avea în mână o macetă și-i spunea să-și țină gura.

Gurney se gândi la scenariu, își imagină scena.

— Ai vreo preferință? întrebă Hardwick.

— Preferință?

— Crezi că și-a luat bucata înainte sau după cele paisprezece minute?

„Bucata?" Gurney oftă știind continuarea: Hardwick devenea cu totul scandalos, în timp ce audiența lui tresărea oripilată. Probabil că așa fusese toată viața, făcuse pe clovnul sadic – un stil încurajat de cinismul caracteristic meseriei de om al legii, ce lua proporții și devenea din ce în ce mai brutal odată cu vârsta, din cauza problemelor în carieră și din cauza relației proaste cu șeful lui.

— Și? insistă Hardwick. Care din două?

— Sunt aproape sigur că era moartă dinainte ca ospătărița să bată prima dată la ușă. Probabil chiar ceva mai devreme. Cel mai sigur la vreun minut sau două după ce a intrat în căsuță.

— De ce?

— Cu cât o ucidea mai repede, cu atât avea mai mult timp să fugă înainte să fie descoperit cadavrul. Avea mai mult timp să scape de macetă, să facă ce-a făcut ca să-i împiedice pe câini să-i ia urma și să ajungă oriunde intenționa să ajungă înainte ca întregul cartier să mișune de polițiști.

Hardwick părea sceptic, dar nu mai mult decât de obicei. Scepticismul ăsta îi devenise caracteristic.

— Tu presupui că toate astea au decurs conform unui plan, că au fost premeditate?

— Cam așa ceva. Tu vezi altfel lucrurile?

— În ambele cazuri există lucruri fără logică.

— Ca de exemplu?

Hardwick clătină din cap.

— Spune-mi mai întâi de ce crezi c-a fost un act premeditat.

— Poziția capului.

Hardwick se strâmbă scârbit.

— Ce e cu ea?

— Felul în care ai descris-o – cu fața la corp, cu coroniţa la locul ei. Pare să fie o mişcare gândită dinainte care a însemnat ceva pentru criminal sau care trebuia să însemne ceva pentru o altă persoană. Chestia asta n-a fost improvizată pe loc.

Hardwick arăta de parcă mai avea puţin şi vomita.

— Problema cu premeditarea e că victima e cea care a intrat în căsuţă. De unde era să ştie Flores c-avea să facă asta?

— De unde ştii că n-a fost ceva prestabilit?

— I-a zis lui Ashton că voia să-l convingă pe Flores să ia parte la discurs.

Gurney zâmbi şi aşteptă ca Hardwick să se gândească la ceea ce tocmai spusese.

Jack îşi drese glasul stânjenit.

— Crezi că i-a îndrugat poveşti? Că Jillian a avut alt motiv să intre în căsuţă? O fi îmbrobodit-o Flores mai înainte cu vreo porcărie şi ea l-a minţit pe Ashton în legătură cu discursul? Astea sunt nişte presupuneri destul de grave şi nu se bazează pe nimic.

— Dacă crima a fost premeditată atunci trebuie să se fi întâmplat ceva de genul ăsta.

— Dar dacă n-a fost?

— Prostii, Jack. N-a fost un gest impulsiv. A fost un mesaj. Nu ştiu cine ar fi trebuit să fie destinatarul sau ce-a însemnat, dar a fost în mod cert un mesaj.

Hardwick se strâmbă iar, de parcă avea un gust neplăcut în gură, dar nu-l mai contrazise.

— Că tot veni vorba de mesaj, am găsit unul foarte ciudat în telefonul victimei – un mesaj primit cu o oră înainte să fie ucisă. Zicea aşa: „Pentru toate motivele pe care le-am scris". Conform operatorului de telefonie, mesajul a fost trimis de pe mobilul lui Flores, dar era semnat „Edward Vallory". Îţi spune ceva numele ăsta?

— Absolut nimic.

În cameră se făcuse întuneric şi abia dacă se mai putea vedea de pe capetele opuse ale canapelei. Gurney aprinse lampa de lângă el.

Hardwick îşi frecă iar faţa cu ambele palme.

— Să nu uit, am vrut să menţionez o mică ciudăţenie pe care am observat-o la locul crimei şi de care mi-am adus aminte când am citit

raportul medicului legist. S-ar putea să nu însemne nimic, dar… sângele de pe corp, de pe trunchi, cursese pe partea opusă.

— Partea opusă?

— Da, opusă celei în care ar fi trebuit să se afle Flores când s-a folosit de macetă.

— Şi ce vrei să zici?

— Păi, ştii bine… cum începi pur şi simplu să reţii fiecare detaliu pe care-l vezi la locul unei crime? Şi începi să-ţi imaginezi cum a procedat o anumită persoană astfel încât lucrurile să arate într-un fel anume?

Gurney ridică din umeri.

— Sigur. E ceva automat. E parte din meseria noastră.

— Păi, am observat felul în care sângele din carotide s-a scurs tot pe aceeaşi parte a corpului, deşi trunchiul stătea drept, cumva sprijinit de braţele scaunului, şi m-am întrebat *de ce*. Adică, e câte o arteră de fiecare parte a gâtului; cum se face că tot sângele s-a dus într-o singură direcţie?

— Şi ce ţi-ai imaginat că s-a-ntâmplat?

Hardwick rânji dezgustat pentru o clipă, arătându-şi dinţii.

— Mi l-am imaginat pe Flores apucând-o de păr cu o mână şi lovind cu maceta cu cealaltă, cu toată forţa, direct prin gâtul ei – ceea ce se potriveşte destul de bine cu ceea ce-a spus medicul legist că s-ar fi întâmplat.

— Şi?

— Şi după aceea… ţine capul retezat într-o parte pe gâtul care pulsează. Cu alte cuvinte, se foloseşte de cap ca să schimbe direcţia şiroiului de sânge. Ca să nu-l stropească pe el.

Gurney începu să dea încet din cap.

— Gestul suprem de sociopatie.

Hardwick făcu o grimasă prin care voia să-i dea dreptate.

— Nu c-am mai avea vreun dubiu cu privire la starea mentală a criminalului după ce i-a tăiat capul. Dar… *caracterul practic* al gestului îmi dă fiori. Parcă am apă cu gheaţă în vene…

Gurney continuă să dea din cap. Înţelegea şi simţea ceea ce încerca Hardwick să transmită.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi câteva secunde lungi şi apăsătoare.

— Şi pe mine mă sâcâie o ciudăţenie, spuse Gurney. Nimic macabru, ci doar un pic surprinzător.

— Ce anume?

— Lista invitaţilor.

— Te referi la toţi barosanii din nordul New York-ului?

— Când ai ajuns la locul crimei, îţi aminteşti să fi văzut pe cineva sub treizeci şi cinci de ani acolo? Pentru că în film eu n-am observat pe nimeni mai tânăr de atât.

Hardwick clipi, se încruntă şi păru să răsfoiască nişte dosare invizibile în minte.

— Probabil că nu. Şi ce dacă?

— Eşti sigur că nu era nimeni pe la vreo douăzeci de ani?

— În afară de personalul de serviciu, sigur nu mai era nimeni aşa de tânăr. Şi ce-i cu asta?

— Mă întreb de ce mireasa n-a avut niciun prieten invitat la propria ei nuntă.

Capitolul 11

Dovada de pe masă

Când plecă Hardwick, chiar înainte de apus, refuzând invitaţia nu foarte entuziastă de a rămâne la cină, îi lăsă lui Gurney copia DVD-ului, împreună cu dosarul ce conţinea informaţii din primele zile în care el condusese ancheta şi din următoarele luni în care Arlo Blatt îi luase locul. Era tot ce şi-ar fi putut dori Gurney, ceea ce i se părea de-a dreptul tulburător. Hardwick îşi asumase un risc uriaş copiind dosarul poliţiei, scoţându-l din secţie şi dându-l unui individ fără nicio autorizaţie de-a intra în posesia lui.

„De ce ar face una ca asta?"

Cel mai simplu răspuns – că orice progres substanţial ar fi făcut Gurney, care avea să-l facă de ruşine pe căpitanul BIC, pentru care Hardwick nu avea pic de respect – nu prea justifica riscul asumat. Gurney deschisese dosarul pe masa mare, sub candelabru – loc ce se transforma în cel mai luminos punct din casă, după ce lumina zilei se stingea la ferestre.

Împărţise rapoartele voluminoase şi celelalte documente în mici teancuri în funcţie de informaţiile pe care le conţineau. În fiecare teanc, Gurney ordonase hârtiile cronologic, cât putuse de bine.

Una peste alta era un teanc descurajant de informaţii: rapoarte ale incidentului, notiţe de la locul crimei, rapoarte despre evoluţia anchetei, şaizeci şi două de rezumate ale declaraţiilor şi transcrieri (variind între una şi paisprezece pagini fiecare), înregistrări ale apelurilor telefonice fixe sau mobile, fotografii făcute de personalul BIC la locul crimei, alte fotografii extrase din înregistrările camerelor de luat vederi, formularul minuţios de

treizeci şi şase de pagini PACV cu descrierea crimei, formularul cu obiecte furate, formularul cu baza de date a numerelor de serie, portretul-robot al lui Hector Flores, raportul autopsiei, formularele cu probe, rapoartele laboratorului medico-legal, analize ale probelor se sânge, raportul echipei canine, o listă detaliată a invitaţilor la nuntă cu adresele de contact şi cu natura relaţiilor cu victima sau/şi cu Scott Ashton, schiţe şi fotografii din aer ale domeniului Ashton, schiţe ale interiorului căsuţei, cu dimensiunile camerei din faţă, tabele cu date biografice şi, bineînţeles, DVD-ul pe care Gurney deja-l vizionase.

Până ce reuşi să aranjeze toate documentele într-o oarecare ordine se făcuse deja şapte seara. La început, fu surprins de ora târzie, apoi mirarea-i dispăru. Timpul părea mereu s-o ia la fugă atunci când mintea îi era ocupată, iar acest lucru se întâmpla, după cum descoperi singur, un pic cam trist, când avea un puzzle în faţă. Madeleine îi spusese odată că viaţa lui se limita la un scop obsesiv: acela de a rezolva misterul morţii altor persoane. Nici mai mult, nici mai puţin, nici altceva.

Luă dosarul cel mai la-ndemână. Era cel cu rapoartele de la locul crimei, alcătuit de tehnicienii care culeseseră probele. Primul formular descria vecinătatea imediată a căsuţei. Următorul prezenta inventarul iniţial, vizual al interiorului. Raportul şoca prin concizia lui. În căsuţă nu se afla niciunul dintre obiectele sau materialele obişnuite pe care un laborator medico-legal le-ar fi supus analizei pentru probe. În afară de masa pe care se aflase capul victimei, scaunul îngust, cu braţe de lemn în care fusese sprijinit corpul şi de un alt scaun similar de cealaltă parte a mesei, în cameră nu mai exista nicio altă mobilă. Nu găseai fotolii, canapele, paturi, pături sau covoare.

La fel de ciudat era că în dulap sau oriunde altundeva în căsuţă nu erau haine sau încălţăminte, cu o singură excepţie: o pereche de cizme de cauciuc, din cele care în mod normal se încalţă peste pantofii obişnuiţi. Fuseseră găsite în baie lângă fereastra pe unde fugise criminalul. De pe cizmele acestea îi luase câinele urma.

Gurney îşi întoarse scaunul spre uşile din sticlă şi privi spre păşune, cu ochii aprinşi de speculaţii. Ciudăţeniile şi complicaţiile cazului – sau ceea ce Sherlock Holmes ar fi numit „trăsături aparte” – se înmulţeau, creând, precum curentul electric, un câmp magnetic ce-l atrăgea pe Gurney spre probleme care i-ar fi respins în mod natural pe alţi oameni.

Gândurile lui fură întrerupte de scârţâitul zgomotos al uşii laterale care tocmai se deschisese – un scârţâit pe care intenţionase tot anul să-l elimine cu puţin ulei.

— Madeleine?

— Da.

Femeia intră în bucătărie, în fiecare mână cu trei plase de plastic pline de la supermarket, le ridică pe toate şase pe bufet şi ieşi din nou.

— Te ajut cu ceva? întrebă el.

Nu se auzi niciun răspuns, ci doar sunetul uşii laterale deschizându-se şi închizându-se la loc. Un minut mai târziu, sunetul se repetă. Madeleine se întoarse în bucătărie cu alte plase pe care le aşeză tot pe bufet. Abia atunci îşi scoase căciula fistichie peruviană, mov, verde şi roz, cu urechi pleoştite, ce părea mereu să ascundă şi mai mult orice stare interioară pe care refuza să şi-o exteriorizeze.

Gurney simţi zvâcnirea trecătoare din pleoapa stângă, o tresărire a nervului atât de lămurită, încât verificase de mai multe ori în oglindă, în ultimele luni, dacă nu cumva zvâcnirea era într-adevăr vizibilă. Voia s-o întrebe pe Madeleine unde altundeva fusese, în afară de supermarket, dar avea senzaţia că s-ar putea să-i fi menţionat planurile mai devreme şi n-ar fi fost prea bine să nu-şi amintească. Pentru Madeleine, să uiţi sau să înţelegi ceva aiurea însemna lipsă de interes. Poate c-avea dreptate. În cei douăzeci şi cinci de ani de activitate la NYPD, nu uitase niciodată să se prezinte la interviurile cu martorii, nu uitase niciodată data vreunui proces, declaraţiile vreunui suspect sau felul în care vorbise, nu uitase nimic important pentru meseria lui.

Oare mai era ceva măcar pe jumătate la fel de important pentru el ca munca? Părinţii? Soţia? Copiii?

Când îi murise mama, Gurney nu simţise mai nimic. Ba nu, fusese chiar mai rău de atât, mai rece şi mai egoist. Se simţise uşurat, ca şi când se luase o greutate de pe umeri, ca şi cum i se simplificase viaţa. Când îl părăsise prima soţie, se gândise că fusese eliberat de o altă povară. Un alt obstacol fusese îndepărtat. Nu mai exista presiunea enormă de a satisface nevoile unei persoane dificile. Libertate.

Madeleine se îndreptă spre frigider, de unde începu să scoată caserole din sticlă cu resturi de mâncare lăsate acolo cu o seară, ba chiar două în urmă. Înşiră cinci astfel de vase pe tejgheaua de lângă cuptorul cu microunde şi le scoase capacele. Gurney o privea din celălalt colţ al bucătăriei, peste chiuvetă.

— Ai mâncat? întrebă ea.

— Nu. Am aşteptat să te întorci, îi răspunse nu tocmai sincer.

Madeleine aruncă un ochi la hârtiile împrăştiate pe masă şi ridică din sprânceană.

— Sunt nişte chestii de la Hardwick, zise el cam prea relaxat. M-a rugat să arunc o privire.

Îşi imagină că privirea ei indiferentă îi putea citi gândurile.

— Sunt documente din dosarul lui Jillian Perry, adăugă Gurney, apoi făcu o pauză. Nu sunt sigur ce-ar trebui să fac sau de ce-ar crede cineva că observaţiile mele ar fi cumva folositoare în condiţiile date, dar… o să mă uit peste ce am aici şi o să-i împărtăşesc câteva observaţii.

— Şi ei?

— Ei?

— Lui Val Perry. Îi vei împărtăşi şi ei observaţiile tale?

Vocea lui Madeleine căpătase o nuanţă eterică şi goală care mai mult îi dădea de gol decât îi ascundea îngrijorarea.

Gurney îşi fixă privirea în bolul de fructe de pe tăblia de granit de lângă chiuvetă, sprijinindu-şi mâinile pe suprafaţa rece. Câteva musculiţe deranjate de prezenţa lui se ridicară din ciorchinele de banane, zburară în zigzag, apoi se aşezară la loc pe fructe, devenind invizibile pe pieliţele pătate.

Încercă să-i răspundă cald, dar efectul fu unul de superioritate:

— Cred că eşti deranjată de presupunerile pe care le faci, nu de ceea ce se întâmplă în realitate.

— Te referi la presupunerea mea c-ai hotărât deja să te îmbarci în cursa asta?

— Maddie, de câte ori trebuie s-o spun? N-am promis nimic nimănui. Am decis să citesc dosarul ăsta, şi nimic mai mult.

Madeleine îi aruncă o privire pe care Gurney nu ştiu exact cum s-o interpreteze, o privire care trecu *prin el*, ştiutoare, blândă şi curios de tristă.

Femeia începu să pună la loc capacele vaselor din sticlă. O privi fără niciun comentariu până ce termină de aşezat vasele înapoi în frigider.

— Nu mănânci nimic? întrebă el.

— Nu prea mi-e foame acum. Cred c-o să fac un duş. Dacă mă mai înviorează, atunci mănânc. Dacă mă moleşeşte, o să mă duc la culcare devreme.

Trecând pe lângă masa încărcată de hârtii, zise:

— O să le pui undeva unde să nu le vedem înainte să vină invitaţii de mâine, da?

Apoi ieşi din cameră şi după vreo jumătate de minut Gurney auzi uşa băii închizându-se.

„Invitaţi? Mâine? Iisuse!”

Îşi aminti vag că Madeleine menţionase la un moment dat ceva despre o cină – era mai mult umbra unei amintiri stocate într-un sertar inaccesibil, un sertar cu obiecte prea puţin importante.

„Ce mama dracu’ e cu tine? Chiar să nu mai fie loc în capul tău pentru lucruri obişnuite? Pentru o viaţă simplă, pe care s-o trăieşti simplu şi corect

alături de oameni obișnuiți? Sau poate că niciodată n-a fost loc pentru așa ceva. Poate că așa ai fost mereu. Poate că viața asta izolată pe vârful unui munte, departe de cerințele unui loc de muncă, lipsit de scuzele convenabile pentru absența permanentă din viețile celor pe care pretinzi că-i iubești face ca adevărul să fie mai greu de ascuns. Chiar să fie posibil ca-n realitate să nu-ți pese de nimeni?"

Gurney înconjură chiuveta și porni filtrul de cafea. Ca și Madeleine, își pierduse pofta de mâncare. Dar ideea unei cafele proaspete era îmbietoare. Avea să fie o noapte lungă.

Capitolul 12

Fapte bizare

Părea o idee bună să înceapă cu examinarea portretului-robot al lui Hector Flores. Gurney avea păreri contradictorii despre imaginile faciale generate pe computer. În calitatea lor de construct bazat pe informațiile oferite de martorii oculari, portretele-robot oglindesc deopotrivă punctele forte și pe cele mai slabe ale mărturiilor.

Însă în cazul lui Hector Flores avea un motiv întemeiat să se încreadă în portretul-robot. Detaliile fuseseră oferite de un bărbat cu spiritul de observație al unui psihiatru și despre care se știa că zilnic intrase în contact cu subiectul, timp de aproape trei ani. O imagine generată de un computer, pe baza unor detalii de o asemenea calitate putea rivaliza cu o fotografie bună.

Portretul era al unui bărbat pe la treizeci și ceva de ani, chipeș, dar nu deosebit de frumos. Structura osoasă a feței era obișnuită, fără trăsături ieșite din comun. Pielea îi era relativ netedă, iar ochii erau închiși la culoare și lipsiți de emoție. Avea părul negru, destul de ordonat, cu cărare pe mijloc. Gurney observă un singur semn distinctiv, destul de șocant pentru înfățișarea unui bărbat aparent obișnuit: lipsea lobul urechii drepte.

Inventarul trăsăturilor fizice era anexă la portret. Gurney presupuse din nou că informațiile fuseseră oferite în mare parte de Ashton și că cel mai probabil erau de încredere. Hector Flores avea un metru șaptezeci și cinci; cântărea între șaizeci și cinci și șaptezeci de kilograme; era de naționalitate hispanică; avea ochii căprui închis; părul negru, drept; tenul măsliniu și curat; dantura neregulată, cu un incisiv îmbrăcat în aur, în stânga sus. În

secţiunea intitulată „Cicatrici şi alte semne distinctive” erau trecute două observaţii: lobul lipsă şi o cicatrice urâtă pe genunchiul drept.

Gurney privi din nou portretul, căutându-i pe chip o licărire de nebunie, un semn cât de mic care să-i fi dat un indiciu despre mintea omului cu sânge rece care decapitase o femeie, folosise capul ca să nu se stropească de sânge, apoi îl aşezase pe masă, cu faţa la trupul de pe care fusese detaşat. În ochii unor criminali – Charlie Manson, de exemplu – se citea o intensitate demonică, arzătoare şi fătişă, dar majoritatea ucigaşilor pe care Gurney îi adusese în faţa justiţiei de-a lungul carierei lui de detectiv la omucideri erau stăpâniţi de o nebunie mai puţin evidentă. Chipul insipid şi inexpresiv – pe care nu putea citi nimic din violenţa hidoasă a crimei – îl încadra pe Flores în categoria din urmă.

Capsată de inventar era o pagină cu titlul „Mărturie suplimentară a doctorului Ashton Scott, în data de 11 mai 2009”. Documentul era semnat de Ashton şi declaraţia fusese asistată de Hardwick, în calitate de detectiv-şef. Declaraţia era scurtă, având în vedere că vorbea despre evenimentele care se desfăşuraseră şi despre perioada de timp pe care o acoperiseră.

M-am întâlnit prima oară cu Hector Flores la sfârşitul lui aprilie 2006, când mi-a bătut la uşă în căutarea unui loc de muncă. De atunci, am început să-i dau tot felul de îndatoriri pe lângă casă – să tundă iarba, să grebleze, să pregătească plantele pentru anotimpul rece, să pună îngrăşământ etc. La început nu vorbea aproape deloc engleză, dar a învăţat repede. M-a impresionat prin energia şi inteligenţa lui. Văzând că e un tâmplar iscusit, în săptămânile următoare am ajuns să-i încredinţez lucrări de întreţinere pentru diverse obiecte atât pe afară, cât şi prin casă… Până la mijlocul lunii iulie ajunsese să lucreze pentru mine şapte zile din şapte, adăugând curăţenia casei pe lista lui de îndatoriri. Devenise angajatul perfect, dând dovadă de iniţiativă şi bun simţ. Pe la finalul lunii august, Flores m-a întrebat dacă în locul unei părţi din salariu putea să ocupe căsuţa nemobilată din spatele vilei, în zilele în care se afla pe domeniu. Deşi am avut îndoieli, am fost până la urmă de acord şi la scurt timp, Flores s-a şi mutat, locuind acolo aproape patru zile pe săptămână. Şi-a cumpărat o masă mică şi două scaune de la un magazin cu obiecte la mâna a doua, şi mai târziu şi-a cumpărat un computer ieftin. Zicea că are tot ce-şi doreşte. Dormea într-un sac de dormit şi insista că aşa se simte cel mai confortabil. Cu timpul, a început să caute diferite oportunităţi

educaţionale pe internet. Totodată, apetitul lui pentru muncă nu părea decât să crească şi mi-a devenit, uşor-uşor, un soi de asistent personal. Până la sfârşitul anului ajunsesem să-i încredinţez sume serioase de bani, iar el se ocupa foarte eficient de cumpărăturile ocazionale şi de alte treburi. Engleza lui devenise impecabilă, deşi păstrase accentul, iar manierele îi erau fermecătoare. Răspundea adesea în locul meu la telefon, nota mesajele cu rigurozitate, şi chiar mă informa în legătură cu tonul vocii sau cu starea de spirit a celor care mă sunau. (*Privind retrospectiv, mi se pare ciudat că am ajuns să mă bazez astfel pe un om care nu demult îşi căutase de muncă un post de grădinar, dar învoiala noastră a funcţionat perfect, fără nicio problemă timp de doi ani.*) *Lucrurile au început să se schimbe în toamna anului 2008, când Jillian Perry a apărut în viaţa mea. Flores a devenit irascibil şi retras. Găsea mereu motive să plece de acasă când Jillian era prezentă. Schimbările au devenit îngrijorătoare la începutul lui 2009 când am anunţat că plănuiam să ne căsătorim. A dispărut timp de câteva zile. Apoi s-a întors, susţinând că descoperise nişte lucruri îngrozitoare despre Jillian şi că-mi riscam viaţa căsătorindu-mă cu ea, dar a refuzat să-mi dea mai multe detalii. A zis că nu-mi putea spune mai multe fără a dezvălui sursa informaţiilor, iar asta era imposibil. M-a implorat să mă gândesc mai bine la decizia de a mă căsători. Când a înţeles că n-aveam nicio intenţie să mă răzgândesc fără să ştiu exact despre ce e vorba şi că n-aveam de gând să tolerez acuzaţiile nefondate, a părut să accepte situaţia deşi a continuat să o evite pe Jillian. Gândindu-mă mai bine acum, bineînţeles, cred c-ar fi trebuit să-l dau afară de la primele semne ale acestei instabilităţi, dar din cauza aroganţei meseriei mele am presupus că eram în stare să descopăr natura problemei şi s-o rezolv. Mă vedeam conducând un experiment grandios în educaţie, fără să accept că aveam de-a face cu o personalitate periculos de complexă şi că totul putea să-mi scape de sub control. De asemenea, trebuie să recunosc că Flores îmi făcuse viaţa mai uşoară în atât de multe feluri, că ezitam să-i dau drumul. Nu pot sublinia suficient modul în care mă impresionaseră inteligenţa, cunoştinţele dobândite atât de rapid pe cont propriu şi varietatea de talente de care dăduse dovadă. Acum, după tot ce s-a întâmplat, mi se pare că totul a fost în mintea mea. Ultima oară m-am întâlnit cu el în dimineaţa nunţii. Jillian, care ştia că Flores o dispreţuia, era*

obsedată să-l facă să accepte că urma cu adevărat să ne căsătorim şi a ţinut morţiş să-l conving să participe la ceremonie. Am mers la vilă în acea dimineaţă. L-am găsit stând la masă, ca o stană de piatră. Am repetat invitaţia, dar m-a refuzat. Era îmbrăcat complet în negru – tricou negru, blugi negri, curea neagră, pantofi negri. Poate că asta ar fi trebuit să-mi spună ceva. Atunci l-am văzut ultima oară.

În acel punct, Hardwick introdusese o notă scrisă de mână: „După depunerea şi revizuirea declaraţiei mai sus prezentate de Scott Ashton, documentului i s-au adăugat următoarele întrebări şi răspunsuri".

J.H: Am înţeles corect că nu ştiaţi nimic sau aproape nimic despre trecutul acestui om?

S.A: Corect.

J.H: N-a oferit absolut niciun fel de informaţie despre propria persoană?

S.A: Întocmai.

J.H: Cu toate acestea aţi avut suficient de multă încredere în el ca să-i permiteţi să locuiască pe proprietatea dumneavoastră, să aibă acces în casă şi să răspundă la telefon?

S.A: Sunt conştient că sună iresponsabil, dar am privit refuzul lui de a vorbi despre trecut ca pe o formă de sinceritate. Adică, dacă ar fi vrut să-mi ascundă ceva, ar fi fost mai convingător dacă ar fi construit un trecut fictiv. Dar n-a făcut asta. Cumva, ciudat, m-a impresionat. Aşa că da, i-am oferit încrederea mea, chiar dacă a refuzat să-mi vorbească despre trecutul lui.

Gurney citi întreaga declaraţie a doua oară, cu mai multă atenţie şi apoi o reluă a treia oară. Povestea i se păru de fiecare dată la fel de extraordinară tocmai prin prisma detaliilor pe care le omitea, dar şi prin prisma celor pe care le adăuga. N-a menţionat despre lipsa neobişnuită a furiei şi nici despre şi mai curioasa lipsă a groazei viscerale care cu doar o zi înainte îl făcuse pe acelaşi om să iasă din căsuţa în care intrase cu doar câteva secunde înainte ţipând şi prăbuşindu-se la pământ.

Oare schimbarea de atitudine se datora exclusiv medicamentelor? Un psihiatru ar fi avut acces la sedativele potrivite. Sau era ceva mai mult? Imposibil să-ţi dai seama doar citind nişte cuvinte scrise pe o hârtie. Ar fi fost interesant să-l întâlnească pe Ashton, să-l privească în ochi, să-i asculte vocea.

Cel puţin fragmentul în care menţiona că locuinţa era nemobilată şi insistenţele lui Flores de a o lăsa aşa explica parţial misterul austerităţii

casei din raportul despre probe. Nu explica de ce în căsuţă nu se găsiseră haine, pantofi sau produse de igienă. Nu explica nici ce se alesese de computer sau de ce lăsase Flores în urmă o pereche de cizme, de vreme ce îşi luase cu el toate obiectele personale.

Gurney îşi plimbă privirea peste teancurile de documente împrăştiate în faţa lui. Îşi aminti că mai devreme văzuse două rapoarte despre incident, nu doar unul, aşa cum s-ar fi aşteptat, despre crimă, şi se întrebă de ce. Se întinse peste masă şi scoase al doilea raport de sub primul.

Raportul fusese întocmit de departamentul poliţiei din Tambury, ca răspuns la apelul primit la ora patru şi un sfert după-amiaza, pe 17 mai 2009 – la fix o săptămână după crimă.

Reclamantul era doctorul Scott Ashton, domiciliat la adresa Badge Lane, numărul 42, Tambury, New York. Raportul fusese încheiat de sergentul Keith Garbelly. Se nota că o copie fusese înaintată Biroului de Investigaţii Criminalistice, la Sediul Regional al Poliţiei Statale, în atenţia detectivului-şef J. Hardwick. Gurney presupuse că raportul din faţa lui era o copie a acelei cópii.

> *Reclamantul stătea aşezat la masa din grădină, în partea de sud a domeniului, cu faţa spre peluză, cu o ceaşcă de ceai dinainte. Acesta e obiceiul lui când e vremea bună. A auzit un singur foc de armă şi a văzut ceaşca de ceai făcându-se ţăndări. A fugit în casă pe uşa din spate* (*dinspre grădină*) *şi a sunat la poliţia din Tambury. Când am sosit la locul faptei* (*urmat de forţe de întărire*) *reclamantul părea tensionat, anxios. Interviul iniţial s-a ţinut în sufragerie. Reclamantul n-a putut indica sursa focului de armă. A fost de părere c-a fost tras „de la distanţă, de undeva din direcţia aceea"* (*arătând spre fereastra din spate ce dădea spre dealul împădurit aflat la cel puţin două sute optzeci de metri de casă*). *Reclamantul nu mi-a mai putut oferi alte detalii. A adăugat doar că „e posibil să aibă legătură cu uciderea soţiei mele". A susţinut că nu ştie exact care ar putea fi legătura dintre cele două evenimente. Reclamantul a presupus că s-ar putea ca Hector Flores să vrea să-l ucidă şi pe el, dar fără a putea numi un motiv.*

O copie a parcursului de urmărire era ataşată de raportul iniţial, indicând că misiunea fusese predată către BIC, acest caz fiind responsabilitatea lor. Formularul cuprindea trei paragrafe scurte şi unul mai lung, toate semnate cu iniţialele „JH".

Cercetarea moșiei Ashton, a pădurii și a dealurilor: *negativ. Interviuri în zonă*: *negativ.*

Reconstituirea cești indică punctul de impact în centrul vasului. Impactul susține ipoteza că ceașca, și nu Ashton ar fi fost ținta trăgătorului.

Fragmentele de glonț recuperate din grădină au fost prea mici pentru a fi concluzive din punct de vedere balistic. Cel mai probabil: *o pușcă eficientă, de calibru mic spre mediu, echipată cu o lunetă sofisticată, mânuită de un trăgător experimentat.*

Concluziile despre armă și faptul că ceașca ar fi fost ținta i-au fost comunicate lui Scott Ashton pentru a verifica dacă știe pe cineva cu un asemenea echipament sau cu o astfel de pregătire. Subiectul a părut neliniștit. Când am insistat, Ashton a numit două persoane cu arme asemănătoare cu lunete: *pe el însuși și pe tatăl lui Jillian, doctorul Withrow Perry. Lui Perry, a declarat el, îi plăcea să meargă în excursii de vânătoare și era un țintaș experimentat. Ashton susține că și-a cumpărat arma o Weatherby sofisticată de 6,35 mm*.) *la sugestia lui Perry. Când am cerut să văd pușca, Scott Ashton a descoperit că arma lipsea din cutia de lemn în care o păstra închisă în dulapul din birou. N-a putut să spună când a văzut-o ultima dată, dar a declarat că s-ar putea să fi fost cu două sau trei luni înainte. Întrebat dacă Hector Flores știa de existența și locația armei, a răspuns că Flores îl însoțise în Kingston în ziua în care o cumpărase și că tot el construise cutia din lemn în care era depozitată.*

Gurney întoarse formularul în căutarea continuării, răscoli prin teancul de hârtii, dar nu găsi interogatoriul lui Withrow Perry care ar fi trebuit să fie după cel al lui Ashton. Sau poate că nici nu exista vreo continuare. Poate că detaliul ăsta alunecase în prăpastia care înghite uneori părțile esențiale ale unei investigații, atunci când se transferă un dosar de la un detectiv la altul – în cazul ăsta, de la Hardwick cel impulsiv la Blatt cel stângaci. Nu l-ar fi mirat un astfel de scenariu.

Era timpul pentru a doua ceașcă de cafea.

Capitolul 13

Mai ciudat şi mai tulburător

Puteau fi la mijloc mai multe motive – agitaţia dată de cafea, o stare naturală de nelinişte, din cauză că şezuse prea mult timp în acelaşi scaun, gândul apăsător că avea să scotocească de unul singur, în toiul nopţii, într-o mare de documente dezorganizate, întrebările aparent omise despre Withrow Perry şi despre locurile prin care se plimbase el şi carabina lui în după-amiaza zilei de 17 mai. Poate că toate motivele acestea laolaltă îl făcuseră pe Gurney să pună mâna pe telefonul mobil şi să-l sune pe Jack Hardwick. Toate astea pe lângă o idee care i se năzărise în legătură cu ceaşca spartă.

Telefonul sună de vreo cinci ori înainte ca Hardwick să răspundă, chiar când Gurney îşi formula în gând mesajul pe care avea să-l lase căsuţei vocale.

— Mda?

— Cât entuziasm, Jack!

— Dacă ştiam că eşti tu, nici nu m-aş fi sinchisit atât. Care-i treaba?

— Mi-ai dat un dosar cât o zi de post.

— Vrei să mă-ntrebi ceva?

— Am vreo cinci sute de hârtii în faţă. Mă întrebam dacă ai vrut să mă ghidezi într-o anumită direcţie.

Hardwick izbucni într-un hohot de râs aşa de strident, de parcă era sunetul unei maşini de sablat, nu o reacţie umană.

— Rahat, Gurney! Holmes nu-i cere lui Watson să-i spună în ce direcţie s-o ia.

— Hai să reformulez, zise Gurney, amintindu-şi că-ntotdeauna îi fusese greu să obţină un răspuns la subiect de la Hardwick. E vreun document în muntele ăsta de porcării care crezi că mi s-ar părea interesant?

— Cum ar fi poze cu gagici goale?

Jocurile astea cu Hardwick se puteau lungi destul de mult. Gurney decise să schimbe regulile jocului, să schimbe subiectul şi să-l ia pe Jack prin surprindere.

— Jillian Perry a fost decapitată la patru şi treisprezece minute după-amiaza, anunţă el. Plus-minus câteva secunde.

Urmă o pauză scurtă.

— Cum mă-sa…?

Gurney şi-l imaginã pe Hardwick scotocind în gând în jurul căsuţei, prin pădurice, pe peluză, încercând să găsească indiciul care-i scăpase, imaginându-şi că uimirea şi frustrarea lui Hardwick ajunseseră la apogeu, Gurney şopti:

— Răspunsul e în frunzele de ceai.

Apoi închise.

•

Hardwick sună înapoi în zece minute, mai repede decât se aşteptase Gurney. Chestia ciudată la Hardwick era că, în ciuda personalităţii exasperante, avea o minte ageră. Gurney se întreba deseori cât de departe era Jack capabil să meargă şi cât de fericit ar fi fost, dacă nu s-ar fi lăsat copleşit de propria-i atitudine. Desigur că întrebările astea erau valabile pentru mai multe persoane, chiar şi pentru el însuşi.

Gurney nu se mai obosi să salute.

— Eşti de acord cu mine, Jack?

— Nu e ceva sigur.

— Nimic nu este. Dar ai prins ideea, nu-i aşa?

— Sigur, spuse Hardwick, care, deşi părea c-a priceput raţionamentul, nu era impresionat. La ora patru şi cincisprezece minute, Ashton a sunat la poliţia din Tambury în legătură cu ceaşca de ceai şi-a spus c-a fugit în casă imediat ce şi-a dat seama ce se întâmplase. Dacă ne dăm cu presupusul în legătură cu intervalul de timp necesar să ajungă de la masa din grădină la cel mai apropiat telefon, să se uite poate pe fereastră de câteva ori după cel care trăsese, să formeze numărul din Tambury, în loc să apeleze 911, să aştepte să sune de câteva ori înainte să răspundă cineva – toate astea ar însemna că focul de armă a fost tras de fapt pe la patru şi treisprezece minute. Dar vorbesc doar de împuşcătură. Ca să legi asta de ora exactă a crimei, care a avut loc cu o săptămână înainte, trebuie să presupui trei lucruri extrem de importante. Unu – cel care a tras e chiar criminalul. Doi – criminalul a ştiut cu precizie ora la care a omorât-o. Trei – a vrut să transmită un mesaj spărgând ceaşca la exact aceeaşi oră în aceeaşi zi a săptămânii. Asta vrei să zici?

— Pe-aproape.

— Nu e exclus.

Vocea lui Hardwick era la fel de sceptică precum expresia obişnuită a feţei lui.

— Aşa, şi? Ce contează dacă e adevărat sau nu?

— Încă nu ştiu. Dar e ceva în legătură cu efectul de ecou…

— Un cap tăiat şi o ceaşcă spartă, ambele în mijlocul mesei, la o săptămână distanţă?

— Cam așa ceva, zise Gurney, de data asta mai puțin sigur de teoria lui.

Tonul lui Hardwick avea darul de-a face ideile celorlalți să sune absurd.

— Dar revenind la muntele asta de porcării pe care mi le-ai pus în brațe, ai vrea să încep de undeva anume?

— Începe de oriunde, asule. N-o să fii dezamăgit. Fiecare hârtie de acolo are cel puțin o chestie neobișnuită. N-am văzut în viața mea un caz mai ciudat și mai tulburător. Sau o adunătură de oameni mai ciudați și mai suciți. Vrei să știi ce-mi spune mie instinctul? Mi se pare că orice ar fi la mijloc nu e ceea ce pare.

— Încă o întrebare, Jack. Cum se face că nu există niciun interogatoriu al lui Withrow Perry legat de incidentul cu ceașca de ceai?

După o clipă de liniște, Hardwick scoase un sunet aspru, care nu părea deloc un râs.

— Ești isteț, Davey, foarte isteț! Ai ochit-o pe-asta super repede! N-a existat niciun interogatoriu oficial, pentru că mi-a fost luat cazul chiar în ziua în care am descoperit că bunul doctor se întâmpla să dețină arma perfectă pentru a ținti o ceașcă de ceai de la două sute optzeci de metri. Cred că lipsa interogatorului e greșeala prostească a noului detectiv-șef, nu crezi?

— Să-nțeleg că nu te-ai deranjat să-i amintești?

— N-am avut voie să mă apropii câtuși de puțin de investigația în curs. Am fost dat la o parte de nimeni altul decât de respectatul nostru căpitan.

— Și cazul ți-a fost luat pentru că…?

— Ți-am zis deja. Mi-am insultat superiorul. L-am informat despre cât de mărginită e abordarea lui. Se poate să fi făcut aluzie și la inteligența lui limitată și la faptul că este, în general, nepotrivit într-un post de conducere.

Trecură zece secunde lungi fără ca niciunul să vorbească.

— Vorbești de parcă l-ai urî, Jack.

— Să-l urăsc? Nu. Nu-l urăsc. Nu urăsc pe nimeni. Iubesc pe toată lumea.

Capitolul 14

Schița domeniului

După ce-și făcu spațiu pentru laptop între două teancuri de pe masă, Gurney accesă Google Earth și introduse adresa domeniului Ashton din Tambury. Fixă imaginea deasupra căsuței și a pădurii din spatele ei, setând cea mai mare rezoluție. Cu ajutorul dimensiunilor imaginii și al informațiilor despre direcția și distanța din spatele căsuței din dosarul cazului, putu să

restrângă locul în care fusese descoperită arma crimei la o arie foarte mică, în pădure, la vreo treizeci de metri de Badger Lane. Aşa că după ce ieşise din căsuţă pe fereastra din spate, Flores a mers sau a fugit într-acolo, a acoperit parţial arma încă plină de sânge cu ţărână şi frunze şi apoi… ce s-a întâmplat? A reuşit să iasă din pădure fără să lase nicio altă dâră de miros pe care s-o ia câinii? A coborât dealul spre casa lui Kiki Muller? Sau îl aşteptase chiar acolo, pe drum, în maşină, să fugă spre noua viaţă pe care şi-o plănuiseră împreună?

Sau pur şi simplu Flores se întorsese la căsuţă? De-asta să se fi oprit dâra de miros în dreptul macetei? Era oare posibil ca Flores să se fi ascuns în căsuţă sau în apropierea ei – să se fi ascuns atât de bine, încât o mulţime de poliţişti, detectivi şi tehnicieni să nu-l descopere? Părea puţin probabil.

Ridicându-şi privirea de la ecranul laptopului, Gurney o descoperi pe Madeleine care stătea la capătul celălalt al mesei şi-l privea şi se sperie aşa de tare că sări din scaun.

— Iisuse! De când eşti aici?

Ea ridică din umeri şi nu se sinchisi să răspundă.

— Cât e ceasul? întrebă el şi-şi dădu seama imediat cât de stupidă era întrebarea.

Ceasul de pe bufet era în dreptul lui, nu al ei, ca să nu mai vorbim de ora afişată pe ecranul laptopului. Era unsprezece fără cinci minute.

— Ce faci? întrebă Madeleine.

Suna mai degrabă a provocare decât a întrebare.

Gurney ezită.

— Încerc doar să înţeleg ceva din… materialul ăsta.

— Hmm!

Replica ei parcă era o silabă a unui râs forţat.

El încercă să-i răspundă cu aceeaşi privire fixă, dar văzu că nu-i iese.

— La ce te gândeşti? o întrebă.

Madeleine zâmbi şi se încruntă aproape în acelaşi timp.

— Mă gândesc că viaţa e scurtă, îi răspunse într-un final, precum cineva care a reuşit să înfrunte tristul adevăr.

— Aşadar…?

Tocmai când se gândea că n-avea să-i răspundă, Madeleine spuse:

— Aşadar, nu mai avem timp.

Îşi înălţă capul – sau poate fusese doar un simplu spasm involuntar – şi-l privi într-un mod straniu.

„Timp pentru ce?", vru el să întrebe, simţind nevoia să detensioneze atmosfera şi să aibă o discuţie mai normală, dar ceva din privirea ei îl opri.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă el în schimb.

Madeleine clătină din cap.
— Viaţa e scurtă. Atât. E ceva la care merită să te gândeşti.

Capitolul 15

Alb şi negru

La o oră după ce Madeleine îl vizită în bucătărie, Gurney simţi de câteva ori impulsul să meargă în dormitor şi s-o întrebe ce-a vrut să spună de fapt.

Madeleine avea uneori o perspectivă deprimantă asupra lucrurilor. De parcă se concentra asupra unui loc pustiu din peisaj şi lărgea apoi viziunea asupra întregii lumi. Dar nu dura mult, fiindcă numaidecât, vedea lucrurile din alt unghi, iar veselia şi pragmatismul ei reveneau la normal. Se mai întâmplase asta şi probabil avea să se mai întâmple. Dar deocamdată, atitudinea lui Madeleine îl supăra, dându-i sentimentul unui gol în stomac – sentiment de care voia să scape. Merse la cuier, îmbrăcă o jachetă uşoară şi ieşi, pe uşa din spate, sub cerul fără stele al nopţii.

Luna lumina de dincolo de nori, aşa încât nu era beznă. De îndată ce fu în stare să distingă cărarea ce şerpuia prin ierburi, o luă la vale, pe panta uşoară a păşunii spre banca veche ce dădea spre heleşteu. Se aşeză, privi şi ascultă, iar ochii lui deosebiră câteva forme întunecate, contururi de obiecte, poate trunchiuri de copaci, dar nimic îndeajuns de clar ca să poată fi identificat. Apoi, dincolo de heleşteu, la vreo douăzeci de grade în afara razei lui vizuale observă o mişcare uşoară. Când privi direct spre locul cu pricina, siluetele umbrite, nelămurite – tufişuri mari de mur, crengi lăsate la pământ, papura ce creştea în mănunchiuri încurcate la marginea apei şi orice s-ar mai fi aflat acolo – se amestecară într-o masă fără formă. Dar când Davey îşi întoarse privirea observă din nou mişcarea – aproape sigur era un animal, de mărimea unei căprioare mai mici sau a unui câine ceva mai mare. Îşi îndreptă din nou privirea într-acolo, iar mişcarea se opri.

Îşi dădu seama că fenomenul putea fi cauzat de sensibilitatea retinei. Din acelaşi motiv pentru care uneori poţi vedea o stea mai puţin luminoasă privind-o dintr-o parte şi nu direct. Iar animalul, dacă nu-l înşelase vederea, şi asta fusese cu adevărat, era sigur inofensiv. Chiar de-ar fi fost un urs mic, urşii din Catskills nu erau un pericol pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru cineva care stătea liniştit la câteva sute de metri depărtare. Cu toate astea, o mişcare ascunsă în întuneric te cam tulbură la început.

Noaptea era complet liniştită, fără vânt, fără zgomote, dar Gurney numai calm nu se simţea. Îşi dădu seama că propriile gânduri erau sursa neliniştii lui, mai degrabă decât atmosfera din jur, că neliniştea aceasta putea fi pusă pe seama tensiunilor acumulate în căsnicie, şi nu pe seama umbrelor din pădure.

Tensiunile din căsnicie. Mariajul lor nu era perfect. În două rânduri fusese pe punctul de-a se destrăma. În urmă cu cincisprezece ani, când fiul lor de patru ani fusese ucis într-un accident de maşină pentru care se considera responsabil, Gurney se transformase într-un bloc de gheaţă alături de care era aproape imposibil să trăieşti. Şi apoi, cu doar zece luni în urmă, obsesia lui pentru cazul Mellery nu doar ameninţase să-i distrugă căsnicia, dar îi pusese în pericol viaţa.

Cu toate astea, prefera să creadă că neînţelegerile dintre el şi Madeleine sunt de înţeles. În primul rând, ocupau locuri total diferite pe scala personalităţii Myers-Briggs. Instinctul lui se baza pe raţiune, iar la Madeleine, pe simţire. El era fascinat de conexiunile logice dintre evenimente, pe ea o încântau evenimentele în sine. Pentru el singurătatea era revigorantă şi îl obosea contactul social, pe când la ea era exact pe dos. El vedea observaţia ca pe o simplă unealtă pentru a formula o idee, pe când pe Madeleine ideea în sine o ajuta să observe detaliile.

Din punct de vedere psihologic aveau foarte puţine în comun. Totuşi, împărtăşeau aceeaşi viziune asupra oamenilor şi a faptelor, acelaşi simţ al ironiei, al sensibilităţii, al distracţiei, al lucrurilor importante, aceleaşi principii despre onestitate şi minciună. Ştia fiecare în parte, că celălalt era unic şi mai presus de oricine altcineva. Gurney credea, în momentele lui de linişte sufletească şi duioşie, că fiorul acesta este esenţa dragostei. În asta consta contradicţia care le descria relaţia. Erau într-adevăr total şi uneori îngrozitor de diferiţi în pasiunile lor, însă momentele puternice de înţelegere şi de afecţiune îi ţineau împreună. Problema era că, de când se mutaseră în Walnut Crossing, momentele acelea fuseseră din ce în ce mai puţine şi mai rare. Trecuse mult timp de când se îmbrăţişaseră cu adevărat, ca şi cum fiecare ţinea în braţe cel mai preţios lucru din univers.

Stând acolo, în beznă, pierdut în gânduri, Gurney uitase unde se afla. Schelălăitul coioţilor îl aduseră cu picioarele pe pământ.

Nu-şi dădea seama exact de unde veneau urletele sălbatice sau câte animale erau. Se gândi că era probabil o haită de trei, patru sau cinci coioţi pe malul celălalt, la vreun kilometru est de heleşteu. Când urletul se opri brusc, liniştea parcă se adânci. Gurney mai închise puţin fermoarul jachetei. Mintea lui începu curând să umple liniştea din jur cu alte idei despre mariajul lor, însă era îndeajuns de raţional încât să-şi dea seama că

generalizările, oricât de dependent ar fi fost de ele, nu rezolvau problemele. Iar problema la ordinea zilei era luarea unei decizii despre care el şi Madeleine aveau oricum opinii diferite: să accepte sau nu cazul Perry.

Gurney ştia foarte bine ce credea Madeleine despre asta, şi nu doar din ultimele ei comentarii, ci şi în urma grijii moderate pe care o manifestase de fiecare dată când el se implicase în vreo activitate poliţienească în ultimii doi ani, de când se pensionase. Presupunea că Madeleine avea să vadă cazul Perry ca pe-o chestiune relativ simplă, ori albă, ori neagră. Dacă accepta misiunea, ar fi demonstrat că obsesia lui pentru rezolvarea crimelor, chiar şi la pensie, era de neevitat şi că viitorul lor împreună era unul sumbru. Pe de altă parte, refuzarea cazului era semnalul unei schimbări, primul pas spre transformarea lui dintr-un detectiv îndrăgostit de muncă într-un ornitolog, împătimit de natură şi de plimbările cu caiacul. Dar, argumentă el în gând, de parcă Madeleine ar fi fost de faţă, variantele ori aşa, ori altminteri erau nerealiste şi conduceau la decizii proaste, fiindcă excludeau atât de multe alte variante. În situaţia lui, cea mai utilă cale ar fi fost, desigur, să găsească o soluţie de mijloc, între negru şi alb.

Datorită acestui principiu general, îşi dădu seama cum ar putea să formuleze compromisul ideal. Avea să accepte cazul, dar cu o limită strictă de timp – să zicem o săptămână. Maximum două. În această perioadă avea să studieze dovezile cu luare-aminte, avea să urmeze pistele abandonate, poate avea să discute din nou cu anumite personaje cheie, să analizeze faptele, să afle tot ce era de aflat, să-şi prezinte concluziile şi recomandările şi…

Chiar atunci, schelălăitul coioţilor începu la fel de brusc precum se oprise, de data asta părând să se audă mai aproape, probabil pe la jumătatea pantei împădurite ce cobora spre şopron. Ţipetele erau trunchiate, ascuţite şi agitate. Gurney nu era foarte sigur dacă zgomotul se apropia sau pur şi simplu se auzea mai tare. Apoi se făcu iar linişte. Nu se mai auzea absolut nimic. Noaptea fu cuprinsă de o linişte mormântală. Trecură vreo zece secunde lungi. Apoi, unul câte unul, începură să urle. Lui Gurney i se zbârli părul pe şira spinării şi pe braţe. I se păru iar că surprinde cu coada ochiului o mişcare slabă în beznă.

Se auzi sunetul unei portiere trântite. Apoi se văzură faruri aprinse coborând pe păşune. Luminile măturau nebunește vegetaţia pipernicită, iar maşina rula prea repede pe terenul accidentat. Automobilul săltă şi se opri, derapând pe o parte, la vreo trei metri de bancă.

Pe fereastra deschisă a şoferului se auzi vocea lui Madeleine, neobişnuit de răsunătoare şi panicată.

— Dave!

Chiar și după ce se ridică de pe bancă, mergând spre mașină, scăldat de lumina farurilor, vocea lui Madeleine se auzi iar aproape țipând.

— Dave!

Doar când urcă în mașină, iar ea închise fereastra, observă că urletele înfiorătoare se stinseseră. Madeleine apăsă pe butonul care bloca ușile și-și puse mâinile pe volan. Ochii lui se adaptaseră de acum suficient de bine la întuneric ca să vadă – și poate parțial să-și imagineze – rigiditatea brațelor și a strânsorii ei, felul în care pielea îi era întinsă pe încheieturile degetelor.

— Tu nu… nu i-ai auzit apropiindu-se? întrebă ea ca și cum rămăsese fără respirație.

— Ba da. Am crezut că vânează ceva – poate un iepure.

— Un iepure?

Glasul ei era aspru și plin de îndoială.

Desigur, Gurney n-avea cum să observe asemenea detalii, dar pe fața ei se citea o emoție cu greu stăpânită. În cele din urmă, femeia inspiră de două ori cu greutate, își desprinse mâinile de volan și-și întinse degetele.

— Ce făceai aici? îl întrebă.

— Nu știu. Mă gândeam la… chestii, încercam să… să-mi dau seama ce să fac.

După ce mai trase o dată puternic aer în piept, Madeleine răsuci cheia în contact, fără să-și dea seama că motorul era încă pornit. Demarorul scrâșni în semn de protest, iar ea icni nervoasă.

Întoarse mașina în fața șopronului și conduse înapoi, spre casă, pe pășune. Parcă mai aproape decât de obicei de ușa din spate.

— Și la ce concluzie ai ajuns? întrebă Madeleine în timp ce se pregătea să iasă din automobil.

— Poftim?

Auzise întrebarea, dar voia să amâne răspunsul.

Madeleine păru să-și dea seama de diversiunea lui, așa că-și întoarse capul pe jumătate spre el și așteptă.

— Încercam doar să găsesc o cale… o cale prin care să abordez lucrurile într-un mod rezonabil.

— Rezonabil.

Articulă cuvântul pe un ton ce părea să-l golească de sens.

— Poate vorbim despre asta în casă, zise el, deschizând ușa, vrând să scape de discuție măcar pentru un minut.

Tocmai când se pregătea să iasă din mașină, piciorul lui se prinse de ceva ca o bară sau un țăruș aflat pe podeaua mașinii. Privi în jos și în lumina gălbuie a plafonierei văzu mânerul greu de lemn al toporului pe care-l țineau de obicei în coșul cu lemne de lângă ușa din spate.

— Ce e asta? întrebă el.
— Un topor.
— Adică ce caută în maşină?
— E primul lucru pe care am pus ochii.
— Ştii, coioţii nu…
— Şi de unde mama dracului ştii tu? îl întrerupse Madeleine furioasă. De unde dracu' ştii?

Femeia se smuci brusc, de parcă încercase s-o atingă. Ieşi din maşină în grabă, trânti portiera şi fugi în casă.

Capitolul 16

Nevoia de ordine şi hotărâre

În timpul primelor ore ale dimineţii, norii grei fuseseră alungaţi de un curent rapid şi rece de aer tomnatic şi uscat. La răsărit, cerul era de un albastru palid, iar până la ora nouă se făcuse azuriu. Ziua se arăta pe atât de înseninată, luminoasă şi clară, pe cât fusese noaptea de întunecată şi înspăimântătoare.

Gurney stătea la masa la care serveau micul dejun, în lumina soarelui, privind prin uşile de sticlă spre tulpinile verzi-gălbui ale sparanghelului ce se unduiau în vânt. În timp ce ridica ceaşca de cafea caldă la buze, lumea i se păru un loc al delimitărilor exacte, al problemelor ce puteau fi uşor definite şi al răspunsurilor potrivite – o lume în care planul lui de a se ocupa timp de două săptămâni de cazul Perry părea să aibă sens.

Nu-l miră deloc că, în urmă cu o oră, Madeleine îi întâmpină ideea cu o privire nu tocmai senină. Nici nu se aşteptase ca soţia lui să se entuziasmeze. O minte ce tinde să creadă că ori e albă, ori e neagră, nu acceptă în mod natural compromisul, îşi spuse el. Dar realitatea era de partea lui şi, cu timpul, Madeleine avea să recunoască faptul că planul lui era unul rezonabil. Era sigur de asta.

Între timp, Gurney n-avea de gând să-i lase îndoielile să-l oprească.

Când Madeleine ieşi în grădină să culeagă ultima recoltă de teci de fasole, scoase din sertarul din mijloc al bufetului un carneţel gălbui pe care începu să schiţeze o listă de priorităţi.

Sun-o pe Val Perry, negociază un angajament pe două săptămâni.
Fixează o plată la oră. Alte costuri. Feedback prin e-mail.
Informează-l pe Hardwick.

Interoghează-l pe Scott Ashton – roagă-l să fie prompt.
Trecutul lui Ashton, cunoştinţe, prieteni, duşmani.
Trecutul lui Jillian, cunoştinţe, prieteni, duşmani.

Se gândi că cel mai important era să stabilească împreună cu Val Perry termenii înţelegerii lor. Puse stiloul pe masă şi ridică telefonul mobil. Apelul fu direcţionat imediat spre căsuţa vocală. Lăsă numărul de telefonul şi un mesaj scurt care menţiona „nişte viitori posibili paşi".

Val Perry telefonă la nici două minute după aceea. În vocea ei se simţea un entuziasm copilăresc şi un fel de intimitate care apărea uneori în urma eliberării de o povară enormă.

— Dave! M-am bucurat aşa de tare să-ţi aud vocea! Mi-era teamă că n-ai să vrei să mai ai de-a face cu mine după felul în care m-am purtat ieri. Îmi pare rău. Sper că nu te-am speriat, nu?

— Nu vă faceţi griji. Am vrut doar să iau legătura cu dumneavoastră şi să vă anunţ ce-aş fi dispus să fac.

— Înţeleg.

Entuziasmul ei scăzu un pic la auzul acestor cuvinte.

— Încă nu sunt sigur cât pot să ajut.

— Am încredere că vei fi de mare ajutor.

— Apreciez încrederea pe care mi-o arătaţi, dar adevărul e că…

— Scuză-mă o secundă, îl întrerupse ea, apoi vorbi departe de telefon. Nu poţi aştepta un minut? Sunt la telefon… ce? Ah, la dracu'! Bine. O să mă uit. Unde e? Arată-mi… asta e? Bine!… Da, e bine. Da!

Apoi, întorcându-se la conversaţie, îi spuse lui Gurney:

— Doamne! Angajezi pe cineva să se ocupe de un anumit lucru şi tot tu trebuie să faci treaba. Oare oamenii nu-şi dau seama că-i angajezi ca să rezolve ei problemele în locul tău?

Oftă exasperată.

— Îmi pare rău. N-ar trebui să-ţi irosesc timpul cu asta. Tocmai am redecorat bucătăria cu faianţă specială, comandată în Provenţa, dar aparent problemele dintre instalator şi designer nu par să se sfârşească. Însă nu cred că asta te interesează pe tine. Îmi pare rău, chiar regret. Stai. Închid uşa. Poate aşa vor înţelege că sunt ocupată. Aşa, începuseşi să-mi povesteşti ce-ai fi dispus să faci. Continuă, te rog.

— Două săptămâni, spuse el. O să lucrez la caz timp de două săptămâni. Voi analiza dosarul, voi face tot ce-mi va sta în putinţă şi voi încerca să obţin cât mai multe răspunsuri în acest răstimp.

— De ce doar două săptămâni?

Vocea ei părea încordată de parcă se chinuia să-şi exerseze răbdarea, care-i era complet străină.

Chiar așa, de ce? Până ce Val nu pusese întrebarea aceasta evidentă, el nu fusese în stare să perceapă dificultatea de a formula un răspuns decent. Bineînțeles, adevăratul motiv implica dorința lui de a domoli reacția lui Madeleine la aflarea veștii că avea să se implice în investigații și nu avea nimic de-a face cu cazul în sine.

— Pentru că… în două săptămâni ori voi fi făcut un progres semnificativ, ori voi fi demonstrat că nu sunt omul potrivit pentru sarcina asta.

— Înțeleg.

— Voi ține un jurnal zilnic și voi cere plata săptămânal, la un tarif de o sută de dolari pe oră, la care se adaugă cheltuielile suplimentare.

— Bine.

— Voi anunța din timp orice cheltuieli majore: bilete de avion, orice ar…

Val Perry îl întrerupse.

— De ce ai nevoie ca să începi? Un avans? Vrei să semnez ceva?

— Voi întocmi un contract și vi-l voi trimite prin e-mail. Îl printați, semnați, scanați și mi-l trimiteți înapoi. Nu am licență de detectiv particular, așa că în mod oficial mă veți plăti în calitate de consultant al dovezilor și ca evaluator al prezentului stadiu al investigației. Nu e nevoie de avans. Vă trimit factura peste o săptămână.

— Bun. Și altceva?

— Am o întrebare – poate părea stranie, dar mi-a rămas în minte de când m-am uitat la film.

— Ce?

Vocea femeii sună ușor alarmată.

— De ce n-a fost la nuntă niciunul dintre prietenii lui Jillian?

Val râse scurt și ascuțit.

— La nunta lui Jillian n-a venit niciun prieten al ei pentru că Jillian nu avea niciun prieten.

— Niciunul?

— Ți-am descris-o ieri pe fiica mea. Te șochează că nu avea prieteni? Dă-mi voie să clarific un lucru. Fiica mea, Jillian Perry, era o sociopată. O *sociopată*.

Repetă termenul de parcă îl preda unui copil care învăța limba engleză.

— Noțiunea de prietenie nu-și găsea locul în creierul ei.

Gurney ezită înainte de a continua.

— Doamnă Perry, îmi vine greu…

— Val.

— Bine. Val, îmi vine greu să înțeleg niște lucruri. Mă întreb…

Femeia îl întrerupse iar.

— Te întrebi de ce mama dracului sunt aşa de hotărâtă să… să-l aduc în faţa justiţiei… pe criminalul unei fiice pe care, în mod evident, n-o puteam suporta?

— Cam aşa ceva.

— Am două răspunsuri la această întrebare. Aşa sunt eu. Şi nu e treaba ta!

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Şi poate că există şi un al treilea răspuns. Am fost o mamă îngrozitoare, *cu adevărat* îngrozitoare, pe când Jilli era doar un copil. Şi acum… Rahat… nu mai contează. Hai să rămânem la: nu e treaba ta!

Capitolul 17

În umbra scorpiei

În ultimele patru luni abia se mai gândise la cealaltă – cea de dinainte de târfa de Perry, cea mai puţin importantă, cea eclipsată, pe care nu o descoperise nimeni încă, cea care încă nu-şi dobândise faima – cea a cărei eliminare era, parţial, doar o chestiune de interes. Unii ar zice c-ar fi doar o chestiune de interes, dar s-ar înşela. Şi-a meritat sfârşitul din pricina tuturor motivelor care-i blesteamă neamul:

păcatul Evei,
inima-i putredă,
trupu-i în călduri,
inima de curvă,
târfă la suflet,
năduşeala de pe buza de sus,
grohăiturile de scroafă,
icnetele îndrăcite,
buzele deschise,
buzele lascive,
buzele lacome,
limba umedă,
şarpe sâsâitor,
picioarele împreunate,
pielea alunecoasă,
lichidele otrăvite,
mâzga de melc.

Curăţate toate prin moarte,
dispărute prin moarte,
membrele ude uscate de moarte,
purificate prin uscăciune,
uscate ca praful.
Inofensive ca o mumie.
Vaya con Dios!

Zâmbi. Trebuia să-şi amintească de ea mai des – să-i păstreze vie amintirea morţii.

Capitolul 18

Vecinii lui Ashton

Până la ora zece dimineaţa, Gurney îi trimisese deja lui Val Perry un contract şi sunase la trei numere ale lui Scott Ashton, pe care i le dăduse femeia – numărul de acasă, de pe telefonul mobil şi numărul de la Mapleshade Residential Academy – încercând să stabilească o întâlnire cu el. Lăsase mesaje vocale pentru primele două şi transmisese un mesaj la academie asistentei care se prezentase drept doamna Liston.

La zece şi jumătate, Ashton îi telefonă şi confirmă primirea celor trei mesaje, plus unul de la Val Perry, în care femeia îi explica rolul lui Gurney.

— Zicea c-aţi vrea să stăm de vorbă.

Glasul lui Ashton îi suna familiar după ce văzuse filmarea, însă mai elegant şi mai moale la telefon, cald, dar impersonal, ca vocea dintr-o reclamă la un produs scump – de fapt, i se potrivea destul de bine unui psihiatru de mâna-ntâi, se gândi Gurney.

— Chiar aşa, domnule, zise el. Aş vrea să ne vedem cât puteţi de repede.

— Azi?

— Astăzi ar fi perfect.

— La academie, la prânz sau la mine acasă, la ora două. E alegerea dumneavoastră.

Gurney alese ultima variantă. Dacă pleca imediat spre Tambury avea timp să dea o raită prin împrejurimi şi să-şi facă o idee despre zonă, în special despre strada pe care locuia Ashton, şi poate să discute cu un vecin sau doi. Se duse la masă, luă lista cu interogatoriile celor de la BIC pe care i-o pusese la dispoziţie Hardwick şi făcu un punct cu creionul în dreptul tuturor

numelor care aveau adresa pe Badger Lane. Din acelaşi teanc, alese dosarul denumit „Rezumate de interogatorii" şi se îndreptă spre maşină.

•••

Natura izolată şi adormită a localităţii Tambury se datora în parte dezvoltării la intersecţia a două drumuri din secolul al XIX-lea care fuseseră ocolite de rutele mai noi, situaţie care de obicei duce la un declin economic. Cu toate astea, localizarea într-o vale înaltă, deschisă, pe culmea de nord a munţilor, cu priveliști pitoreşti în orice direcţie te-ai fi uitat o salvase de la declin. Combinaţia dintre liniştea unui loc retras şi frumuseţea covârşitoare făcea din Tambury un loc atractiv pentru pensionarii bogaţi şi proprietarii unor case de vacanţă.

Însă nu toţi locuitorii se încadrau în aceste categorii. Ruinele fostei ferme acum acoperite de buruienile lui Calvin Harlen se aflau la intersecţia străzilor Higgles şi Badger Lane. Trecuse puţin de amiază când vocea limpede de bibliotecar a GPS-ului lui Gurney îl anunţă că ajunsese la finalul călătoriei lui după ce pornise din Walnut Crossing în urmă cu o oră şi un sfert. Parcă maşina pe partea ce ducea spre nord a Higgles Road şi privi spre ferma aflată într-o stare deplorabilă. Ce ieşea cel mai mult în evidenţă era un munte de bălegar înalt de trei metri, peste care crescuseră bălării monstruoase, lângă un hambar care stătea să cadă peste grămada de mizerie. De cealaltă parte a hambarului, îngropate printre tufişuri ce ajungeau până la brâu, se vedea un şir de maşini ruginite, întrerupt de un autobuz galben, de şcoală, din care mai rămăsese doar caroseria.

Gurney deschise dosarul cu rezumate şi trase deasupra documentul care-l interesa. Citi:

> *Calvin Harlen. Treizeci şi nouă de ani. Divorţat. Liber profesionist, diverse joburi* (*reparaţii casnice, grădinărit, deszăpezire, vânătoare sezonieră de căprioare şi procesarea cărnii, taxidermie*.) *A îndeplinit diverse lucrări de întreţinere a casei pentru Scott Ashton până la sosirea lui Hector Flores, care i-a preluat atribuţiile. Susţine c-a avut o „înţelegere verbală" cu Ashton, pe care cel din urmă a încălcat-o. Susţine* (*fără fapte doveditoare*) *că Flores era imigrant ilegal, homosexual, că avea HIV şi era dependent de cocaină. S-a referit la Flores ca fiind un „mexican jegos". Pe Ashton l-a numit „scârbă mincinoasă", iar pe Jillian Perry a numit-o „curviştină mucoasă". Kiki Muller este, în opinia lui „curva mexicanului". Nu are niciun fel de informaţie despre crimă, despre evenimentele legate de ea sau despre localizarea suspectului. Susţine că muncea singur în hambar în*

după-amiaza incidentului. Subiectul prezintă credibilitate scăzută. Este instabil. A fost arestat de mai multe ori în ultimii douăzeci de ani pentru utilizarea unor cecuri invalide, violenţă domestică, perturbarea liniştii publice în stare de ebrietate, abuz, ameninţări şi acte de agresiune. (*A se vedea cazierul judiciar ataşat.*)

Gurney închise dosarul şi-l aşeză pe scaunul din dreapta. Se părea că viaţa lui Calvin Harlen fusese o lungă audiţie pentru rolul băiatului de pe posterul cu Nemernicul anului.

Ieşi din maşină, o încuie şi traversă strada spre un teren desfundat ce ţinea loc de alee spre domeniu. Aleea se bifurca în cărări haotice, separate de un triunghi de iarbă uscată: o cărare ducea spre muntele de bălegar şi spre hambarul din dreapta, iar cealaltă şerpuia în stânga, spre o casă dărăpănată, cu două etaje, care fusese vopsită cu atât de mult timp în urmă, încât n-ai fi putut spune ce culoare aveau petele de vopsea de pe lemnul putred. Veranda era susţinută de câteva bârne ceva mai recente decât casa, dar departe de a fi noi. Pe una dintre grinzi se afla o firmă din placaj pe care scria MĂCELĂRESC CĂPRIOARE, cu litere roşii, nesigure, de mână.

Din casă se auzi lătratul furios a cel puţin doi dulăi. Gurney aşteptă să vadă dacă zgomotele aveau să facă pe cineva să deschidă uşa.

Din hambar, sau de undeva de după grămada de bălegar, ieşi un bărbat pipernicit şi îmbătrânit, cu capul ras, care ţinea ceva ce părea a fi ori o şurubelniţă extrem de subţire ori o daltă pentru gheaţă.

— Pierduşi ceva?

Omul rânjea ca şi cum întrebarea fusese o glumă foarte isteaţă.

— Mă întrebaţi dacă am pierdut ceva?

— Zici că te-ai pierdut?

Oricare ar fi fost jocul, slăbănogului părea să-i placă la nebunie.

Gurney voia să-l încurce pe om şi să-l facă pe el să se întrebe care era toată ideea dialogului.

— Ştiu nişte oameni care au câini, spuse Gurney. Dacă-s buni, poţi face o grămadă de bani. Dacă-s soi rău, ghinion.

— Da' taci dracului odată!

Lui Gurney îi trebuiră câteva secunde, timp în care lătratul din interior se opri, ca să-şi dea seama la cine strigase bărbatul.

Situaţia putea deveni periculoasă. Gurney ştia că încă avea posibilitatea să plece, dar voia să rămână, simţea o nevoie nebunească de-a se lua la harţă cu ţicnitul. Începu să studieze terenul din jur. După o vreme, ridică o piatră ovală de mărimea unui ou de măcăleandru. Frecă piatra uşor între palme ca

și cum voia s-o încălzească, o roti în aer ca pe o monedă, o prinse și o strânse în pumnul drept.

— Ce mama mă-sii faci? întrebă bărbatul făcând un pas spre el.

— Liniște, zise Gurney ușurel.

Deschise pumnul desprinzându-și câte un deget din podul palmei, studie piatra de aproape, rânji și o aruncă peste umăr.

— Ce dracu'?!

— Iartă-mă, Calvin, n-am vrut să te ignor. Dar eu așa iau deciziile și trebuie să mă concentrez bine.

Ochii omului se deschiseră larg.

— De unde știi cum mă cheamă?

— Toată lumea te cunoaște, Calvin. Sau ai vrea să-ți spun domnu' Măciucă?

— Ce?

— Atunci îți zic Calvin. E mai simplu și sună mai bine.

— Cine căcat ești? Ce vrei?

— Vreau să știu unde-l pot găsi pe Hector Flores.

— Hec… cum?

— Îl caut, Calvin. O să-l găsesc. M-am gândit că tu mă poți ajuta.

— Cum draci…? Cine…? Doar nu ești vreun polițai, nu?

Gurney nu răspunse, ci doar încercă să-și ia cea mai bună expresie de criminal cu sânge rece. Privirea lui de gheață părea să-l țintuiască pe Harlen și să-i facă ochii să se mai deschidă un pic.

— Flores, mexicanul? Pe el îl cauți?

— Mă poți ajuta, Calvin?

— Nu știu. Cum?

— Îmi poți spune tot ce știi despre… prietenul nostru comun.

Gurney rosti ultimele trei cuvinte pe un ton atât de ironic și atât de amenințător, încât se temu pentru o clipă să nu fi exagerat. Dar rânjetul stupid al lui Harlen îi alungă imediat teama c-ar fi existat ceva care să depășească limitele în ce-l privea pe tipul acela.

— Sigur, de ce nu? Ce-ai vrea să știi?

— Pentru început, știi de unde a venit?

— De la stația de autobuz din localitate, unde sosesc muncitorii mexicani și unde-și petrec timpul. Pe unde o *freacă* la rece, răspunse el făcând respectivul cuvânt să sune ca un termen acceptabil pentru masturbarea în locuri publice.

— Dar înainte de asta? Știi de unde a venit?

— Din vreo văgăună mexicană, de unde vin toți.

— Nu ți-a zis niciodată?

Harlen clătină din cap.

— Dar ți-a zis vreodată ceva?

— Cum ar fi?

— Orice. Ai vorbit vreodată cu el?

— O singură dată. La telefon. Ăsta e alt motiv pentru care știu că mănâncă rahat. A fost prin… nu mai știu, octombrie sau noiembrie anul trecut. L-am sunat pe doctorul Ashton în legătură cu deszăpezirea, dar a răspuns mexicanul. A vrut să știe ce doream. I-am zis că vreau să vorbesc cu doctorul. De ce dracu' aș fi vrut să vorbesc cu el? Mi-a zis că trebuie să-i spun lui despre ce e vorba și că-i va transmite doctorului. I-am răspuns că n-am sunat ca să mă întind la vorbă cu el și că se poate duce la mama dracului! Cine se credea? Nenorociții ăștia de mexicani vin aici, aduc gripă porcină, SIDA, lepră sau ce căcat o fi, primesc ajutor de la stat, ne fură locurile de muncă, nu plătesc taxe, nimic, bolnavii dracului! Dacă-l mai văd o dată pe unsurosul ăla îi trag un glonț în cap! Mai întâi îl împușc în boașe!

În mijlocul discursului injurios al lui Harlen, unul dintre câinii din casă începuse din nou să latre. Harlen se întoarse într-o parte, scuipă pe jos, clătină din cap și strigă:

— Da' taci dracului odată!

Lătratul se opri.

— Ai zis că mai aveai un motiv pentru care știai că mănâncă rahat?

— Ce?

— Ai spus că discuția avută cu el la telefon a fost doar un alt motiv pentru care știai că mănâncă rahat.

— Mda.

— Cum adică mănâncă rahat?

— Când a venit aici, căcăciosul nu vorbea o boabă de engleză. Un an mai încolo, îl auzi că vorbește ca un… nu știu, de parcă știa limba la perfecție.

— Da, deci te-ai gândit că… ce, Calvin?

— M-am gândit c-a fost o făcătură, știi la ce mă refer?

— Ia zi-mi.

— Nimeni nu învață engleza așa al dracului de repede.

— Tu crezi că nu era mexican de-adevăratelea?

— Nu zic decât că era în căcat până-n gât și că învârtea el ceva.

— Ce vrei să spui?

— E evident, omule! Dacă e așa deștept de ce pizda mă-sii a venit la ușa doctorului cerându-i voie să grebleze frunze? Avea el un *plan*, omule!

— Interesant, Calvin. Ești un tip isteț. Îmi place cum gândești.

Harlen dădu din cap, apoi scuipă iar pe jos ca și cum voia să sublinieze că era de acord cu complimentul primit.

— Şi mai e ceva.

Bărbatul vorbi aproape şoptit, conspirativ.

— Mexicanu' se simţea cu musca pe căciulă, nu te lăsa niciodată să-i vezi faţa. Purta mereu o pălărie de rodeo trasă pe faţă şi ochelari de soare. Ştii ce cred eu? Cred că-i era teamă să nu fie văzut. De asta se ascundea mereu în casa aia mare sau în căsuţa aia de păpuşi. Ca şi curviştina.

— La ce curviştină te referi?

— La aia hăcuită. Dacă trecea pe lângă tine pe stradă, întorcea capul de parcă aveai căcat pe faţă, de parcă erai o mortăciune pe marginea drumului, proasta dracului! Aşa că mă gândesc că ăştia doi, gagica şi cu domnu' Mexican Jegos se încurcaseră cumva. Păreau amândoi prea vinovaţi ca să privească pe cineva în ochi. Şi-atunci ce mi-am zis, ia stai, nu cumva o fi mai mult de atât? Poate că mexicanului îi e frică să nu fie recunoscut. Te-ai gândit vreodată la asta?

Când Gurney încheie în cele din urmă interogatoriul, mulţumindu-i lui Harlen şi spunându-i că aveau să ţină legătura, nu ştiu sigur dacă aflase realmente ceva sau cât valorau informaţiile primite. Dacă Ashton începuse să-i transfere lui Flores sarcinile lui Harlen, atunci nu era deloc de mirare că pe tip îl rodea invidia iar restul, toată otrava pe care o scuipase putea să fie doar rezultatul firesc al loviturii aplicate portofelului şi mândriei lui. Sau poate că situaţia era cu adevărat mai complicată. Poate că era aşa cum susţinuse Hardwick, iar cazul ascundea multe secrete, nefiind deloc ce părea la prima vedere.

Se întoarse la maşina parcată pe marginea drumului şi făcu trei notiţe scurte într-un carneţel cu spirală.

Flores nu e cine susţine c-ar fi? *Nu e mexican*?

Lui Flores îi e teamă că Harlen îl va recunoaşte? *Sau îi e teamă că Harlen îl va putea identifica ulterior*? *De ce, din moment ce Ashton l-ar putea identifica*?

Există vreo dovadă a unei legături între Flores şi Jillian? *Se cunoşteau dinainte*? *Există vreun motiv anterior pentru crimă*?

Se gândi sceptic la propriile întrebări, îndoindu-se că vreuna dintre ele va conduce cu adevărat la vreo descoperire. Furios şi aparent paranoic, Calvin Harlen putea fi considerat cu greu o sursă de încredere.

Verifică ora de pe bordul maşinii. Era unu după-amiaza. Dacă nu lua prânzul, avea suficient timp pentru încă un interogatoriu înainte de întâlnirea cu Ashton.

•

Proprietatea familiei Muller era penultima în capătul străzii, pe Badger Lane, ultima fiind paradisul dichisit al lui Ashton. Făcea parte din cu totul

altă lume în comparaţie cu dărăpănătura lui Harlen, de la intersecţia cu Higgles Road.

Gurney opri automobilul imediat ce trecu de cutia poştală cu adresa lui Carl Muller, pe care o avea notată în lista cu interogatorii. Muller avea o casă mare, albă, în stil colonial, cu uşi clasice, negre şi ferestre cu obloane, construită departe de drum. Spre deosebire de casa meticulos îngrijită, de dinaintea ei, reşedinţa Muller lăsa impresia de neglijenţă – un oblon atârna un pic strâmb, o creangă ruptă zăcea pe peluza din faţă, iarba era netunsă, frunzele moarte acopereau aleea, un scaun de grădină fusese răsturnat de vânt pe o cărăruie din cărămidă de lângă uşa laterală.

Din faţa uşii cu paneluri, Gurney auzi slab o muzică de undeva dinăuntru. Nu exista sonerie, ci doar un ciocănel vechi pe care îl folosi de câteva ori, bătând de fiecare dată mai tare până ce uşa fu în final deschisă.

Bărbatul care se ivi nu arăta deloc bine. Gurney presupuse că avea undeva între patruzeci şi cinci şi şaizeci de ani, depinde cât de atins era de boală. Părul spălăcit se potrivea cu puloverul larg, bej-cenuşiu.

— Bună ziua! zise el, fără să exprime niciun salut călduros, nici curiozitate.

Lui Gurney i se păru dubios felul în care vorbea cu un străin care îi apăruse pe neaşteptate la uşă.

— Domnule Muller?

Bărbatul clipi. Arăta de parcă asculta o înregistrare a întrebării.

— Da, eu sunt Carl Muller.

Vocea sa era la fel de ştearsă şi lipsită de culoare ca şi pielea de pe obrajii lui.

— Numele meu e David Gurney, domnule. Sunt implicat în misiunea de căutare a lui Hector Flores. Mă întrebam dacă îmi puteţi oferi un scurt răgaz din timpul dumneavoastră.

De data asta, omului îi luă ceva mai mult să proceseze întrebarea.

— Acum?

— Dacă e cu putinţă, domnule. Mi-aţi fi de mare ajutor.

Muller dădu lent din cap. Se retrase în casă şi făcu un gest vag cu mâna, poftindu-l înăuntru.

Gurney intră în holul întunecat al unei case bine conservate din secolul al XIX-lea, cu parchet din scânduri late şi multe piese din lemn autentice. Muzica pe care o percepuse foarte slab înainte se auzea acum mult mai clar. Compoziţia era într-o contradicţie stranie cu anotimpul – „Adeste Fideles” şi părea să vină de la subsol. În afară de muzică se auzea şi un alt sunet, un soi de bâzâit grav, ritmic ce răsuna tot de undeva de dedesubt. La stânga lui Gurney, o uşă dublă se deschidea spre un salon festiv cu un şemineu masiv.

În faţa lui, holul larg ducea spre capătul celălalt al casei, unde o uşă cu geam dădea spre ceea ce părea o peluză nesfârşită. Într-o parte a coridorului, o scară largă cu o balustradă minuţios lucrată ducea spre primul etaj. În dreapta lui se afla un salon de modă veche, mobilat cu canapele şi cu fotolii masive, cu mese vechi şi bufete deasupra cărora atârnau tablouri cu peisaje maritime, în stilul Winslow. Impresia lui Gurney fu că interiorul casei era mult mai îngrijit decât exteriorul. Muller zâmbi distrat, ca şi cum aştepta indicaţii despre ce să facă în continuare.

— E o casă minunată, zise Gurney, amabil. Arată foarte confortabil. Ne-am putea aşeza să vorbim câteva momente?

Răspunsul veni iar întârziat.

— Bine.

Când văzu că bărbatul nu se clintea din loc, Gurney arătă întrebător spre salon.

— Bineînţeles, zise Muller clipind de parcă tocmai se trezise din somn. Cum spuneaţi că vă numiţi?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, îl conduse pe Gurney spre două fotolii aflate unul în faţa celuilalt, în dreptul şemineului.

— Deci, spuse el relaxat când se aşezară amândoi. Despre ce e vorba?

Tonul întrebării purta aceeaşi pecete ca întreaga fiinţă a lui Carl Muller – era cumva pe lângă subiect. Cu excepţia cazului în care bărbatul era din fire cu capul în nori – puţin probabil, având în vedere profesia sa de inginer maritim – purtarea lui putea fi pusă pe seama unui soi de medicaţie. Probabil că era de înţeles din moment ce-i dispăruse soţia odată cu un criminal.

Poate că datorită poziţiei fantelor de aerisire, Gurney observă că acordurile piesei „Adeste Fideles" şi bâzâitul monoton şi slab se auzeau mult mai clar din acea cameră decât din hol. Se simţi tentat să întrebe despre ce era vorba, dar consideră că era mai bine să se concentreze la ceea ce voia de fapt să afle.

— Sunteţi detectiv, zise Muller.

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare.

Gurney zâmbi.

— Nu vă voi reţine mult, domnule. Vreau să vă pun doar câteva întrebări.

— Carl.

— Cum?

— Carl.

Bărbatul îşi fixase privirea asupra şemineului şi vorbea de parcă rămăşiţele carbonizate ale ultimului foc îi aduseseră aminte de ceva.

— Mă numesc Carl.

— Bine, Carl. Prima întrebare, zise Gurney. Ai idee dacă înainte de ziua dispariției, doamna Muller a luat în vreun fel legătura cu Hector Flores?

— Kiki, spuse bărbatul de parcă avusese o altă revelație născută din cenușă.

Gurney repetă întrebarea, înlocuind numele.

— E și firesc, nu? Având în vedere împrejurările.

— Și care ar fi aceste împrejurări?

Ochii lui Muller se închiseră și se deschiseră, prea letargic ca să poți spune că clipise.

— Ședințele de terapie.

— Ședințele de terapie? Cu cine?

Muller se uită la Gurney pentru prima dată de când intraseră în salon, clipind ceva mai rapid.

— Cu doctorul Ashton.

— Doctorul are un birou de consultații acasă? Alături?

— Da.

— De cât timp se vedeau?

— De șase luni. Un an. Mai puțin? Mai mult? Nu-mi amintesc.

— Când a avut loc ultima ședință?

— Marți. Mereu se ducea acolo marțea.

Pentru o secundă, Gurney se zăpăci cu totul.

— Te referi la marțea dinaintea dispariției?

— Exact, marți.

— Și presupui că doamna Muller – Kiki – lua legătura cu Flores când mergea la biroul lui Ashton?

Muller nu răspunse. Privirea lui se întoarse spre șemineu.

— A vorbit vreodată despre el?

— Despre cine?

— Hector Flores.

— Nu era genul de persoană despre care să discutăm.

— Ce fel de persoană era?

Muller râse scurt și fără chef și clătină din cap.

— E evident, nu?

— Evident?

— Din cauza numelui, răspunse Muller pe un ton brusc disprețuitor.

Încă se holba la cenușa din șemineu.

— Un nume spaniol?

— Știi, sunt toți o apă și-un pământ. E al dracului de evident. Țara noastră e înjunghiată mișelește.

— De către mexicani?

— Mexicanii nu sunt decât vârful pumnalului.

— Așa l-ai descrie pe Hector?

— Ai fost vreodată într-una dintre țările alea?

— În țările latine?

— Țările cu climă caldă.

— N-aș putea spune c-am fost, Carl.

— Sunt locuri mizerabile, toate. Mexic, Nicaragua, Columbia, Brazilia, Puerto Rico – toate sunt absolut mizerabile!

— Ca și Hector?

— Mizerabile!

Muller se încruntă spre grătarul de fier acoperit de cenușă de parcă afișa imagini revoltătoare ale mizeriei pe care o descrisese.

Gurney rămase tăcut o vreme, așteptând să se potolească furtuna și văzu cum umerii bărbatului se relaxară ușor, mâinile i se desprinseră de pe brațele fotoliului și ochii i se închiseră.

— Carl?

— Da?

Muller deschise iar ochii. Expresia lui devenise surprinzător de ciudată.

Gurney vorbi delicat.

— Ai avut vreodată o dovadă că între soția ta și Hector Flores ar fi existat o legătură indecentă?

Muller arăta de-a dreptul nedumerit.

— Cum ziceai că te numești?

— Eu? Dave. Dave Gurney.

— Dave? Ce coincidentă remarcabilă! Știai că ăsta e numele meu mijlociu?

— Nu, Carl, nu știam.

— Carl David Muller.

Bărbatul își fixă privirea în gol.

— Mama obișnuia să mă strige „Carl David". „Carl David Muller, mergi imediat în camera ta! Carl David Muller, ai face bine să fii cuminte ori Moșu s-ar putea să-ți piardă lista de dorințe pentru Crăciun! Ține minte cuvintele mele, Carl David!"

Se ridică de pe scaun, își îndreptă spatele și intonă cele trei cuvinte pe tonul unei femei – „Carl David Muller" ca și cum numele și vocea aveau puterea să spargă zidul spre o altă lume. Apoi ieși din cameră.

Gurney auzi ușa din față deschizându-se.

— Mi-a părut bine c-ai venit, zise Muller inexpresiv. Trebuie să pleci acum. Uneori uit că nu trebuie să las pe nimeni în casă.

— Mulțumesc, Carl. Apreciez că ți-ai făcut timp pentru mine.

Uluit de ceea ce părea o formă de decompensare psihotică, Gurney se simți dator să respecte cerința lui Muller ca să evite o altă situație stresantă, să sune din mașină și să aștepte să sosească ajutoarele.

Pe la jumătatea drumului spre automobil, se răzgândi. Poate că era mai bine dacă îl supraveghea el pe bărbat. Se întoarse la ușa principală, sperând că va reuși să-l convingă pe Muller să-l primească în casă pentru a doua oară, însă de data asta ușa nu era complet închisă. Ciocăni oricum. Dinăuntru nu veni niciun răspuns. Împinse ușa și se uită înăuntru. Muller nu era acolo, dar o ușă de pe coridor, despre care Gurney știa sigur că fusese închisă mai înainte, era acum întredeschisă. Intră în hol și strigă cât putu de calm și de amabil:

— Domnule Muller? Carl? Sunt Dave. Sunteți acolo?

Nu răspunse nimeni, însă un lucru era sigur: bâzâitul – mai mult un foșnet metalic care se auzea acum mult mai clar – și imnul de Crăciun, „Adeste Fideles", răsunau de undeva din spatele acelei uși întredeschise. Se îndreptă într-acolo și împinse ușa cu vârful pantofului. Niște trepte slab luminate coborau la subsol.

Gurney coborî cu atenție. După câțiva pași, strigă iar.

— Domnule Muller? Sunteți acolo?

Un cor de tenori reluă imnul în engleză: „Veniți credincioși, bucuroși și triumfători,/ Veniți, veniți în Betleem".

Treptele erau încadrate de zid din ambele părți, așa că doar o mică porțiune din subsol era vizibilă în timp ce cobora. Partea pe care o putea zări părea să fie „finisată" cu același linoleum și același lambriu din pin din milioane de alte subsoluri americane. Pentru un moment, senzația de familiaritate fu extrem de liniștitoare. Senzația însă dispăru când coborî ultima treaptă și se întoarse spre sursa de lumină.

În colțul îndepărtat al subsolului se afla un brad împodobit ca de Crăciun. Vârful îi era îndoit de tavanul înalt de aproape trei metri. Sutele de beculețe reprezentau sursa de luminat din cameră. De pe cârligele argintii atârnau ghirlande colorate și țurțuri din folie de aluminiu, zeci de ornamente din sticlă în toate formele cunoscute, de la simple sfere la îngeri suflați manual. În cameră se simțea un miros pătrunzător de conifere.

Lângă brad, pironit în spatele unei platforme uriașe de mărimea a doua mese de ping-pong, puse cap la cap, stătea Carl Muller. Ținea mâinile pe două manete atașate de o cutie neagră, metalică. Un trenuleț bâzâia în jurul platformei, se învârtea sub forma cifrei opt la mijlocul traseului, urca și cobora pante domoale, uruia prin tunelele din munți, trecea prin sătucuri și ținuturi cu ferme, traversa păduri… în cerc, mereu în cerc… o dată și înc-o dată.

Ochii lui Muller – două puncte lucitoare pe chipul lui palid – sclipeau, reflectând toate culorile luminițelor. Îi amintea lui Gurney de cineva bolnav de progeria, boala ciudată care accelerează procesul de îmbătrânire și care face un copil să arate ca un moș.

După o vreme, urcă înapoi la parter. Se hotărî că avea să meargă acasă la Scott Ashton să afle ce știa doctorul despre situația lui Muller. Trenurile și bradul dovedeau că nu era o chestiune de moment, rezultată în urma crizei recente, și că nu necesita o intervenție urgentă.

Fără să mai încuie, Gurney închise ușa grea, trântind-o în urma lui. Traversând cărăruia pavată cu cărămidă spre strada unde-și parcase mașina, zări o femeie mai în vârstă care cobora dintr-un Land Rover vechi, oprit exact în spatele Outback-ului său.

Femeia deschise portiera din spate, adresă cuiva câteva cuvinte scurte și grave și din mașină coborî un câine foarte mare – un terrier Airedale.

Ca și animalul ei, femeia avea un aer nobil și impunător. Tenul îi era pe atât de sănătos, pe cât era al lui Muller de bolnăvicios. Înainta spre Gurney cu pasul hotărât al unui excursionist. Ținea câinele într-o lesă scurtă și avea un baston, pe care-l purta mai degrabă ca pe un ciomag, decât ca pe un baston. Pe la jumătate, femeia se opri, își depărtă picioarele și-i bloca drumul cu bastonul înfipt hotărât în pământ într-o parte, și cu câinele de cealaltă.

— Sunt Marian Eliot, zise ea pe același ton pe care altcineva ar fi spus: „Sunt judecătorul și juriul tău”.

Numele îi suna familiar lui Gurney pentru că-l regăsise pe lista de vecini interogați de echipa BIC.

— Cine ești? vru ea să știe.

— Mă numesc Gurney. De ce întrebați?

Strânse mai tare bastonul lung și răsucit, sceptru și potențială armă. Era o persoană obișnuită să primească răspunsuri, nu întrebări, dar ar fi fost o greșeală din partea lui să se lase intimidat. Astfel i-ar fi fost imposibil să-i câștige respectul.

Femeia miji ochii.

— Ce faci aici?

— Dacă grija dumneavoastră pentru domnul Muller n-ar fi atât de evidentă, aș fi ispitit să spun că nu vă privește.

Gurney nu fu sigur dacă atinsese nota potrivită de autoritate și permisivitate până când, după ce îi aruncă o privire pătrunzătoare, femeia zise:

— E în regulă?

— Depinde ce înțelegeți prin „în regulă”.

Pe chip i se ivi o tresărire, care sugera că înţelesese dublul înţeles al cuvintelor lui.

— E la subsol, adăugă Gurney.

Femeia se strâmbă, dădu din cap şi păru să-şi imagineze scena.

— Cu trenurile?

Vocea ei arogantă se îmblânzi.

— Da. E o chestie obişnuită pentru el?

Păru să studieze măciulia bastonului de parcă era o sursă de informaţii utile sau de idei. Nu arătă niciun fel de interes pentru întrebarea lui Gurney.

Gurney decise să dea un alt curs conversaţiei.

— Sunt implicat în investigaţia asasinatului doamnei Perry. Îmi amintesc numele dumneavoastră pentru că l-am văzut pe lista persoanelor interogate în mai.

Marian scoase un sunet scurt, de dezgust.

— N-a fost tocmai un interogatoriu. Am fost iniţial contactată de… îmi voi aminti numele într-un moment… detectivul-şef Hardpan, Hardscrabble, Hard-ceva… un tip cam dur, dar departe de a fi prost. Mi s-a părut fascinant într-un fel – aproape ca un rinocer isteţ. Din păcate, i-au luat cazul şi a fost înlocuit de un anume Blatt sau Splat sau cam aşa ceva. Blatt-Splat a fost ceva mai politicos, dar nici pe departe la fel de inteligent. Abia dacă am discutat, dar o conversaţie scurtă cu omul ăsta e o binecuvântare, crede-mă. Oricând întâlnesc o asemenea persoană, mi se face milă de sărmanii profesori care au fost nevoiţi s-o suporte din septembrie până în iunie.

Afirmaţia ei îi aminti de cuvintele scrise alături de numele lui Marian Eliot pe fişa cu interogatorii din dosar: *Profesoară de filosofie, pensionată* (*Princeton*).

— Într-un fel, de asta mă şi aflu aici, zise Gurney. Mi s-a cerut să reiau unele interogatorii, să aflu mai multe detalii, poate chiar să înţeleg mai bine ce s-a petrecut de fapt.

Femeia îşi ridică sprâncenele a surprindere.

— *Ce s-a petrecut de fapt*? Ai îndoieli?

Gurney ridică din umeri.

— Încă lipsesc unele piese din puzzle.

— Am crezut că singurii care lipsesc sunt hăcuitorul ăla mexican şi nevasta lui Carl.

Părea deopotrivă intrigată şi iritată că era posibil ca situaţia să nu fi fost ceea ce crezuse ea. Ochii pătrunzători şi suspicioşi ai câinelui parcă înţelegeau fiecare amănunt.

— Se poate să vorbim în altă parte? sugeră Gurney.

Capitolul 19

Frankenstein

Locul propus de Marian pentru continuarea conversaţiei era chiar locuinţa ei, care se întâmpla să fie peste drum, la câteva sute de metri în josul dealului faţă de casa lui Carl Muller. Locul exact al întâlnirii se dovedi a fi mai degrabă aleea, nu casa în sine. Ajunşi acolo, Gurney primi sarcina de a descărca nişte saci cu muşchi de turbă şi îngrăşământ din portbagajul Land Rover-ului.

Femeia înlocui bastonul cu o săpăligă şi rămase la marginea unei grădini de trandafiri, la vreo zece metri de automobil. În timp ce Gurney încărca sacii într-o roabă, îl întrebă ce rol avea în cadrul investigaţiei şi ce funcţie ocupa în ierarhia poliţiei statale.

Răspunsul lui, că era un „consultant probatoriu" care fusese angajat de mama victimei în afara investigaţiilor oficiale ale BIC, fu întâmpinat cu o privire sceptică şi cu buzele strânse.

— Ce Dumnezeu vrea să-nsemne asta?

Gurney decise să-şi asume riscul şi să răspundă sincer.

— O să vă explic dacă promiteţi să nu mai spuneţi nimănui. De fapt, funcţia asta a mea îmi permite să conduc o anchetă fără să aştept ca statul să-mi elibereze o licenţă oficială. Dacă vreţi să-mi verificaţi activitatea de detectiv al NYPD la secţia omucideri îl puteţi suna pe rinocerul isteţ – al cărui nume, apropo, este Jack Hardwick.

— Hah! Multă baftă cu statul! Crezi că poţi să împingi roaba aia încoace?

Gurney interpretă cererea ei ca pe-o modalitate de a-l accepta pe el şi de a accepta situaţia. Mai făcu trei drumuri de la Land Rover spre grădina de trandafiri, înainte ca femeia să-l invite să se aşeze lângă ea pe o bancă din fontă, smălţuită în alb, aflată sub un măr cu crengi dese.

Se întoarse spre Gurney, ca să-l poată privi direct în ochi.

— Ce-ai vrut să spui când ai pomenit de piesele lipsă?

— Vom ajunge şi acolo, dar trebuie să vă pun câteva întrebări mai întâi, ca să mă pot orienta.

Ghicea calea cea mai potrivită spre o abordare echilibrată, atât autoritară, cât şi permisibilă din limbajul trupului lui Marian la care era atent în eventualitatea în care avea nevoie de o nouă abordare.

— Prima întrebare: cum l-aţi descrie pe doctorul Ashton în câteva cuvinte?

— N-aş îndrăzni. Nu e genul de bărbat care poate fi caracterizat în câteva cuvinte.

— E o persoană complexă?

— Foarte.

— Puteţi numi o trăsătură de personalitate predominantă?

— Nu ştiu cum să răspund la asta.

Gurney începu să creadă că cea mai rapidă modalitate de a obţine informaţii de la Marian Elliot era să renunţe la întrebări. Se sprijini cu spatele de spătarul băncii şi studie formele crengilor de măr răsucite în urma elagajelor din trecut.

Avusese dreptate. După un scurt moment, Marian începu să vorbească:

— Am să-ţi spun ceva despre Scott, ceva ce a spus chiar el, dar va trebui să decizi singur ce înseamnă sau dacă poate fi considerată o „trăsătură de personalitate".

Rosti expresia cu aversiune, de parcă era un concept prea simplist pentru a fi aplicat fiinţelor umane.

— Când Scott era încă student la medicină a scris o carte care l-a făcut faimos – în fine, faimos în anumite cercuri academice. Se numea *Capcana empatiei*. Lucrarea era destul de convingătoare – aducea argumente biologice şi psihologice în sprijinul ipotezei sale conform căreia empatia este, în esenţă, un defect de delimitare, sentimentul empatic pe care oamenii îl au unii pentru ceilalţi fiind, de fapt, o stare de confuzie. Ideea era că ţinem unii la alţii pentru că undeva în subconştient nu reuşim să facem distincţia dintre *sine* şi *celălalt*. El a făcut un experiment elegant prin simplitatea lui. Subiecţii au fost puşi să privească un om care curăţa un măr. În decursul acestei operaţiuni, mâna omului a părut să alunece şi s-a tăiat uşor la deget. Subiecţii au fost filmaţi pentru analiza ulterioară a reacţiilor la accident. Aproape toţi au tresărit. Doar doi din o sută au fost complet lipsiţi de orice reacţie, iar când aceştia au participat mai târziu la teste psihologice, s-a descoperit că aveau caracteristici mentale şi emoţionale asemănătoare sociopaţilor. Concluzia lui Scott a fost că tresărim atunci când vedem pe cineva tăindu-se fiindcă pentru o fracţiune de secundă nu suntem capabili să facem diferenţa dintre acea persoană şi noi înşine. Cu alte cuvinte, această delimitare a individului normal este imperfectă, pe când a sociopatului este desăvârşită. Sociopatul nu-şi confundă niciodată sinele şi propriile nevoi cu ale altcuiva şi atunci nu are niciun fel de sentiment legat de binele altora.

Gurney zâmbi.

— Pare genul de idee care stârneşte multe reacţii.

— Oh, ba bine că nu! Bineînţeles, multe dintre reacţii au fost stârnite de exprimarea lui Scott: desăvârşită şi imperfectă. Limbajul ăsta a fost interpretat de unii dintre colegii lui ca o glorificare a sociopatului.

Ochii lui Marian Elliot luceau de încântare.

— Dar toate astea făceau parte din plan. Concluzia e c-a obţinut atenţia pe care şi-o dorise. La douăzeci şi trei de ani, Scott devenise cel mai discutat individ din domeniul lui.

— Deci e inteligent şi ştie cum să…

— Aşteaptă, îl întrerupse. Povestea nu se termină aşa. La câteva luni după ce cartea lui a agitat cuibul de viespi al controverselor, a fost publicată o altă carte care, în esenţă, ataca teoria empatiei formulată de Scott. Titlul cărţii concurente era *Inimă şi suflet*. O scriere riguroasă şi bine argumentată, care folosea însă un ton cu totul diferit. Mesajul cărţii era că iubirea e tot ce contează şi că „delimitarea fragilă" – aşa cum descrisese Scott empatia – era, de fapt, un salt evoluţionist spre viitor şi spre desăvârşirea relaţiilor interumane. Specialiştii în domeniu s-au împărţit în două tabere opuse. Au apărut articole, s-au scris scrisori înflăcărate.

Marian îşi sprijini spatele de braţul băncii şi privi expresia de pe chipul lui.

— Am impresia că asta nu e tot, zise Gurney.

— Într-adevăr. Un an mai târziu s-a descoperit că Scott scrisese ambele cărţi.

Făcu o pauză înainte să-l întrebe:

— Ce zici de asta?

— Nu sunt sigur. Cum a fost primită descoperirea?

— Cu mânie. Toţi s-au simţit traşi pe sfoară, ceea ce nu era tocmai neadevărat. Dar cărţile în sine erau impecabile. Ambele reprezentau contribuţii perfect legitime în domeniul lor.

— Şi crezi că Ashton a făcut toate astea ca să atragă atenţia?

— Nu! răbufni femeia. Sigur că nu! *Tonul* a atras atenţia. Faptul c-a pozat în doi autori în conflict unul cu celălalt a atras atenţia. Dar scopul a fost mai nobil de atât, mesajul pentru fiecare cititor a fost mai adânc de atât: *trebuie să te hotărăşti singur, să găseşti singur adevărul*.

— Deci aţi spune că Ashton e un tip destul de isteţ?

— Chiar genial aş spune. Neconvenţional şi imprevizibil. Un ascultător desăvârşit, cu o minte agilă şi receptivă. Şi cu o figură ciudat de tragică.

Gurney avea impresia că, deşi se apropia de şaptezeci de ani, pe Marian Eliot o încerca un sentiment pe care ea însăşi cu siguranţă nu l-ar fi recunoscut niciodată: o pasiune arzătoare pentru un bărbat cu aproape trei decenii mai tânăr decât ea.

— Ziceți „tragică” în contextul celor petrecute în ziua nunții lui?

— E mai mult de atât. Bineînțeles, crima a ajuns să facă parte din poveste. Dar gândește-te la toate arhetipurile mitice înglobate aici, de la început până la final.

Se opri, dându-i timp lui Gurney să se gândească la ceea ce tocmai spusese.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Cenușăreasa… Pygmalion… Frankenstein.

— Vorbiți despre evoluția relației dintre Scott Ashton și Hector Flores?

— Exact.

Îi arătă un zâmbet binevoitor, ca unui elev eminent.

— Povestea începe clasic: un străin sosește în sat, e flămând și caută de muncă. Un moșier local, un om înstărit îl ia acasă, îl pune la încercare dându-i diverse sarcini, vede în el un potențial uriaș, îi dă din ce în ce mai multe responsabilități și îi oferă posibilitatea de a începe o nouă viață. Sărmanul muncitor cu ziua se îmbogățește peste noapte. Nu e tocmai povestea Cenușăresei, dacă ne gândim la sexul protagonistului, dar esențialul este întrutotul același. Cu toate astea, în saga Ashton-Flores, povestea Cenușăresei nu reprezintă decât actul întâi. După aceea, o nouă paradigmă începe să prindă contur în momentul în care doctorul Ashton devine fascinat de oportunitatea de a-și modela elevul în ceva minunat, de a-i demonstra întregul potențial, de a sculpta o statuie perfectă, de a-i da viață lui Flores în cel mai deplin sens al cuvântului. Îi cumpără cărți, un computer, cursuri online – își petrece ore întregi, în fiecare zi, supraveghindu-i parcursul educațional, împingându-l tot mai mult spre un soi de perfecțiune. Nu e tocmai mitul grecesc al lui Pygmalion, dar se apropie destul de mult. Acesta este actul al doilea. Actul al treilea e reprezentat, bineînțeles, de povestea lui Frankenstein. Destinat să întruchipeze perfecțiunea, Flores se dovedește a fi o ființă atinsă de cele mai rele defecte omenești și nu aduce decât haos și groază în viața geniului care l-a creat.

Dând lent și apreciativ din cap, Gurney reținu toate aceste informații, fascinat deopotrivă de paralelele dintre povești și evenimentele reale, dar și de insistența lui Marian Elliot de a le evidenția semnificația enormă. Ochii femeii ardeau de certitudine, și în ei pâlpâia ceva asemănător triumfului. În mintea lui Gurney se născu o întrebare: să fi fost triumful legat în vreun fel de tragedie sau reflecta, pur și simplu, satisfacția academicianului de a-și fi exprimat profunzimea gândurilor?

După o scurtă pauză, timp în care entuziasmul ei se stinse, Marian întrebă:

— Ce sperai să afli de la Carl?

— Nu știu. Poate să înțeleg de ce interiorul casei e mai ordonat decât exteriorul.

Nu vorbise prea serios, dar femeia răspunse pe un ton sobru.

— Îl vizitez regulat pe Carl. N-a mai fost el însuși de când a dispărut Kiki. E de înțeles. Obișnuiesc să fac puțină ordine când mă aflu acolo. Nu e mare lucru.

Femeia se uită peste umărul lui Gurney, spre casa lui Muller, ascunsă în spatele copacilor care se întindeau pe câteva hectare de teren.

— Se îngrijește singur mult mai bine decât ai crede.

— Știți ce părere are despre hispanici?

Marian oftă scurt, iritată.

— Opinia lui Carl nu e cu mult diferită de discursul de campanie al anumitor politicieni.

Gurney o privi curios.

— Da, știu, este puțin cam vehement, dar având în vedere… ei bine, având în vedere situația cu soția lui…

Vocea ei se stinse.

— Și cum rămâne cu bradul de Crăciun împodobit în septembrie? Și colindele?

— Îi plac, i se par relaxante.

Apoi se ridică, apucă ferm săpăliga ce se sprijinea de trunchiul mărului și-și înclină capul spre Gurney, intenționând să pună capăt conversației. În mod evident, starea psihică a lui Carl nu era unul dintre subiectele ei preferate.

— Am treabă. Multă baftă cu investigația, domnule Gurney.

Femeia fie uitase, fie nu mai era interesată de piesele de puzzle lipsă de care se interesase mai devreme. Gurney se întreba care dintre cele două variante era cea adevărată.

Câinele uriaș, simțind pe semne o schimbare a stării de spirit, apăru de nicăieri lângă stăpâna lui.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat și pentru informații, spuse Gurney. Sper că vom avea ocazia să discutăm din nou.

— Vom vedea. Cu toate că m-am pensionat, sunt foarte ocupată.

Se întoarse cu săpăliga spre grădina de trandafiri și începu să lovească însetată în solul uscat, ca și cum voia să disciplineze o pornire obraznică a propriei firi.

Capitolul 20

Vila lui Ashton

Multe dintre casele de pe Badger Lane, în special cele dinspre capătul străzii unde se afla proprietatea lui Ashton erau vechi şi mari şi fuseseră fie întreţinute, fie renovate, cu o atenţie deosebită la detalii şi cu costuri pe măsură. Rezultatul era de o eleganţă simplă pe care Gurney o privea cu indignare, deşi n-ar fi recunoscut în ruptul capului că simţea de fapt invidie. Chiar prin comparaţie cu standardele ridicate ale localnicilor de pe Badger Lane, domeniul lui Ashton era remarcabil: vila impecabilă, cu două niveluri, din piatră galben-deschis era împrejmuită de trandafiri sălbatici, straturi imense de flori fără o anumită formă, încadrate de alte plante şi spaliere cu iederă englezească pe post de pasaje între diversele porţiuni ale peluzei ce cobora într-o pantă lină.

Gurney parcă pe o alee pavată cu piatră cubică ce ducea spre un soi de garaj pe care un agent de vânzări l-ar fi numit şopron pentru trăsuri. Dincolo de peluză se vedea pavilionul unde cântaseră muzicienii la nuntă.

Ieşi din maşină şi simţi imediat un miros pe care încercă să-l asocieze cu ceva anume. Un bărbat apăru din spatele casei, ducând în mână un fierăstrău de elagaj. Scott Ashton i se părea cunoscut, dar diferit, mai puţin vioi în viaţa reală decât în film. Purta haine rurale confortabile şi scumpe: pantaloni din tweed de Donegal şi o cămaşă cambrată, din flanel. Observă prezenţa lui Gurney fără să-şi manifeste în vreun fel entuziasmul sau iritarea.

— Aţi sosit la timp, zise el.

Vocea îi era uniformă, moale şi impersonală.

— Apreciez că aţi fost de acord să mă primiţi, domnule Ashton.

— Vreţi să intraţi?

Fusese o simplă întrebare, în niciun caz o invitaţie.

— Mi-ar fi de mare ajutor dacă aş putea vedea mai întâi zona din spatele casei – locul unde se află căsuţa din grădină – şi masa de grădină, unde şedeaţi când glonţul a spart ceaşca de ceai.

În loc de răspuns, Ashton îşi mişcă mâna, făcându-i semn să-l urmeze. Pe când treceau pe sub arcadele de iederă ce legau garajul şi aleea de lângă casă de peluza din spatele ei – aceleaşi arcade pe sub care trecuseră invitaţii la nuntă – Gurney părea că recunoaşte locul, dar i se părea totodată şi străin. Pavilionul, căsuţa, spatele vilei, grădina pavată cu piatră, straturile de flori,

pădurea dimprejur puteau fi recunoscute, deşi erau uşor schimbate de anotimp, de solitudine şi de linişte. Mirosul exotic, ciudat din aer se simţea şi mai puternic aici. Gurney întrebă ce era.

Ashton arătă într-o doară spre straturile de plante care împrejmuiau grădina.

— Gălbenele, dediţei, nalbă, pergamut, tanacetum, lemn câinesc. Parfumul fiecăreia devine mai puternic în funcţie de direcţia vântului.

— Aveţi un nou grădinar?

Chipul lui Ashton se crispă.

— În locul lui Hector Flores?

— Am înţeles că el se ocupa de majoritatea treburilor casnice.

— Nu, n-a fost înlocuit.

Ashton arătă fierăstrăul din mâna lui şi zâmbi rece.

— Doar dacă nu mă pun pe mine la socoteală.

Apoi se întoarse în grădină.

— Aceea e masa pe care doriţi să o vedeţi.

Îl conduse pe Gurney printr-o firidă din zidul scund din piatră, la o masă din fier asortată cu două scaune, aflate lângă uşa din spate a casei.

— Doriţi să ne aşezăm aici?

Din nou, sună ca o simplă întrebare, nu ca o invitaţie.

Gurney se aşeză pe scaunul care-i oferea cea mai bună perspectivă asupra zonelor pe care şi le amintea din film, când o mişcare uşoară îi atrase atenţia spre capătul celălalt al grădinii. Acolo, pe o bancă mică lipită de zidul casei scăldat de soare, stătea un bătrân îmbrăcat într-un cardigan maro, cu o crenguţă în mână. Îşi balansa mâna dintr-o parte în cealaltă, aşa încât crenguţa arăta ca un metronom. Avea părul grizonant şi rar, tenul pământiu şi privirea rătăcită.

— E tata, zise Ashton, aşezându-se pe scaunul din faţa lui Gurney.

— Vă vizitează?

Ashton făcu o pauză.

— Da, mă vizitează.

Gurney îl privi întrebător.

— A fost într-un azil privat timp de doi ani, în urma demenţei progresive şi a afaziei.

— Nu poate vorbi?

— Nu, de vreun an.

— L-aţi adus aici în vizită?

Ashton mijii ochii de parcă se pregătea să-i spună lui Gurney că nu era treaba lui, dar expresia feţei i se îmblânzi numaidecât.

— Moartea lui Jillian a… creat un soi de… *singurătate*.

Scott păru încurcat de cuvânt şi ezită.

— Cred că la vreo săptămână, două după moartea ei am decis să-l aduc aici pe tata pentru un timp. Am crezut că dacă stau cu el, am grijă de el…

Apoi tăcu din nou.

— Cum reuşiţi, de vreme ce trebuie să mergeţi zilnic la Mapleshade?

— Îl iau cu mine. În mod surprinzător nu-mi face niciun fel de probleme. Se ţine bine din punct de vedere fizic. Poate să meargă singur, urcă scările fără nicio dificultate. Mănâncă, îşi vede singur de… igienă. Nu doar că nu vorbeşte, dar nici nu se poate orienta. De obicei, nu ştie exact unde se află, crede că e în Park Avenue, în apartamentul unde am crescut.

— E un cartier frumos.

Gurney se uită la bătrânul aşezat pe bancă.

— Destul de frumos. A fost un soi de geniu financiar. Hobart Ashton. Un membru de vază într-o clasă socială în care toate numele de bărbaţi sună ca ale unor băieţi din şcolile preparatorii.

O vorbă de duh veche şi răsuflată. Gurney zâmbi politicos.

Ashton îşi drese glasul.

— N-aţi venit aici să vorbim despre tata. Şi mă şi grăbesc. Cu ce vă pot ajuta?

Gurney îşi puse mâinile pe masă.

— Aici stăteaţi în ziua când s-a tras asupra dumneavoastră?

— Da.

— Nu vă simţiţi agitat că staţi în acelaşi loc?

— Mă agită o grămadă de lucruri.

— N-aş fi zis.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă în cele din urmă de Gurney.

— Credeţi că trăgătorul ştia ce ţinteşte?

— Da.

— Ce vă faceţi să credeţi că nu v-a ţintit pe dumneavoastră, dar a ratat?

— Aţi văzut *Lista lui Schindler*? În film apare o scenă în care Schindler încearcă să-l convingă pe comandantul lagărului să cruţe vieţile evreilor pe care i-ar fi împuşcat oricum pentru fapte mărunte. Schindler îi spune că având *puterea* şi dreptul să-i împuşte, dar, în mărinimia lui, să n-o facă este cea mai mare dovadă a puterii pe care o are asupra lor.

— Credeţi că asta a făcut Flores? V-a cruţat viaţa şi a spart ceaşca doar ca să vă arate că poate să vă omoare?

— Este o ipoteză acceptabilă.

— Dacă presupunem că trăgătorul a fost Flores.

Ashton îl privi pe Gurney în ochi.

— La cine altcineva vă gândiţi?

— I-aţi declarat poliţistului care a sosit la locul faptei că Withrow Perry are o puşcă de acelaşi calibru ca fragmentele de glonţ strânse din grădina asta.

— L-aţi întâlnit sau aţi vorbit vreodată cu el?

— Încă nu.

— Când o veţi face, cred că veţi fi de acord cu mine că este destul de ridicol să crezi că doctorul Withrow Perry s-ar târî prin pădurile astea cu o puşcă după el.

— Dar nu e valabil acelaşi lucru şi pentru Hector Flores?

— Hector a demonstrat că e capabil de orice.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, în scena aia din *Lista lui Schindler* şeful lagărului nu ţine cont de sfat prea mult timp. N-are răbdare şi începe din nou să-i împuşte pe evreii care nu se comportă aşa cum vrea el.

Ashton nu răspunse. Privirea lui rătăci spre dealul împădurit din spatele pavilionului şi se opri acolo.

Multe dintre deciziile lui Gurney erau conştiente şi foarte bine chibzuite, cu o excepţie flagrantă: când era momentul să schimbe tonul unui interviu. Decizia asta era instinctivă şi, chiar atunci, simţi că era momentul să continue discuţia în alt fel. Se relaxă pe scaun şi zise:

— Marian Eliot vă este un adevărat fan.

Semnele erau subtile. Poate că doar i se părea lui Gurney, dar, pentru prima dată în decursul conversaţiei lor, privirea ciudată a lui Ashton îi lăsă impresia că doctorul fusese surprins de schimbarea subiectului. Însă îşi reveni rapid.

— E uşor s-o cucereşti pe Marian, zise el pe tonul său blând, de psihiatru, câtă vreme nu încerci să fii cuceritor.

Gurney îşi dădu seama că aceeaşi impresie i-o lăsase şi lui.

— Crede că sunteţi un geniu.

— Are şi ea preferinţele ei.

Gurney schimbă din nou subiectul.

— Ce credea Kiki Muller despre dumneavoastră?

— Habar n-am.

— N-aţi fost psihiatrul ei?

— Pentru scurt timp.

— Un an nu mi se pare atât de puţin.

— Un an? Mai bine zis două luni, nici măcar două luni.

— Când s-au terminat cele două luni?

— Nu vă pot spune asta. E vorba de confidenţialitate. N-ar fi trebuit să dezvălui nici măcar atât.

— Soţul ei mi-a mărturisit că avea întâlnire cu dumneavoastră în fiecare marţi, până când a dispărut.

Ashton se încruntă neîncrezător şi clătină din cap.

— Să vă întreb ceva, domnule Ashton. Fără a divulga nimic din ce v-a spus Kiki Muller în timpul şedinţelor, mi-aţi putea spune motivul pentru care perioada de tratament s-a încheiat atât de rapid?

Ashton se gândi. Părea să nu se simtă în largul lui când răspunse.

— Eu am întrerupt terapia.

— Îmi puteţi spune de ce?

Doctorul închise ochii pentru câteva secunde, apoi păru să ia o decizie.

— Am întrerupt terapia pentru că, în opinia mea, nu era deloc interesată de tratament. Nu voia decât să se afle aici.

— Aici? Pe proprietatea dumneavoastră?

— Venea cu o jumătate de oră mai devreme decât era programată, apoi trăgea de timp după ce terminam şedinţa. Zicea că e fascinată de peisaj, de flori, în fine. De fapt atenţia ei se îndrepta oriunde se afla Hector, dar n-ar fi recunoscut niciodată. Din cauza asta comunicarea noastră devenise nesinceră şi inutilă. Aşa că am refuzat s-o mai primesc după vreo şase-şapte şedinţe. Îmi asum un risc, spunându-vă toate astea, însă mi se pare important, ţinând cont că a minţit în legătură cu durata terapiei. Adevărul e că doamna Muller nu-mi mai era pacientă cu cel puţin nouă luni înainte să dispară.

— E posibil ca-n tot acest timp să se fi văzut în secret cu Hector, spunându-i soţului ei că venea aici pentru terapie?

Ashton inspiră adânc şi expiră uşor.

— N-aş vrea să cred că ceva atât de strigător la cer se întâmpla chiar sub nasul meu, în nenorocita asta de căsuţă. Dar presupun că de-asta au fugit împreună… după aceea.

— Ce fel de persoană v-aţi imaginat c-ar fi acest bărbat, Hector Flores? zise Gurney brusc.

Ashton tresări.

— Mă întrebaţi de fapt cum, în calitatea mea de psihiatru, m-am putut înşela atât de amarnic în privinţa unui om pe care l-am ţinut sub observaţie în fiecare zi, timp de trei ani? Răspunsul e stânjenitor de simplu: am fost orbit de un scop care devenise mult prea important pentru mine.

— Ce scop era acela?

— Educaţia şi desăvârşirea lui Hector Flores.

Arăta de parcă pusese limba pe ceva amar.

— Progresul lui remarcabil de la grădinar la polimat avea să fie subiectul următoarei mele cărţi – o expunere a puterii educaţiei asupra naturii.

— Şi după aceea, zise Gurney cu ceva mai mult sarcasm decât intenţionase, urma să publicaţi a doua carte, sub un alt nume, care să demonteze argumentul primei lucrări?

Buzele lui Ashton se lărgiră lent într-un zâmbet rece.

— Aţi avut o conversaţie foarte productivă cu Marian!

— Asta îmi aduce aminte de un alt lucru care mă interesează. În legătură cu Carl Muller. Ştiţi despre starea lui emoţională?

— N-am avut niciun fel de legătură profesională cu el.

— Atunci poate în calitate de vecin?

— Ce vreţi să ştiţi?

— Cât de nebun e, ca să mă exprim simplu.

Ashton surâse din nou glacial.

— Bazându-mi afirmaţia pe zvonuri, aş zice că e complet desprins de realitate. Mai exact de realitatea adulţilor, cea sexuală.

— Aţi tras concluzia asta doar pentru că se joacă cu trenuleţele?

— Există o întrebare cheie pe care trebuie s-o punem când vine vorba de comportamente nepotrivite: putem vorbi de o vârstă la care comportamentul respectiv ar fi fost potrivit?

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Comportamentul lui Carl pare specific unui băiat înainte de pubertate, ceea ce sugerează c-ar fi un soi de regresie spre ultima perioadă sigură şi fericită din viaţa lui. Aş zice că s-a întors într-un moment al existenţei în care femeile şi sexul nu intraseră în ecuaţie, înainte ca el să fi experimentat durerea de-a fi înşelat de o femeie.

— Vreţi să ziceţi c-a descoperit cumva aventura soţiei lui cu Flores şi că asta l-a făcut să înnebunească?

— E posibil, dacă era din fire un bărbat mai sensibil. Explicaţia se potriveşte cu purtarea lui actuală.

Câţiva nori, apăruţi de nicăieri pe cerul albastru, acoperiră soarele treptat, şi temperatura din grădină scăzu cu cel puţin zece grade. Ashton nu păru să bage de seamă. Gurney îşi îndesă mâinile în buzunare.

— E posibil ca o descoperire ca asta să-l fi făcut s-o omoare? Sau să-l omoare pe Flores?

Ashton se încruntă.

— Aveţi vreun motiv să credeţi că Kiki sau Hector sunt morţi?

— Absolut niciunul, în afară de faptul că n-au fost văzuţi în ultimele patru luni. Dar nici n-am vreo dovadă că ar mai fi în viaţă.

Ashton se uită la ceas, un Cartier vechi, lustruit cu atenţie.

— Prezentaţi un scenariu foarte complicat, domnule detectiv.

Gurney ridică din umeri.

— Prea complicat?

— Nu e dreptul meu să mă pronunţ. Nu sunt psiholog criminalist.

— Dar ce sunteţi?

Ashton clipi, zăpăcit pesemne de bruscheţea întrebării.

— Cum?

— Care e specializarea dumneavoastră?

— Comportamentele sexuale distructive, în special abuzul sexual.

Veni rândul lui Gurney să clipească nedumerit.

— Credeam că sunteţi directorul unei şcoli pentru copii cu probleme.

— Da. Mapleshade.

— Mapleshade e pentru copii abuzaţi sexual?

— Îmi cer scuze. Deschideţi un subiect care, tratat pe scurt, poate lăsa loc unor neînţelegeri şi n-am timp acum să explic în detaliu. Poate cu altă ocazie.

Scott îşi aruncă iar privirea la ceas.

— Adevărul e că am două întâlniri în după-amiaza asta şi trebuie să mă pregătesc pentru ele. Aveţi alte întrebări mai simple?

— Două. E posibil să vă fi înşelat cu privire la originea lui Hector Flores?

— Să mă fi înşelat?

Gurney aşteptă.

Ashton părea agitat. Se mută pe marginea scaunului.

— Da, s-ar putea să mă fi înşelat, aşa cum m-am înşelat în legătură cu tot ce am crezut că ştiu despre el. A doua întrebare?

— Vă spune ceva numele Edward Vallory?

— Vă referiţi la mesajul din telefonul lui Jillian?

— Da. „Pentru toate motivele pe care le-am scris. Edward Vallory".

— Nu. Primul detectiv care s-a ocupat de caz mi-a pus aceeaşi întrebare. Am răspuns atunci că numele nu mi-e cunoscut, iar răspunsul meu rămâne neschimbat. Am fost informat că furnizorul de servicii de telefonie ar fi descoperit că mesajul fusese trimis din telefonul lui Hector.

— Dar nu ştiţi de ce ar fi folosit numele Edward Vallory?

— Nu. Îmi pare rău, domnule detectiv, dar trebuie să mă pregătesc pentru întâlniri.

— Vă pot vedea mâine?

— Voi fi la Mapleshade toată ziua – cu un program plin.

— La ce oră plecaţi de dimineaţă?

— De aici? La nouă şi jumătate.

— Atunci ce spuneţi de ora opt şi jumătate?

Expresia lui Ashton oscilă între consternare şi îngrijorare.

— Bine. Mâine la opt şi jumătate dimineaţă.

În drum spre maşină, Gurney îşi aruncă privirea spre colţul îndepărtat al grădinii. Soarele dispăruse dincolo de nori, dar crenguţa metronomică a lui Hobart Ashton se legăna încă înainte şi înapoi, într-un ritm lent şi monoton.

Capitolul 21

Doar un sfat

Pe când Gurney conducea pe Badger Lane pe sub norii tot mai deşi, casele ce arătaseră pitoreşti scăldate în lumina soarelui i se înfăţişau acum sinistre şi sobre. Era nerăbdător să ajungă pe Higgles Road, în spaţiu deschis şi să privească văile idilice dintre Tambury şi Walnut Crossing.

Nu-l deranja deloc că Ashton decisese să încheie interogatoriul şi nici că trebuia să mai facă încă un drum. Cu ocazia asta avea timp să analizeze mai bine atât prima impresie pe care i-o lăsase doctorul, cât şi părerile extraordinarilor săi vecini. Avea posibilitatea să-şi pună ordine în gânduri pentru ca mai apoi să poată face unele conexiuni şi să formuleze întrebările potrivite pentru ziua de mâine. Se hotărî să meargă direct la Quick-Martul aflat pe Route 10, să-şi cumpere cea mai mare cafea pe care o aveau şi să-şi scrie nişte notiţe.

Când îi ieşi în faţă intersecţia din dreptul fermei dărăpănate a lui Calvin Harlen, Dave văzu că o maşină neagră bloca drumul, parcată exact de-a latul lui. Doi bărbaţi musculoşi, tunşi periuţă, cu ochelari de soare, pantaloni negri şi canadiene lucioase se sprijineau de maşină, privindu-l pe Gurney apropiindu-se. Automobilul, un Ford Crown Victoria neînmatriculat – semnalând că era un vehicul poliţienesc în aceeaşi măsură în care ar fi făcut-o o maşină de poliţie cu sirena pornită – îl făcu pe Dave să nu se mire deloc de ecusoanele prinse de jachete.

Bărbaţii păşiră alene spre locul unde oprise Gurney, câte unul de fiecare parte a maşinii.

— Permisul şi certificatul de înmatriculare, zise cel aflat în dreptul ferestrei, pe un ton nu foarte prietenos.

Gurney îşi scosese deja portofelul, însă acum ezita.

— Blatt?

Gura omului tresări ca şi cum aterizase o muscă pe ea. Tipul îşi scoase încet ochelarii, reuşind să-i dea gestului o nuanţă ameninţătoare. Ochii lui erau mici şi răi.

— De unde te ştiu?

— Cazul Mellery.

Omul zâmbi. Cu cât i se lărgea zâmbetul, cu atât devenea mai urât.

— Gurney, nu? Geniul din oraşul ăla de căcat. Ce dracului cauţi aici?

— Am venit în vizită.

— La cine?

— Am să-ţi împărtăşesc informaţia asta când voi considera că e momentul potrivit.

— Potrivit? *Potrivit*? Ieşi afară din maşină.

Gurney respectă ordinul cu mare calm. Celălalt poliţist ocoli maşina prin spate.

— Hai, arată-mi permisul şi certificatul de înmatriculare.

Gurney deschise portofelul şi îi dădu cele două acte lui Blatt, care le studie cu atenţie.

Blatt se întoarse la Ford, intră şi începu să butoneze tastatura computerului din maşină. Celălalt poliţist îl urmărea pe Gurney de parcă avea de gând s-o ia la fugă pe Higgles Road, printre mărăcini. Gurney zâmbi obosit şi încercă să-i citească numele de pe ecusonul din piept, însă folia de plastic reflecta lumina. Renunţă şi decise să se prezinte.

— Sunt Dave Gurney, NYPD Omucideri, pensionat.

Poliţistul dădu din cap fără vlagă. Trecură câteva minute. Apoi alte câteva. Gurney se sprijini cu spatele de portiera maşinii, îşi încrucişă braţele la piept şi închise ochii. Nu prea avea chef de reţineri inutile, iar ziua aceea încărcată îl obosise. Răbdarea lui legendară începea să se destrame. Blatt se întoarse şi-i înapoie actele de parcă se săturase să le ţină.

— Ce faci aici?

— M-ai întrebat deja.

— Bine, Gurney, dă-mi voie să-ţi clarific ceva. Aici se desfăşoară investigaţia unei crime. Înţelegi ce zic? Investigăm o crimă. Ar fi o mare greşeală să ne stai în cale. Ar însemna obstrucţionarea legii. Ai împiedica investigaţia unui infracţiuni deosebit de grave. Pricepi ce zic? Aşa că te mai întreb o singură dată. Ce faci aici, pe Badger Lane?

— Scuze, Blatt, dar e o chestie personală.

— Vrei să zici că nu eşti aici pentru cazul Perry?

— Nu zic nimic.

Blatt se întoarse spre celălalt poliţist, scuipă pe jos şi-l arătă cu degetul pe Gurney.

— Ăsta e individul care aproape că i-a trimis pe toţi în mormânt la finalul cazului Mellery.

Acuzaţia aceasta stupidă mai avea periculos de puţin şi-i atingea lui Gurney o coardă sensibilă de existenţa căreia ştiau prea puţini.

Poate că celălalt polițist simțise vibrațiile de rău augur sau poate că mai intrase și altă dată în belele din cauza animozităților lui Blatt, sau poate că i se aprinsese un beculeț.

— Gurney? întrebă el. Nu e tipul care a primit toate medaliile de la NYPD?

Blatt nu răspunse, dar întrebarea schimbă dinamica situației suficient de mult încât tensiunea să nu crească. Se uită plictisit la Gurney.

— Doar un sfat: pleacă de aici. Pleacă de aici în secunda doi. Dacă te prind numai că sufli asupra cazului ăstuia, îți garantez c-o să fii dat în gât pentru obstrucționarea legii.

Ridică mâna, își îndreptă degetul arătător spre fruntea lui Gurney și își coborî degetul mare ca un ciocan.

Gurney dădu din cap.

— Înțeleg, dar… am și eu o întrebare. Să zicem că descopăr că toate presupunerile tale în legătură cu acest caz sunt niște mizerii. Pe cine să anunț?

Capitolul 22

Omul-păianjen

Fusese o greșeală să bea cafea în drum spre casă. Și să fumeze, o greșeală încă și mai mare.

Zeama cumpărată de la benzinărie se transformase, din cauza timpului care trecuse și a evaporării, într-un lichid cu mult prea multă cofeină, de culoarea smoalei, fără niciun gust de cafea. Gurney o bău pe toată oricum: era un ritual relaxant. Însă nu la fel de relaxant fu și impactul cofeinei asupra nervilor lui când primul val de stimuli îi dădu o stare de anxietate maximă care ceru o țigară. Dar și asta avea plusuri și minusuri: urmă un scurt moment de eliberare și destindere, alungat în curând de gânduri la fel de deprimante precum norii negri de pe cer. Își aduse aminte de ceva ce-i spusese un terapeut în urmă cu cincisprezece ani: „David, te comporți ca două persoane diferite. În viața profesională, dai dovadă de energie, hotărâre și control. În viața personală, ești ca o navă fără cârmă". Câteodată, Gurney avea impresia că face progrese – renunțase la fumat, își petrecea majoritatea timpului în aer liber, se gândea mai puțin aiurea, se concentra la momentul prezent și la Madeleine. Dar, inevitabil, reușea mereu să redevină ce fusese înainte și să piardă din vedere idealul persoanei care spera să fie.

Noul lui Subaru nu avea scrumieră şi trebuia să se descurce cu o conservă goală de sardine pe care o ţinea în maşină în acest scop. Pe când strivea mucul de ţigară în conservă, îşi dădu seama de încă o situaţie care ilustra perfect cât de mult eşuase în viaţa personală şi care-i împunse cu răutate mintea rătăcită: uitase de cină.

Deşi o sună pe Madeleine – fără să menţioneze că uitase de invitaţi şi întrebând-o doar dacă voia să cumpere ceva din drum – nu se simţi deloc mai bine. Avea sentimentul că femeia ştia deja că uitase, ştia că încerca să-şi acopere greşeala. Apelul fu scurt, cu momente lungi de tăcere. Ultimele replici au fost:

— O să-ţi iei dosarul de pe masă când vii?

— Da. Aşa am zis.

— Bine.

Ca să echilibreze cumva drumul spre casă, în mintea neliniştită a lui Gurney se învârtea un şir de întrebări supărătoare: de ce aştepta Arlo Blatt la intersecţia cu Badger Lane? Mai devreme nu se aflase niciun vehicul de supraveghere în zonă. Oare îl anunţase cineva că exista o persoană care se interesa de crimă? Oare îi spuseseră că era chiar Gurney cel care punea întrebări? Dar cui i-ar fi păsat atât de tare, încât să-l sune pe Blatt? De ce era Blatt aşa de înverşunat să-l ţină departe de caz? Toate astea îi aduceau aminte de o altă dilemă: de ce era Jack Hardwick aşa de dornic să ia şi Gurney parte la investigaţii?

La ora cinci fix după-amiază, sub cerul apăsător, Gurney vira pe drumul de ţară care ducea în sus pe dealuri, spre casă. După aproximativ un kilometru, Dave observă o maşină în faţa lui, un Prius verde-cenuşiu. Pe când cele două automobile înaintau pe drumul prăfuit, Gurney îşi dădu seama că oamenii aceia erau misterioşii invitaţi la cină.

Prius-ul încetini pe făgaşul accidentat, traversând păşunea spre locul de parcare indicat de iarba culcată de lângă casă. Chiar înainte ca ei să coboare din maşină, Gurney îşi aminti: George şi Peggy Meeker. George fusese profesor de entomologie, acum pensionat, avea pe la şaizeci de ani şi arăta ca o călugăriţă deşirată. Peggy era asistent social, o femeie plină de viaţă, avea în jur de cincizeci de ani şi o convinsese pe Madeleine să-şi înceapă actualul ei job cu jumătate de normă. În timp ce Gurney parca, soţii Meeker scoaseră de pe bancheta din spate un platou şi un bol acoperite cu folie de aluminiu.

— Salată şi desert! strigă Peggy. Scuze că am întârziat. George a pierdut cheile de la maşină!

Femeia părea să găsească întâmplarea deopotrivă iritantă şi amuzantă.

George ridică mâna în semn de salut, aruncând în acelaşi timp o privire acră soţiei lui. Gurney nu reuşi decât să schiţeze un zâmbet vag. Nu se simţea prea confortabil, având în vedere că tensiunea dintre cei doi invitaţi îi amintea destul de mult de relaţia părinţilor săi.

Madeleine veni la uşă, zâmbindu-le soţilor Meeker.

— Salată şi desert, explică Peggy, dându-i vasele acoperite lui Madeleine, care exclamă încântată şi îi conduse pe cei doi în bucătăria mare a casei. Îmi place la nebunie! continuă Peggy, căscând ochii a apreciere.

Era aceeaşi reacţie pe care o avusese cu ocazia celorlalte două vizite. Apoi, ca de obicei, femeia adăugă:

— E casa perfectă pentru voi. Nu crezi că se potriveşte de minune personalităţilor lor, George?

George dădu din cap amabil, observând dosarul de pe masă şi înclină capul ca să citească descrierile prescurtate de pe coperţi.

— Credeam că te-ai pensionat, îi spuse el lui Gurney.

— E adevărat. Nu fac decât să consiliez pentru scurt timp un caz.

— O invitaţie la o decapitare, zise Madeleine.

— Cum adică să consiliezi? întrebă Peggy cu un real interes.

— Am fost rugat să verific probele într-un caz de crimă şi să sugerez nişte direcţii alternative pentru investigaţie, dacă vor părea justificate.

— Sună fascinant, spuse Peggy. E un caz mediatizat?

Gurney ezită o clipă înainte să răspundă.

— Da, acum câteva luni. Tabloidele l-au numit cazul miresei măcelărite.

— Nu se poate! Dar este incredibil! Investighezi crima aia oribilă? Tânăra care a fost ucisă în rochia de mireasă? Ce anume…

Madeleine întrerupse discuţia. Tonul ei sună puţin cam ridicat pentru cât de aproape se aflau unii de ceilalţi.

— Ce să vă aduc de băut?

Peggy îşi ţinu privirea aţintită asupra lui Gurney.

Madeleine continuă să vorbească, mai tare şi mai vesel.

— Avem Pinot Grigio de California, un Barolo italian şi Finger Lakes nu-mai-ştiu-cum, cu un nume simpatic.

— Eu vreau Barolo, răspunse George.

— Eu vreau să aud povestea crimei, declară Peggy, adăugând: orice fel de vin e în regulă, cu excepţia celui cu nume simpatic.

— Eu o să beau nişte Barolo, ca George, spuse Gurney.

— Poţi să eliberezi masa acum? întrebă Madeleine.

— Sigur că da, zise Gurney.

Se apucă imediat de treabă şi începu să adune maldărele de hârtii în doar câteva teancuri ordonate.

— Ar fi trebuit să fac asta de dimineaţă. Nu reuşesc să mai ţin minte nimic.

Madeleine zâmbi ameninţător, aduse câteva sticle din cămară şi începu să scoată dopurile.

— Deci…? zise Peggy, holbându-se încă la Gurney.

— Cât îţi aminteşti din ce-ai citit în ziare? întrebă Dave.

— O tânără frumoasă, ucisă de un grădinar mexican nebun, la vreo zece minute după ce s-a căsătorit cu nimeni altul decât Scott Ashton.

— S-ar părea că ştii despre cine e vorba.

— Dacă ştiu cine e? Doamne, oricine din lume – stai, lasă-mă să reformulez. Orice persoană din lumea *ştiinţelor sociale* ştie cine e Scott Ashton – sau îi cunoaşte, cel puţin, reputaţia, cărţile, articolele. E cel mai sexy terapeut pentru abuzurile sexuale care există.

— *Sexy*? zise Madeleine, apropiindu-se cu două pahare de vin.

George începu să râdă cu hohote, deşi nu te-ai fi aşteptat ca dintr-un trup aşa de firav să iasă nişte sunete atât de puternice.

Peggy tresări.

— E un cuvânt prost ales. Ar fi trebuit să spun *faimos*. Are o grămadă de metode revoluţionare. Sunt sigură că Dave ne poate spune o grămadă de lucruri despre asta.

Femeia luă paharul pe care i-l întinse Madeleine, sorbi şi zâmbi.

— E minunat. Mersi.

— Şi mâine e ziua cea mare, nu? întrebă Madeleine.

Peggy clipi, încurcată de trecerea bruscă la un alt subiect.

— Ziua cea mare, repetă George.

— Păi nu se întâmplă în fiecare zi să-ţi plece fiul la Harvard, explică Madeleine. Nu ne-ai spus că merge să studieze biologia?

— Ăsta e *planul*, adăugă George, cu precauţia omului de ştiinţă.

Niciunul dintre părinţi nu se arătă prea încântat de subiect, poate din cauză că era deja al treilea fiu care urma parcursul ăsta şi nu mai era nimic nou de adăugat.

— Încă predai? îl întrebă Peggy pe Gurney.

— Te referi la academie?

— Eşti profesor invitat, nu?

— Da, din când în când. Ţin un seminar special despre misiunile sub acoperire.

— E un seminar despre minciună, completă Madeleine.

Soţii Meeker râseră stânjeniţi.

— Îi învăţ pe băieţii buni cum să-i aburească pe băieţii răi, aşa încât băieţii răi să le spună băieţilor buni ce trebuie să ştim.

— Ai putea spune şi-aşa, zise Madeleine.

— Cred că ai nişte poveşti grozave, comentă Peggy.

— George, zise Madeleine, păşind între Peggy şi Gurney, dă-mi voie să-ţi umplu paharul.

Îi dădu paharul gol şi Madeleine păşi spre chiuvetă.

— Cred că te simţi foarte bine ştiind că fiii tăi îţi calcă pe urme.

— Păi… nu chiar pe urmele mele. Adică, da, studiază biologia, dar momentan niciunul nu şi-a manifestat interesul pentru entomologie şi cu atât mai puţin pentru specializarea mea, arahnologia. Ba chiar din contră…

— Voi aveţi un fiu, dacă îmi amintesc bine, întrerupse Peggy.

— David are un fiu, zise Madeleine, întorcându-se spre chiuvetă şi turnându-şi un pahar de Pinot Grigio.

— Ah, da. Numele lui îmi stă pe limbă… ceva cu *L* sau cu *K*?

— Kyle, zise Gurney de parcă era un cuvânt pe care arareori îl pronunţa.

— Lucrează pe Wall Street, nu?

— *Lucra*. Acum studiază dreptul.

— O victimă a crizei financiare? întrebă George.

— Mai mult sau mai puţin.

— Un dezastru clasic, intonă George cu dispreţ intelectual. Un castel din cărţi de joc. Ipoteci de milioane de dolari date ca nişte acadele unor bebeluşi de trei ani. Mogulii şi ştabii sar din turnurile lor financiare. Bancherii cu ştaif îşi sapă propriile morminte. Singurul lucru rău din toată chestia asta e că guvernul nostru, în infinita lui înţelepciune, a decis să-i aducă înapoi la viaţă pe cretini – să-i aducă la viaţă cu taxele noastre. Ar fi trebuit să-i lase pe nenorociţii de directori executivi să putrezească în iad!

— Bravo, George! zise Madeleine ridicând paharul.

Peggy îl ţintui cu o privire de gheaţă.

— Sunt sigură că nu-l include şi pe fiul tău printre răufăcători.

Madeleine zâmbi către George.

— Spuneai ceva despre cariera fiilor tăi în biologie.

— Ah, da. De fapt, nu prea. Voiam să zic că cel mai mare nu doar că nu e deloc interesat de arahnologie, ba mai susţine c-ar suferi de arahnofobie.

George rosti ultimul cuvânt de parcă vorbea despre fobia de plăcintele cu mere.

— Şi asta nu e tot. El chiar…

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsaţi pe George să vorbească despre păianjeni, zise Peggy, întrerupându-şi soţul a două oară. Pot să înţeleg că sunt cele mai fascinante creaturi din lume, extrem de benefice şi câte şi mai câte. Dar acum, aş vrea mai degrabă să aflu una-alta despre cazul lui Dave decât despre ţesătorul peruvian.

— Eu aş vota pentru ţesător, dar cred că mai poate aştepta, zise Madeleine, luând o înghiţitură sănătoasă de vin. Ce-ar fi să vă aşezaţi lângă şemineu şi să epuizaţi subiectul decapitărilor în timp ce pregătesc cina? Nu durează decât câteva minute.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Peggy. Se uita la Madeleine de parcă încerca să-şi dea seama pe ce ton avea să-i răspundă.

— Nu, totul e aproape gata. Mersi, oricum.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

După ce îi aruncă o altă privire curioasă, Peggy li se alătură celor doi bărbaţi pe cele trei fotolii din cealaltă parte a încăperii.

— Bun, îi zise ea lui Gurney când se aşezară. Spune-ne povestea.

Când Madeleine îi chemă la cină, era aproape ora şase, iar Dave mai avea puţin şi termina toată povestea despre caz până în prezent, cu tot cu întorsăturile de situaţie şi pistele moarte. Naraţiunea lui fusese dramatică, dar nesângeroasă, sugerase posibile complicaţii sexuale, însă fără să insinueze că erau esenţa cazului şi în plus reuşise s-o păstreze cât se poate de coerentă. Soţii Meeker ascultaseră cu atenţie fără să scoată un cuvânt.

La masă – tocmai când serveau salata Stilton cu spanac şi nuci – comentariile şi întrebările începură să curgă, mai ales din parte lui Peggy.

— Deci dacă Flores era gay, atunci motivul crimei ar fi gelozia. Dar felul în care a omorât-o e de-a dreptul psihotic. E posibil ca unul dintre cei mai importanţi psihiatri din lume să nu-şi fi dat seama că omul care trăia în casa lui era nebun de legat – în stare să taie capul cuiva?

— Iar dacă Flores era hetero, zise Gurney, atunci n-ar fi vorba de gelozie, dar ne rămâne încă partea în care el e „nebun de legat", iar Ashton n-a băgat de seamă.

Peggy se aplecă spre masă, gesticulând cu furculiţa.

— Desigur dac-ar fi hetero atunci e valabil scenariul în care avea o aventură cu soţia lui Muller şi în care au fugit împreună, dar în cazul ăsta singura explicaţie pentru uciderea miresei rămâne nebunia lui.

— În plus, spuse Gurney, ar însemna că şi Scott Ashton, şi Kiki Muller au fost atât de orbiţi, încât n-au observat că Flores era dus cu pluta. Şi mai e o problemă. Ce femeie ar vrea să fugă în lume cu unul care tocmai a tăiat capul altei tipe?

Peggy se cutremură.

— Nici măcar nu pot să-mi imaginez.

Madeleine oftă plictisită:

— Nevestele lui Henric al VIII-lea n-au părut prea deranjate.

Urmă un scurt moment de tăcere, întrerupt de un alt hohot de râs din partea lui George.

— Cred că e totuşi o diferenţă între regele Angliei şi un grădinar mexican, îndrăzni Peggy să remarce.

Madeleine nu o contrazise, în timp ce analiza una dintre nucile din salată.

George rupse tăcerea:

— Ce ziceţi de tipul despre care ne spuneai că se joacă cu trenuleţele şi că ascultă „Adeste Fideles"? Să zicem că i-a omorât el pe toţi.

Peggy se strâmbă.

— Despre ce vorbeşti, George? Care toţi?

— E o posibilitate, nu? Să presupunem că nevastă-sa era un pic curvişţină şi s-a băgat în pat cu mexicanul. Şi poate că mireasa era tot o târfuliţă, aşa că s-a culcat şi ea cu mexicanul. Poate că domnul Muller a decis să-i omoare pe toţi – a scăpat de gunoaie, de două fufe şi de micul lor Romeo de doi bani.

— Doamne, George! strigă Peggy. Pari încântat de ce li s-a întâmplat victimelor.

— Nu toate victimele sunt neapărat şi nevinovate.

— George…

— De ce a lăsat maceta în pădure? interveni Madeleine.

După o scurtă pauză în care toţi se uitară la ea, Gurney întrebă.

— Urma te pune pe gânduri? Dâra de miros care ajunge doar până la macetă şi apoi se pierde?

— Mă pune pe gânduri că maceta a fost lăsată în pădure fără niciun motiv. Nu are niciun sens.

— De fapt, spuse Gurney, asta-i o întrebare foarte bună. Să analizăm mai atent situaţia.

— Hai mai bine să nu.

Deşi se controla, Madeleine începea din nou să ridice tonul.

— Îmi pare rău pentru ce am zis. Dar întreaga discuţie îmi provoacă indigestie. Putem vorbi despre altceva, vă rog?

Urmă o pauză stânjenitoare.

— George, vorbeşte-ne despre păianjenul tău preferat. Pun pariu că ai unul.

— Oh… n-aş putea spune asta.

Profesorul părea un pic dezorientat, în afara discuţiei.

— Hai, George.

— Ai auzit, nu mai am voie să deschid subiectul ăsta.

Peggy se uită în jur, agitată.

— Hai, George. E în regulă.

Acum toţi se uitau la George. Părea că-i place să fie în centrul atenţiei. Era uşor să ţi-l imaginezi stând în faţa unui amfiteatru – Profesorul Meeker, entomolog respectabil, iubitor de vorbe de duh şi anecdote.

„Ai grijă, Gurney, orice critică i-ai aduce ţi s-ar putea aplica şi ţie. Tu ce faci la academie?"

George îşi ridică bărbia mândru.

— Păianjenii săritori, zise el.

Ochii Madeleinei se deschiseră larg.

— Păianjeni… săritori?

— Da.

— Chiar… *sar*?

— Chiar aşa. Pot sări până de la cincizeci de ori lungimea corpului lor. Mai exact cam cât ar sări un om de un metru optzeci lungimea unui teren de fotbal şi chestia uimitoare e că practic nici nu au muşchi la picioare. Şi atunci cum reuşesc să sară atât de mult? Ei bine, cu ajutorul pompelor hidraulice! Au în picioare nişte valve care eliberează jeturi de sânge sub presiune şi le fac să se extindă şi să-i propulseze în aer. Imaginează-ţi un prădător mortal căzând de nicăieri pe victima lui, fără niciun fel de avertizare. Nu e nicio şansă de scăpare.

Ochii lui Meeker sclipiră că ai unui părinte mândru de odrasla lui.

Comparaţia îl îngreţoşă pe Gurney.

— Şi apoi, bineînţeles, continuă Meeker, încântat, e văduva neagră – o maşină de ucis cu adevărat elegantă. O creatură mortală pentru adversari de o mie de ori mai mari decât ea.

— O creatură care se potriveşte cu definiţia lui Scott Ashton despre perfecţiune, zise Peggy revenindu-şi.

Madeleine o privi întrebătoare.

— Mă refer la cartea infamă a lui Scott Ashton despre empatie – grija pentru binele şi emoţiile celorlalţi – privită ca un defect, o imperfecţiune a limitelor umane. Văduva neagră, cu obiceiul ei odios de a ucide şi de a-şi mânca partenerul după actul sexual se apropie probabil de ideea lui de perfecţiune. Perfecţiunea sociopatului.

— Dar din moment ce a scris o a doua carte, contrazicând-o pe prima, adăugă Gurney, e greu să ne dăm seama ce crede cu adevărat despre sociopaţi, despre văduve negre sau despre orice altceva.

Privirea întrebătoare a lui Madeleine se ascuţi.

— Ăsta e omul despre care ziceai că reprezintă o mare autoritate în tratarea victimelor abuzurilor sexuale?

— Da, dar… nu chiar. El nu tratează victimele. El tratează agresorii, se apără Peggy.

Expresia lui Madeleine se schimbă, de parcă ultima informaţie era foarte importantă.

Gurney însă nu făcu decât să adauge o nouă întrebare pe lista celor pe care avea de gând să i le pună dimineaţă lui Ashton. Între timp, îşi aduse aminte de o altă întrebare rămasă fără răspuns, aşa că decise să-şi consulte invitaţii.

— Numele de Edward Vallory vă spune ceva?

•

La unsprezece fără un sfert, tocmai când Gurney abia aţipise, mobilul lui sună pe noptiera de lângă Madeleine. Auzi ţârâitul, îşi auzi soţia răspunzând şi spunând:

— O să văd dacă e treaz.

Apoi îl bătu pe braţ şi ţinu telefonul întins până când Gurney se ridică în capul oaselor şi-l luă.

De la capătul celălalt se auzi vocea baritonală al lui Ashton, gâtuită de neliniște.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar s-ar putea să fie important. Am primit un mesaj mai devreme. A fost trimis de pe telefonul lui Hector – are o cartelă preplătită. A cumpărat-o acum un an şi mi-a dat numărul. Dar mesajul ăsta… cred că e acelaşi pe care l-a primit Jillian în ziua nunţii. „Pentru toate motivele pe care le-am scris. Edward Vallory". Am sunat la BIC şi am raportat incidentul, dar am vrut să ştiţi şi dumneavoastră.

Bărbatul făcu o pauză şi-şi drese glasul, agitat.

— Credeţi că Hector s-ar putea întoarce?

Gurney nu era un om care să se încreadă în misticismul coincidenţelor. Dar de data asta, să audă numele lui Edward Vallory imediat după ce-l menţionase chiar el, îl făcu să simtă un fior neplăcut.

Abia după o oră reuşi să adoarmă la loc.

Capitolul 23

Avantajul

— Doar două săptămâni, zise Gurney în timp ce-şi aducea cana de cafea la masă.

— Hmm.

Madeleine îşi avea micile ei interjecţii expresive. De data asta însemna c-a înţeles ce spusese Gurney, dar n-avea niciun chef să vorbească despre subiect. Deşi abia se crăpase de ziuă, femeia vedea să citească de bine de rău *Crimă şi pedeapsă* pentru următoarea întâlnire a clubului de lectură.

— Doar două săptămâni. Atât.

— Aşa ai decis? întrebă Madeleine, fără să-şi ridice privirea din carte.

— Nu văd de ce ar fi o problemă aşa de mare.

Femeia închise volumul pe jumătate, ţinând degetul între paginile pe care le citea, îşi înclină capul un pic într-o parte şi se uită la Gurney.

— Cam cât de *mare* crezi tu că e de fapt problema?

— Iisuse, nu pot să citesc gânduri. Las-o baltă, a fost un comentariu stupid. Ce vreau să zic e că mă ocup de cazul Perry doar două săptămâni. Orice s-ar întâmpla.

Gurney îşi puse cana pe masă şi se aşeză în faţa lui Madeleine.

— Uite, probabil că ce-o să zic n-are prea mult sens. Dar chiar îţi înţeleg îngrijorarea. Ştiu prin ce ai trecut anul trecut.

— Chiar ştii?

Gurney închise ochii.

— Aşa cred. Chiar cred. Şi nu se va mai întâmpla.

Ce e drept, Dave era să fie ucis la finalul investigaţiei în care se implicase de bunăvoie. După un an de la pensionare, fusese mai aproape de moarte decât oricând în decursul celor douăzeci de ani de activitate în cadrul NYPD ca detectiv la omucideri. Credea că probabil tocmai acela era aspectul care o şocase cel mai mult pe Madeleine – nu doar pericolul, dar gândul că devenise mai ameninţător într-un moment al vieţii când credeau că au scăpat de el.

Între ei se lăsă o linişte prelungă.

În cele din urmă Madeleine oftă, îşi retrase degetul pe care-l folosea pe post de semn de carte şi împinse volumul deoparte.

— Ştii, Dave, ce vreau eu nu e deloc complicat. Sau poate că e. Am crezut că dacă renunţăm la carierele noastre, vom avea o viaţă diferită.

Gurney schiţă un zâmbet.

— Sparanghelul ăla e destul de diferit.

— Şi buldozerul tău la fel. Şi grădina mea de flori. Dar se pare că avem probleme cu „traiul *comun*".

— Nu crezi că acum ne petrecem mai mult timp împreună decât o făceam în oraş?

— Cred că ne aflăm pur şi simplu în casă în acelaşi timp mai des decât înainte. Dar e clar că eu mi-am dorit mai mult decât tine să-mi las vechea existenţă în urmă. Deci e greşeala mea să cred că avem acelaşi scop. E

greşeala mea, repetă Madeleine, aproape şoptit, cu mânie şi cu tristeţe în ochi.

Gurney se sprijini de spătarul scaunului şi îşi ridică privirea spre tavan.

— Un terapeut mi-a zis odată că aşteptările nu sunt altceva decât resentimente ce aşteaptă să fie rostite.

Imediat ce termină de vorbit, Dave îşi dori să nu fi spus nimic. Iisuse, se gândi el, dacă ar fi fost la fel de neîndemânatic şi în misiunile sub acoperire pe cât era în discuţiile cu soţia lui, atunci pesemne că ar fi ajuns demult oale şi ulcele.

— Nimic altceva decât resentimente ce aşteaptă să fie rostite? Drăguţ, izbucni Madeleine. Foarte drăguţ. Cum rămâne cu speranţa? A zis ceva la fel de isteţ şi flegmatic şi despre speranţă?

Mânia din priviri i se mutase în voce.

— Dar progresul? A avut vreun comentariu la adresa progresului? La adresa intimităţii? Ce a mai născocit despre toate astea?

— Iartă-mă, zise Gurney. A fost un alt comentariu prostesc. Mă cam pricep la asta. Lasă-mă să reformulez. N-am vrut să spun decât că…

Madeleine îl întrerupse.

— Că ai decis să dedici două săptămâni misiunii de a lucra pentru o nebună aflată în căutarea unui criminal psihopat?

Madeleine îl fixă cu privirea, provocându-l, aparent, să-şi reformuleze punctul de vedere în termeni mai delicaţi de atât.

— Bine, David, în regulă. Două săptămâni. Ce pot să zic? O să faci ce trebuie să faci. Şi apropo, ştiu foarte bine că munca ta presupune tărie de caracter, mult curaj, multă onestitate şi o minte strălucită. Ştiu prea bine ce om extraordinar eşti. Eşti unu la un milion. Sunt fascinată de tine, David. Dar ştii ce? Aş vrea să fiu mai puţin fascinată de tine şi un pic mai mult cu tine. Crezi că e posibil? Asta e tot ce vreau să ştiu. Crezi că putem fi un pic mai apropiaţi?

Mintea lui aproape că se blocă.

Apoi şopti:

— Doamne, Maddie, aşa sper şi eu!

•

În drum spre Tambury începu ploaia. Ploua întrerupt, mai mult burniţa. Gurney făcu un popas în Dillweed pentru o a doua cafea – de data asta nu se opri la benzinărie, ci la magazinul cu produse organice, Abelard, unde cafeaua era proaspăt măcinată, proaspăt făcută şi extraordinar de bună.

Lăsă cafeaua şi urcă în maşina parcată în faţa magazinului, răsfoind notiţele şi căutând pagina care-l interesa: un desfăşurător al companiei de telefonie ce cuprindea datele şi orele mesajelor dintre Jillian Perry şi Hector

Flores în decursul celor trei săptămâni dinaintea crimei. În total erau treisprezece mesaje de la Flores către Perry şi douăsprezece de la Perry către Flores. Pe o foaie separată, capsată de desfăşurător, era un raport de la laboratorul informatic al poliţiei conform căruia toate mesajele fuseseră şterse din telefonul lui Jillian Perry, cu excepţia ultimului, semnat „Edward Vallory", primit cu aproximativ o oră înainte de pauza de paisprezece minute în care fusese comisă crima. Raportul mai arăta că respectiva companie de telefonie dispune de date precum ora şi durata convorbirilor, numerele de telefon şi alte informaţii transmise de antena de telefonie mobilă, dar că nu poate oferi niciun fel de conţinut. Aşa că, de vreme ce mesajele fuseseră şterse din mobilul lui Jillian, nu puteau fi recuperate, decât dacă Hector le salvase în telefonul *lui*, iar cardul de memorie al acestuia ar putea fi accesat pe viitor – deşi posibilitatea aceasta nu părea să se întrevadă.

Gurney aşează hârtiile la loc în dosar, îşi termină cafeaua şi-şi continuă drumul în dimineaţa cenuşie şi umedă, spre întâlnirea de la opt şi jumătate cu Scott Ashton.

•

Uşa se deschise înainte ca Gurney să apuce să bată. Ashton era îmbrăcat ca şi cu o zi în urmă, cu haine lejere şi scumpe, pe care probabil le comandase dintr-un catalog care avea pe copertă o casă Cotswold, din piatră de râu.

— Intră. Să începem, zise el zâmbind formal. Nu avem prea mult timp.

Scott îl conduse pe Gurney de-a lungul unui coridor mare, central, spre un salon aflat în dreapta, ce părea să fi fost mobilat într-un secol trecut. Scaunele tapiţate şi canapelele păreau de pe vremea Reginei Ana[1]. Mesele, poliţa şemineului, picioarele scaunelor şi alte suprafeţe de lemn aveau o patină uşor veche, lucioasă.

Printre obiectele care-ar fi părut fireşti într-o casă elegantă de ţară, în stil englezesc aristocratic, exista unul care făcea notă discordantă. Pe peretele de deasupra poliţei din lemn de castan de o culoare închisă atârna o fotografie foarte mare, înrămată în poziţie orizontală, aproape cât două pagini de poster din ediţia de duminică a revistei *Times*.

Apoi Gurney îşi dădu seama de ce îi venise în minte tocmai comparaţia aceea atât de specifică: chiar văzuse fotografia în publicaţia respectivă. Se potrivea stilului de campanie publicitară excesiv de scumpă, în care modelele se privesc unul pe altul sau privesc lumea, în general, cu un fel de senzualitate arogantă şi străvezie. Chiar şi în ramă, fotografia şoca pentru că

[1] Ana a Marii Britanii (1665-1741): regină a Angliei, Scoţiei şi Irlandei între 1702-1714. (n.t.).

transmitea ceva extrem de bolnăvicios. În imagine erau două femei foarte tinere, cu siguranţă la vârsta adolescenţei, întinse probabil pe podeaua unui dormitor, privindu-şi trupurile una celeilalte cu o expresie ce combina extenuarea cu o poftă sexuală insaţiabilă. Fetele erau dezbrăcate, cu excepţia câtorva eşarfe din mătase, dibaci plasate, pesemne produsele casei de modă ce sponsorizase reclama.

Când Gurney privi mai atent, văzu că fotografia era, de fapt, prelucrată: imaginea era formată din două fotografii diferite ale aceluiaşi model, poziţionate şi retuşate astfel încât fata părea să-şi privească reflexia, adăugând o dimensiune narcisistă scenei încărcate oricum de vibraţii ale patologicului. Într-un fel, era o lucrare de artă foarte expresivă – o descriere a decadenţei pure, demnă de a ilustra *Infernul* lui Dante. Gurney se întoarse spre Ashton, cu privirea în mod vădit aprinsă de curiozitate.

— E Jillian, zise Ashton plat. Răposata mea soţie.

Gurney rămăsese fără cuvinte.

Fotografia ridica atât de multe semne de întrebare, încât Dave nu mai ştia cu care să înceapă.

În plus, avea sentimentul că Ashton nu doar că-i observa confuzia, dar o şi savura, ceea nu făcea decât să ridice alte semne de întrebare. În cele din urmă reuşi să spună ceva, un lucru pe care-l omisese cu totul în cursul celeilalte întâlniri a lor.

— Îmi pare teribil de rău pentru pierderea dumneavoastră. Şi regret că nu am spus asta ieri.

Ceva greu, ca un nor de jale şi oboseală păru să întunece chipul lui Ashton.

— Mulţumesc.

— Sunt surprins că aţi fost capabil să rămâneţi în casa asta – să vedeţi căsuţa în fiecare zi, ştiind ce s-a petrecut acolo.

— Va fi demolată, zise Ashton aproape brutal. Demolată, făcută ţăndări, arsă din temelii. De îndată ce poliţia îşi va da acordul. Încă au ceva drepturi asupra ei pentru că e locul crimei. Dar va veni şi ziua aia. Căsuţa nu va mai exista.

Ashton inspiră adânc, iar emoţia îi dispăru încet de pe chip.

— De unde să începem?

Doctorul arătă spre două scaune capitonate cu catifea bordo, aşezate lângă o măsuţă pătrată. Tăblia mesei din lemn, sculptată de mână, era sub formă de tablă de şah, însă piesele de joc nu se vedeau nicăieri.

Gurney decise să treacă direct la subiectul sensibil – fotografia stridentă a lui Jillian.

— N-aş fi ghicit niciodată că fata din fotografia de pe perete e mireasa din film.

— Fata cu rochia albă şi fluturătoare de mireasă, machiaj modest etc.?

Ashton arăta aproape amuzat.

— N-au nicio legătură una cu alta, zise Gurney uitându-se la poză.

— Ar avea mai mult sens dacă v-aş spune că rochia tradiţională de mireasă a fost un soi de glumă din partea lui Jillian?

— O glumă?

— Poate că vi se va părea crud şi nemilos, domnule detectiv, dar mă grăbesc, aşa că daţi-mi voie să vă povestesc pe scurt despre Jillian. Probabil că deja cunoaşteţi unele lucruri de la mama ei. Altele vor fi noi. Jillian era o persoană iritabilă, extrem de capricioasă se plictisea foarte uşor, egoistă, intolerantă, nerăbdătoare şi uşuratică.

— Un portret remarcabil.

— Asta nu era decât latura mai bună, relativ inofensivă a lui Jillian, răsfăţată şi bipolară. Partea ei mai întunecată era cu totul altceva.

Ashton făcu o pauză, privind fix poza de pe perete, de parcă voia să verifice adevărul vorbelor lui.

Gurney aşteptă, întrebându-se cum avea să-şi continue doctorul extraordinara descriere.

— Jillian, începu Ashton, cu ochii încă la fotografie şi vorbind tot mai rar, aproape în şoaptă. În copilăria ei, Jillian era un prădător sexual, un agresor al altor copii. Ăsta a fost simptomul principal al stării patologice care a adus-o la Mapleshade la vârsta de treisprezece ani. Problemele ei afective şi comportamentale mai evidente nu erau decât chestiuni de suprafaţă.

Ashton îşi umezi buzele cu vârful limbii, apoi le frecă cu degetul mare şi cu cel arătător ca şi cum voia să le usuce. Privirea i se mută de la fotografie la chipul lui Gurney.

— Aşadar, vreţi să-mi puneţi întrebările pe care le aveţi de pus sau le pun eu în locul dumneavoastră?

Lui Gurney îi convenea să-l lase pe Ashton să vorbească.

— Care credeţi că ar fi prima mea întrebare?

— Dacă în mintea dumneavoastră nu s-ar învârti zeci de alte întrebări? Cred că în primul rând vă întrebaţi, cel puţin retoric, dacă nu cumva sunt nebun. Pentru că, dacă aş fi nebun, totul ar fi mult mai clar. Dar dacă nu sunt nebun, atunci a doua întrebare ar suna cam aşa: De ce Dumnezeu ar fi vrut Ashton să se însoare cu o femeie cu un trecut atât de problematic? N-am niciun răspuns plauzibil la prima întrebare. Niciun om nu poate oferi o garanţie sigură asupra propriei lui sănătăţi mentale. Despre a doua întrebare aş spune că e nefondată, din moment ce Jillian avea o calitate pe

care nu am menţionat-o. Era genială. Genialitate ce merge dincolo de definiţia standard a termenului. Avea cea mai rapidă, cea mai agilă minte pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc. Sunt un om excepţional de inteligent, domnule detectiv. Şi nu o spun din lipsă de modestie, ci este purul adevăr. Vedeţi tabla de şah sculptată în masa asta? Nu există piese. Joc fără ele. Mi se pare că e o provocare mentală stimulantă să joc în gând, să-mi imaginez, să-mi amintesc poziţiile pieselor. Uneori joc împotriva mea însumi, vizualizând tabla alternativ, din ambele tabere, înainte şi înapoi. Majoritatea oamenilor sunt impresionaţi de abilitatea asta. Dar credeţi-mă când vă spun că mintea lui Jillian era cu mult mai formidabilă decât a mea. O asemenea inteligenţă mi se pare foarte atractivă la o femeie, atât din punct de vedere conversaţional, cât şi erotic.

Cu cât asculta mai mult, cu atât mai multe întrebări îi treceau lui Gurney prin minte.

— Am auzit că agresorii sexuali sunt adesea ei înşişi victime ale abuzurilor. E adevărat?

— Da.

— Se aplică şi în cazul lui Jillian?

— Da.

— Cine a fost agresorul?

— N-a fost o singură persoană.

— Cine au fost *agresorii*, atunci?

— Conform unei mărturisiri neverificate, agresorii au fost tovarăşii dependenţi de cocaină ai doamnei Val Perry, iar fapta, săvârşită de mai multe persoane, s-a repetat de mai multe ori, când Jillian avea între trei şi şapte ani.

— Iisuse! Există vreun dosar al implicării legale, al asistenţei sociale?

— Niciunul dintre incidente nu a fost raportat la momentul acela.

— Dar au ieşit la suprafaţă când a fost trimisă în cele din urmă la Mapleshade? Cum rămâne cu fişele tratamentelor aplicate, declaraţiile făcute la şedinţele de terapie?

— Nu există aşa ceva. Ar trebui să vă explic ceva în legătură cu Mapleshade. În primul rând, este o şcoală, nu o instituţie medicală. O şcoală privată pentru tinere cu probleme speciale. În ultimii ani am primit un număr tot mai mare de eleve cu probleme în mare parte sexuale, în special din cauza abuzului.

— Mi s-a spus că oferiţi tratament mai degrabă agresorilor decât victimelor.

— Da – deşi *tratament* nu este tocmai termenul potrivit, din moment ce nu suntem, cum am menţionat, o instituţie medicală. Iar diferenţa dintre

agresor şi victimă nu este întotdeauna atât de clară pe cât aţi crede. Ideea pe care încerc să o subliniez este că Mapleshade are succes pentru că este o afacere discretă. Nu acceptăm persoane trimise de tribunale sau de serviciile sociale, cu asigurări sau care beneficiază de ajutorul statului, nu oferim diagnostice medicale sau psihiatrice şi nici tratament, şi-n plus – un lucru extrem de important – nu întocmim dosare ale „pacienţilor".

— Cu toate astea, şcoala e renumită fiindcă oferă un tratament – un lucru extrem de important – de cea mai înaltă clasă, aplicat de renumitul doctor Scott Ashton.

Vocea lui Gurney deveni ceva mai tăioasă, dar Ashton nu reacţionă în niciun fel.

— Tulburările astea sunt mai stigmatizante decât altele. Garanţia că absolut orice este confidenţial, că nu există dosare, formulare de asigurări, nici notiţe din timpul şedinţelor de terapie ce pot fi furate sau citate în instanţă reprezintă un mare avantaj. Din punct de vedere legal, Mapleshade este doar o şcoală gimnazială privată cu un personal competent, dispus să aibă conversaţii informale despre diverse chestiuni delicate.

Gurney se lăsă în spătarul scaunului, gândindu-se la organizarea neobişnuită a şcolii Mapleshade şi la tot ce presupunea organizarea asta. Poate că văzându-l confuz, Ashton adăugă:

— Gândiţi-vă la următorul lucru: senzaţia de siguranţă pe care o oferă sistemul nostru le permite elevelor şi familiilor lor să ne împărtăşească informaţii pe care n-ar îndrăzni să le divulge nici în visele lor dacă ar ajunge într-un dosar. Tulburările de care ne ocupăm noi reprezintă cea mai adâncă sursă de vinovăţie, de ruşine şi de frică.

— De ce n-aţi dezvăluit trecutul grotesc al lui Jillian echipei de investigaţie?

— N-am avut niciun motiv.

— Niciun motiv?

— Soţia mea a fost ucisă de un grădinar psihopat care mai apoi a fugit. Datoria poliţiei este să-l găsească pe criminal. Ce era să zic? Ah, apropo, nevastă-mea a fost violată când avea trei ani de prietenii dependenţi de cocaină ai mamei ei? Cum i-ar ajuta informaţia asta să-l prindă pe Hector Flores?

— Câţi ani avea când s-a produs trecerea de la victimă la agresor?

— Cinci.

— *Cinci*?

— Genul ăsta de dereglări îi şochează întotdeauna pe cei care nu activează în domeniu. E un comportament care n-are nicio legătură cu ce ne

imaginăm noi c-ar fi inocenţa copilăriei. Din păcate, agresorii de cinci ani ai unor copii mai mici nu sunt chiar atât de rari pe cât ai vrea să crezi.

— Iisuse!

Gurney se uită cu o îngrijorare din ce în ce mai mare la fotografia de pe perete.

— Cine au fost victimele ei?

— Nu ştiu.

— Val Perry ştie toate astea?

— Da. Încă nu se simte confortabil să povestească în detaliu, în caz că vă întrebaţi de ce n-a menţionat nimic. Dar de-asta a apelat la dumneavoastră.

— Nu înţeleg.

Ashton inspiră adânc.

— Val se simte vinovată. Ca să simplific, când avea vreo douăzeci de ani, Val se ocupa mai mult cu drogurile decât cu creşterea propriului copil. S-a înconjurat de drogaţi mai ţicniţi decât ea, de unde şi abuzul despre care v-am vorbit mai devreme, care a determinat agresivitatea sexuală a lui Jillian şi celelalte probleme comportamentale cărora Val n-a putut să le facă faţă. Vina a distrus-o – oricât de clişeic ar suna, ăsta e purul adevăr. S-a simţit responsabilă pentru fiecare problemă din viaţa fiicei ei, iar acum se simte responsabilă pentru moartea ei. O frustrează investigaţia poliţiei – nu există nicio pistă, niciun progres, niciun rezultat. Cred că v-a contactat ca să-ncerce să facă pentru ultima dată ce trebuie pentru Jillian. Sigur, e cam târziu, dar e singurul lucru la care s-a putut gândi. A auzit de dumneavoastră de la unul dintre agenţii BIC, vă ştie reputaţia de detectiv la omucideri, a citit un articol în revista New York şi a decis că dumneavoastră sunteţi ultima şi cea mai bună şansă de a compensa faptul c-a fost o mamă îngrozitoare. Este patetic, dar ăsta e adevărul.

— De unde ştiţi toate astea?

— După moartea lui Jillian, Val aproape c-a cedat psihic şi nici acum nu este într-o stare mai bună. Cred că povestind despre lucrurile astea fusese maniera ei de a-şi păstra cumpătul.

— Şi dumneavoastră?

— Eu?

— Cum v-aţi descurcat?

— Întrebaţi din pură curiozitate sau sunteţi sarcastic?

— Felul în care discutaţi despre cel mai oribil eveniment din viaţa dumneavoastră şi despre oamenii implicaţi pare deosebit de relaxat. Nu ştiu ce să înţeleg.

— Nu ştiţi? Mi-e greu să cred.

— Adică cum?

— Domnule detectiv, părerea mea e că şi dumneavoastră aţi reacţiona la fel la moartea cuiva apropiat.

Scott îl privi pe Gurney cu inexpresivitatea clasică a unui psihiatru.

— Sugerez să facem o paralelă ca să-mi puteţi înţelege mai bine poziţia. Vă întrebaţi: „Oare îşi ascunde emoţiile faţă de moartea soţiei lui sau nu există niciun fel de emoţie?" Înainte să vă dau răspunsul, gândiţi-vă la ce aţi văzut în film.

— Vă referiţi la reacţia dumneavoastră când aţi văzut ce era în căsuţă?

Vocea lui Ashton se înăspri şi vorbi cu o rigiditate ce vibră cu puterea unei mânii abia stăpânite.

— Cred că Hector şi-a dorit în parte să-mi facă rău. Şi a reuşit. Durerea mea este înregistrată în film. E un lucru pe care nu mai am cum să-l schimb. Cu toate astea, mi-am promis să nu mai arăt niciodată o astfel de durere. Nimănui. În veci.

Ochii lui Gurney priveau la modelul delicat al tablei de şah.

— Nu aveţi niciun dubiu în legătură cu identitatea criminalului?

Ashton clipi. Părea să nu fi înţeles exact întrebarea.

— Cum?

— Nu aveţi nicio îndoială că Hector Flores este persoana care v-a omorât soţia?

— Nu. Absolut niciuna. M-am gândit la sugestia dumneavoastră de ieri, cum că domnul Muller ar putea fi implicat, dar, sincer, n-aş crede.

— Este posibil ca Hector să fi fost homosexual, ca motivul crimei…

— Este absurd.

— E o teorie pe care poliţia o ia în considerare.

— Ştiu câte ceva despre sexualitate. Credeţi-mă. Hector nu era gay.

Ashton se uită la ceas fără grabă.

Gurney se lăsă iar în scaun şi aşteptă ca Ashton să se uite în ochii lui.

— Cred că trebuie să fii o persoană cu adevărat specială ca să lucrezi într-un domeniu ca ăsta.

— Adică?

— Trebuie să fie deprimant. Am auzit că agresorii sexuali sunt aproape imposibil de vindecat.

Ashton se lăsă şi el în scaun, ca şi Gurney, îl privi în ochi şi-şi împreună degetele sub bărbie.

— Asta-i o generalizare răspândită de media. Pe jumătate e adevărată, pe jumătate e o gogomănie.

— Şi totuşi, trebuie să fie muncă grea.

— La ce fel de greutăţi vă gândiţi?

— La tot stresul pe care-l implică, la mize, la consecinţele eşecului.

— Exact ca munca poliţienească, exact ca viaţa în general.

Ashton se uită iar la ceas.

— Deci care e liantul? întrebă Gurney.

— Liantul?

— Acel lucru care vă leagă de domeniul abuzurilor sexuale.

— Întrebarea asta e relevantă pentru găsirea lui Flores?

— S-ar putea.

Ashton închise ochii şi-şi înclină capul, astfel că degetele lui împreunate păreau unite în rugăciune.

— Aveţi dreptate când vorbiţi despre mizele mari. Energia sexuală în general are o forţă uriaşă, forţa de a atrage atenţia ca nimic altceva, de a deveni singura realitate a individului, de a întuneca judecata, de a depăşi durerea şi percepţia riscului. Poate să eclipseze orice alte preocupări. Este cea mai mare forţă de pe pământ care poate să-l orbească şi să-l încătuşeze pe individ. Când o persoană îşi concentrează tipul ăsta de energie asupra unui obiect nepotrivit – mai exact asupra unei alte persoane care nu are o putere egală sau de înţelegere – posibilitatea dezastrului este, într-adevăr, infinită. Ţinând seama de intensitatea puterii şi a excitaţiei primitive, de abilitatea de a distorsiona realitatea, comportamentul sexual inapropriat poate fi la fel de contagios ca muşcătura unui vampir. În căutarea puterii magice a agresorului, victima poate deveni la rândul ei agresor. Există rădăcini evoluţioniste, neurologice şi psihologice care pot explica forţa dominatoare a dorinţei sexuale. Devierile pe canale distructive pot fi analizate, descrise şi puse într-o diagramă. Dar să modifici aceste devieri reprezintă o cu totul altă discuţie. Să înţelegi cum se formează un val e un lucru. Să-i schimbi direcţia e altceva.

Ashton deschise ochii şi îşi coborî mâinile împreunate de pe faţă.

— Provocarea este cea care vă atrage?

— E vorba de *avantaj*.

— Vă referiţi la posibilitatea de a schimba ceva?

— Da!

Un soi de reostat intern accentuase sclipirea din ochii lui Ashton.

— Abilitatea de a interveni în ceea ce altfel ar rămâne un lanţ infinit de nenorociri, întins de la agresor către toţi cei pe care i-a atins, şi de la ei tot mai departe, spre generaţiile viitoare. N-are nicio legătură cu extirparea unei tumori, care-i poate salva cuiva viaţa. Rata de succes în domeniul meu e una discutabilă, dar chiar şi un caz reuşit poate preveni distrugerea a sute de vieţi.

Gurney zâmbi şi păru impresionat.

— Deci asta e misiunea celor de la Mapleshade?

Ashton îi răspunse şi el cu un zâmbet.

— Exact.

Scott se uită din nou la ceas.

— Acum chiar că trebuie să plec. Puteţi rămâne dacă doriţi să vă uitaţi prin împrejurimi, la căsuţă. Cheia este sub piatra neagră din dreapta uşii. Dacă vreţi să vedeţi locul în care a fost găsită maceta, ocoliţi prin spatele căsuţei până la fereastra din mijloc, apoi mergeţi drept în pădure, cam o sută patruzeci de metri şi veţi găsi un jalon înalt, înfipt în pământ. Iniţial a avut o bandă galbenă a poliţiei legată în vârf, dar s-ar putea să nu mai fie acolo. Mult noroc, domnule detectiv.

Ashton îl conduse pe Gurney afară şi-l lăsă pe aleea pavată cu cărămidă, apoi se urcă la volanul unui Jaguar sedan vechi, la fel de englezesc ca parfumul de muşeţel din aerul umed.

Capitolul 24

Un păianjen răbdător

Gurney simţi nevoia stringentă să reorganizeze şi să recapituleze, să pună într-o ordine acceptabilă multitudinea de informaţii şi de posibilităţi îngrămădite în mintea lui. Deşi burniţa se oprise în cele din urmă, pe lângă casa lui Ashton nu era niciun loc uscat unde s-ar fi putut aşeza, aşa că se retrase în maşina lui. Scoase carneţelul pe care-şi scrisese notiţele despre Calvin Harlen, întoarse o pagină nouă, închise ochii şi începu să recapituleze în gând.

În curând, ajunse la concluzia că întreg procesul de organizare n-avea nicio şansă. Oricât de mult s-ar fi străduit să-şi amintească detaliile în ordine cronologică, să le cântărească, să le îmbine ca pe nişte piese de puzzle, un singur detaliu deosebit de important îl chinuia mai mult decât oricare altul: „Jillian Perry abuzase sexual alţi copii. Nu era deloc nemaiîntâlnit ca o victimă a unui asemenea abuz sau un membru al familiei unei victime să caute răzbunare. Şi nu era deloc nemaiauzit ca răzbunarea să ia forma unei crime".

Gândul ăsta nu-i mai dădea pace. Îl convingea cum niciun alt aspect nu reuşise până atunci. Într-un final, exista un motiv care avea sens, care nu aducea imediat cu el o urmă de îndoială, care nu crea mai multe probleme decât putea rezolva. Iar împreună cu noua descoperire, ieşeau la lumină câteva implicaţii. De exemplu: „Întrebările cheie în legătură cu Hector Flores

s-ar putea să nu aibă legătură cu modul sau locul în care a dispărut, ci cu motivul pentru care a sosit şi cu originea lui". Gurney trebuia să se concentreze pe ce se întâmplase în trecut, pe ce-l făcuse pe Flores să vină în Tambury, şi nu pe evenimentele care avuseseră loc şi care-l determinaseră să comită o crimă.

Gurney era acum mult prea agitat ca să stea locului. Coborî din maşină, se uită la casă, la garajul cu acoperiş înclinat, la arcadele din iederă ce duceau spre peluza din spate. Oare asta văzuse şi Hector Flores pentru prima dată când păşise pe domeniul lui Ashton, cu trei ani şi jumătate în urmă? Sau stătuse la pândă, urmărindu-l pe Ashton venind şi plecând? Avea un plan pe termen lung când ciocănise prima dată la uşa doctorului? Oare Jillian fusese ţinta lui încă de la început? Asta însemna că Ashton, în calitatea lui de director al şcolii în care studiase Jillian, reprezentase drumul spre victimă? Sau planurile lui fuseseră mai generale – poate că intenţionase să atace unul sau mai mulţi agresori găzduiţi la Mapleshade? Ori poate că ţinta iniţială fusese chiar Ashton – gazda însăşi, doctorul care-i ajuta pe agresori. E posibil ca uciderea lui Jillian să fi oferit un avantaj dublu: moartea ei şi durerea lui Ashton?

Oricare ar fi fost detaliile, întrebările rămâneau aceleaşi: cine era, de fapt, Hector Flores? Ce păcat îngrozitor adusese un criminal atât de hotărât la uşa lui Ashton? Un criminal atât de manipulativ şi precaut încât reuşise să obţină invitaţia de a locui într-o căsuţă chiar în curtea din spatele casei viitoarei lui victime. Şi-a ţesut o plasă în care aştepta momentul ideal.

„Hector Flores. Un păianjen răbdător".

Gurney merse la căsuţă şi descuie uşa.

Locul arăta ca un apartament gol, de închiriat. Nu existau mobilă sau lucruri personale, ci doar un miros slab de detergent sau dezinfectant. Planul vilei era foarte simplu: avea o încăpere mare în faţă şi două camere mai mici în spate – un dormitor şi o bucătărie, cu o baie mică şi o garderobă între ele. Gurney rămase în mijlocul camerei principale şi-şi plimbă privirea uşor peste podea, peste ziduri şi peste tavan. Creierul lui nu putea să conceapă că un loc ar avea o anumită aură, însă toate scenele de crimă pe care le văzuse de-a lungul anilor îl afectaseră într-un fel ciudat, dar şi familiar.

Preluarea unui apel la 911 şi priveliştea unui loc în care s-a petrecut o crimă violentă cu sânge şi viscere, oase rupte şi creieri împrăştiaţi peste tot au trezit întotdeauna în Gurney câteva emoţii foarte specifice: repulsie, milă, mânie. Însă vizitarea unui loc, după ce fusese curăţat şi fără vreo urmă tangibilă de orori, îl afecta la fel de tare, doar că într-un alt mod. Priveliştea unei camere îmbibate de sânge l-ar fi lovit pur şi simplu în moalele capului.

Dar aceeaşi cameră curată şi dezinfectată reuşea să-i trimită un fior rece în piept, amintindu-i că centrul universului era un vid nemărginit. Un vid a cărui temperatură atingea zero absolut.

Îşi drese glasul tare, de parcă zgomotul avea să-l scoată din sfera gândurilor morbide spre o dispoziţie ceva mai practică. Intră în mica bucătărie, examină sertarele şi dulapurile goale. Apoi merse în dormitor şi se îndreptă direct spre fereastra pe care ieşise criminalul. Gurney deschise geamul, privi afară şi ieşi pe el.

Solul nu era decât cu treizeci de centimetri mai jos decât podeaua dinăuntru. Gurney rămase cu spatele la căsuţă, privind spre crângul mohorât. Aerul era umed, în jur era linişte, iar mireasma grădinilor se pierdea aici într-un parfum ceva mai sălbatic. Înaintă cu paşi mari şi hotărâţi, număraţi. Când ajunse la o sută patruzeci, văzu o bandă galbenă legată în vârful unui jalon din plastic, înfipt în pământ ca o coadă subţire de mătură.

Înaintă către locul marcat, privind în jur, în toate direcţiile. Drumul lui era înconjurat la dreapta de o ravină abruptă. Căsuţa din spate, ca şi drumul despre care ştia că se afla la patruzeci şi cinci de metri mai în faţă, conform pozelor din satelit, de pe Google, erau ascunse de frunzişul copacilor. Gurney examină terenul, zona acoperită de frunze unde fusese ascunsă parţial maceta şi se întrebă ce anume ar fi putut explica de ce echipa canină nu reuşise să urmeze dâra de miros mai departe de acel loc. Ideea că Flores îşi schimbase pantofii acolo sau că şi-i acoperise cu plastic şi continuase să meargă prin pădure până ajunsese la drum sau la o altă casă (a lui Kiki Muller?) părea destul de improbabilă. Întrebarea care-i dădea dureri de cap nu-şi găsise încă niciun răspuns. Ce rost avea să fi lăsat o urmă doar pe jumătate, o urmă care, culmea, ducea la armă? Iar dacă scopul fusese ca arma să fie găsită, atunci de ce o îngropase parţial? Şi apoi mai era şi misterul cizmelor – singurele obiecte personale pe care Flores le lăsase în urmă şi pe care le amuşinaseră câinii. Cum se potriveau ele cu planul de evadare al lui Flores?

Având în vedere că cizmele au fost găsite în casă, însemna că urma spre macetă se întorcea pe acelaşi drum? Oare Flores ajunsese până acolo, de la căsuţă, scăpase de armă şi se dusese înapoi pe aceeaşi cale – înapoi pe fereastră? Asta ar fi rezolvat parţial dilema lăsată de dâra de miros. Însă apărea o problemă şi mai dificilă: Flores ar fi trebuit să se afle în căsuţă în momentul descoperirii corpului şi nu ar fi avut nicio posibilitate de a ieşi neobservat înainte de sosirea poliţiei. În plus, ipoteza întoarcerii nu răspundea celeilalte întrebări: de ce ar fi lăsat Flores o urmă care ducea la arma crimei? Doar dacă voia să creeze iluzia că părăsise zona când de fapt

nu o făcuse… să creeze iluzia că fugise în pădure, ascunzând în grabă în maceta, când de fapt el se afla tot în căsuță. Dar unde anume în căsuță? Unde s-ar fi putut ascunde un bărbat într-o clădire atât de mică – o clădire scotocită, timp de șase ore de o echipă de tehnicieni a căror întreagă expertiză se baza pe ideea de a nu pierde din vedere nici cele mai mici amănunte?

Gurney se întoarse prin pădure, se căţără înapoi pe fereastră şi exploră din nou cele trei camere, căutând un punct de acces spre spațiile de deasupra tavanului sau sub podea. Panta acoperișului nu era foarte înclinată, cel mai probabil era o structură pe grinzi cu un spaţiu mic, spre vârf, unde o persoană putea sta jos sau ghemuită. Cu toate astea, ca în cazul multor altor spații inutile, nu exista niciun punct de acces. Podeaua părea la fel de inaccesibilă, fără vreo cale de a ajunge în spaţiul, oricât de mic, de sub ea. Gurney trecu dintr-o cameră în alta, verificând poziția fiecărui perete, din fiecare parte, ca să se asigure că nu existau spații interioare ce fuseseră trecute cu vederea.

Ipoteza că Flores se întorsese din pădure cu cizmele în picioare şi se ascunsese, rămânând nedescoperit în clădirea micuţă de douăzeci şi patru pe douăzeci şi patru, se destrăma la fel de repede pe cât apăruse. Gurney încuie uşa, aşează cheia înapoi sub piatra neagră şi se întoarse în maşină. Răscoli prin dosar şi găsi numărul de mobil al lui Scott Ashton.

Vocea domoală, baritonală, de-a dreptul liniştitoare, îl invita să lase un mesaj la care i se va răspunde cât mai repede cu putinţă, reuşind să lase de înţeles prin tonul dulceag că toate problemele din viaţa unui om puteau fi rezolvate. Gurney se prezentă şi spuse că mai avea câteva întrebări despre Flores.

Se uită la ceasul de pe bord. Era zece şi treizeci şi unu de minute. Părea o oră potrivită să ia legătura cu Val Perry, să-i împărtăşească primele impresii despre caz şi să vadă dacă femeia era încă dornică să-l lase să investigheze. Pe când se pregătea s-o apeleze, mobilul începu să-i sune în mână.

— Gurney.

Îi intrase în reflex să se prezinte, ţinând cont că răspunsese aşa la telefon mulţi ani la rând, la NYPD.

— Sunt Scott Ashton. Am primit mesajul.

— Mă întrebam, îl luaţi uneori pe Flores cu maşina dumneavoastră?

— Ocazional. Când aveam de făcut mai multe cumpărături. Răsaduri, cherestea, lucruri de felul ăsta. De ce?

— Aţi observat vreodată dacă încerca să evite să fie văzut de vecini? Dacă îşi ascundea faţa sau aşa ceva?

— Păi… nu ştiu. Greu de zis. Avea tendinţa să stea cocoşat. Purta o şapcă cu cozorocul lăsat în jos. Ochelari de soare. Presupun că aşa se ascundea el. Sau nu. De unde să ştiu? Adică, din când în când angajam şi alţi muncitori, în zilele libere ale lui Hector, şi probabil că se purtau la fel. N-am fost atent la asta.

— L-aţi dus vreodată pe Flores la Mapleshade?

— La Mapleshade? Da, de câteva ori. S-a oferit să planteze o mică grădină de flori în spatele biroului meu. Pe măsură ce s-au ivit şi alte proiecte, s-a arătat dispus să mă ajute.

— A luat în vreun fel legătura cu elevele?

— Unde vreţi să ajungeţi?

— Habar n-am, zise Gurney.

— E posibil să fi vorbit cu câteva fete sau poate că ele l-au abordat. N-am fost martor, dar e posibil.

— Când s-a întâmplat asta?

— S-a oferit să mă ajute la treabă la Mapleshade la scurt timp după ce a sosit aici. Aşa că trebuie să fi fost cam acum trei ani, plus-minus o lună.

— Şi cât timp a continuat activitatea?

— La şcoală? Până… la sfârşit. Îmi scapă ceva important?

Gurney ignoră întrebarea şi-i puse alta.

— Acum trei ani. Pe atunci, Jillian era încă elevă acolo, nu?

— Da, dar… Unde vreţi să ajungeţi?

— Aş vrea să ştiu şi eu, domnule doctor. O singură întrebare. Jillian v-a menţionat vreodată c-ar exista oameni de care ar avea motive să se teamă?

După o pauză suficient de lungă încât Gurney să creadă că legătura se întrerupsese, Ashton răspunse.

— Lui Jillian nu îi era frică de nimeni. Poate că asta a şi ucis-o.

•

Gurney stătea în maşina parcată pe aleea lui Ashton, privind la arcadele cu iederă de pe locul nefastei petreceri de nuntă, încercând să înţeleagă ce fel de cuplu formau mirele şi mireasa. Poate că erau uniţi de geniu, dacă era să-i dea dreptate lui Ashton, dar IQ-urile asemănătoare nu reprezintă un motiv suficient de puternic pentru căsătorie. Gurney îşi aminti că Val susţinuse că fiica ei avea un interes bolnăvicios pentru bărbaţii nepotriviţi. Să fie vorba şi despre Ashton, deşi omul părea să fie un etalon al stabilităţii mentale? Puţin probabil. Oare Ashton era atât de protector, încât să se simtă atras de cineva cu aşa de multe probleme precum Jillian? Nu părea genul. Sigur, prin natura specializării lui tindea să fie protector, dar în comportamentul lui Scott nu exista nicio urmă din protectivitatea aproape plicticoasă şi părintească specifică persoanelor care purtau grija celuilalt.

Sau Jillian nu era decât o altă materialistă ce-şi vânduse trupul celui care oferise cel mai mare preţ – adică lui, Ashton? Lucrurile nu păreau deloc să stea aşa.

Deci care naiba fusese factorul misterios care îi făcuse să creadă c-ar fi o idee bună să se căsătorească? Gurney ajunse la concluzia că n-avea să rezolve enigma stând pe alee.

Ieşi din curtea casei în marşarier şi se opri doar cât să formeze numărul de telefon al lui Val Perry, apoi porni lent de-a lungul drumului umbrit.

Fu surprins şi mulţumit când Val răspunse de la al doilea ţârâit. Vocea ei avea o senzualitate subtilă chiar şi când spunea doar „Alo".

— Sunt Dave Gurney, doamnă Perry. Aş vrea să vă pun la curent cu locul în care mă aflu şi cu investigaţia.

— Ţi-am spus să-mi zici Val.

— Val. Scuze. Ai câteva minute?

— Dacă faci progrese, poţi să-mi răpeşti cât vrei din timp.

— Nu ştiu dacă fac progrese, dar vreau să ştii ce idei mi-am făcut. Nu cred că sosirea lui Hector Flores în Tambury, acum trei ani, a fost o coincidenţă şi nu cred că ce i-a făcut fiicei tale a fost o decizie de moment. Pun pariu că numele lui nu e Flores şi mă îndoiesc că e mexican. Oricine ar fi, cred că a avut un scop şi un plan. Mai cred c-a venit aici din cauza unei întâmplări din trecut în care a fost implicată fiica ta sau Scott Ashton.

— Ce anume din trecut?

Femeia părea că încearcă cu greu să-şi păstreze calmul.

— S-ar putea să aibă de-a face cu motivul pentru care ai trimis-o pe Jillian la Mapleshade. Ştii cumva dacă Jillian a făcut vreodată ceva care ar determina o persoană să vrea s-o omoare?

— Mă întrebi dacă a dat peste cap viețile unor copii mici? Dacă le-a provocat coşmaruri şi îndoieli de care nu vor scăpa toată viaţa? Dacă i-a făcut să le fie teamă, să se simtă vinovaţi şi să-şi piardă minţile? Poate c-au devenit suficient de nebuni încât să facă altora ce le-a făcut ea lor. Poate suficient de nebuni încât să se sinucidă. Mă întrebi dacă există cineva care ar fi vrut s-o vadă în flăcările iadului? La asta te referi?

Gurney tăcu.

Când vorbi iar, Val Perry părea obosită.

— Da, a făcut nişte lucruri care ar determina pe cineva să vrea s-o omoare. Au fost momente când aş fi putut s-o omor eu însămi. Bineînţeles, la asta… la asta s-a şi ajuns, nu?

Lui Gurney îi trecu prin minte o banalitate despre puterea de a te ierta singur, dar în locul ei spuse:

— Dacă vrei să te autoflagelezi până la moarte, va trebui s-o faci altă dată. Acum lucrez la misiunea pe care mi-ai dat-o. Te-am sunat ca să te pun la curent cu supozițiile mele, care reprezintă opusul poziției oficiale a poliției. Opoziția asta ar putea crea probleme. Trebuie să știu cât de departe ești dispusă să mergi.

— Urmărește pista oriunde ar duce, oricare ar fi prețul. Vreau ca situația asta să se rezolve. Vreau să se *termine*. E clar?

— Mai am o singură întrebare. Poate ți se va părea de prost gust, dar e necesară. E posibil ca Jillian să fi avut o aventură cu Flores?

— Dacă era bărbat, arătos și periculos, aș zice că e mai mult decât posibil.

•••

Dispoziția lui Gurney și perspectiva lui asupra cazului se schimbară de mai multe ori în drumul spre casă. Ipoteza că uciderea lui Jillian avea legătură cu trecutul ei furtunos, un trecut în care Hector Flores s-ar putea să fi fost implicat, îi dădea un sentiment de stabilitate și îi indica o pistă promițătoare pe care să-și îndrepte investigația. Prezentarea ritualică a cadavrului – capul tăiat așezat în centrul mesei, cu fața la trup – era o declarație perversă care mergea dincolo de o simplă crimă. I se năzări chiar că scena crimei crea un ecou ironic al fotografiei de deasupra șemineului lui Ashton. Cele două poze ale lui Jillian, prelucrate într-un singur cadru: Jillian privind-o senzual pe Jillian.

„Iisuse! A fost o glumă? Oare așezarea cadavrului a fost o parodie subtilă la reclama în care a pozat Jillian Perry?" Gândul îi provocă greață – o reacție rară pentru un bărbat pe care anii de detectiv la omucideri îl expuseseră la cam tot ce-și puteau face oamenii unii altora.

Gurney opri pe marginea drumului, în fața unui magazin cu echipamente pentru fermă, răscoli printre hârtiile de pe scaunul de lângă el și găsi numărul de telefon al lui Jack Hardwick. În timp ce suna, privirea îi rătăci pe deasupra dealului din spatele magazinului, presărat cu tractoare mici și mari, cu prese de balotat, motocositoare și greble rotative. Apoi observă o mișcare. Un câine? Nu, un coiot. Un coiot care alerga pe panta dealului în linie dreaptă – de parcă avea o țintă, își zise Gurney gânditor.

Hardwick răspunse la al cincilea țârâit, tocmai când urma să acceseze căsuța vocală.

— Davey băiete, ce faci?

Gurney făcu o grimasă – așa reacționa de obicei la vocea aspră și batjocoritoare a lui Hardwick. Tonul îi amintea de tatăl lui, nu neapărat prin nuanța scorțoasă, cât prin cinismul tăios.

— Vreau să te întreb ceva, Jack. Când m-ai atras în afacerea asta, despre ce ai crezut că e vorba?

— Nu te-am atras, ţi-am oferit o oportunitate.

— Bine. Deci la ce „oportunitate” te-ai gândit?

— N-am înaintat suficient de mult ca să-mi formez o opinie.

— Căcat!

— Orice aş spune e pură speculaţie, aşa că mă abţin.

— Nu-mi plac jocurile, Jack. De ce ai vrut să mă implic? Şi cât te gândeşti la cum să eviţi răspunsul, te mai întreb ceva: de ce e Blatt cu capsa pusă? M-am întâlnit ieri cu el şi s-a purtat mai mult decât execrabil.

— N-are nicio importanţă.

— Cum?

— N-are nicio importanţă. Uite, am avut nişte răfuieli. Cum ţi-am zis, eu şi Rodriguez am avut nişte discuţii aprinse în legătură cu direcţia investigaţiei. Aşa că m-au scos pe mine şi l-au băgat pe Blatt. E un căcăcios ambiţios, fără pic de talent, identic căpitanului Rod. Eu îi zic Căcăţel. Asta e şansa lui de a se face remarcat, de a arăta că poate să conducă o investigaţie importantă. Dar în sufletul lui ştie că e un rahat cu ochi. Şi-acum apari tu în peisaj – o mare stea, din marele oraş, geniul care a rezolvat cazul Mellery etc. Normal că te urăşte. La ce dracu’ te aşteptai? Dar toate astea nu contează. Ce-o să facă? Tu vezi-ţi de treabă, Sherlock, şi nu te stresa din cauza lui Blatt.

— De asta m-ai băgat în cazul ăsta? Ca să-l faci pe Căcăţel de râs?

— Ca să fac dreptate, decojind o ceapă foarte interesantă.

— Asta crezi tu că e?

— Păi, tu nu crezi la fel?

— S-ar putea. Ai fi surprins dacă am descoperi că Flores a venit în Tambury plănuind să omoare pe cineva?

— Aş fi surprins dacă nu am descoperi asta.

— Şi de ce spuneai că ţi-a fost luat cazul?

— Ţi-am explicat…, începu Hardwick stăpânit de o nerăbdare exagerată.

Gurney însă îl întrerupse.

— Da, da, ai fost nepoliticos cu Rod. De ce am impresia că e mai mult de atât?

— Pentru că aşa crezi tu despre orice. Nu ai încredere în nimeni. Nu eşti o persoană prea încrezătoare, Davey. Uite, îmi vine să mă piş de mor. Vorbim mai încolo.

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Hardwick decât să iasă din scenă cu o replică şmecherească, se gândi Gurney. Un strat subţire de nori apăsa încă deasupra văii, dar discul albicios al soarelui devenea din ce în ce mai luminos şi stâlpii de telefonie începeau să arunce umbre şterse de-a latul drumului pustiu. Şirul de tractoare albastre de vânzare, încă umede de ploaia de dimineaţă, începu să lucească pe panta verde a dealului.

•

În timpul ultimei jumătăți a drumului spre casă, diverse informaţii şi gânduri legate de caz nu-i dădură pace lui Gurney: comentariul lui Madeleine despre maceta abandonată fără niciun rost, decizia unui om atât de raţional de a se căsători cu o femeie cu grave probleme mentale, trenuleţul lui Carl care se învârtea din nou şi din nou sub brad, interpretarea incidentului cu ceaşca de ceai în cheia filmului *Lista lui Schindler*, mocirla de tulburări sexuale în care părea să se scalde totul.

Gândurile reuşiseră deja să-l extenueze dinainte să iasă de pe autostradă şi să intre pe drumul de ţară care şerpuia de pe valea râului, printre dealuri. În playerul de pe bord se zărea un CD. Simţind nevoia de relaxare, Gurney împinse discul înăuntru. Vocea care se auzi din boxe, acompaniată de câteva strune triste de chitară acustică, rezona în ritmul tânguitor al lui Leonard Cohen într-unul dintre momentele lui cele mai dramatice. Artistul era un cântăreţ de folk cu ochi trişti, între două vârste, cu numele absurd de Leighton Lake, pe care el şi Madeleine fuseseră să-l vadă la un club local, unde Madeleine îşi făcuse abonament. În timpul pauzei, ea cumpărase unul dintre albumele lui Lake. Dintre toate cântecele de pe CD, lui Gurney i se păru că piesa din acel moment – „At the End of My Time”[2] – era de departe cea mai deprimantă.

There orice was a time
When I had all the time
In the world. What a time
I had then, when I had
All the time in the world.

Lied to my lovers,
Chased all the others,
Left all my lovers behind,
When I had all the time
In the world.
Took what I wanted.
Never thought twice.
Had the time of my life
When I had all the time
In the world.

[2] La finalul zilelor mele (n.t.).

Lied to my lovers,
Chased all the others,
Left all my lovers behind,
When I had all the time
In the world.
No one's left to lie to,
No one's left to leave,
In this time of my life
At the end of my time
In this world.

Lied to my lovers,
Chased all the others,
Left all my lovers behind,
When I had all the time
In the world.

When I had all the time
In the world.

În timp ce Lake fredona ultimul refren sentimental, Gurney trecea printre şopron şi heleşteu. Vechea casă se vedea chiar dincolo de peticul de sânziene de după păşune. Când Gurney opri playerul, dorindu-şi să-l fi oprit mai devreme, mobilul lui începu să sune.

Pe ecran apăreau cuvintele GALERIA REYNOLDS.

„Iisuse, ce naiba o vrea?"

— Gurney la telefon.

Vocea lui suna serioasă, marcată de o uşoară nuanţă de suspiciune.

— Dave! Sunt Sonya Reynolds.

Ca de obicei, vocea ei radia o senzualitate aproape animalică din cauza căreia oamenii ar fi ucis-o cu pietre în alte ţări.

— Am veşti fabuloase pentru tine, toarse ea. Şi nu doar un pic fabuloase, ci fabuloase de-ţi vor schimba viaţa! Trebuie să ne vedem cât mai repede.

— Bună, Sonya.

— *Bună*? Eu te sun să-ţi fac cel mai mare cadou din viaţa ta şi asta e tot ce poţi spune?

— Îmi pare bine să te aud. Despre ce e vorba?

În loc de răspuns se auzi un râset savuros, muzical, un sunet la fel de tulburător de senzual cum era totul la ea.

— Oh, ăsta-i Dave al meu! Detectivul Dave, cu ochii albaştri, pătrunzători. Care suspectează pe toată lumea. Ca şi cum sunt… cum îi zice? Un „răufăcător", ca la TV? Parcă sunt un *răufăcător* – aşa le spuneţi tipilor răi, nu? Parcă sunt un *răufăcător* care-ţi vinde o poveste cusută cu aţă albă.

Femeia avea un uşor accent care-i aminti lui Dave de universul alternativ pe care-l descoperise în filmele franţuzeşti şi italieneşti din timpul anilor de facultate.

— Lasă poveştile cusute cu *aţă albă*. Până una-alta nu mi-ai spus *nicio* poveste.

Râsul femeii îi aminti lui Dave de ochii ei luminoşi, verzi.

— Şi nici nu o să-ţi spun până nu mă văd cu tine. Mâine. Neapărat mâine. Dar nu trebuie să vii la mine, în Ithaca. O să vin eu acolo. De dimineaţă, la prânz, la cină – când vrei tu, mâine. Spune-mi doar ora şi o să alegem un loc. Îţi garantez că nu-ţi va părea rău.

Capitolul 25

Intră, Salomea, dansând

Încă n-avea un nume potrivit pentru experienţă. „Vis" nu putea să cuprindă adevărata ei putere. E adevărat că prima dată când i se întâmplase era pe punctul de a adormi, atunci când simţurile lui se deconectaseră de la nevoile josnice ale unei lumi dezgustătoare, iar ochiul minţii lui era liber să exploreze, însă asemănarea superficială cu visul obişnuit se termina acolo.

„Viziune" era un cuvânt care cuprindea mai multe, ceva mai potrivit, dar nici el nu putea să transmită decât parţial forţa impactului.

„Lumină călăuzitoare" acoperea un anumit aspect al experienţei, un aspect foarte important, însă asocierea telenovelistică îi întina complet însemnătatea.

Atunci poate meditaţie dirijată? Nu. Suna banal şi neinteresant – opusul experienţei în sine.

O legendă vie?

Ah, da! Se apropia. Reprezenta, până la urmă, povestea salvării lui, noul model al scopului său în viaţă. Alegoria principală a cruciadei lui.

Inspiraţia lui.

N-avea decât să stingă luminile, să închidă ochii şi să se lase pradă în braţele întunericului.

Şi să cheme dansatoarea.

În învăluirea experienţei, a legendei vii, ştia exact cine este – cu mult mai clar decât ştia când ochii şi mima lui erau distrase de gunoaiele lucitoare şi de târfele scârboase ale lumii, de zgomot, de seducţie şi de mizerie.

În învăluirea experienţei, în limpezimea şi în puritatea ei absolută, ştia exact cine era. Chiar dacă acum era, practic, un fugar, acest lucru – ca şi numele-i lumesc, pe care-l cunoşteau oamenii de rând – se subordona adevăratei lui identităţi.

El era cu adevărat Ioan Botezătorul.

I se făcea pielea de găină doar când se gândea la asta.

El era Ioan Botezătorul.

Iar dansatoarea era Salomea.

De când avusese experienţa prima oară, povestea îi aparţinuse cu totul. Era doar a lui, ca s-o trăiască şi s-o schimbe. N-avea de ce să se termine la fel de stupid ca în Biblie. Nicidecum. Asta era frumuseţea. Ăsta era fiorul.

PARTEA A DOUA

Călăul Salomeei

Capitolul 26

Verosimilitatea absurdului

— După ce-l curăţ pe idiot, văd că nu poartă decât un pantof. Ce mama dracu'? mă gândesc. Mă uit mai bine şi văd că piciorul încălţat nu are şosetă. Pe talpa pantofului e un *M* scris cursiv, de la Marconi, aşadar, e un pantof de două mii de dolari. Celălalt picior e descălţat, dar are şosetă. De caşmir. Cine dracu' ar face aşa ceva? îmi zic eu. Cine-şi pune un ciorap din caşmir şi un pantof de două mii de parai, dar câte unul pe un picior? O să vă spun eu cine – un beţiv cu caşcaval, un alcoolic putred de bogat.

Aşa-şi începu Gurney cursul în acea dimineaţă. Cea mai directă abordare din câte existaseră. Şi mersese. Captase atenţie tuturor celor din amfiteatrul mohorât, cu pereţi din ciment, de la Academia de Poliţie.

— Data trecută am vorbit despre eroarea evrika – tendinţa oamenilor de a se încrede mai mult în ce *descoperă* singuri despre o persoană decât în ce le *spune* acea persoană. Suntem construiţi să credem că adevărul ascuns e adevărul real. Sub acoperire, puteţi să vă folosiţi în avantajul vostru de această tendinţă, lăsând ţinta să „descopere" informaţiile pe care vreţi cu tot dinadinsul să le creadă. Nu e o tehnică uşoară, dar e foarte eficientă. Astăzi, vom analiza un alt factor care dă credibilitate, o altă metodă prin care să vă faceţi gogoşile de agenţi sub acoperire să sune verosimil: straturi peste straturi de detalii neobişnuite şi absurde.

Majoritatea celor din sală păreau să se fi aşezat pe aceleaşi locuri ca în urmă cu două zile, cu excepţia poliţistei hispanice, atrăgătoare, rujate, care se mutase în primul rând, trimiţându-l la plimbare pe dispecticul detectiv Falcone, care şedea acum în al doilea rând. Lui Gurney i se părea o schimbare binevenită.

— Povestea pe care tocmai am început să v-o spun despre cum am căsăpit un tip cu logoul Marconi pe pantof e una pe care chiar am spus-o

într-o misiune sub acoperire. Micile detalii dubioase există din motive foarte bine stabilite. Poate să-mi spună cineva de ce?

O mână se ridică în mijlocul sălii.

— Să vă facă să păreţi rece şi dur.

Se auziră şi alte opinii, fără alte mâini ridicate.

— Să lase impresia c-aveţi o problemă cu alcoolicii.

— Ca să păreţi puţin sărit de pe fix.

— Ca Joe Pesci în *Băieţi buni*.

— Pentru a distrage atenţia, zise o tânără ştearsă şi slabă din ultimul rând.

— Dezvoltă, zise Gurney.

— Faci ţinta să se concentreze pe o grămadă de ciudăţenii, cum ar fi motivul pentru care tipul pe care l-ai împuşcat purta un singur pantof. Atunci nimeni nu se mai gândeşte la întrebarea cea mai importantă, şi anume dacă ai împuşcat sau nu pe cineva.

— Trebuie s-o abureşti cu tot felul de rahaturi! interveni o altă voce feminină.

— Asta e ideea, spuse Gurney. Acum, mai e ceva…

Poliţista cea drăguţă cu buze strălucitoare întrerupse:

— *M*-ul de pe talpa pantofului?

Gurney nu putu să-şi abţină un zâmbet larg.

— Exact. Micul *M*. Ce înseamnă el?

— Face povestea mai credibilă?

În spatele ei, Falcone îşi dădu ochii peste cap. Gurney era tentat să-l dea afară din sală, dar se îndoia că avea autoritatea de a transforma gestul într-unul permanent şi nu voia să se complice cu o situaţie jenantă la academie. Se concentră în schimb la studenta-minune – era o misiune mult mai uşoară.

— Şi cum reuşeşte să facă una ca asta?

— Imaginându-mi scena. Victima e întinsă pe podea, împuşcată. Astfel e vizibilă talpa pantofului. Aşa că atunci când îmi imaginez asta, întrebându-mă ce e cu micul logo, am ajuns deja să cred că tipul a fost împuşcat. Ştiţi ce vreau să zic? De îndată ce pot să vizualizez picioarele în poziţia aia, am trecut de punctul în care mă întreb dacă omul a fost sau nu împuşcat. Acelaşi lucru e valabil şi pentru celălalt detaliu – faptul că şoseta din celălalt picior era din caşmir. Doar dacă o atingi poţi şti că e din caşmir. Aşa că mi-l imaginez pe criminal curios în legătură cu şoseta, pipăind ciorapul mortului. Un tip cu sânge rece. Foarte înspăimântător. Credibil.

•

Restaurantul la care Gurney stabilise să se vadă cu Sonya Reynolds era într-un cătun din afara Bainbridge-ului, la jumătatea drumului dintre

Academia de Poliţie din Albany şi galeria Sonyei, din Ithaca. Terminase cursul la unsprezece şi ajunsese la Galloping Duck – fusese alegerea femeii – la ora unu fără un sfert.

Se crea o notă discordantă ciudată între numele drăguţ, cu nuanţe bucolice al locului, cu raţa lui uriaşă şi saşie din faţă şi decorul simplu, aproape în stil Shaker din interior – de parcă ilustra neînţelegerile dintr-o căsnicie nereuşită.

Gurney sosi primul şi fu condus la o masă pentru doi, lângă o fereastră cu privelişte spre un heleşteu, probabil casa păsării care dădea numele locului, dacă existase vreodată vreo pasăre. O ospătăriţă tinerică, plinuţă şi veselă, cu păr roz, cu ţepi şi îmbrăcată în haine în culorile neonului greu de descris aduse două meniuri şi două pahare de apă cu gheaţă.

Gurney numără în total nouă mese în sala micuţă. Doar două dintre ele erau ocupate şi nimeni nu vorbea. La una dintre ele se afla un cuplu tânăr. Amândoi se holbau atenţi la ecranele telefoanelor BlackBerry. La cealaltă stăteau un bărbat şi o femeie între două vârste, din era preelectronică, privind în gol, adânciţi în propriile gânduri.

Privirea lui Gurney alunecă spre heleşteu. Sorbi din paharul cu apă şi se gândi la Sonya. Dacă stătea să analizeze relaţia lor – nu în sensul romantic, ci doar ca pe o legătură de afaceri ce implica destul de multă stăpânire din partea lui – i se părea că fusese unul dintre cele mai ciudate evenimente din propria-i viaţă. Inspirat de un curs de apreciere a artei, predat de Sonya, la care el şi Madeleine participaseră la scurt timp după ce se mutaseră în provincie, Gurney începuse să creeze printuri artistice după fotografiile criminalilor – punându-le în lumină personalităţile violente printr-o editare subtilă a pozelor oficiale, făcute în momentul arestării. Sonya a fost încântată de proiect şi de vânzarea a opt printuri (în valoare de două mii de dolari fiecare) prin intermediul galeriei ei din Ithaca şi de aceea Gurney a continuat să colaboreze cu ea timp de alte câteva săptămâni, deşi Madeleine nu privea cu ochi buni sursa morbidă de inspiraţie şi dorinţa lui de a-i face pe plac Sonyei. Tensiunea acumulată în perioada aceea îi revenea acum în minte alături de amintirea jenantă a situaţiei aproape dezastruoase care îi pusese capăt.

Cazul Mellery nu doar că l-a adus la un pas de moarte, dar l-a pus pe Gurney faţă în faţă cu eşecurile lui ca soţ şi ca tată. Experienţa umilitoare prin care a trecut l-a făcut să-şi dea seama că dragostea este singurul lucru din lume care contează. Prin urmare, Gurney a înţeles că îndeletnicirea lui artistică şi legătura cu Sonya erau piedici în calea relaţiei cu singura persoană din lume pe care o iubea cu adevărat, şi a renunţat la tot, preferând-o pe Madeleine.

Acum însă, doar la un an, lumina albă a revelației lui mai pălise. Dave era conștient că exista încă un sâmbure de adevăr în ideea de-atunci – iubirea, într-un fel, era cel mai important lucru –, dar n-o mai vedea ca pe un adevăr absolut în univers. Își pierduse din importanță treptat și în tăcere, lucru care nu era o pierdere, ci mai degrabă, o perspectivă mai realistă, ceea ce sigur nu era un lucru rău. Până la urmă, nimeni nu putea să rămână prea mult timp prins în starea emoțională intensă creată de cazul Mellery, doar dacă nu cumva uita să tundă peluza și să cumpere mâncare – sau să producă banii necesari hranei și grădinarilor. Oare experiențele intense nu domolesc, prin natura lor lăsând viața să-și urmeze ritmul obișnuit? Așa că Gurney nu-și făcea griji că uneori ideea că „iubirea e tot ce contează" suna ca o lozincă sentimentală, ca titlul unui cântec country.

Asta nu însemna că lăsase complet garda jos. În Sonya Reynolds era un soi de electricitate pe care doar un nerod ar fi considerat-o inofensivă.

Când fata cu părul roz o pofti pe eleganta și frumoasa Sonya în sală, electricitatea începu să radieze ca bâzâitul unei centrale electrice.

— David, iubire, arăți… exact la fel! strigă ea, lunecând spre el ca-ntr-un vals, întinzându-i un obraz, să i-l sărute. Dar normal! Cum altfel să arăți? Ești ca o stâncă! Atâta *stabilitate*!

Pronunță ultimul cuvânt cu o plăcere exotică, ca și cum era cuvântul italian perfect pentru a descrie ceva ce engleza nu reușea să exprime.

Sonya purta blugi foarte strâmți, de firmă, și o bluză din mătase, pe sub o jachetă de in atât de lejeră că pesemne nu costase mai puțin de o mie de dolari. Nu purta nici bijuterii, nici machiaj care să distragă atenția de la tenul ei măsliniu, perfect.

— La ce te uiți?

Vocea îi suna jucăuș. Ochii îi sclipeau.

— La tine. Arăți… minunat.

— Ar trebui să fiu supărată pe tine, știi asta?

— Pentru că n-am mai făcut fotografii?

— Bineînțeles că de asta. Erau niște fotografii superbe. Care îmi plăceau la nebunie. Și clienților la fel. Fotografii pe care le puteam vinde pentru tine și pe care *chiar* le-am vândut. Dar mă suni pe nepusă masă și-mi zici că n-ai de gând să mai continui. Din motive personale. Nu poți să mai faci fotografii și nu poți vorbi despre asta. Și cu asta basta. Nu crezi că ar trebui să fiu supărată?

Nu părea deloc supărată, așa că Gurney nu răspunse, ci doar o privi, uimit cu câtă energie orbitoare rostea fiecare cuvânt. Asta i-a atras prima dată atenția la cursul ei de artă. Asta și ochii mari, verzi.

— Dar te iert. Pentru c-o să faci iar fotografii. Nu da din cap. Crede-mă, când o să-ţi explic care-i treaba, n-o să mai dai deloc din cap.

Sonya se opri şi privi pentru prima dată în jur.

— Mi-e sete. Hai să bem ceva.

Când reapăru fata cu părul roz, Sonya comandă o votcă cu suc de grapefruit. În ciuda raţionamentului logic, Gurney comandă acelaşi lucru.

— Deci, domnule Poliţist Pensionat, zise ea după ce li se aduseră băuturile şi sorbi din pahar, înainte să-ţi spun cum ţi se va schimba viaţa, vreau să-mi spui cum o duci acum.

— Viaţa mea?

— Ai o viaţă, nu?

Gurney avea senzaţia ciudată că femeia ştia deja totul despre viaţa lui, cu tot cu revelaţiile, îndoielile şi conflictele din ea. Dar n-ar fi *putut* şti exact. Nici când colaboraseră, nu-i vorbise despre asemenea lucruri.

— O duc bine.

— Ah, dar o spui de parcă nu e adevărat, de parcă e ceva ce se presupune c-ar trebui să spui.

— Aşa sună?

Sonya sorbi încă o dată din pahar.

— Nu vrei să-mi spui adevărul?

— Care crezi tu că e adevărul?

Femeia îşi înclină capul un pic într-o parte, îi studie chipul şi ridică din umeri.

— Nu e treaba mea, nu? zise Sonya, îndreptându-şi privirea spre heleşteu.

Gurney bău jumătate de pahar din două înghiţituri.

— Presupun că viaţa mea e ca a oricui altcuiva – puţin de ici, puţin de colo.

— Când o spui tu, combinaţia „puţin de ici, puţin de colo” sună destul de macabru.

Gurney râse, dar nu vesel, şi pentru un timp rămaseră amândoi tăcuţi. El vorbi primul.

— Mi-am dat seama că nu iubesc natura la fel de mult pe cât speram.

— Dar soţia ta o iubeşte?

Dădu aprobator din cap.

— Nu că nu-mi place aici, pe munte şi toate astea, dar…

Sonya îl privi şiret.

— Dar te fâstâceşti când încerci să explici.

— Cum? Ah! înţeleg. Sunt atât de evidente problemele mele?

— Nemulţumirea este mereu evidentă, nu? Care e problema? Nu-ţi place cuvântul ăla?

— Nemulţumire? De fapt, ce ştiu să fac şi felul în care-mi funcţionează mintea nu mă ajută prea mult aici sus. Adică… eu analizez situaţii, studiez aspectele unei probleme, mă concentrez pe discrepanţe, rezolv puzzleuri. Nimic din toate astea…

Vocea lui Gurney se stinse.

— Şi bineînţeles, soţia ta crede c-ar trebui să admiri margaretele, nu să le analizezi. Ar trebui să spui „Uite ce frumoase sunt!", nu „Cum au înflorit aici sus?" Am dreptate?

— Cam aşa ceva.

— Deci, zise ea, schimbând subiectul pe un ton brusc entuziasmat. Trebuie neapărat să întâlneşti pe cineva. Şi asta cât de curând posibil.

— De ce?

— Vrea să te facă bogat şi faimos.

Gurney făcu o grimasă.

— Ştiu, ştiu, nu eşti foarte interesat de avere, iar de faimă cu atât mai puţin. Sunt sigură că ai nişte obiecţii teoretice foarte bune. Dar să presupunem că ţi-aş da nişte detalii foarte specifice.

Sonya trase cu ochiul în sală. Cei doi oameni mai în vârstă se ridicau încet, de parcă să plece de la masă era un proiect pe care trebuiau să-l abordeze cu mare grijă. Ceilalţi doi, cei cu ochii în ecranele telefoanelor îşi continuau activitatea, tastând rapid cu vârfurile degetelor mari. Lui Gurney i se năzări în minte ideea învechită că probabil îşi dădeau mesaje unul altuia. Sonya şopti aproape dramatic.

— Să zicem că ţi-aş spune că omul meu vrea să cumpere unul dintre portretele tale pe o sută de mii de dolari. Ce-ai spune de una ca asta?

— Aş zice că e dus cu pluta.

— Crezi?

— Cum altfel?

— La o licitaţie de anul trecut, din oraş, scaunul lui Yves Saint-Laurent s-a vândut pentru douăzeci şi opt de milioane de dolari. Un pic nebunesc. Dar o sută de mii de dolari pentru portretele tale minunate cu criminali în serie? Nu cred că e deloc de necrezut. Minunat, da. Nebunesc, nu. De fapt, din câte ştiu despre acest bărbat şi despre modul în care lucrează, preţul printurilor tale nu va face decât să crească.

— Îl cunoşti?

— Abia l-am întâlnit pentru prima dată faţă-n-faţă. Dar ştiu câte ceva *despre* el. E un om retras, excentric care nu iese în lume decât foarte rar, cutremură lumea artistică, cumpărând câte ceva, apoi dispare din nou. Are un nume olandez, dar nimeni nu ştie unde trăieşte. În Elveţia? În America de Sud? Pare un tip misterios, foarte secretos, dar cu mai mulţi bani decât

Dumnezeu. Când Jykynstyl se arată interesat de un artist, atunci impactul lui financiar e uriaş. *Uriaş*.

Tinerica drăguţă, cu păr roz, adăugase o eşarfă galben chartreuse ţinutei ei eclectice şi acum strângea farfuriile de desert şi ceştile de cafea de pe masa liberă, vizavi de Gurney. Sonya îi atrase atenţia.

— Dragă, îmi mai aduci un pahar de votcă cu grapefruit? Şi cred că prietenul meu vrea şi el unul.

Capitolul 27

Multe pe cap

Gurney nu ştia ce să înţeleagă. În drumul spre casă din acea după-amiază, descoperi că-i era foarte greu să se concentreze la ceva anume.

Nu ştia nimic despre „lumea artistică", dar bănuia că e populată de oameni la fel de diferiţi de poliţişti pe cât erau papagalii de rotweilleri. Perioada scurtă în care încercase marea cu degetul cu un an în urmă, prin intermediul portretelor lui de criminali, nu-l expusese la nimic altceva din lumea ce se întindea dincolo de scena galeriilor din oraşul universitar – care nu era tocmai locul de joacă al colecţionarilor miliardari. Nu era locul în care scaunul unui designer de haine s-ar fi vândut pentru douăzeci şi opt de milioane de dolari sau în care o celebritate misterioasă, purtând bizarul nume de Jay Jykynstyl ar fi oferit o sută de mii de dolari pe fotografia editată pe computer a unui criminal în serie.

Pe lângă afacerea mai degrabă fantasmagorică pe care i-o propusese ispititoarea Sonya, femeia nu păruse nicicând mai disponibilă ca acum. Ba chiar insinuase că închiriase o cameră la Galloping Duck – care era şi han – în cazul în care bea prea mult la prânz ca să mai poată să conducă. Gurney avusese nevoie de un soi de integritate pe care nu fusese sigur c-o avea ca să poată refuza invitaţia deloc subtilă. Dar poate că *integritate* era un cuvânt prea mare. Adevărul simplu era că el n-o minţise niciodată pe Madeleine şi nu-i surâdea deloc ideea de a începe tocmai acum.

Gurney se întrebă mai apoi dacă refuzase în mod cinstit invitaţia Sonyei sau dacă nu cumva amânase pur şi simplu un răspuns afirmativ. Fusese de acord să-l întâlnească pe înstăritul şi excentricul domn Jykynstyl la cină, sâmbătă viitoare, în Manhattan şi să afle detaliile complete ale ofertei lui – care, dacă se dovedea legitimă, ar fi fost greu de refuzat. Sonya avea să fie

intermediarul vânzării, dacă urma să aibă loc așa ceva. Așadar, nu o excludea complet din viața lui. Ba din contră.

Întreaga situație îl măcina pe Gurney cu un soi de energie neplăcută. Încercă să se concentreze la cazul Perry, admițând ironia faptului că încerca să se calmeze scotocind prin acea dezgustătoare cutie cu viermi.

Mintea lui tulburată ajunse în cele din urmă la colaps și fu la un pas de moarte după ce adormi la volan. Salvarea veni datorită gropilor în asfaltul de pe marginea șoselei, care-l zdruncinară suficient cât să-l trezească. După câțiva kilometri, opri la o benzinărie și-și cumpără un pahar de cafea proastă, pe care încercă s-o îndulcească adăugând lapte și zahăr în exces. Gustul tot îl făcu să se strâmbe.

Întorcându-se la mașină, scoase lista cu nume și numere de telefon pe care le strânsese din dosarul cazului și-l sună mai întâi pe Scott Ashton, și apoi pe Withrow Perry. În ambele cazuri îi răspunse căsuța vocală. Pe Ashton îl rugă să-i telefoneze înapoi pentru a discuta o nouă direcție de investigație. Lui Perry îi lăsă un mesaj în care îi cerea să se întâlnească la o dată aleasă de neurochirurgul ocupat, și la final, Gurney adăugă ceva care știa că-l va neliniști pe doctor: „Aduceți-mi aminte să vă întreb despre pușca Weatherby".

Imediat ce întrerupse conexiunea, telefonul lui Gurney începu să sune.

— Dave, sunt Val. Vreau să mergi la o întâlnire.

— Ce întâlnire?

Femeia îl lămuri că îl sunase pe Sheridan Kline, procurorul districtului, și-i spusese tot ce o informase Gurney.

— Cum ar fi ce?

— Cum ar fi faptul că toată chestiunea s-ar putea să aibă implicații mult mai adânci decât presupun polițiștii, că are *rădăcini*, că poate are de-a face cu un soi de răzbunare bolnavă, că pe Hector Flores probabil nici nu-l cheamă așa și că, dacă sunt în căutarea vreunui imigrant mexican ilegal – ceea ce și fac –, atunci caută degeaba. I-am spus că-și pierd timpul și că sunt o gașcă de tâmpiți.

— Așa i-ai numit? *Tâmpiți*?

— N-au fost în stare să afle în patru luni ce ai reușit tu să deduci în două zile. Așa că da, le-am zis că sunt tâmpiți. Și-așa și sunt.

— Te pricepi să agiți cuibul de viespi.

— Dacă de asta e nevoie…

— Ce-a zis Kline?

— Kline? Kline e un politician. Soțul meu – de fapt, mai corect ar fi „banii soțului meu" – înseamnă ceva în cercurile politice din New York. Așa că procurorul Kline s-a arătat interesat de orice alte abordări alternative

asupra cazului. Se pare, de asemenea, că te cunoaşte destul de bine. M-a întrebat cum de eşti implicat. I-am spus că eşti *consultant*. E un cuvânt idiot, dar l-a mulţumit.

— Ai pomenit ceva despre o întâlnire.

— La biroul lui, mâine, la ora trei după-amiază. Tu, el şi cineva de la poliţia statală – n-a zis cine. O să te duci, da?

— Da.

Coborî din maşină ca să arunce paharul de cafea într-un coş de gunoi aflat lângă pompele de benzină. Un tractor vechi, portocaliu, marca Farmall, pufăia, trecând pe şosea şi trăgând după el o remorcă plină cu fân până la refuz. În aer se amestecară mirosurile de fân, de bălegar şi de benzină diesel. Când se întoarse în maşină, telefonul lui suna iar.

Era Ashton.

— Ce nouă direcţie de investigaţie? întrebă el citând mesajul lui Gurney.

— Am nevoie de nişte nume de la dumneavoastră: ale colegelor lui Jillian, de când a venit prima oară la Mapleshade. Mai vreau să ştiu numele consilierilor ei, ale terapeuţilor, ale celor care luau legătura cu ea regulat. M-ar ajuta să am la dispoziţie o listă cu posibili duşmani – oricine ar fi vrut să vă facă rău, lui Jillian sau dumneavoastră.

— Mi-e teamă că vă îndreptaţi spre un punct mort. Nu vă pot pune la dispoziţie niciunul dintre lucrurile pe care mi le cereţi.

— Nici măcar o listă cu numele colegelor de clasă? Numele celor din personal, care poate au discutat cu ea?

— Poate că nu v-am explicat suficient de bine politica privind discreţia absolută care se practică la Mapleshade. Nu păstrăm decât documentele de bază cerute de stat şi nu mai mult decât e stipulat în regulament. Nu suntem obligaţi legal, de exemplu, să reţinem numele şi adresele foştilor angajaţi dincolo de perioadele de timp necesare plătirii taxelor şi, deci, nici nu o facem. Nu avem documente privind „diagnostice" şi „tratamente" pentru că, oficial, noi nu oferim niciuna, nici alta. Politica noastră e să nu dezvăluim nimic nimănui şi mai degrabă vom permite statului să închidă Mapleshade decât să încălcăm regula asta. Elevele noastre şi familiile lor ne acordă o încredere de care puţine alte instituţii se mai bucură şi considerăm că încrederea asta absolută nu poate fi trădată.

— A fost un discurs elocvent, zise Gurney.

— Un discurs pe care l-am ţinut şi altă dată, admise Ashton, şi pe care probabil că-l voi mai repeta.

— Aşadar, chiar dacă o listă cu elevele pe care le cunoştea Jillian sau cu membrii personalului cărora e posibil să li se fi destăinuit ne-ar ajuta să prindem criminalul, tot n-ar conta pentru dumneavoastră?

— Da, dacă doriţi neapărat să priviţi lucrurile astfel.

— Să presupunem că listele alea v-ar salva viaţa. S-ar schimba cu ceva situaţia?

— Cu absolut nimic.

— Nu vă pune pe gânduri incidentul cu ceaşca de ceai?

— Nici pe departe la fel de mult ca o lovitură aplicată şcolii. Ei bine, dacă astea sunt toate întrebările…

— Cum rămâne cu duşmanii din afara şcolii?

— Probabil că sunt câţiva, de-ai lui Jillian, dar nu cunosc niciun nume.

— Dar de-ai dumneavoastră?

— Probabil nişte competitori academici, invidioşi pe cariera mea, câţiva pacienţi cu egoul rănit, nerozi – una peste alta, poate destul de mulţi.

— Îmi puteţi da câteva nume?

— Mi-e teamă că nu. Trebuie să merg la următoarea întâlnire.

— Aveţi o grămadă de întâlniri.

— La revedere, domnule detectiv.

Telefonul lui Gurney nu mai sună până ce nu ajunse în localitatea Dillweed. Opri în faţa magazinului Abelard, cu gândul să bea o cafea bună, ca să alunge gustul celei oribile.

Numele celei care sună îl făcu să zâmbească.

— Domnule detectiv Gurney, sunt Agatha Smart, asistenta domnului doctor Perry. Aţi solicitat o întâlnire şi câteva informaţii despre arma de vânătoare a domnului Perry. Aşa e?

— Da. Mă întrebam cât de curând aş putea să…

Femeia îl întrerupse.

— Vă puteţi adresa întrebările în scris. Doctorul va decide dacă e necesară o întrevedere.

— Nu sunt sigur dacă m-am exprimat prea limpede în mesaj, dar solicitarea mea are legătură cu investigaţia despre uciderea fiicei sale vitrege.

— Ştim asta, domnule detectiv. Cum spuneam, vă puteţi adresa întrebările în scris. Aţi dori adresa?

— Nu e nevoie, zise Gurney forţându-se să-şi reprime nervozitatea. Totul se rezumă la o întrebare foarte simplă. Poate indica cu exactitate unde se afla arma dumnealui în data de şaptesprezece mai, la orele după amiezii?

— Cum am spus şi mai înainte…

— Transmiteţi-i întrebarea, doamnă Smart. Mulţumesc.

Capitolul 28

O altă perspectivă

Mai să n-o vadă.

Pe când se apropia de punctul în care drumul îngust de ţară intra pe proprietatea lui şi se pierdea în poteca acoperită de iarbă care înainta în susul pajiştii, spre casă, un uliu cu coada roşie se înălţă din vârful unui arbore înalt de tsuga din stânga lui şi zbură peste drum şi heleşteu. În timp ce privea la pasărea care se tot înălţa până dispăru dincolo de vârfurile copacilor, o văzu pe Madeleine care şedea pe o bancă şubredă, pe malul heleşteului, pe jumătate ascunsă de un mănunchi de papură. Parcă maşina lângă şopronul vechi, vopsit în roşu, coborî şi îi făcu femeii cu mâna.

Madeleine răspunse zâmbind uşor – sau aşa părea. N-avea cum să ştie sigur de la distanţa aceea. Gurney voia să-i vorbească, simţea nevoia să-i vorbească. Pe când înainta spre bancă pe poteca şerpuitoare ce înconjura malul lacului acoperit de iarbă, simţi liniştea locului.

— E-n regulă dacă stau un pic cu tine?

Madeleine dădu uşor din cap, ca şi cum un răspuns mai elaborat putea distruge liniştea.

Gurney se aşeză şi privi suprafaţa calmă a heleşteului, văzând în ea reflexia întoarsă a arţarilor de pe partea cealaltă. Câteva frunze se şi pregăteau de straiul sobru al toamnei. O privi pe Madeleine şi fu cuprins de sentimentul ciudat că pacea care părea s-o învăluie în acel moment nu era produsul mediului în care se afla, ci, ca-ntr-un scenariu fantastic, mediul înconjurător absorbea liniştea de undeva dintr-un rezervor ascuns în adâncurile sufletului ei. Gurney mai trăise şi altă dată senzaţia asta, dar partea minţii lui care nega orice urmă de sentimentalism izgonise ideea de fiecare dată.

— Am nevoie de ajutorul tău, se auzi el spunând, ca să lămuresc nişte lucruri.

Când văzu că Madeleine nu-i răspunde, continuă.

— Am avut o zi ameţitoare. Mai mult decât ameţitoare.

Madeleine îi aruncă una dintre privirile-i caracteristice care fie comunicau foarte mult – în acest caz, faptul că o zi ameţitoare ca a lui nu era decât rezultatul firesc al implicării în investigaţia cazului Perry –, fie îi puneau la dispoziţie o tablă goală pe care mintea lui tulbure putea să scrie acel mesaj.

În orice caz, Gurney continuă să vorbească.

— Nu cred să mai fi fost vreodată atât de copleşit. Ai găsit biletul pe care ţi l-am lăsat de dimineaţă?

— Despre întâlnirea cu prietena ta din Ithaca?

— Nu aş numi-o prietenă.

— „Sfătuitoarea" ta?

Se abţinu să conteste denumirea şi să-şi apere nevinovăţia.

— Galeria Reynolds a fost abordată de un colecţionar de artă bogat, care este interesat de portretele pe care le făceam anul trecut.

Madeleine ridică sarcastic din sprânceană, văzând că înlocuise numele persoanei cu locul ei de muncă.

Gurney continuă, lansând vestea bombă cu calm.

— O să-mi ofere o sută de mii de dolari pentru fiecare prinţ unicat.

— E ridicol!

— Sonya insistă că tipul e serios.

— Din ce spital de boli nervoase a scăpat?

De cealaltă parte a stufului se auzi un pleoscăit puternic. Madeleine zâmbi.

— A fost una mare.

— Vorbeşti despre o broască?

— Scuze?

Gurney închise ochii, mult mai enervat decât ar fi recunoscut de dezinteresul aparent al lui Madeleine faţă de câştigul neaşteptat.

— Din câte cunosc eu lumea artistică, aş zice că universul ăla în sine e un mare spital de nebuni, dar unii pacienţi au o grămadă de bani. S-ar zice că tipul ăsta e unul dintre ei.

— Ce vrea pentru cei o sută de mii de dolari?

— Un prinţ unicat. Ar trebui să refac toate printurile de anul trecut, să le măresc cumva, să-l modific pe fiecare în parte, astfel încât să pară diferite faţă de orice altceva vândut vreodată de galerie.

— Omul ăsta vorbeşte serios?

— Aşa mi s-a zis. Mi s-a mai spus şi că s-ar putea să vrea mai multe lucrări. Sonya crede că există posibilitatea unui câştig cu şase zerouri.

Gurney se întoarse să vadă reacţia lui Madeleine.

— Un câştig cu şase zerouri? Vrei să zici că undeva la un milion de dolari?

— Da.

— Vai, Doamne! Chiar că e ceva!

O fixă cu privirea.

— Tu încerci dinadins să nu ai nicio reacţie?

— Ce fel de reacţie ar trebui să am?

— Să fii mai curioasă? Să fii fericită? Să vii cu nişte idei despre ce am putea face cu tot bănetul ăla?

Madeleine se încruntă îngândurată, apoi zâmbi larg.

— Am putea petrece o lună în Toscana.

— Asta ai face tu cu un milion de dolari?

— Care milion de dolari?

— Şase zerouri, ştii?

— Am auzit partea asta. Ce nu pricep eu e cum va deveni realitate.

— Sonya zicea că poate deveni realitate chiar acum. Sâmbătă iau cina în oraş cu Jay Jykynstyl, colecţionarul.

— În oraş?

— O spui de parcă mă întâlnesc cu el într-un canal.

— Ce „colecţionează" el?

— Habar n-am. Se pare că nişte lucruri pentru care e dispus să cheltuiască o mulţime de bani.

— Şi ţi se pare credibil că vrea să te plătească cu o sută de mii de dolari pentru portretele retuşate ale unor nenorociţi? Ştii măcar cine e omul ăsta?

— O să aflu sâmbătă.

— Tu te auzi?

Gurney nu era deloc mulţumit de tonul şi ritmul lui emoţional – atât cât putea să le perceapă dar nu era pregătit s-o recunoască.

— Ce vrei să zici?

— Tu eşti bun la despicat firul în patru. Nu se pricepe nimeni mai bine ca tine.

— Nu înţeleg.

— Nu? Poţi să faci totul fărâme, ai „ochiul format pentru discrepanţe", după cum ai zis tu odată. Ei bine, mi se pare că situaţia de faţă trebuie analizată ceva mai bine. Cum se face că n-o întorci pe toate părţile?

— Poate că doar aştept să aflu mai multe, să-mi dau seama cât e de reală, să înţeleg mai bine cine e Jykynstyl ăsta.

— Bine gândit.

Madeleine vorbi atât de cumpătat, încât el ştiu imediat că femeia intenţionase să spună exact opusul.

— Şi apropo, ce fel de nume e ăsta?

— Jykynstyl? Îmi sună olandez.

Madeleine zâmbi.

— Mie-mi sună a numele unui monstru din basme.

Capitolul 29

Printre cei dispăruți

În timp ce Madeleine pregătea paste și creveți pentru cină, Gurney era la subsol, răscolind un teanc vechi de ediții de duminică ale publicației *Times*, păstrate pentru un proiect de grădinărit. (Una dintre prietenele lui Madeleine îi spusese de un răsad, pentru care ziarele erau folosite să creeze straturi de îngrășământ.) Gurney căuta pagina în care își amintea că văzuse reclama cu fotografia provocatoare a lui Jillian. Ceea ce-l interesa de fapt erau numele companiei și numele celui care făcuse poza. Era pe punctul să renunțe și să-l sune pe Ashton ca să-i ceară informațiile, când găsi cea mai recentă apariție a reclamei – care, își dădu el seama, coincidea în mod macabru cu ziua crimei.

În loc să noteze informațiile, „Karnala Fashion fotografie de Alessandro", Gurney decise să ia revista cu el, în bucătărie. O lăsă deschisă pe masa pe care Madeleine așeza farfuriile pentru cină. În afară de copyright, pe pagină nu mai era decât o singură propoziție, scrisă cu un font mic și elegant: „Garderobe la comandă, începând de la o sută de mii de dolari".

Madeleine se încruntă văzând revista.

— Ce e aia?

— O reclamă la haine scumpe. Ridicol de scumpe. Mai e, de asemenea, și o fotografie a victimei.

— Vie… Doar nu te referi la…?

— Jillian Perry.

— Mireasa?

— Mireasa.

Madeleine se uită mai bine la reclamă.

— Ambele fotografii sunt ale ei, explică Gurney.

Madeleine clătină repede din cap, dând de înțeles că se gândise deja la asta.

— Asta făcea ea pentru bani?

— Nu știu încă dacă era un loc de muncă stabil sau a fost ceva ocazional. Am fost prea uimit ca să mai întreb, când am văzut prima oară fotografia pe peretele lui Scott Ashton.

— Are chestia *asta* pe perete? E văduv, și asta e poza pe care el…

Madeleine scutură din cap, iar glasul îi pieri.

— Vorbeşte despre ea la fel cum vorbeşte şi maică-sa – de parcă era un fel de geniu nemaipomenit, o maniacă bolnavă şi perversă. Chestia e că tot cazul e cam la fel. Toţi cei implicaţi sunt fie genii, fie nebuni… fie mitomani sau… mai ştiu eu ce. Hristoase, vecinul lui Ashton, a cărui nevastă se presupune că a fugit cu ucigaşul, se joacă cu un trenuleţ Lionel asamblat sub un brad de Crăciun, în pivniţă. Nu cred că m-am simţit vreodată atât de pierdut. La fel e şi urma – dâra de miros pe care echipa canină a urmărit-o până la arma crimei, în pădure, dar care s-a oprit acolo; ceea ce sugerează că ucigaşul s-a întors în căsuţă şi s-a ascuns înăuntru, doar că nu există niciun loc în care să te poţi ascunde. Pentru o clipă am impresia că ştiu ce se petrece, dar în clipa următoare îmi dau seama că n-am nicio dovadă care să-mi susţină raţionamentul. Avem o grămadă de scenarii interesante, dar când le iei la bani mărunţi, niciunul nu are un substrat solid.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că trebuie să găsim dovezi palpabile, declaraţii ale unor martori credibili. Până acum, niciuna dintre poveşti nu e susţinută de fapte verificabile. E prea uşor să te laşi dus de val într-o poveste bună. Poţi să te implici atât de mult într-un anumit aspect al cazului, încât nu mai observi că de fapt nu faci decât să-ţi proiectezi propriile dorinţe asupra lui. Hai să mâncăm. Poate că mâncarea o să mă ajute să gândesc mai bine.

Madeleine puse un bol mare de creveţi şi paste pappardelle cu sos de tomate şi usturoi în mijlocul mesei, alături de alte boluri mai mici cu fâşii de brânză asiago şi busuioc tocat. Începură să mănânce.

După câteva guri de mâncare, Madeleine începu să se joace cu un crevete.

— Aşchia nu sare departe de trunchi.

— Hmm?

— Mama şi fiica par să aibă multe în comun.

— Sunt amândouă un pic instabile?

— Ai putea spune şi aşa.

Urmă o altă pauză. Madeleine lovea uşor crevetele cu dinţii furculiţei.

— Eşti sigur că nu există niciun cotlon unde s-ar fi putut ascunde?

— Să se ascundă?

— În vilă.

— De ce întrebi?

— Am văzut mai demult un film foarte înfricoşător – despre un proprietar care avea nişe secrete între pereţii apartamentului, şi de acolo îşi privea chiriaşii prin nişte găuri minuscule, ca de ac.

Telefonul fix începu să sune.

— Căsuţa e destul de mică. Nu are decât trei încăperi, zise Gurney în timp ce se ridică să răspundă la telefon.

Madeleine ridică din umeri.

— Era doar o idee. Mie încă îmi dă fiori.

Telefonul se afla pe biroul lui Gurney. Ajunse acolo şi ridică receptorul la al patrulea ţârâit.

— Gurney la telefon.

— Domnule detectiv Gurney?

Vocea femeii era tânără şi precaută.

— Exact. Cu cine vorbesc?

Gurney putea auzi persoana de la celălalt capăt respirând agitat.

— Mai eşti acolo?

— Da, eu… n-ar fi trebuit să sun, dar… am vrut să vorbesc cu dumneavoastră.

— Cine e la telefon?

Îi răspunse după o altă ezitare.

— Savannah Liston.

— Cu ce te pot ajuta?

— Ştiţi cine sunt?

— Ar trebui să ştiu?

— M-am gândit că poate mi-a menţionat numele.

— Cine să-l fi menţionat?

— Doctorul Ashton. Sunt una dintre asistentele lui.

— Înţeleg.

— De asta sun. Adică, de asta poate că n-ar trebui să sun, dar… E adevărat că sunteţi detectiv particular?

— Savannah, trebuie să-mi spui de ce m-ai sunat.

— Ştiu. Dar nu veţi spune nimănui, nu? Mi-aş pierde slujba.

— Dacă n-ai de gând să faci rău cuiva, nu văd niciun motiv legal pentru care ar trebui să divulg conversaţia noastră.

Gurney folosise acelaşi răspuns de sute de ori de-a lungul carierei şi era complet lipsit de sens, dar pe ea păru s-o mulţumească.

— Bine. Ar trebui să vă spun pur şi simplu. L-am auzit din întâmplare pe doctorul Ashton vorbind cu dumneavoastră la telefon mai devreme. Părea că voiaţi să ştiţi numele unora dintre fetele din clasa lui Jillian, cu care obişnuia să-şi petreacă timpul, dar n-a putut să vi le spună.

— Ceva de genul ăsta.

— De ce vreţi să ştiţi cum le cheamă?

— Îmi pare rău, Savannah, dar n-am voie să discut detaliile astea. Aş vrea, totuşi, să aflu mai multe despre motivul pentru care m-ai sunat.

— Vă pot da două nume.

— Ale prietenelor lui Jillian?

— Da. Le cunosc pentru că, din când în când, obişnuiam să petrecem timp împreună, când eram şi eu elevă aici. Cam de asta vă sun. Se întâmplă ceva ciudat.

Vocea începu să-i tremure, de parcă era pe cale să izbucnească în plâns.

— La ce lucru ciudat te referi, Savannah?

— Cele două prietene ale lui Jillian au dispărut după ce au absolvit.

— Cum adică au „dispărut”?

— Au fugit de acasă, pe timpul verii. Familiile lor nu le-au văzut, nimeni nu ştie unde sunt. Şi mai e ceva oribil.

Respiraţia femeii era acum atât de neregulată că părea mai degrabă un suspin tăcut.

— Ce e oribil?

— Amândouă ziceau că vor să se combine cu Hector Flores.

Capitolul 30

Modelele lui Alessandro

Până se încheie discuţia cu Savannah Liston, Gurney îi pusese deja câteva întrebări şi obţinuse câteva răspunsuri utile, numele celor două fete şi o rugăminte disperată: să nu-i spună doctorului Ashton despre conversaţie.

Avea vreun motiv să-i fie teamă de doctor? Nu, normal că nu, Ashton era un sfânt, dar Savannah se simţea prost să acţioneze în secret şi nu voia ca bărbatul să considere că n-avea încredere deplină în judecata lui.

Dar se încredea Savannah pe deplin în judecata lui? Bineînţeles – doar că poate o îngrijora puţin că pe doctor nu îl îngrijora dispariţia fetelor.

Aşadar, îi spusese lui Ashton despre „dispariţii”? Da, bineînţeles, însă doctorul îi explicase că absolventele de la Mapleshade rupeau uneori legăturile cu cei de acolo din motive explicabile şi nu era ceva neobişnuit ca o familie să nu mai păstreze legătura cu o fiică adultă care avea nevoie de spaţiu personal.

De unde îl cunoşteau fetele dispărute pe Hector? Doctorul Ashton îl aducea uneori la Mapleshade ca să se ocupe de răsadurile de flori. Hector arăta foarte bine şi unele fete erau atrase de el.

S-a simţit Jillian mai apropiată, când era elevă, de vreun membru al personalului? Da, de doctorul Kale, care se ocupa de multe lucruri – doctorul Simon Kale –, dar el se retrăsese la Cooperstown. Savannah găsise numărul de telefon al lui Gurney pe internet şi probabil că Dave putea face rost în

același fel de numărul doctorului Kale. Doctorul Simon era un bătrân arțăgos. Dar era posibil să știe câteva ceva despre Jillian.

De ce îi spunea lui Gurney toate astea? Pentru că el era detectiv și, uneori, Savannah stătea trează noaptea și-și punea tot felul de întrebări înfricoșătoare în legătură cu fetele dispărute. Când venea dimineața, își dădea seama că doctorul Ashton avea probabil dreptate, că multe eleve proveneau din familii instabile – ca a ei – și că era firesc ca fetele să fi vrut să scape de ele. Să fugă și să nu lase nicio adresă. Poate că-și schimbau și numele. Însă noaptea… în mintea fetei se iveau și alte posibile explicații. Posibilități care o țineau trează mult timp.

Ah, și apropo, fetele dispărute mai aveau ceva în comun, pe lângă fascinația pentru Hector, care se ocupa de răsadurile de flori, fără cămașă.

Ce aveau în comun?

După ce absolviseră, amândouă fuseseră angajate ca să pozeze, la fel ca Jillian, „în reclamele alea sexy, de modă".

Când Gurney se întoarse în bucătărie, la masa unde mâncau când sunase telefonul, Madeleine stătea acolo, privind la revista *Times* deschisă pe masă. Când se apropie de ea și privi la imaginea rapace și narcisistă, Dave simți cum i se face părul măciucă.

Madeleine îl privi curioasă, iar el luă gestul ei ca pe o invitație de a-i povesti despre conversația telefonică.

Recunoscător pentru interesul arătat, reluă conversația în cele mai mici detalii.

Curiozitatea femeii se preschimbă în îngrijorare.

— Trebuie să afle cineva de ce nu se poate lua legătura cu fetele alea.

— Sunt de acord.

— N-ar trebui anunțate departamentele locale de poliție?

— Nu e atât de simplu. Fetele despre care vorbește Savannah erau în clasa lui Jillian, probabil de aceeași vârstă cu ea, așa că acum au probabil vreo nouăsprezece ani – sunt adulte. Dacă rudele sau alte persoane care țineau legătura cu ele nu au raportat oficial dispariția lor, atunci poliția nu poate face mare lucru. Cu toate astea…

Gurney își scoase mobilul din buzunar și-l sună pe Scott Ashton.

Telefonul sună de patru ori și urma să intre căsuța vocală când Ashton răspunse. Probabil că-i salvase numărul în agendă, pentru că știa cine-l sunase.

— Bună seara, domnule detectiv Gurney.

— Domnule Ashton, regret că vă deranjez, însă a intervenit ceva.

— Ați făcut vreun progres?

— Nu știu cum să-l numesc, dar e ceva important. Am înțeles politica celor de la Mapleshade, însă ne confruntăm cu o situație care necesită o excepție – accesul la toate dosarele de înscriere.

— Am crezut că am vorbit limpede. O politică ce poate accepta excepții nu mai este deloc o politică. La Mapleshade, confidențialitatea înseamnă *totul*. Nu există excepții. Niciuna.

Gurney simți cum îi crește nivelul de adrenalină.

— Vreți să știți care e problema?

— Spuneți-mi.

— Să presupunem că avem motive să credem că Jillian n-a fost singura victimă.

— Despre ce vorbiți?

— Avem motive să credem că Jillian a fost una dintre victimele alese din rândul absolventelor de la Mapleshade, ținte ale lui Hector Flores.

— Nu înțeleg…

— Avem informații neoficiale conform cărora niște absolvente, care se împrieteniseră cu Hector Flores, sunt de negăsit. În aceste împrejurări, ar trebui să aflăm câte dintre colegele de școală ale lui Jillian mai pot fi localizate acum și câte nu.

— Doamne, vă dați seama ce spuneți? De unde provin aceste informații neoficiale?

— Sursa nu interesează.

— Ba normal că interesează. E o chestiune de credibilitate.

— S-ar putea să fie și o chestiune ce privește salvarea unor vieți. Gândiți-vă la asta.

— Așa voi face.

— V-aș sugera să vă gândiți chiar acum.

— Nu mă impresionează tonul dumneavoastră, domnule detectiv.

— Credeți că tonul meu e problema? Gândiți-vă la următorul lucru în schimb: unele dintre absolventele dumneavoastră pot fi în pericol de moarte din cauza prețioasei politici privind confidențialitatea. Gândiți-vă cum veți explica asta poliției, presei, părinților. Și după ce ați chibzuit bine, contactați-mă. Am și alte telefoane de dat.

Gurney închise și inspiră adânc.

Madeleine studie chipul lui Dave, zâmbi în colțul gurii și zise:

— Mda, e și-asta o modalitate de abordare a problemei.

— Știi tu altele?

— De fapt, mi se pare destul de bună abordarea ta. Să reîncălzesc mâncarea?

— Sigur.

Dave trase adânc aer în piept, de parcă urma să elimine adrenalina.

— Savannah mi-a dat numele şi numerele de telefon ale familiilor fetelor – sau mai bine zis ale femeilor – despre care pretinde c-au dispărut. Crezi că ar trebui să sun acum?

— E treaba ta?

Madeleine luă farfuriile cu paste şi le duse la cuptorul cu microunde.

— Ai dreptate, fu el de acord, aşezându-se la masă.

Ceva din atitudinea lui Ashton îl deranjase profund pe Gurney şi-l împingea să acţioneze impulsiv. Dar acum că făcea eforturi să privească situaţia cu calm, ajunse la concluzia că problema absolventelor „dispărute" era treaba poliţiei. Erau proceduri oficiale care trebuiau demarate în cazul „persoanelor dispărute" şi pentru înregistrarea în bazele de date statale şi naţionale a informaţiilor despre înfăţişare şi ultimul contact stabilit. Mai important de atât era faptul că s-ar fi putut transforma într-o chestiune care necesita implicarea mai multor forţe oficiale. Dacă se dovedea că e vorba de dispariţia mai multor persoane, alături de suspiciunea de răpire sau chiar mai rău, atunci un singur investigator nu reprezenta soluţia ideală. Întâlnirea de a doua zi, cu procurorul districtului şi reprezentantul BIC îi oferea ocazia perfectă să discute despre informaţiile oferite de Savannah şi despre transmiterea lor mai departe.

Între timp, însă, ar fi fost interesant ca Gurney să aibă o discuţie cu Alessandro.

Îşi luă laptopul din birou şi-l aşeză pe locul unde fusese farfuria.

O simplă căutare pe site-ul *White Pages* cu locuitorii oraşului New York scoase la iveală vreo doisprezece indivizi cu acelaşi nume de familie. Bineînţeles, „Alessandro" părea mai degrabă un prenume sau un pseudonim inventat pentru a denota o anumită imagine. Chiar şi aşa, nu exista nicio afacere care să pomenească numele de Alessandro în vreuna dintre categoriile legate de reclama din *Times*: fotografie, publicitate, vânzări, grafică, design, modă.

Părea ciudat că un fotograf pentru reclame era atât de greu de găsit – cu excepţia cazului în care era atât de cunoscut încât oamenii importanţi ştiau deja cum să-l contacteze, iar faptul că era invizibil publicului larg făcea parte din farmecul său, ca un club de noapte exclusiv, fără firmă.

Gurney se gândi că dacă Ashton achiziţionase fotografia lui Jillian direct de la Alessandro, atunci doctorul i-ar fi putut da numărul de telefon al artistului, însă nu era tocmai momentul potrivit să i-l ceară. La fel cum era posibil ca Val Perry să fi ştiut câte ceva şi chiar să ştie numele întreg al lui Alessandro. În orice caz, ziua următoare avea să fie un moment mai potrivit să facă cercetări despre asta. Cel mai important era să ia în calcul mai multe

posibilităţi. Faptul că două foste eleve de la Mapleshade, pe care asistenta lui Ashton nu era în stare să le contacteze, pozaseră pentru acelaşi fotograf ca şi Jillian putea fi o simplă coincidenţă, chiar dacă ambele puseseră ochii pe Hector Flores. Gurney închise laptopul şi-l aşează pe podea, lângă scaun.

Madeleine se întoarse la masă cu farfuriile. Creveţii şi pastele erau din nou aburinde. Femeia se aşeză în faţa lui Dave.

Gurney ridică furculiţa şi o puse din nou jos. Întoarse capul şi privi prin uşile de sticlă, dar se lăsase înserarea, aşa că în loc să vadă grădina şi curtea interioară, văzu doar reflexia lor, aşezaţi la masă. Privirea îi fu atrasă de ridurile sobre de pe propriul chip şi de linia severă a gurii, care îi aduceau aminte de tatăl lui.

Portretul din geam îi aduse aminte de o serie de momente fără legătură între ele, imagini de altă dată.

Madeleine îl privea.

— La ce te gândeşti?

— La nimic. Nu ştiu. Cred că la tata.

— Ce e cu el?

Gurney clipi şi se uită la femeie.

— Ţi-am zis vreodată povestea cu iepurele?

— Nu cred.

Gurney îşi drese glasul.

— Când eram mic – pe la vreo cinci, şase, şapte ani – îl rugam mereu pe tata să-mi povestească despre copilăria lui. Ştiam că crescuse în Irlanda şi aveam oarecum idee cum arată ţara, dintr-un calendar adus de un vecin care mersese acolo în vacanţă – toată verde, stâncoasă şi un pic sălbatică. Pentru mine, era un loc ciudat şi minunat – cred că mi se părea minunat pentru că nu semăna deloc cu Bronx, unde locuiam.

Dezgustul lui Gurney pentru cartierul în care-şi petrecuse copilăria sau poate chiar pentru copilăria lui i se întipări pe faţă.

— Tata nu vorbea cine ştie ce, sau cel puţin nu vorbea cu mine sau cu mama, şi era aproape imposibil să-l fac să-mi spună ceva despre locul în care crescuse. Însă, în cele din urmă, într-o zi mi-a spus o poveste, probabil ca să nu-l mai bat la cap. Mi-a zis că în spatele casei tatălui său era un câmp – aşa îi zicea el, casa *tatălui* său, ciudată exprimare ţinând cont că şi el locuia acolo – un câmp mare, acoperit cu iarbă, care era separat de un zid scund din piatră de râu de un câmp şi mai mare, pe unde curgea un izvor, iar în depărtare se vedeau dealurile. Era o casă bej, cu un acoperiş negru, din paie. Împrejur erau raţe albe şi margarete. În fiecare noapte, stăteam în pat şi-mi imaginam – raţele, margaretele, câmpul, dealul – şi-mi doream să fi fost acolo, hotărât că într-o bună zi *voi ajunge* în Irlanda.

Expresia de pe chipul lui Gurney era un amestec de amărăciune şi melancolie.

— Care a fost povestea?

— Hmm?

— Ai zis că ţi-a spus o poveste.

— Mi-a povestit că el şi prietenul lui, Liam, vânau iepuri. Aveau praştii, aşa că în zori, când pe iarbă era încă rouă, ieşeau pe câmpul din spatele casei şi vânau iepuri. Iepurii îşi făceau nişte poteci înguste prin iarba înaltă, iar el şi Liam urmăreau acele poteci. Uneori, se terminau în câte un rug, iar alteori continuau pe sub zidul de piatră. Mi-a descris mărimea vizuinilor pe care le săpau iepurii şi cum el şi Liam puneau capcana pe potecile lor sau în vizuini, sau în dreptul găurilor săpate pe sub zid.

— Ţi-a spus dacă au prins vreodată vreunul?

— Mi-a zis că, dacă prindeau vreun iepure, îi dădeau drumul.

— Şi praştiile?

— De cele mai multe ori ratau.

Gurney rămase tăcut.

— Asta-i povestea?

— Da. Chestia e că lucrurile pe care mi le-am imaginat au devenit atât de reale şi m-am gândit aşa de mult la ele, mi-am petrecut atât de mult timp imaginându-mă pe mine însumi acolo, urmând potecile înguste prin iarbă, încât acele imagini au devenit, într-un mod ciudat, cele mai vii amintiri din copilărie.

Madeleine se încruntă un pic.

— Cu toţii facem asta, nu? Eu am amintiri vii despre lucruri pe care nu le-am văzut niciodată – amintiri ale unor scene descrise de altcineva. Îmi amintesc ce mi-am imaginat.

Gurney dădu din cap.

— Dar nu ţi-am zis ceva. Ani – zeci de ani – mai târziu, când aveam vreo treizeci de ani şi tata avea şaizeci şi ceva, s-a întâmplat să-i pomenesc de poveste la telefon. I-am zis: „Mai ţii minte povestea pe care mi-ai spus-o despre tine şi Liam şi despre cum mergeaţi pe câmp, în zori, cu praştiile?” Tata nu părea să ştie despre ce vorbesc. Aşa că am adăugat şi alte detalii: zidul, rugii, izvorul, coasta dealului, potecile iepurilor. „Ah, aia”, mi-a zis el. „Ţi-am îndrugat verzi şi uscate. Nu s-a întâmplat nimic din toate alea”. Şi mi-a spus-o pe un ton care sugera că eram un prostănac c-am putut să-l cred.

Vocea lui Gurney tremura, dar abia dacă sesizai. Tuşi tare ca şi cum ar fi vrut să înlăture cauza acelui tremur.

— A inventat totul?

— Da. Fiecare amănunt. Şi cel mai urât e că asta e tot ce mi-a spus vreodată despre copilăria lui.

Capitolul 31

Câinii Scottie

Gurney se sprijini de spătarul scaunului, studiindu-şi mâinile. Erau mai ridate şi mai bătrâne decât şi-ar fi imaginat. Erau mâinile tatălui său.

Madeleine părea îngândurată în timp ce strângea masa. Când vasele şi oalele fură toate stivuite în chiuvetă şi le acoperi cu apă caldă şi cu detergent, femeia opri robinetul şi vorbi foarte degajat.

— Deci presupun c-a avut o copilărie destul de nefericită.

Gurney îşi ridică privirea spre ea.

— Aşa cred.

— Îţi dai seama că în cei doisprezece ani de căsnicie, cât l-am mai prins în viaţă, eu nu l-am întâlnit decât de trei ori?

— Aşa suntem noi.

— Te referi la tine şi la tatăl tău?

Gurney dădu din cap distrat, amintindu-şi ceva.

— Apartamentul în care am crescut, în Bronx, avea patru camere – o bucătărie mică, o sufragerie mică şi două dormitoare mici. Locuiam acolo patru oameni – mama, tata, bunica şi cu mine. Şi ştii ce? Aproape întotdeauna în fiecare cameră se afla doar o singură persoană, cu excepţia momentelor când mama şi bunica se uitau împreună la televizor în sufragerie. Chiar şi atunci, tata stătea în bucătărie, iar eu în unul dintre dormitoare.

Gurney râse, apoi se opri, simţind un nod în gât la auzul propriului râs batjocoritor care părea un ecou al tatălui său.

— Mai ţii minte magneţii ăia de jucărie în formă de câini Scottie? Dacă-i aliniai într-o parte, se atrăgeau unul pe altul, dacă îi puneai invers, se respingeau. Aşa era familia noastră, patru câini Scottie aliniaţi astfel încât să fugă unul de altul în cele patru colţuri ale apartamentului. Cât mai departe posibil unul de celălalt.

Madeleine nu spuse nimic, doar dădu iar drumul apei şi îşi văzu de spălatul vaselor, clătindu-le şi aşezându-le pe scurgătorul de lângă chiuvetă. Când termină, stinse becul ce atârna deasupra chiuvetei şi se duse în celălalt colţ al camerei lungi. Se aşeză într-un fotoliu de lângă şemineu, aprinse

lampa de lângă el şi-şi trase trusa de croşetat – lucra la un fes roşu, din lână – dintr-o geantă de pe podea. Din când în când îşi arunca privirea spre Gurney, însă rămânea tăcută.

Două ore mai târziu, Madeleine merse la culcare.

Între timp, Gurney adusese dosarul cazului Perry din birou, acolo unde-l lăsase de când îl strânsese de pe masă când soţii Meeker veniseră la cină. Citise rezumatele interogatoriilor de pe teren, ca şi transcrierile celor ţinute şi înregistrate la sediul BIC. I se părea că avea în faţă o mulţime de materiale care nu ofereau deloc o imagine coerentă.

Unele informaţii nu aveau absolut niciun sens, cum ar incidentul „Dezbrăcat în Pavilion", povestit de cinci dintre locuitorii din Tambury. Spuneau că Flores fusese zărit cu o lună înainte de crimă stând într-un picior, cu ochii închişi, cu palmele unite ca pentru rugăciune într-un fel de poziţie yoga, gol-puşcă, în mijlocul pavilionului de pe peluza lui Ashton. În fiecare rezumat, poliţistul care pusese întrebările notase că individul care descria incidentul nu fusese martor la întâmplare, ci o prezenta ca pe „un lucru bine ştiut". Fiecare dintre ei raportase că auzise de incident de la o altă persoană. Unii îşi aminteau cine le pomenise incidentul, alţii nu. Dar nimeni nu-şi mai aducea aminte când anume auzise despre asta. Un alt incident raportat în majoritatea interogatoriilor era legat de un conflict dintre Ashton şi Flores, petrecut într-o după-amiază de vară, pe strada principală a satului, dar şi în acel caz, niciunul dintre cei interogaţi, inclusiv cele două persoane care descriseseră scena în detaliu, nu fusese de faţă.

Anecdote erau din plin, însă martorii lipseau cu desăvârşire.

Aproape toţi cei care fuseseră interogaţi priveau crima din perspectiva câtorva paradigme: Monstrul Frankenstein, Răzbunarea unui Amant Părăsit, Soiul Rău Mexican, Instabilitatea Homosexuală, Otrăvirea Americii prin Violenţa Promovată de Media.

Nimeni nu sugerase vreo legătură cu clienţii-agresori de la Mapleshade sau posibilitatea unei răzbunări legate de trecutul lui Jillian – adică piste pe care Gurney credea că va descoperi în cele din urmă cheia misterului.

Mapleshade şi trecutul lui Jillian: direcţii principale care-i aduseseră mai multe întrebări decât fapte concrete. Poate că terapeutul pensionat pe care-l menţionase Savannah avea să-l ajute cu ambele dileme. Simon Kale era un nume uşor de reţinut. Simon Legree[3]. Simon spune[4]. *Simon Kale din Oraşul cu Butoaie s-a-mbătat şi poartă un halat de baie*. Iisuse! Surescitarea lui Gurney era din cauza extenuării.

[3] Personaj din romanul *Cabana unchiului Tom*. (n.t.).
[4] În original: *Simon Says*. Joc pentru copii. (n.t.).

Merse la chiuvetă şi-şi stropi faţa cu apă rece. Cafeaua i se păru o idee bună, apoi i se păru o idee proastă. Se întoarse la masă, deschise din nou laptopul şi găsi numărul de telefon şi adresa lui Kale în mai puţin de un minut de căutare pe internet. Problema era că Dave fusese absorbit de rapoartele interogatoriilor mai mult decât crezuse, iar ceasul trecuse cu două minute de unsprezece noaptea. Să sune, să nu sune? Acum sau mâine dimineaţă? Murea de nerăbdare să discute cu bărbatul, să urmeze o pistă reală, un drum care avea să-l ducă la o părticică din adevăr. Dacă Kale era deja în pat, atunci apelul ar fi trecut drept un eveniment nedorit. Pe de altă parte, ora târzie şi disconfortul creat puteau sublinia urgenţa problemei. Decise să-i telefoneze.

După trei-patru ţârâituri, o voce androgină răspunse:

— Da?

— Cu Simon Kale, vă rog.

— Cine e la telefon?

Vocea, chiar dacă nu indica neapărat un gen, părea, totuşi, masculină şi suna agitată şi iritată.

— David Gurney.

— Aveţi să-i transmiteţi vreun mesaj doctorului Kale?

— Cu cine vorbesc?

— Cu persoana care a răspuns la telefon. E destul de târziu. Îmi puteţi spune, vă rog, de ce…

Pe fundal se auzi o altă voce, apoi urmă o pauză şi sunetul receptorului care era trecut altcuiva.

Un glas pedant şi autoritar anunţă:

— Sunt doctorul Kale. Cu cine vorbesc?

— Sunt David Gurney, domnule Kale. Îmi pare rău că vă deranjez atât de târziu, dar este o problemă urgentă. Lucrez în calitate de consultant la cazul uciderii lui Jillian Perry şi încerc să-mi formez o părere despre Mapleshade. Mi s-a spus că sunteţi o persoană care mi-ar putea fi de ajutor.

Nu primi niciun răspuns.

— Domnule Kale?

— *Consultant*? Ce înseamnă asta?

— Am fost angajat de familia Perry ca să ofer o variantă alternativă investigaţiei.

— Chiar aşa?

— Speram să-mi puteţi lămuri câteva lucruri despre clientela de la Mapleshade şi despre filosofia generală a locului.

— Aş fi zis că Scott Ashton reprezintă sursa perfectă pentru astfel de informaţii.

Comentariul bărbatului fusese acid, dar apoi îşi îmblânzi tonul, adăugând pe o voce ceva mai degajată:

— Eu nu mai fac parte din personalul de la Mapleshade.

Gurney încercă să profite de ceea ce părea a fi un conflict între cei doi bărbaţi.

— Mă gândeam că poziţia dumneavoastră ar putea conferi ceva mai multă obiectivitate decât declaraţia cuiva încă implicat în activitatea şcolii.

— Nu e un subiect pe care să-l discut la telefon.

— Pot înţelege asta. Problema e că locuiesc în Walnut Crossing, dar aş fi bucuros să vin în Cooperstown dacă mi-aţi putea acorda o jumătate de oră din timpul dumneavoastră.

— Înţeleg. Din păcate, poimâine plec pentru o lună în vacanţă.

După cum vorbise, scuza părea mai degrabă o piedică reală decât o metodă de a-l trimite la plimbare. Gurney avea sentimentul că doctorul nu era doar intrigat, ci chiar avea ceva interesant de spus.

— Mi-ar fi de mare ajutor dacă ne-am putea vedea înainte. Se întâmplă să am o întâlnire cu procurorul districtual mâine după-amiază. Dacă mi-aţi acorda puţin timp, poate aş reuşi să fac un ocol în drumul meu.

— Vă întâlniţi cu Sheridan Kline?

— Da, şi ar fi foarte util să cunosc părerea dumneavoastră înainte de asta.

— Păi… presupun… Şi totuşi, ar trebui să aflu mai multe despre dumneavoastră înainte să putem discuta. Aş vrea să ştiu ce anume vă recomandă.

Gurney menţionă pentru început câteva dintre punctele forte ale CV-ului său şi numele unui comisar-adjunct cu care Kale putea lua legătura la NYPD. Pe jumătate stânjenit, îi spuse şi de existenţa numărului vechi de cinci ani a revistei *New York* în care îi erau glorificate contribuţiile la prinderea a doi criminali în serie. Articolul îl făcuse pe Gurney să treacă drept un soi de combinaţie între Sherlock Holmes şi Dirty Harry, chestie pe care o considera jenantă. Însă, ce-i drept, articolul îi era şi de folos.

Kale fu de acord să-l întâlnească pe Gurney la ora unu fără un sfert, vineri, a doua zi.

•

Când Gurney încercă să-şi pună ordine în gânduri cu privire la întâlnire, să facă o listă mentală a subiectelor pe care voia să le atingă, descoperi pentru a suta oară că surescitarea şi oboseala reprezentau o bază instabilă pentru orice fel de organizare. Decise că cel mai eficient mod de a-şi petrece timpul era să doarmă. Dar nici nu apucă să se dezbrace şi să se bage în pat, lângă Madeleine, că mobilul sună pe bufetul din bucătărie, acolo unde-l lăsase din greşeală.

Vocea de la celălalt capăt era a unui bărbat născut şi crescut într-un club exclusivist din Connecticut.

— Sunt doctorul Withrow Perry. M-aţi căutat. Vă pot acorda exact trei minute.

Lui Gurney îi trebui un moment ca să se concentreze.

— Vă mulţumesc că m-aţi sunat înapoi. Investighez crima…

Perry îl întrerupse brusc.

— Ştiu ce faceţi şi cine sunteţi. Ce vreţi?

— Am câteva întrebări care m-ar putea ajuta să…

— Daţi-i drumul, întrebaţi-mă.

Gurney se stăpâni să nu comenteze atitudinea bărbatului.

— Aveţi vreo idee de ce Hector Flores v-a ucis fiica?

— Nu, nu am. Şi ca să ştiţi, Jillian a fost fata nevestei mele, nu a mea.

— Ştiţi dacă cineva, în afară de Flores, i-ar fi vrut răul sau ar fi avut vreun motiv s-o ucidă?

— Nu.

— Nimeni?

— Nu, nimeni şi toată lumea, cred.

— Adică?

Perry râse – un râs aspru, neplăcut.

— Jillian era o târfuliţă mincinoasă şi manipulatoare. Mă îndoiesc că sunt primul care vă spune asta.

— Care e cel mai rău lucru pe care vi l-a făcut dumneavoastră?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce credeţi că a vrut doctorul Ashton să o ia de soţie?

— Întrebaţi-l pe el.

— Vă întreb pe dumneavoastră.

— Următoarea întrebare.

— A vorbit vreodată despre Flores?

— Nu cu mine, în orice caz. Noi nu aveam niciun fel de relaţie. Trebuie să clarific ceva, domnule detectiv. Vorbesc cu dumneavoastră doar pentru că soţia mea a decis să urmeze investigaţia asta neoficială şi mi-a cerut să vă sun. N-am cu ce să contribui şi, ca să fiu sincer, eu cred că tot acest demers e o pierdere de timp şi de bani.

— Ce credeţi despre doctorul Ashton?

— Să cred? Cum adică?

— Vă place? Îl admiraţi? Vă este milă de el? Îl urâţi?

— Niciuna dintre variante.

— Atunci?

Urmă o pauză şi un oftat.

— Nu mă interesează deloc persoana lui. Felul în care-şi trăieşte viaţa nu e treaba mea.

— Dar are ceva… ce?

— E o întrebare evidentă, pe care deja aţi formulat-o cumva.

— Care?

— De ce ar vrea un om de carieră ca el să se căsătorească cu o depravată ca Jillian?

— O uraţi aşa de mult?

— Domnule Gurney, n-am urât-o mai mult decât aş urî o cobră.

— Aţi ucide o cobră?

— E o întrebare copilărească.

— Faceţi-mi pe plac.

— Aş omorî o cobră care mi-ar ameninţa viaţa, aşa cum aţi face şi dumneavoastră.

— Aţi vrut vreodată s-o ucideţi pe Jillian?

Bărbatul râse nervos.

— Ăsta-i vreun fel de joc pentru copii?

— E doar o întrebare.

— Îmi irosiţi timpul.

— Mai aveţi o puşcă Weatherby de 6,35 mm?

— Ce mama dracului legătură au toate astea cu puşca?

— Ştiaţi că cineva a tras asupra lui Scott Ashton cu o armă identică, la o săptămână după uciderea lui Jillian?

— Cu o puşcă Weatherby de 6,35 mm? Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu sugeraţi… doar nu îndrăzniţi să insinuaţi că eu… cumva… Ce dracu' *insinuaţi*?

— Nu fac decât să pun o întrebare.

— O întrebare cu implicaţii jignitoare.

— Să presupun că arma se află în posesia dumneavoastră?

— Presupuneţi ce doriţi. Următoarea întrebare.

— Puteţi spune exact unde se afla arma în data de şaptesprezece mai?

— Următoarea întrebare.

— Jillian a adus vreodată prieteni acasă?

— Nu – mulţumesc lui Dumnezeu pentru micile favoruri. Mă tem că v-a expirat timpul, domnule Gurney.

— O ultimă chestiune. Se întâmplă să ştiţi numele sau adresa tatălui biologic al lui Jillian?

Pentru prima oară, Perry păru să ezite.

— Are un nume cu o sonoritate spaniolă.

În glasul lui se simţi o undă de repulsie.

— Soţia mea l-a menţionat la un moment dat. I-am spus că nu vreau să-l mai aud niciodată. Poate Cruz? Angel Cruz? Nu-i cunosc adresa. Poate că nici n-are una. Şi având în vederea speranţa de viaţă a dependentului tipic de metamfetamină aş zice că probabil e mort de câţiva ani.

Perry închise fără a mai adăuga niciun cuvânt.

•

Adormi foarte greu. Dacă Gurney ajungea să se gândească la ceva după miezul nopţii, nu-i era uşor să se oprească. Puteau trece ore întregi înainte să se desprindă de problemele de peste zi.

Stătea în pat de cel puţin patruzeci şi cinci de minute, fără ca tot acel caleidoscop de imagini şi întrebări legate de cazul Perry să-i dea pace, când observă că ritmul respiraţiei lui Madeleine se schimbase. Era convins că femeia dormea când venise el în pat, dar acum avea senzaţia că se trezise.

Dave voia să-i vorbească. De fapt, nu era atât de sigur. Şi nu era sigur nici despre ce i-ar fi putut vorbi. Apoi îşi dădu seama că voia sfatul lui Madeleine, îşi dorea ca ea să-i arate drumul cel bun prin mlaştina în care se afundase – o mlaştină cu prea multe poveşti îndoielnice. Voia sfatul ei, dar nu ştia cum să i-l ceară.

Madeleine îşi drese glasul încetişor.

— Şi ce-o să faci cu toţi banii ăia ai tăi? întrebă ea din senin, de parcă vorbiseră despre asta în timpul ultimei ore.

Nu era ceva neobişnuit ca Madeleine să abordeze un subiect în felul ăsta.

— Te referi la cei o sută de mii de dolari?

Nu-i răspunse, ceea ce însemna că pentru ea întrebarea era inutilă.

— Nu sunt banii *mei*, zise el. Sunt banii *noştri*. Chiar dacă nu există decât în teorie.

— Nu, sunt cu siguranţă banii *tăi*.

Îşi întoarse capul pe pernă spre ea, dar era o noapte fără lună şi în cameră era prea întuneric ca să distingă expresia de pe faţa ei.

— De ce spui asta?

— Pentru că e adevărat. E pasiunea ta, care acum se dovedeşte a fi foarte bănoasă. E legătura ta cu galeria, reprezentantul tău, agentul tău sau ce-o fi ea. Şi acum îţi vei întâlni noul tău fan sau colecţionar de artă, sau cum vrei să-i zici. Aşa că sunt banii tăi.

— Nu pricep de ce tot spui asta.

— Spun asta pentru că e adevărat.

— Nu, nu e. Ce e al *meu* e şi al *nostru*.

Madeleine râse trist.

— Nu înţelegi, nu?

— Ce să înţeleg?

Madeleine căscă, părând deodată foarte obosită.

— Proiectul ăsta artistic e al tău. Eu n-am făcut decât să mă plâng că-i dedici prea mult timp, că ai irosit atât de multe zile frumoase închis în birou, holbându-te la ecran şi la feţele unor criminali în serie.

— Asta n-are nimic de-a face cu felul în care privesc eu problema banilor.

— Ba are. Tu i-ai câştigat. Sunt ai tăi.

Femeia căscă iar.

— Mă bag din nou la somn.

Capitolul 32

Nebunie incurabilă

Gurney plecă la unsprezece şi jumătate a doua zi dimineaţă spre locul de întâlnire cu Simon Kale, acordându-şi un răgaz de o oră şi un pic pentru drumul spre Cooperstown. Pe drum, bău o cafea de jumătate de litru de la Abelard, reţeta casei, şi până să zărească lacul Otsego, se simţea deja suficient de treaz încât să observe vremea obişnuită a lunii septembrie, cerul albastru şi vântul care adia.

GPS-ul îl ghidă de-a lungul malului de vest al lacului, umbrit de copaci tsuga, spre o casă mică, albă, în stil colonial, construită pe o peninsulă privată de aproximativ două mii de metri pătraţi. Uşile deschise ale garajului lăsau la vedere o maşină sport, Miata, verde şi lucioasă, şi un Volvo negru. Parcat la marginea aleii, departe de garaj, se afla un Volkswagen Beetle roşu. Gurney opri în spatele Volkswagen-ului şi tocmai cobora din maşină, când un bărbat elegant, cu părul grizonant ieşi din garaj, cu două plase mari din pânză.

— Presupun că sunteţi detectivul Gurney.

— Domnule Kale?

— Exact.

Bărbatul schiţă un zâmbet şi-l conduse pe Gurney de-a lungul unei alei pietruite ce ducea de la garaj spre uşa laterală a casei. Uşa era deschisă. Înăuntru, locul părea foarte vechi, însă bine îngrijit. Tavanele joase, care păstrau căldura, şi grinzile sculptate de mână erau tipice secolului al XVIII-lea. Cei doi bărbaţi stăteau în centrul unei bucătării în care erau atât o vatră deschisă, cât şi o plită de gaz, din crom şi email din anii ’30. Dintr-o altă cameră se auzeau notele imposibil de nerecunoscut ale piesei „Amazing Grace”, cântate la flaut.

Kale lăsă plasele pe masă. Aveau logoul orchestrei Adirondack Symphony. Într-una se vedeau legume cu frunze şi baghete franţuzeşti, în cealaltă sticle de vin.

— Astea vor fi cina. Am fost trimis la vânătoare, zise el cu viclenie. Eu nu gătesc. Partenerul meu, Adrian, e şi bucătar, şi flautist.

— El e cel care…? începu Gurney, înclinându-şi capul în direcţia din care se auzea, slab, melodia.

— Nu, nu. Adrian e mult mai bun decât *atât*. Este elevul lui de la ora douăsprezece, tipul cu Beetle.

— Tipul cu…?

— Mă refer la maşina de afară, cea din faţa maşinii dumitale, drăgălăşenia aia roşie.

— Ah, făcu Gurney. Bineînţeles. Ceea ce înseamnă că Volvo-ul e al dumneavoastră, iar Miata a partenerului?

— Sunteţi sigur că nu e invers?

— N-aş zice.

— Interesant. Ce anume mă dă de gol?

— Aţi ieşit din garaj pe partea cu Volvo-ul.

Kale chicoti strident.

— Atunci nu sunteţi clarvăzător?

— Mă îndoiesc.

— Aţi dori o ceaşcă de ceai? Nu? Atunci, veniţi după mine în salon.

Salonul se dovedi a fi o încăpere mică, lângă bucătărie. Două fotolii cu imprimeu floral, două perne împodobite tot cu modele florale elaborate, o măsuţă de ceai, o bibliotecă şi o sobă pe lemne, din email roşu, decorau spaţiul. Kale făcu semn spre unul dintre fotolii, în timp ce el se aşeză în celălalt.

— Acum, detective, care e scopul vizitei dumneavoastră?

Gurney observă acum, pentru prima dată, că în contrast cu purtarea jovială, ochii doctorului erau gravi şi scrutători. Bărbatul ăsta nu era uşor de păcălit sau de flatat – deşi antipatia lui faţă de Ashton, aşa cum se dovedise la telefon, putea să fie de ajutor, dacă se profita de ea cum se cuvenea.

— Nu sunt sută la sută sigur care e scopul, zise Gurney ridicând din umeri. Poate c-am venit doar la pescuit.

Kale îi studie chipul.

— Nu exageraţi cu modestia.

Gurney fu surprins de remarca acidă, dar răspunse calm.

— Sincer, e mai mult ignoranţă decât modestie. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le cunosc despre acest caz – pe care nimeni nu le cunoaşte.

— Mai puţin tipul cel rău?

Kale se uită la ceas.

— Aveţi întrebări pentru mine?

— Aş vrea să ştiu dacă aţi fi dispus să-mi vorbiţi despre Mapleshade – cine merge acolo, cine lucrează acolo, despre ce e vorba, ce aţi făcut acolo, de ce aţi plecat.

— Mapleshade cel de dinainte sau de după sosirea lui Scott Ashton?

— Ambele, dar în mare parte despre perioada în care Jillian Perry a studiat acolo.

Kale îşi linse buzele meditativ şi păru să savureze întrebarea.

— Aş rezuma în felul următor: optsprezece din cei douăzeci de ani în care am predat la Mapleshade, locul ăla a reprezentat un mediu terapeutic eficient în vederea ameliorării unui spectru larg de probleme comportamentale şi emoţionale nu foarte grave până la moderate. Scott Ashton a apărut în peisaj în urmă cu cinci ani, cu surle şi trâmbiţe – psihiatru-vedetă, teoretician avangardist – numai bun să propulseze şcoala pe primul loc în domeniu. Însă de îndată ce s-a făcut comod, Scott a început să orienteze activitatea şcolii pe adolescenţi din ce în ce mai problematici – bolnavi sexuali violenţi, agresori manipulatori ai altor copii, tinere cu o sexualitate hiperactivă şi poveşti complicate ce implicau incestul, atât ca victime, cât şi ca agresori. Scott Ashton ne-a transformat şcoala, cu tot cu îndelungata ei istorie de succese privind copiii cu probleme, într-un muzeu dezolant al dependenţilor de sex şi al sociopaţilor.

Gurney se gândi că vorbele lui Kale sunau ca un discurs construit cu grijă, cizelat prin repetare, şi totuşi emoţia părea suficient de reală. Tonul jucăuş şi afectarea doctorului fuseseră înlocuite, cel puţin temporar, de o furie implacabilă şi justificată.

Apoi, în tăcerea care urmă diatribei, din camera alăturată se auzi melodia tulburătoare a piesei „Danny Boy” cântată la flaut.

Îl învălui pe Gurney încet, paralizant, ca deschiderea unui mormânt. Se gândi că va fi nevoit să se scuze, să găsească un pretext ca să abandoneze interogatoriul, să plece. Trecuseră cincisprezece ani şi încă nu putea suporta cântecul. Dar flautul se opri. Gurney rămase aşezat, respirând cu greu, ca un soldat în stare de şoc, aşteptând reînceperea artileriei din depărtare.

— E ceva în neregulă?

Kale îl privea curios.

Primul impuls al lui Gurney fu să mintă, să-şi ascundă rana. Apoi se întrebă de ce ar face asta. Adevărul era adevăr. Asta era situaţia.

— Am avut un fiu cu acest nume.

Kale părea nedumerit.

— Ce nume?

— Danny.

— Nu înţeleg.

— Flautul… nu… nu contează. E o amintire veche. Îmi pare rău pentru întrerupere. Descriaţi tranziţia clientelei.

Kale se încruntă.

— *Tranziţia* – un termen atât de blând pentru o schimbare atât de mare.

— Dar şcoala continuă să aibă succes?

Zâmbetul lui Kale luci ca strălucirea orbitoare a gheţii.

— Se scot bani din găzduirea progeniturilor demente ale părinţilor vinovaţi. Cu cât sunt mai terifianţi, cu atât părinţii plătesc mai mult ca să scape de ei.

— Indiferent dacă se fac bine sau nu?

Râsul lui Kale era la fel de rece ca şi zâmbetul.

— Permiteţi-mi să mă fac bine înţeles, detective, astfel încât să nu las nicio urmă de îndoială cu privire la ce discutăm. Dacă aţi descoperi că fiul dumneavoastră de doisprezece ani violează copii de cinci ani, aţi fi dispus să plătiţi oricât ca să dispară nebunul pentru câţiva ani.

— Ăştia sunt cei trimişi la Mapleshade?

— Exact.

— Precum Jillian Perry?

Pe chipul lui Kale trecu o serie de ticuri şi încruntături.

— Ajungem pe marginea unei prăpăstii juridice, dacă menţionăm numele unor anumiţi elevi într-un asemenea context. Nu cred că vă pot da un răspuns concret.

— Am deja descrieri de încredere ale comportamentului lui Jillian. O pomenesc doar pentru că sincronizarea ridică un semn de întrebare. N-a fost trimisă la Mapleshade înainte ca doctorul Ashton să schimbe clientela şcolii?

— E adevărat. Cu toate astea, fără a vă da niciun detaliu exact privind-o pe tânăra Perry, vă pot spune că Mapleshade obişnuia să accepte eleve cu o multitudine de probleme şi întotdeauna au fost câteva mai bolnave decât celelalte. Ceea ce a făcut Ashton a fost să orienteze politica de înscriere la Mapleshade doar asupra celor mai afectaţi. E suficient să-i dai uneia un gram de cocaină şi ar seduce un cal. Asta vă răspunde la întrebare?

Privirea lui Gurney rămase meditativă asupra sobei mici, roşii.

— Vă înţeleg reticenţa în legătură cu violarea obligaţiilor de confidenţialitate. Totuşi, lui Jillian Perry nu i se mai poate face niciun rău, şi găsirea criminalului s-ar putea să depindă de informaţiile despre legăturile ei din trecut. Dacă Jillian v-a mărturisit vreodată ceva legat de…

— Până-aici. Orice mi-ar fi fost mărturisit rămâne confidenţial.

— Miza este mare, doctore.

— Da, este. Integritatea este în joc. Nu voi dezvălui nimic din ce mi-a fost încredinţat cu promisiunea de a nu spune nimănui. E clar?

— Clar, din păcate, e.

— Dacă doriţi să ştiţi mai multe despre Mapleshade şi despre transformarea ei dintr-o şcoală într-o grădină zoologică, putem vorbi în termeni generali. Dar detaliile privind vieţile personale ale celor de acolo nu vor fi discutate. Trăim într-o lume instabilă, detective, în caz că n-aţi observat. În afară de principii, nu există nimic care să ne ghideze.

— Ce principiu v-a dictat plecarea de la Mapleshade?

— Mapleshade a devenit un cămin pentru tinerele psihopate din punct de vedere sexual. Majoritatea dintre ele n-au nevoie de terapişti, ci de exorcişti.

— Când aţi plecat, doctorul Ashton a angajat pe cineva care să vă înlocuiască?

— A angajat pe cineva în acelaşi post.

Reformularea lui Kale fusese acidă şi în privirea lui era ceva asemănător urii.

— Ce fel de persoană este?

— Numele lui e Lazarus. Asta spune tot.

— Cum aşa?

— Doctorul Lazarus e la fel de cald şi însufleţit ca un cadavru.

În vocea lui Kale se simţea ceva ca o finalitate amară, ceea ce îi dădu de înţeles lui Gurney că interogatoriul luase sfârşit.

Ca la un semn, flautul se auzi din nou, iar notele tânguitoare ale lui „Danny Boy" îl făcură să iasă cât mai repede din casă.

Capitolul 33

O simplă inversare

Legenda vie, visul fundamental, viziunea care schimbase totul era la fel de intensă acum pe cât fusese prima dată.

Era ca şi cum privea un film şi juca în film în acelaşi timp, apoi uita că e un film şi-l trăia, îl simţea – o experienţă mai concretă decât fusese vreodată aşa-zisa viaţă reală.

Era mereu la fel.

Ioan Botezătorul era desculţ şi dezbrăcat cu excepţia unei pânze maro ţesute înfăşurate în jurul şoldurilor, ce abia îi acoperea ruşinea. Pânza era

legată de o curea din piele tare, de care atârna un cuțit primitiv de vânătoare. Stătea lângă un pat nefăcut, într-un loc ce părea atât un dormitor, cât și celula unei temnițe. Nu părea să fie ținut în lanțuri, însă nu-și putea mișca nici mâinile, nici picioarele. Sentimentul era apăsător și se temea că dacă-și va pierde echilibrul și va cădea pe pat, se va sufoca.

Salomea apăru coborând treptele întunecate, din piatră, ale temniței. Înaintă spre el, învăluită în parfum și mătase aproape transparentă, rămase în fața lui, unduindu-se, dansând. Mișcându-se mai mult ca un șarpe decât ca o ființă omenească. Mătasea alunecă, dispăru, dezvăluind pielea catifelată, sânii surprinzător de plini pentru un trup așa de mlădios, fesele rotunde și împlinite, uluitor de perfecte, uluitor de mortale. Trupul se zvârcolea, așteptând plăcerea.

Arhetipul degradării.

Eva, sucubul.

Șarpe cu chip omenesc.

Esența răului.

Încarnarea desfrâului.

Zvârcolindu-se, dansând, ca un șarpe.

Dansă în jurul lui, frecându-se de el. Mâzgă de sudoare se forma pe sânii legănători, broboane de sudoare în jurul gurii. Când picioarele Salomeei se atingeau de ale lui, printre ei trecea un șoc electric, iar picioarele ei se depărtau, lăsându-și părul pubian să-i atingă coapsa. În pieptul lui creștea un țipăt de groază, teroarea îi alerga prin vine. Strigătul din inima lui se lupta să iasă.

La început, printre dinții lui încleștați se auzi un vaiet slab și căznit. Ochii ei ardeau, pântecele ei lipit de al lui, arzând. Țipătul lui crescu, izbucni, ca un urlet, ca un torent asurzitor, ca vaierul unui ciclon ce mătura lumea, eliberându-i brațele și picioarele din paralizie. Cuțitul lui de vânătoare se transformase în sabie, în iatagan binecuvântat. Cu toată puterea raiului și a pământului, balansează marele iatagan – îl balansează într-un arc perfect și frumos – și abia dacă simte cum lama trece prin gâtul ei plin de sudoare. Capul cade, cade liber. Căzând, dispare prin podeaua de piatră și trupul umed se usucă în praf cenușiu și dispare, suflat de un vânt care lui îi încălzește sufletul, îl umple de lumină și de pace, îl umple de cunoașterea adevăratei lui identități; își știe acum Misiunea și Metoda.

Se zice că Dumnezeu se descoperă unora puțin câte puțin, iar altora ca o strălucire ce luminează totul. Așa a fost și cu el.

Puterea și limpezimea strălucitoarei descoperiri îl paralizaseră prima dată, ca și de fiecare dată când își amintea, de fiecare dată când experimenta Marele Adevăr ce i se revelase în „vis".

Ca toate marile idei, era ameţitor de simplă: *Salomea nu poate primi de la Irod capul lui Ioan Botezătorul, dacă Ioan loveşte primul. Ioan Botezătorul – viu înăuntrul său. Ioan Botezătorul – ucigaşul diabolicei Eva. Ioan Botezătorul – pocalul botezului sângelui. Ioan Botezătorul – năpasta şerpilor scârnavi ai lumii. Tăietorul capului Salomeei, vipera.*

Era o revelaţie minunată. Care-i dădea un scop, pace şi alinare. Se simţea binecuvântat într-un fel unic. Atât de mulţi oameni ai lumii moderne habar n-aveau cine erau cu adevărat.

El ştia cine era. Ştia şi ce avea de făcut.

Capitolul 34

Ashton la ananghie

Telefonul lui Gurney sună în timp ce oprea în parcarea clădirii unde era biroul procurorului districtual. Fu surprins să audă vocea lui Scott Ashton şi încă mai surprins de tonul schimbat, nesigur şi informal.

— David, după telefonul tău de aseară… comentariile tale legate de persoanele ce nu pot fi găsite… ştiu ce am spus în legătură cu politica de confidenţialitate, dar… m-am gândit că poate aş putea să dau chiar eu nişte telefoane discrete. Astfel nu s-ar mai pune problema că am dezvăluit nume sau numere de telefon unei persoane străine.

— Aşa…?

— Păi, am dat nişte telefoane şi… adevărul e că… nu vreau să trag concluzii pripite, dar… e posibil ca la mijloc să fie ceva foarte ciudat.

Gurney parcă pe primul loc liber pe care-l găsi.

— Cum adică ciudat?

— În total am dat paisprezece telefoane. În patru dintre cazuri am avut numărul de telefon personal al elevei, în celelalte zece, am contactat unul dintre părinţi sau un tutore. Am reuşit să vorbesc cu o elevă. Am lăsat un mesaj vocal alteia. Pentru celelalte două, serviciul telefonic n-a fost disponibil. Dintre cele zece telefoane date familiilor, la două mi s-a răspuns şi am lăsat mesaje pentru celelalte opt, din care două m-au sunat înapoi. Aşa că, în final, am vorbit cu patru membri din familiile elevelor.

Gurney se întreba care era scopul numărătorii.

— În unul dintre cazuri n-a fost nicio problemă, în celelalte trei însă…

— Îmi pare rău să vă întrerup, dar ce vreţi să spuneţi cu „nicio problemă”?

— Adică ştiau unde se află fata lor, ziceau că este la facultate şi că vorbiseră cu ea chiar în acea zi. Problema apare în cazul celorlalte trei fete. Părinţii habar n-au unde sunt – ceea ce, în sine, nu este foarte important. De fapt, chiar le sugerez unora dintre absolventele noastre să rupă relaţiile cu familiile atunci când relaţiile lor sunt toxice. Uneori, reintegrarea în familie nu e un pas benefic. Sunt sigur că poţi înţelege de ce.

Gurney era cât pe ce să-i spună că aşa îi zisese şi Savannah, dar se opri la timp. Ashton continuă.

— Ciudat e ce mi-au spus părinţii că s-a-ntâmplat şi felul cum au plecat fetele de acasă.

— Cum?

— Primul părinte cu care am stat de vorbă a zis că fata a fost neobişnuit de liniştită şi că s-a purtat bine pentru vreo patru săptămâni după ce a sosit de la Mapleshade. Apoi, într-o seară, la cină, a cerut bani ca să cumpere o maşină nouă, mai exact o Miata decapotabilă, de douăzeci şi şapte de mii de dolari. Părinţii au refuzat, bineînţeles. Apoi fata i-a acuzat că nu le-ar păsa de ea, reamintindu-le agresiv de toate traumele copilăriei şi le-a dat un ultimatum absurd – ori banii, ori nu mai vorbea cu ei niciodată. Când au refuzat-o, fata şi-a făcut imediat bagajele, a chemat un taxi şi a plecat. După aceea, a mai sunat o singură dată să le spună că stă într-un apartament cu o prietenă, că avea nevoie de timp ca să-şi rezolve „problemele" şi că orice încercare pe care ar fi făcut-o s-o găsească sau să comunice cu ea ar fi reprezentat o încălcare intolerabilă a intimităţii ei. Şi asta e ultima dată când au mai vorbit cu ea.

— E clar că ştiţi mai multe despre fostele dumneavoastră eleve decât ştiu eu, dar la prima vedere, povestea nu mi se pare deloc incredibilă. Mi se pare exact stilul unui ţânc răsfăţat, instabil emoţional.

Când Gurney termină de vorbit se întrebă dacă nu cumva Ashton avea să obiecteze faţă de caracterizarea făcută elevelor de la Mapleshade.

— Exact aşa pare, replică de fapt doctorul. Un „ţânc răsfăţat" ce bate din picior, trânteşte uşa şi-şi pedepseşte părinţii, respingându-i. Nu neapărat şocant, nici măcar neobişnuit.

— Atunci nu înţeleg care e ideea. De ce sunteţi aşa neliniştit?

— Pentru că toate cele trei familii mi-au spus aceeaşi poveste.

— Aceeaşi?

— Aceeaşi, cu excepţia mărcii şi a preţului maşinii, în loc de o Miata de douăzeci şi şapte de mii de dolari, a doua fată a cerut un BMW de treizeci şi nouă de mii, iar a treia un Corvette de şaptezeci de mii de dolari.

— Iisuse!

— Înţelegi acum de ce sunt îngrijorat?

— Înţeleg că există un mister în ceea ce priveşte natura legăturii dintre cele trei poveşti. Aţi reuşit să ajungeţi la vreo concluzie în urma discuţiilor cu părinţii?

— Păi, nu poate fi vorba de o coincidenţă. Întâmplarea pare mai degrabă un soi de conspiraţie.

Gurney identifică două mari posibilităţi.

— Ori fetele au plănuit asta împreună, pentru a fugi de acasă – deşi mi-e neclar de ce trebuiau să acţioneze astfel –, ori fiecare a urmat instrucţiunile unei alte persoane fără să-şi dea neapărat seama că celelalte colege urmau aceleaşi instrucţiuni. Dar, din nou, *de ce*? este adevărata întrebare.

— Nu crezi că a fost doar un şiretlic nebunesc, ca să-i facă pe părinţi să le cumpere maşinile visurilor lor?

— Mă îndoiesc.

— Dacă a fost o poveste plănuită de ele sau au acţionat sub influenţa unei persoane misterioase – din motive încă necunoscute – atunci de ce fiecare fată a cerut o altă marcă de maşină?

Gurney găsi un posibil răspuns, dar avea nevoie de mai mult timp să se gândească.

— Cum aţi ales numele fetelor pe care aţi încercat să le contactaţi?

— Nu a fost nimic sistematic. Au fost în aceeaşi clasă cu Jillian.

— Deci au aproximativ aceeaşi vârstă? În jur de nouăsprezece sau douăzeci de ani?

— Aşa cred.

— Vă daţi seama că acum va trebui să predaţi poliţiei dosarele de înscriere la Mapleshade?

— Mi-e teamă că nu văd situaţia în felul ăsta – cel puţin, nu momentan. Tot ce ştiu acum e că trei fete, majore, au plecat de acasă în urma unor conflicte asemănătoare cu părinţii. Îţi dau dreptate că e ceva dubios la mijloc – de-aia ţi-am povestit toate astea –, dar până acum nu avem nicio dovadă a vreunei criminalităţi sau fapte rele.

— Sunt mai mult de trei.

— De unde ştii?

— Cum am explicat şi mai înainte, mi s-a spus…

Ashton interveni.

— Da, da, ştiu, o persoană anonimă ţi-a spus că n-a putut da de urma câtorva foste eleve, şi ele anonime. Dar asta nu înseamnă absolut nimic. Hai să nu încurcăm borcanele, să tragem nişte concluzii îngrozitoare şi să le folosim ca pretext pentru a distruge garanţia de confidenţialitate a şcolii.

— Doctore, tocmai ce m-aţi sunat. Păreaţi îngrijorat. Acum îmi spuneţi că nu există niciun motiv de îngrijorare. N-are prea mult sens.

Gurney îl putea auzi pe Ashton respirând un pic agitat. După cinci secunde lungi, bărbatul vorbi pe un ton ceva mai domol.

— Nu vreau să scap de sub control întreaga organizare a şcolii. Uite ce propun eu: o să dau în continuare telefoane. O să încerc să sun la fiecare număr disponibil al celor care au absolvit de curând. În felul ăsta vom afla dacă e o situaţie care se repetă, înainte să provocăm daune ireparabile şcolii. Crede-mă, nu încerc în mod expres să pun beţe în roate. Dacă vom găsi alte cazuri…

— Bine, doctore, sunaţi. Dar să ştiţi că am de gând să transmit mai departe la BIC ceea ce ştiu până acum.

— Fă ce ai de făcut. Dar fii conştient de cât de puţin *ştii* de fapt. Nu distruge o încredere câştigată în timp din cauza unei bănuieli.

— Vă înţeleg punctul de vedere. V-aţi exprimat foarte elocvent.

Elocvenţa atât de facilă a lui Ashton începea, de fapt, să-l calce pe Gurney pe nervi.

— Că tot vorbeam de încrederea în instituţie, de misiunea, de reputaţia ei – sau oricum aţi vrea s-o numiţi – înţeleg că aţi făcut chiar dumneavoastră nişte schimbări majore în sensul ăsta, în urmă cu câţiva ani – unii ar putea spune chiar riscante.

Ashton răspunse simplu:

— Într-adevăr. Spune-mi cum au fost descrise schimbările şi-ţi voi spune motivul lor.

— Voi parafraza: „Scott Ashton a întors cu susul în jos misiunea instituţiei, a transformat-o dintr-un loc în care se tratau cei care puteau fi trataţi într-un lăcaş pentru monştri incurabili”. Cred că asta surprinde esenţialul.

Ashton oftă uşor.

— Mi se pare că asta cred *anumite* persoane, mai ales în cazul în care cariera lor a avut de suferit de pe urma schimbării.

Gurney ignoră aluzia aparentă la Simon Kale.

— Cum vedeţi *dumneavoastră* situaţia?

— Ţara asta este plină de internate pentru nevrotici. Dar n-are centre unde problemele abuzului sexual şi ale obsesiilor sexuale distructive să poată fi abordate creativ şi eficient. Eu încerc să corectez acest dezechilibru.

— Şi sunteţi mulţumit de cum funcţionează?

Se auzi un oftat mai lung.

— Tratamentele aplicate anumitor boli mentale sunt de-a dreptul medievale. Când ştacheta e lăsată atât de jos, nu e aşa de greu să îmbunătăţeşti lucrurile. Când ai o oră sau două libere, putem discuta în amănunt. Acum aş vrea mai degrabă să continui cu telefoanele.

Gurney verifică ora pe bordul maşinii.

— Iar eu am o întâlnire la care am întârziat deja cinci minute. Daţi-mi de ştire despre tot ce aflaţi, cât se poate de repede. Ah, încă un lucru, doctore. Presupun că aveţi numărul de telefon şi adresa lui Alessandro şi pe cele de la Karnala Fashion?

— Cum?

Gurney nu spuse nimic.

— Vorbeşti despre reclamă? De ce aş avea numerele lor?

— Am presupus că aţi obţinut fotografia de pe perete fie de la fotograf, fie de la compania care a comandat-o.

— Nu. De fapt Jillian a făcut rost de ea. Mi-a dat-o drept cadou de nuntă. Chiar dimineaţa. În dimineaţa nunţii.

Capitolul 35

Al dracului de multe

Clădirea Birourilor Districtuale avea o istorie neobişnuită. Înainte de 1935 fusese cunoscută drept Azilul de Nebuni „Bumblebee" – numită după excentricul imigrant britanic, Sir George Bumblebee, care îi donase întregul domeniu în 1899 şi care, după spusele rudelor lui dezmoştenite, era la fel de ţicnit ca şi cei internaţi acolo. Povestea era o sursă nesfârşită pentru bârfele localnicilor glumeţi, care aveau obiceiul să comenteze afacerile agenţiilor guvernamentale ce fuseseră mutate acolo de când se înfiinţase districtul după Marea criză economică.

Clădirea întunecată, din cărămidă, se înălţa ca un prespapier apăsător ce ţinea la un loc partea de nord a pieţei oraşului. Curăţenia atât de necesară ca să elimine mizeria acumulată de-a lungul unui secol era amânată în fiecare an pentru anul viitor, victimă a permanentei crize bugetare. Pe la mijlocul anilor '60, interiorul fusese distrus şi refăcut. Neoanele fluorescente şi pereţii din ipsos luaseră locul globurilor crăpate şi al lambriurilor scorojite. Sistemul de securitate foarte elaborat din holul clădirii, pe care Gurney şi-l amintea în urma vizitelor lui acolo din perioada cazului Mellery, era tot la locul lui şi funcţiona la fel de enervant de lent. Însă odată ce treceai de bariera asta, planul dreptunghiular al clădirii era simplu şi, un minut mai târziu, Gurney deschidea uşile din sticlă mată pe care scria, cu litere negre, elegante PROCUROR DISTRICTUAL.

O recunoscu pe femeia în pulover din caşmir din spatele biroului de la recepţie: Ellen Rackoff, secretara extrem de atrăgătoare, deşi nu tocmai tânără a procurorului. Privirea femeii era fascinant de glacială şi de experimentată.

— Aţi întârziat, zise ea, cu o voce moale precum caşmirul puloverului.

Ţinând cont că nu-l întrebase cum se numeşte însemna că şi-l amintea de când lucrase la cazul Mellery.

— Veniţi cu mine.

Îl conduse înapoi prin uşile din sticlă şi pe un coridor până în dreptul unei uşi pe care atârna o plăcuţă din plastic: SALĂ DE CONFERINŢE.

— Baftă!

Gurney deschise uşa şi pentru o clipă se gândi că probabil fusese condus la întâlnirea greşită. În sală se aflau mai mulţi oameni, dar exact persoana pe care se aşteptase s-o vadă acolo, Sheridan Kline, nu se număra printre ei. Îşi dădu seama că, cel mai probabil, era totuşi unde trebuia să fie, când îl zări pe căpitanul Rodriguez, de la poliţia statală, care-l fulgera cu privirea din partea opusă a unei mese mari, rotunde, ce umplea jumătate din încăperea fără ferestre.

Rodriguez era scund, robust, cu un chip inexpresiv şi părul negru, des, atent frezat, în mod evident vopsit. Costumul lui albastru era imaculat, cămaşa era mai albă decât albul, iar cravata, roşie ca sângele. Ochelarii cu rame subţiri din oţel îi subliniau ochii negri şi plini de duşmănie. În stânga lui şedea Arlo Blatt, care îl privea pe Gurney cu ochii mici şi meschini. Bărbatul şters din dreapta lui Rodriguez nu părea să exprime vreo altă emoţie în afară de o îmbufnare care lui Gurney i se păru mai degrabă specifică decât contextuală. Bărbatul îl măsură pe Gurney din priviri, aşa cum fac poliţiştii în mod automat cu persoanele străine, se uită la ceas şi căscă. În faţa acestui trio, într-un scaun împins la vreun metru de masă, Jack Hardwick stătea cu ochii închişi şi braţele încrucişate pe piept, ca şi cum îl lua somnul dacă se afla în aceeaşi încăpere cu astfel de persoane.

— Bună, Dave.

Vocea era puternică, limpede, feminină şi cunoscută. Cea care vorbise era o femeie înaltă, cu părul castaniu-roşcat, ce stătea lângă o masă separată, aflată în celălalt colţ al camerei – o femeie ce semăna izbitor cu Sigourney Weaver în tinereţe.

— Rebecca! Nu ştiam că tu… că tu…

— Nici eu. M-a sunat Sheridan de dimineaţă şi m-a întrebat dacă am timp. Am reuşit să ajung, aşa că uite-mă aici. Vrei nişte cafea?

— Mulţumesc.

— Neagră?

— Sigur.

Gurney prefera cafeaua cu lapte şi cu zahăr, dar dintr-un motiv oarecare nu voia să-i spună femeii că nu ghicise.

Rebecca Holdenfield era un profiler binecunoscut. Gurney o cunoscuse când lucraseră amândoi la cazul Mellery şi ajunsese s-o respecte, în ciuda îndoielilor lui despre oamenii din tagma ei. Acum se întreba ce spunea prezenţa ei despre atitudinea procurorului cu privire la caz.

Chiar în acel moment, uşa se deschise şi procurorul districtual intră în sală. Ca de obicei, Sheridan Kline emana un fel de energie zglobie. Privirea lui iute, ca lanterna unui tâlhar, cuprinse întreaga încăpere în câteva secunde.

— Becca! Mulţumesc. Apreciez că ţi-ai făcut timp să vii aici. Dave! Detectivul Dave, omul care ne-a pus pe jar! Motivul pentru care ne-am adunat cu toţii aici. Şi Rod!

Îi zâmbi larg feţei acre a lui Rodriguez.

— Bine că ai reuşit să vii aşa din scurt. Mă bucur că ţi-ai adus oamenii cu tine.

Procurorul îşi aruncă într-o doară privirea spre cei doi bărbaţi care-l însoţeau pe căpitan de-o parte şi de alta. Voioşia lui Kline era în mod evident doar o prefăcătorie. Lui Kline îi plăcea să se dea în spectacol, se gândi Gurney, dar îi plăcea ca audienţa lui să fie formată din oameni care contau.

Holdenfield veni la masa cea mare aducând două ceşti de cafea neagră, îi oferi una lui Gurney şi se aşeză lângă el.

— Detectivul-şef Hardwick nu se ocupă, momentan, de acest caz, continuă Kline, fără a se adresa cuiva în mod special, dar a fost implicat la început şi m-am gândit că ne-ar fi util să dispunem de toate resursele relevante în aceeaşi cameră, în acelaşi timp.

Încă o minciună evidentă, se gândi Gurney. Ideea de „util" a lui Kline însemna să arunce laolaltă pisicile şi câinii ca să vadă ce se întâmplă. Procurorul era un fan îndârjit al procesului competiţional pentru a ajunge la adevăr şi pentru a motiva oamenii – cu cât competitorii erau mai furioşi, cu atât era mai bine. Atmosfera din sală era ostilă, iar Gurney o punea pe seama energiei radiante a lui Kline, care se apropia acum de uruitul unui transformator de înaltă tensiune.

— Rod, de ce nu faci un rezumat al abordării BIC de până acum a cazului, cât timp îmi torn nişte cafea. Ne-am adunat aici ca să ascultăm şi să învăţăm.

Lui Gurney i se păru că-l aude mormăind pe Hardwick, tolănit în scaunul lui din partea opusă Rebeccăi Holdenfield.

— O să fiu scurt, zise căpitanul. În cazul uciderii lui Jillian Perry, ştim ce s-a întâmplat, când s-a întâmplat şi cum s-a întâmplat. Ştim şi cine a săvârşit

fapta, şi ne-am mobilizat cu toţii să-l găsim pe individ şi să-l arestăm. În acest scop, am demarat cea mai amplă căutare din istoria biroului. E foarte mare, foarte anevoioasă şi încă în desfăşurare.

Din direcţia lui Hardwick se auzi un alt sunet înăbuşit.

Căpitanul stătea cu coatele pe masă, iar pumnul mâinii stângi era îngropat în mâna dreaptă. Bărbatul îl fulgeră pe Hardwick cu o privire ameninţătoare.

— Până acum am realizat trei sute de interogatorii şi continuăm să extindem aria cercetărilor. Bill – locotenentul Anderson – şi Arlo aici de faţă sunt responsabili cu ghidarea şi monitorizarea progresului zilnic.

Kline veni la masă cu ceaşca de cafea, dar rămase în picioare.

— Poate că Bill ne poate spune cum stau lucrurile acum. Ce ştim azi şi nu am ştiut, să zicem, la o săptămână după decapitare?

Locotenentul Anderson clipi şi-şi drese glasul.

— Ce nu am ştiut? Păi, aş zice că am eliminat multe posibilităţi.

Când îşi dădu seama, după privirile fixate asupra lui, că răspunsul nu fusese unul adecvat, omul îşi drese iar glasul.

— Au existat o sumedenie de lucruri care s-ar fi putut întâmpla, dar despre care acum ştim că nu s-au întâmplat. Am eliminat multe posibilităţi şi am schiţat o imagine mai clară a suspectului. Un adevărat dement.

— Ce posibilităţi aţi eliminat? întrebă Kline.

— Păi, ştim că nimeni nu l-a văzut pe Flores plecând din Tambury. Nu există nicio dovadă că ar fi chemat un taxi sau că ar fi închiriat o maşină, şi niciunul dintre şoferii de autobuz, care circulă în zonă, nu-şi amintesc de cineva care să-i semene. De fapt, n-am găsit pe nimeni care să-l fi văzut la un moment dat după crimă.

Kline clipi confuz.

— Bine, dar nu prea pricep…

Anderson continuă nestingherit.

— Uneori, ce nu găsim e la fel de important ca ce găsim. Analizele de laborator au arătat că Flores a curăţat vila atât de bine, încât n-a mai rămas nicio urmă de-a lui sau de-a altei persoane în afara victimei. A avut mare grijă să şteargă tot ce-ar fi putut conţine urme analizabile de ADN. Chiar şi scurgerile de sub chiuvetele din baie şi din bucătărie au fost curăţate. Am interogat fiecare muncitor de origine hispanică pe o rază de optzeci de kilometri de Tambury şi niciunul nu ne-a putut spune – sau n-au vrut să ne spună – nimic despre Flores. Fără amprente sau urme de ADN şi fără o dată a sosirii în ţară, serviciul de imigrări nu ne poate ajuta. Idem autorităţile din Mexic. Portretul-robot nu ne ajută prea mult, având în vedere că e prea general. Toţi cei interogaţi au avut impresia că seamănă cu cineva cunoscut,

dar nu există doi oameni care să-l fi identificat ca fiind Hector Flores. Cât despre Kiki Muller, vecina care a dispărut odată cu Flores, n-a mai fost văzută din ziua crimei.

Kline arăta exasperat.

— Mi se pare că încerci să-mi spui că investigaţia n-a avut niciun rezultat.

Anderson se uită la Rodriguez. Rodriguez îşi studia pumnul.

Blatt interveni pentru prima dată în discuţie.

— E o chestiune de timp.

Toţi cei prezenţi se întoarseră spre el.

— Avem oameni foarte vigilenţi în comunitatea aia. În cele din urmă, Flores va ieşi la suprafaţă, se va da de gol cui nu trebuie. Atunci îl vom ridica.

Hardwick se uita la unghii ca şi cum erau nişte excrescenţe dubioase.

— La ce „comunitate" te referi, Arlo?

— La imigranţii ilegali, la cine altcineva?

— Să presupunem că nu e mexican.

— O fi din Guatemala, Nicaragua, în fine. Avem oameni infiltraţi în toate aceste comunităţi. În cele din urmă…

Arlo ridică din umeri.

Conflictul îi captă atenţia lui Kline.

— Unde vrei să ajungi cu asta, Jack?

Rodriguez interveni sever.

— De ceva vreme, Hardwick nu mai e la curent cu noutăţile. Bill şi Arlo sunt cele mai bune surse pentru ultimele informaţii.

Kline reacţionă de parcă nici nu-l auzise pe căpitan.

— Jack?

Hardwick zâmbi.

— Hai să facem altfel. De ce nu ascultăm ce a descoperit Gurney, detectivul de nota zece, în mai puţin de patru zile. Un căcălău de informaţii în plus faţă de ce am reuşit noi să aflăm în patru luni.

Tensiunea lui Kline creştea.

— Dave? Ce ne poţi spune?

— Ceea ce am descoperit, începu Gurney încet, sunt în mare parte întrebări – întrebări care indică piste noi de investigare.

Îşi aşează antebraţele pe masă şi se aplecă înainte.

— Un element cheie, care merită mai multă atenţie, este trecutul victimei. Jillian a fost abuzată sexual în copilărie şi a devenit la rândul ei agresor pentru alţi copii. Era agresivă, manipulatoare şi aparent avea trăsături de sociopat. Posibilitatea unei răzbunări ca justificare a acestui tip de comportament este destul de ridicată.

Blatt arăta de parcă era strâns de gât.

— Încerci să spui că Jillian Perry l-a abuzat sexual pe Hector Flores când era mic şi de asta a omorât-o? Sună de-a dreptul nebunesc.

— Sunt de acord. Mai ales că Flores este cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât Jillian. Dar să presupunem că s-a răzbunat pentru ceva ce ea a făcut altcuiva. Sau să presupunem că el însuşi a fost atât de grav abuzat, atât de traumatizat, încât i-a afectat judecata şi a decis să-şi verse furia pe toţi agresorii. Să presupunem că Flores a aflat de Mapleshade, despre natura elevelor de acolo, despre activitatea doctorului Ashton. E posibil să fi apărut la uşa lui Ashton, încercând să obţină tot felul de munci, făcându-se plăcut în timp ce aştepta ocazia să facă un gest dramatic?

Kline vorbi cu însufleţire.

— Ce zici, Becca? E posibil?

Ochii femeii se deschiseră larg.

— Da, este. Jillian se poate să fi fost aleasă drept ţinta unei anumite răzbunări, în urma acţiunilor împotriva unei persoane cunoscute de Flores, ţinta uşoară, reprezentativă pentru toţi agresorii, în general. Ai vreo dovadă care să indice o direcţie sau alta?

Kline îl privi pe Gurney.

— Detaliile dramatice ale crimei – decapitarea, aşezarea capului, alegerea zilei, a nunţii – au ceva ritualic. S-ar potrivi în scenariul răzbunării. Dar e clar că nu cunoaştem încă suficiente lucruri ca să ştim dacă ea a fost o ţintă specifică sau una reprezentativă.

Kline termină cafeaua şi se întoarse să umple iar ceaşca, adresându-se celor din sală la modul general în timp ce se îndepărta.

— Ce acţiuni ar solicita investigaţia, dacă e să luăm în serios perspectiva răzbunării? Dave?

Pentru început, Gurney credea că era nevoie de o dezvăluire mult mai detaliată a problemelor din trecut ale lui Jillian şi a contactelor din copilărie – mai mult decât fuseseră dispuşi să ofere până acum mama ei sau Simon Kale. Şi trebuia să-şi dea seama cum să obţină asta.

— Îţi pot scrie o recomandare pe tema asta în următoarele câteva zile.

Kline păru mulţumit de răspuns şi trecu mai departe.

— Şi altceva? Domnul detectiv Hardwick te-a lăudat pentru ceea ce el a numit un „căcălău" de descoperiri.

— S-ar putea să n-avem parte chiar de un căcălău, dar există un lucru pe care l-aş pune în capul listei. Se pare c-au dispărut câteva fete de la Mapleshade.

Cei trei detectivi BIC deveniră atenţi aproape în acelaşi timp, ca treziţi de un zgomot puternic.

Gurney continuă:

— Atât Scott Ashton, cât şi o altă persoană care are legătură cu şcoala au încercat să contacteze câteva fete care au absolvit recent, dar fără succes.

— Asta nu înseamnă neapărat…, începu locotenentul Anderson.

Însă Gurney i-o tăie:

— Asta nu înseamnă mare lucru, dar există asemănări dubioase între cazuri. Toate fetele despre care vorbesc au avut acelaşi conflict cu părinţii lor – le-au cerut o maşină scumpă, apoi s-au folosit de refuzul lor ca pretext să plece de acasă.

— Despre câte fete e vorba? întrebă Blatt.

— O fostă elevă, care a încercat să dea de urma câtorva dintre colegele ei mi-a spus despre două cazuri în care părinţii n-au nicio idee unde sunt fiicele lor. Apoi Scott Ashton mi-a vorbit despre alte trei fete pe care a încercat să le contacteze şi despre care a descoperit că plecaseră de acasă în urma unui conflict cu părinţii – acelaşi conflict legat de maşini, în toate cele trei cazuri.

Kline dădu din cap.

— Nu înţeleg. Despre ce e vorba? Şi ce legătură are cu găsirea ucigaşului lui Jillian Perry?

— Fetele dispărute au cel puţin un lucru în comun, pe lângă conflictul cu părinţii. Toate îl cunoşteau pe Flores.

Anderson arăta tot mai dispeptic cu fiecare clipă ce trecea.

— Cum?

— Flores s-a oferit să lucreze pentru Ashton, la Mapleshade. Se zice că e un tip arătos. A atras atenţia unora dintre fetele de acolo. Se pare că cele care s-au arătat interesate, cele care au fost văzute vorbind cu el sunt exact cele dispărute.

— Sunt pe lista cu persoane dispărute a celor de la CNIC? întrebă Anderson, pe tonul optimist al unui om care încearcă să transfere problema pe umerii altcuiva.

— Niciuna, zise Gurney. Problema e că toate au peste optsprezece ani, sunt libere să umble pe unde vor. Fiecare şi-a făcut cunoscut planul de a pleca de acasă, intenţia de a nu dezvălui destinaţia şi dorinţa de a fi lăsată în pace. Toate astea contravin criteriilor pentru înscrierea în baza de date pentru persoane dispărute.

Kline păşea încolo şi-ncoace.

— Asta duce cazul pe un nou făgaş. Tu ce crezi, Rod?

Căpitanul arăta mohorât.

— Aş vrea să ştiu ce mama dracului încearcă Gurney să ne spună.

Kline răspunse:

— Cred că ne spune că în cazul Jillian Perry nu e vorba doar despre Jillian Perry.

— Şi că Hector Flores s-ar putea să fie ceva mai mult decât un grădinar mexican, adăugă Hardwick, ţintuindu-l pe Rodriguez cu privirea. O posibilitate pe care îmi amintesc c-am menţionat-o acum ceva timp.

Replica lui Hardwick îl făcu pe Kline să ridice din sprâncene.

— Când?

— Când mă ocupam încă de caz. Povestea originii lui Flores mi s-a părut cusută cu aţă albă.

Gurney se gândi că dacă Rodriguez îşi încleşta maxilarele mai tare de atât avea să-şi spulbere dinţii.

— Cum adică cusută cu aţă albă? întrebă Kline.

— În sensul că prea se potrivea al dracului de bine.

Gurney ştia că Rodriguez resimţea plăcerea lui Hardwick ca pe o suliţă în coaste – ca să nu mai vorbim că răscoleau un conflict intern în faţa procurorului districtual.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Kline.

— Vreau să zic că era al dracului de unsă. Muncitorul analfabet, prea iute educat de un doctor arogant, avansează prea mult şi prea repede, are o aventură cu nevasta vecinului bogătan şi poate altă aventură cu Jillian Perry, apar nişte emoţii pe care nu şi le poate ţine în frâu şi cedează sub presiune. Sună ca o telenovelă, ca o mare păcăleală.

Hardwick îşi exprimă opinia uitându-se atât de fix la Rodriguez că nu rămăsese nicio urmă de îndoială cine era sursa scenariului pe care-l ataca.

După cum îl cunoştea Gurney pe Kline după ce lucraseră la cazul Mellery, era sigur că bărbatul savura confruntarea în timp ce-şi ascundea satisfacţia sub expresia gânditoare de pe chip.

— Care a fost teoria ta în legătură cu Flores? întrebă procurorul.

Hardwick se sprijini în scaun ca o furtună care se domoleşte.

— E mai simplu de arătat ce nu e logic decât ce este. E greu să găseşti un raţionament pentru comportamentul lui Flores, când pui la un loc toate informaţiile de până acum.

Kline se întoarse spre Gurney.

— Şi tu vezi lucrurile la fel?

Gurney inspiră adânc.

— Unele informaţii par contradictorii. Dar informaţiile nu se contrazic unele pe altele – ceea ce înseamnă că ne lipseşte o mare piesă din puzzle, piesa care le va face, în cele din urmă, pe celelalte să capete înţeles. Nu mă aştept ca povestea să fie una simplă. Aşa cum a zis şi Jack odată, cazul ăsta are mai multe straturi.

Gurney fu îngrijorat pentru un moment că acest comentariu avea să dea de gol rolul lui Hardwick în decizia luată de Val de a-l angaja pe el, însă nimeni nu păru să se prindă. Blatt arăta ca un şobolan ce încerca să-şi adulmece prada, dar aşa arăta Blatt de obicei.

Kline sorbi gânditor din cafea.

— Ce ţi se pare nelalocul lui, Dave?

— Pentru început, tranziţia rapidă a lui Flores de la măturător de frunze la administratorul gospodăriei.

— Crezi că Ashton minte în legătură cu asta?

— Poate că se minte pe el însuşi. Mi-a explicat comportamentul lui ca fiind un soi de dorinţă ascunsă – considera că ceea ce-şi dorea era real –, ceva ce susţinea conceptul cărţii pe care o scria la acel moment.

— Becca, din punctul tău de vedere chestia asta are vreun sens?

Femeia schiţă un zâmbet reţinut – era mai mult un zâmbet de nedumerire, decât un zâmbet real.

— Autoamăgirea nu trebuie niciodată subestimată, în special în cazul unui om care încearcă să demonstreze ceva.

Kline dădu din cap cu luare-aminte şi se întoarse iar spre Gurney.

— Deci ideea ta principală e că Flores era un escroc?

— Da, că juca un rol, dintr-un motiv sau altul.

— Ce altceva ţi se mai pare nelalocul lui?

— Motivul. Dacă Flores a venit în Tambury cu scopul de a omorî pe Jillian, atunci de ce a aşteptat atât de mult ca s-o facă? Iar dacă a venit din alt motiv, atunci care este acela?

— Sunt nişte întrebări interesante. Continuă.

— Decapitarea pare să fi fost metodică şi bine plănuită, dar totodată spontană şi oportunistă.

— Nu înţeleg.

— Dispunerea trupului a fost foarte precisă. Căsuţa fusese curăţată de curând, poate chiar în aceeaşi dimineaţă, astfel încât să nu mai existe nicio urmă din bărbatul care locuise acolo. Ruta de scăpare a fost planificată şi Flores a reuşit cumva să lase în urmă dâra de miros ca momeală pentru echipa canină. Oricum ar fi făcut-o, Flores şi-a gândit bine scăparea. Seamănă cu scenariul din *Misiune*: *Imposibilă*, ceva bazat pe o sincronizare la secundă. Dar circumstanţele reale ar părea să contrazică orice fel de planificare, şi cu atât mai puţin sincronizarea.

Kline întoarse capul într-o parte, curios.

— Cum aşa?

— Filmul ne arată că Jillian a mers la Flores în căsuţă din cauza unei toane. Cu puţin timp înainte de toastul programat, i-a zis lui Ashton că voia

să-l convingă pe Hector să li se alăture. După câte îmi amintesc, Ashton i-ar fi spus familiei Luntz – şeful poliţiei şi soţia lui – despre intenţiile lui Jillian. Nimeni nu părea deosebit de încântat de idee, dar am impresia că Jillian făcea cam tot ce voia. Aşa că, pe de o parte avem o crimă meticulos pusă la cale, care depindea de o sincronizare perfectă, iar pe de altă parte avem un set de circumstanţe care nu ţin deloc de voinţa ucigaşului. E ceva în neregulă cu povestea.

— Nu neapărat, zise Blatt, strâmbând din nasul lui de şobolan. Flores ar fi putut pune totul la cale mai înainte, a pregătit tot, şi apoi a aşteptat momentul potrivit, ca un şarpe în gaura lui. A aşteptat ca victima să se apropie şi… bam!

Gurney părea neîncrezător.

— Arlo, asta ar fi însemnat ca Flores să cureţe căsuţa la perfecţie, aproape s-o sterilizeze, să se pregătească şi să-şi planifice ruta de scăpare, să poarte hainele pe care intenţiona să le poarte, să aibă la îndemână orice ar fi plănuit să ia cu el, să o pună pe Kiki Muller să fie la fel de pregătită şi apoi… apoi ce? A stat în căsuţă, cu o macetă în mână, sperând că Jillian va trece pe la el să-l invite la petrecere?

— Sună prostesc când o spui tu, de parcă nu se putea întâmpla, zise Blatt cu ură în privire. Dar eu cred că exact aşa s-a întâmplat.

Anderson ţuguie buzele. Rodriguez miji ochii. Niciunul dintre ei nu părea dornic să aprobe opinia colegului lor.

Kline sparse liniştea stânjenitoare.

— Altceva?

— Păi, zise Gurney, ar mai fi evidenta problemă – absolventele dispărute.

— Care s-ar putea să nici nu fie adevărată, interveni Blatt. Poate că pur şi simplu nu vor să fie găsite. Fetele astea nu sunt tocmai stabile mental. Chiar dacă presupunem că sunt într-adevăr dispărute, nu există nicio dovadă că ar avea vreo legătură cu cazul Perry.

Se lăsă din nou liniştea, întreruptă de data asta de Hardwick.

— Arlo s-ar putea să aibă dreptate. Dar dacă chiar au *dispărut* şi chiar *există* o legătură, atunci există o probabilitate foarte mare ca fetele să fie deja moarte.

Nimeni nu mai zise nimic. Se ştia prea bine că în cazul tinerelor care dispăreau în condiţii suspecte şi cu care nu se mai putea lua legătura, şansele ca ele să se întoarcă în siguranţă nu erau mari. Iar faptul că fetele în cauză începuseră acelaşi conflict neobişnuit înainte de dispariţie era în mod sigur un element dubios.

Rodriguez arăta îndurerat şi furios, pe punctul de-a obiecta, dar înainte să apuce să spună ceva, telefonul lui Gurney începu să sune. Îşi aruncă privirea la numele de pe ecran şi decise să răspundă.

Era Scott Ashton.

— De când am vorbit ultima dată, am mai dat şase telefoane şi am reuşit să iau legătura cu încă două familii. Voi continua cu telefoanele, dar… am vrut să-ţi spun că ambele fete au plecat de acasă după acelaşi conflict scandalos. Una a cerut un Suzuki de douăzeci de mii de dolari, iar cealaltă un Mustang de treizeci şi cinci de mii de dolari. Părinţii n-au fost de acord. Ambele fete au refuzat să spună unde merg şi au insistat să nu fie contactate. N-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta, dar e evident că se întâmplă ceva ciudat. Şi mai e şi o altă coincidenţă tulburătoare: amândouă au pozat în reclamele pentru Karnala Fashion.

— De când lipsesc?

— Una de şase luni, iar cealaltă de nouă luni.

— Spuneţi-mi un lucru, doctore. Sunteţi gata să ne daţi nume sau e nevoie să fac rost de o hotărâre judecătorească urgentă ca să accesăm dosarele?

Ochii tuturor celor din sală erau aţintiţi spre Gurney. Ceaşca cu cafea a lui Kline era la câţiva centimetri de buzele lui, dar procurorul părea să fi uitat c-o avea în mână.

— Ce nume vrei? zise Ashton, cu vocea unui om înfrânt.

— Să începem cu numele fetelor dispărute, plus numele tuturor celorlalte fete din aceleaşi clase.

— Bine.

— Încă o întrebare: cum a obţinut Jillian slujba de model?

— Nu ştiu.

— Nu v-a zis niciodată? Chiar dacă v-a dat fotografia drept cadou de nuntă?

— Nu mi-a zis niciodată.

— N-aţi întrebat?

— Ba da, dar… lui Jillian nu-i plăceau întrebările.

Gurney simţi nevoia să urle: „CE MAMA DRACULUI SE ÎNTÂMPLĂ? OARE TOŢI CEI IMPLICAŢI ÎN CAZUL ĂSTA SUNT ŢICNIŢI?”

În schimb, spuse simplu:

— Mulţumesc, doctore. Asta e tot momentan. Veţi fi contactat de BIC pentru numele şi adresele necesare.

Pe când Gurney îşi băga telefonul înapoi în buzunar, Kline izbucni:

— Ce Dumnezeu a fost asta?

— Alte două fete sunt dispărute. După ce-au avut acelaşi conflict: o fată a cerut un Suzuki, cealaltă un Mustang.

Gurney se întoarse spre Anderson.

— Ashton e dispus să dea celor de la BIC numele fetelor dispărute şi numele colegelor lor de clasă. Să-i spui doar în ce format doreşti lista şi cum să ţi-o trimită.

— Bine, dar uităm că nimeni nu e *dispărut din punct de vedere legal*, ceea ce înseamnă că nu putem folosi resurse ale poliţiei pentru căutarea lor. Vorbim de nişte femei de optsprezece ani, majore, care se pare că au luat singure decizia de a pleca de acasă. Nu putem începe o căutare legală doar pentru că nu le-au spus familiilor cum pot lua legătura cu ele.

Gurney avu impresia că locotenentul Anderson visa la o pensionare în Florida şi era predispus la inactivitate. O stare pentru care Gurney, un om motivat în cariera lui de poliţist, avea foarte puţină toleranţă.

— Atunci găsiţi o bază. Declară că sunt martori în cazul Perry. Inventează o bază. Fă ce trebuie să faci. Asta e ultima ta problemă.

Anderson părea suficient de iritat ca să preschimbe conflictul într-o situaţie neplăcută. Însă înainte să-şi poată spune replica, interveni Kline.

— S-ar putea să nu pară mare lucru, Dave, dar dacă sugerezi că fetele astea au urmat indicaţiile unei alte persoane – probabil Flores – care le-a pregătit pentru conflictul pe care se presupune că trebuiau să-l înceapă cu părinţii, atunci de ce diferă marca de maşină, de la caz la caz?

— Răspunsul cel mai simplu ar fi că maşinile diferite au fost necesare ca să obţină acelaşi efect în familii cu circumstanţe economice diferite. Să presupunem că scopul conflictului a fost să creeze o scuză credibilă ca fata să trântească uşa – să dispară, fără ca dispariţia să devină treaba poliţiei. Cererea unei maşini trebuia să aibă două rezultate. Unu, trebuia să implice suficienţi bani încât să garanteze un refuz. Şi doi, părinţii ar fi trebuit să creadă că fiicele lor vorbeau serios. Mărcile diferite s-ar putea să nu aibă nicio însemnătate; cheia ar putea fi în diferenţa de preţ. Preţurile diferite ar fi fost necesare ca să obţină acelaşi impact în familiile diferite din punct de vedere financiar. Cu alte cuvinte, cererea pentru o maşină de douăzeci de mii de dolari în cazul unei familii ar putea avea acelaşi impact ca cererea unei maşini de patruzeci de mii de dolari în cazul altei familii.

— Isteţ, zise Kline zâmbind apreciativ. Dacă ai dreptate, atunci Flores nu e deloc prost. O fi un maniac, dar cu siguranţă e isteţ.

— Dar a făcut şi lucruri care n-au niciun sens.

Gurney se ridică să-şi mai toarne cafea.

— Glonţul ăla nenorocit din ceaşca de ceai – care a fost scopul lui? A furat arma de vânătoare a lui Ashton ca să-i poată sparge cana? De ce să-şi asume un astfel de risc? Apropo, continuă Gurney, uitându-se la Blatt, ştiai că Withrow Perry are o puşcă de acelaşi calibru?

— Despre ce dracului vorbeşti?

— Glonţul tras în ceaşca de ceai provine de la o Weatherby de 6,35 mm. Ashton are o astfel de armă, pe care a declarat-o furată, dar şi Perry are una la fel. Poate aţi vrea să investigaţi problema.

În timp ce Rodriguez şi Blatt îşi luau notiţe în grabă, se lăsă o tăcere inconfortabilă.

Kline se uită acuzator la amândoi, apoi se întoarse spre Gurney.

— Bine, ce altceva mai ştii din ce nu ştim noi?

— E greu de spus, răspunse Gurney. Câte ştiţi despre Carl Nebunul?

— Cine?

— Soţul lui Kiki Muller.

— Ce-are el de-a face?

— Poate că nimic, doar că are un motiv credibil ca să-l ucidă pe Flores.

— Flores n-a fost ucis.

— De unde ştii? A dispărut fără urmă. Ar putea fi îngropat în grădina cuiva.

— Hei, hei, despre ce e vorba aici?

Gurney se gândi că Anderson era îngrozit de ideea de a avea şi mai mult de lucru: să sape grădini.

— Ce facem aici, inventăm crime?

Kline părea confuz.

— Unde vrei să ajungi?

— Se presupune că Flores a fugit împreună cu Kiki Muller, că poate chiar s-a ascuns în casa familiei Muller timp de câteva zile, înainte să plece. Să zicem că Flores era încă acolo când Carl s-a întors din tură de pe nava pe care lucra. Presupun că echipa care a ţinut interogatoriul a observat că omul e dus cu pluta.

Kline se distanţă un pas, de parcă perspectiva asupra cazului era prea largă ca să poată fi cuprinsă de unde stătea.

— Ia stai un pic. Dacă Flores e mort, atunci n-are cum să aibă vreo legătură cu dispariţia celorlalte. Sau cu împuşcătura din grădina lui Ashton. Sau cu mesajul pe care Ashton l-a primit de pe telefonul lui Flores.

Gurney ridică din umeri.

Kline clătină din cap, frustrat.

— Mi se pare că tocmai ai luat toate piesele care începeau să se potrivească şi le-ai dat deoparte.

— N-am dat nimic deoparte. Eu unul nu cred că Muller e implicat. Nu sunt sigur nici că nevastă-sa ar fi implicată. Încerc doar s-o las un pic mai moale. Nu avem atâtea dovezi palpabile pe cât aţi crede. Ideea e că trebuie să fim cât mai deschişi la minte.

Gurney şi-a dat seama c-o să stârnească o antipatie inevitabilă spunând ce gândea şi totuşi o făcu:

— Ipoteza greşită în care aţi rămas ancoraţi s-ar putea să fie şi motivul pentru care ancheta n-a dus nicăieri.

Kline se uită la Rodriguez, care se holba la tăblia mesei de parcă văzuse o imagine a iadului.

— Ce crezi, Rod? Crezi că trebuie să reevaluăm situaţia? Crezi că am încercat să rezolvăm puzzle-ul de-a-ndoaselea?

Rodriguez nu făcu decât să clatine uşor din cap.

— Nu, nu cred asta, zise el răguşit, tensionat, cu vocea strangulată de o emoţie ţinută în frâu.

Judecând după expresiile celor de la masă, Gurney nu fu singurul şocat când căpitanul, un bărbat obsedat să lase impresia că are totul sub control, se ridică cu greutate de pe scaun şi ieşi din cameră ca şi cum nu mai suporta să se afle acolo niciun minut.

Capitolul 36

În inima întunericului

După ce căpitanul plecă, întâlnirea îşi pierdu obiectivul central. Nu c-ar fi avut neapărat unul, dar plecarea lui neobişnuită părea să sublinieze lipsa de logică a investigaţiei, iar discuţia se spulberă. Profilerul de succes Rebecca Holdenfield, care nu înţelegea ce rol avea acolo, fu următoarea care-şi luă tălpăşiţa. Anderson şi Blatt erau agitaţi, prinşi între câmpul gravitaţional al şefului lor, care plecase, şi cel al procurorului încă prezent.

Gurney întrebă dacă aveau informaţii noi despre semnificaţia numelui Edward Vallory, dar n-aveau. Anderson nu reacţionă în niciun fel la întrebare, iar Blatt o respinse cu o fluturare a mâinii, ca şi cum voia să arate cât de inutil ar fi fost să investigheze problema.

Procurorul mormăi câteva propoziţii, fără importanţă, despre cât de profitabilă fusese întâlnirea pentru a-i pune pe toţi la curent cu noutăţile. Gurney nu era de aceeaşi părere. Dar măcar i-o fi făcut să se întrebe cu ce fel de poveste aveau de-a face. Iar problema absolventelor dispărute era de-acum luată în considerare.

Gurney luă cuvântul pentru o ultimă dată la şedinţă, sugerând ca BIC să facă rost de informaţii despre Alessandro şi Karnala Fashion, din moment ce constituiau un factor comun în vieţile fetelor dispărute şi o legătură între ele

şi Jillian. Tocmai când Kline aprobă operaţiunea, Ellen Rackoff veni la uşă arătând spre ceasul de la mână. Procurorul îşi verifică propriul ceas, păru că tresare şi anunţă băţos şi cu un aer important că întârziase la o conferinţă prin telefon cu guvernatorul. Pe când ieşea din sală, Kline îşi exprimă convingerea că toţi cei prezenţi puteau găsi şi singuri uşa. Anderson şi Blatt plecară împreună, urmaţi de Gurney şi Hardwick.

Hardwick avea unul dintre obişnuitele Ford-uri sedan negre ale celor de la NYSP. În parcare, Jack se sprijini de maşină, îşi aprinse o ţigară şi îi împărtăşi lui Gurney părerea lui despre căpitan, fără ca acesta să i-o fi cerut.

— Căcăciosul e făcut ferfeniţă. Ştii ce se zice despre ăştia obsedaţi să deţină controlul – simt nevoia să controleze tot ce este în jurul lor, fiindcă pe dinăuntru sunt un haos total. Ăsta e căpitanul Rod, dar căcăciosul nu-şi mai poate ascunde nebunia.

Hardwick trase adânc din ţigară şi făcu o grimasă când suflă fumul.

— Fiică-sa e o drogată. Ştiai asta, nu?

Gurney aprobă din cap.

— Mi-ai zis când lucram la cazul Mellery.

— Ţi-am zis că a fost la Greystone? La casa de nebuni din Jersey?

— Mda.

Gurney îşi aduse aminte de o zi umedă şi mohorâtă din luna noiembrie a anului trecut, când Hardwick îi povestise totul despre dependenţa fiicei lui Rodriguez şi că problema asta întuneca judecata căpitanului în cazurile care implicau droguri.

— Ei bine, au dat-o afară de la Greystone pentru că aducea opiacee pe ascuns în instituţie şi pentru că şi-o trăgea cu ceilalţi pacienţi. Ultima dată am auzit c-ar fi fost arestată pentru că vindea cocaină la o întâlnire a narcoticilor anonimi.

Gurney se întreba unde voia să ajungă Hardwick. Nu părea să fie o explicaţie compătimitoare pentru comportamentul căpitanului.

Hardwick trase aşa de tare din ţigară de parcă îşi dorea să dărâme vreun record privind volumul de fum pe care îl putea inspira în trei secunde.

— Văd că te uiţi la mine nepăsător şi te întrebi ce legătură are asta cu orice. Am dreptate?

— Mi-a trecut prin cap.

— Răspunsul e: niciuna. N-are nicio nenorocită de legătură cu absolut nimic. Mai puţin cu deciziile lui Rodriguez care nu mai valorează nimic în ultima vreme. Rodriguez doar pune beţe-n roate cazului.

Jack azvârli ţigara pe jumătate fumată, îşi puse piciorul pe ea şi-o strivi pe asfalt.

Gurney încercă să schimbe subiectul.

— Fă-mi o favoare. Vezi ce e cu Alessandro şi Karnala. Am impresia că nimeni altcineva nu pare în mod special interesat de problemă.

Hardwick nu răspunse. Rămase acolo încă un minut, holbându-se la mucul de ţigară zdrobit, de lângă piciorul lui.

— Trebuie s-o-ntind, zise el în cele din urmă.

Jack deschise uşa maşinii şi se strâmbă de parcă simţise un miros acru.

— Ai grijă, Davey, băiete. Căcăciosul e o bombă cu ceas, şi în cele din urmă va exploda. Aşa se întâmplă întotdeauna.

Capitolul 37

Căprioara

Drumul spre casă fu îngrozitor, dar Gurney nu-şi putu da seama de ce. Era deopotrivă distrat şi căuta ceva care să-l distragă, fără a putea găsi nimic. Posturile radio erau unul mai insuportabil decât altul. Muzica nepotrivită pentru dispoziţia în care se afla i se părea stupidă, în timp ce muzica potrivită îl făcea să se simtă încă şi mai rău. Fiecare voce omenească avea o nuanţă iritantă, o revelaţiei a prostiei sau a lăcomiei sau a ambelor. Fiecare reclamă îl făcea să vrea să urle: „Mincinoşi nenorociţi!"

După ce opri radioul, redeveni atent la drum – redeveni atent la satele părăginite, la fermele părăsite sau aproape părăsite şi la ispitele economice otrăvitoare pe care industria petrolieră le flutura pe la nasul oraşelor sărace din provincie.

Iisuse, avea o stare teribilă.

De ce?

Gurney îşi lăsă gândurile să zboare la întâlnire, să vadă ce concluzii ar putea trage.

Ellen Rackoff, bineînţeles, îmbrăcată în caşmir. Femeia nu se obosea nici să simuleze inocenţa. Caldă şi confortabilă ca un şarpe. Chiar pericolul era o parte perversă a atracţiei.

Raportul echipei iniţiale de investigaţie de la locul crimei reluat de locotenentul Anderson, care făcuse crima să sune ca un asasinat profesionist: „Chiar şi scurgerile de sub chiuvetele din baie şi din bucătărie au fost curăţate".

Informaţiile comune despre toate absolventele dispărute: acelaşi conflict cu părinţii, cerinţele extravagante care sigur aveau să fie refuzate, contactul anterior cu Hector, Karnala Fashion şi misteriosul fotograf, Alessandro.

Prognosticul glacial al lui Jack Hardwick: „Există o probabilitate foarte mare ca fetele să fie deja moarte”.

Chinul personal al lui Rodriguez, ca tată al unei fiice cu probleme, răsuna ca un ecou şi sporea, alimentat de posibilele orori ale cazului de care se ocupa.

Gurney putea auzi asprimea din vocea bărbatului de parcă se afla lângă el, în maşină. Era vocea unui om întins peste puteri, întins ca un elastic prea mic pentru a cuprinde tot ce trebuia să cuprindă – un om incapabil să facă faţă evenimentelor neprevăzute din propria viaţă.

Asta îl făcu pe Gurney să întrebe dacă chiar existau evenimente *neprevăzute*. Nu cumva, lucru de netăgăduit, dormim aşa cum ne aşternem? Oare nu deciziile noastre, nu priorităţile noastre schimbă totul? Simţi un gol în stomac, şi deodată ştiu de ce. Se vedea pe sine în Rodriguez: poliţistul obsedat de carieră şi tatăl pierdut în meandrele paternităţii.

Şi atunci – de parcă zbuciumul creat de revelaţia lui nu era suficient, ca şi cum un zeu maliţios căuta să născocească un dezastru exterior la fel de oribil precum coliziunea emoţiilor din interiorul lui – lovi căprioara.

Tocmai trecuse de pancarta pe care scria ACUM INTRAŢI ÎN BROWNVILLE. Nu era niciun sat acolo, ci doar rămăşiţele năpădite de buruieni ale unei ferme demult părăsite, de pe valea râului, în stânga şi o costişă împădurită în dreapta. O ciută nu foarte mare ieşise din pădure, ezitase, şi apoi o zbughise peste stradă, la o distanţă suficient de mare în faţa lui ca să nu fie nevoie să frâneze. Însă când puiul de căprioară îşi urmă mama fu deja prea târziu ca să mai frâneze şi, deşi Gurney smuci de volan spre stânga cât putu de mult, auzi şi simţi bufnitura oribilă.

Trase pe marginea drumului şi opri. Se uită în oglinda retrovizoare, sperând să nu vadă nimic, sperând că era una dintre acele coliziuni norocoase în urma cărora căprioara uluitor de vioaie ţâşnea din nou în pădure, rănită doar foarte uşor. Însă nu era aşa. La vreo treizeci de metri în spate, un corp mic, cafeniu, zăcea întins pe marginea şanţului.

Gurney coborî din maşină şi merse de-a lungul drumului, sperând – destul de puţin – că puiul de căprioară era doar ameţit şi că avea să se ridice clătinându-se în orice clipă. Apropiindu-se, poziţia strâmbă a capului şi privirea goală a ochilor deschişi îi alungară orice urmă de speranţă. Se opri şi privi în jur neajutorat. Văzu căprioara pe câmpul fermei părăsite – aştepta nemişcată.

Nu putea face nimic.

Stătea în maşină, fără să-şi aducă aminte când se întorsese acolo. Respiraţia îi era întreruptă de mici suspine. Era la jumătatea drumului spre Walnut Crossing, când se gândi să verifice avaria barei din faţă, dar chiar şi

aşa continuă să conducă, sfâşiat de regret, vrând doar să ajungă mai repede acasă.

Capitolul 38

Ochii lui Peter Piggert

Casa era învăluită în atmosfera stranie pe care o avea de fiecare dată când Madeleine era plecată. Vinerea, femeia lua cina cu trei dintre prietenele ei, discutând despre croşetat şi cusut, despre ce lucrau, despre cum o duceau cu sănătatea şi despre cărţile citite.

În timpul călătoriei dezastruoase din Brownville spre Walnut Crossing decisese să urmeze sfatul lui Madeleine şi să-l sune pe Kyle – să aibă o conversaţie adevărată cu fiul lui, în loc să-i scrie unul dintre e-mailurile acelea compuse cu grijă, goale de sentimente, care îi pricopseau pe amândoi cu iluzia comunicării. Să citească descrierile prelucrate ale evenimentelor de zi cu zi pe ecranul unui laptop nu era acelaşi lucru cu a le auzi povestite direct, fără procesul migălos de corectură şi reformulare.

Gurney intră în birou pus pe fapte bune, dar decise să-şi verifice căsuţa vocală şi e-mailul înainte să sune. Găsi câte un mesaj în fiecare format, amândouă de la Peggy Meeker, asistenta socială, soţia omului-păianjen.

În mesajul din căsuţa vocală părea entuziasmată, aproape surescitată: „Dave, sunt Peggy Meeker. M-am tot gândit la numele de Edward Vallory după ce l-ai pomenit seara trecută. Ştiam că mi-e cunoscut de undeva. Ei bine, l-am găsit! Mi-am amintit că l-am auzit la un curs de engleză. Dramă elisabetană. Vallory a fost un dramaturg, dar niciuna dintre piesele lui nu s-a păstrat şi de aceea aproape nimeni n-a auzit de el. Nu mai există decât prologul uneia dintre ele. Dar fii atent – aparent, toate lucrările lui sunt misogine. Categoric ura femeile! De fapt, se spune că piesa din care făcea parte acest prolog era despre un bărbat care şi-a omorât mama! Ţi-am trimis prologul prin e-mail. Are vreo legătură cu cazul Perry? Mă întrebam, pentru c-ai pomenit ceva în seara aia. M-am gândit la asta când am citit prologul lui Vallory şi m-au trecut fiorii. Uită-te pe e-mail. Să-mi zici dacă ţi-e de ajutor şi dacă mai pot face ceva. Este atât de grozaaav. Vorbim în curând. Pa. Ah, şi salut-o pe Madeleine".

Gurney deschise e-mailul şi îl scană rapid, ca să ajungă la citatul din Vallory:

Nu e niciuna muiere castă pe pământ. Ea
nu e pură. Înfăţişarea, limba
şi inima ei, n-au toate trei acelaşi grai. Ea pare
aşa şi pe dincolo, dar numai pare.
Cu uleiuri lunecoase şi prafuri aurite
îşi ascunde necuratele purtări şi-şi
zugrăveşte chip plăcut.
Dar unde-i inima cinstită,
cu doar o notă să-şi cânte adevăratele gânduri?
Vai! Nu-i cere cântec pur, făţiş…
şi sincer. Ea puritatea n-o cunoaşte.
Inima ei de viperă a învăţat ispita de la
şarpele Edenului, asupra
oricărui bărbat scuipându-şi mâzga de
minciuni şi-nşelăciune.

Gurney citi versurile de câteva ori, încercând să înţeleagă sensul şi scopul lor.

Era prologul unei piese despre un bărbat care şi-a ucis propria mamă. Un prolog scris cu secole în urmă, de un dramaturg cunoscut pentru ura sa faţă de femei. Autor cu al cărui nume era semnat mesajul trimis de pe telefonul lui Hector pe cel al lui Jillian în dimineaţa crimei – şi trimis a doua oară, cu doar două zile în urmă, lui Ashton. Un mesaj care nu spunea decât: PENTRU TOATE MOTIVELE PE CARE LE-AM SCRIS.

Iar motivele subliniate în singura lucrare existentă păreau să fie următoarele: femeile sunt creaturi diabolice, necurate, seducătoare şi amăgitoare – ce-şi scuipă, ca nişte monştri, o *mâzgă* de minciuni şi-nşelăciune. Cu cât citea mai atent cuvintele lui Vallory, cu atât sesiza în ele un coşmar populat de orori sexuale.

Gurney se mândrea cu atenţia şi cu echilibrul lui, dar citatul i se părea o justificare dementă pentru uciderea lui Jillian Perry. Şi posibil şi pentru alte crime.

Bineînţeles că nu era nimic sigur. Nu exista nicio cale de a demonstra că Edward Vallory, presupusul misogin din secolul al şaptesprezecelea era acelaşi Edward Vallory în al cărui nume fuseseră scrise cele două mesaje. Nu exista nicio dovadă că Edward Vallory era un pseudonim pentru Hector Flores – deşi faptul că ambele mesaje fuseseră trimise de pe telefonul lui Flores justifica presupunerea.

Informaţiile păreau să se potrivească şi să creeze o imagine oribilă. Prologul lui Vallory oferea primul motiv ipotetic care nu se baza în totalitate

pe speculaţie. Pentru Gurney, motivul ăsta era de două ori mai atractiv întrucât era compatibil cu bănuiala lui din ce în ce mai acută că uciderea lui Jillian fusese alimentată de dorinţa de răzbunare pentru cine ştie ce vini sexuale – ale ei sau ale elevelor de la Mapleshade în general. Ba mai mult, faptul că Scott Ashton primise acelaşi mesaj semnat de Vallory sprijinea ipoteza crimei ca parte dintr-un plan mai complex – un plan ce părea să fie în desfăşurare.

Poate că Gurney exagera cu interpretările, însă brusc îşi dădu seama că putea fi mai mult decât o coincidenţă că fragmentul rămas din piesa lui Vallory era *prologul*. Era posibil să nu fie doar prologul unei piese de teatru pierdute, ci şi prologul unor evenimente viitoare – un indiciu pentru crimele ce aveau să se întâmple? Mai exact, câte informaţii le dădea Hector Flores?

Gurney apăsă „răspunde" pe e-mailul lui Peggy Meeker şi tastă: „Ce se mai ştie despre piesă? Intriga? Personajele? A rămas vreun comentariu al contemporanilor lui Vallory?"

Pentru prima dată de când preluase cazul, Gurney simţea un entuziasm ce nu putea fi negat – şi o nevoie stringentă de a-l suna pe Sheridan Kline, în speranţa că avea să-l găsească încă la birou.

Apelă numărul procurorului.

— Este într-o conferinţă.

Ellen Rackoff vorbea cu încrederea unui paznic atotputernic.

— A avut loc o schimbare în cazul Perry despre care ar vrea să ştie.

— Fii mai exact.

— S-ar putea transforma într-un caz de crime în serie.

Treizeci de secunde mai târziu, Kline era la telefon – ţâfnos, stresat şi intrigat.

— Crime în serie? Despre ce mama dracului vorbeşti?

Gurney îi descrise ce descoperise despre Vallory, subliniind ura încărcată de tensiune sexuală din prolog şi explicând că era posibil să aibă legătură nu doar cu Jillian, ci şi cu celelalte fete dispărute.

— Nu ţi se pare cam improbabil? Nu pricep cum s-au schimbat lucrurile. Adică, în după-amiaza asta ziceai că s-ar putea ca Hector Flores să fie capul răutăţilor, dar că ar putea la fel de bine să nu fie, că nu avem nicio dovadă şi că trebuie să fim deschişi pentru noi scenarii. Deci ce s-a întâmplat cu receptivitatea? Cum de s-a transformat cazul, aşa de brusc, într-unul de crime în serie? Şi apropo, de ce mă suni pe mine, şi nu poliţia?

— Poate că m-am lămurit mai bine când am citit prologul lui Vallory şi am simţit ura din cuvintele lui. Sau poate e vorba tocmai de faptul că e un *prolog*. Promisiunea unor evenimente ce urmează să se întâmple. Mi se pare suspect că Flores i-a trimis mesajul ăla lui Jillian înainte să fie ucisă şi că i l-a

trimis şi lui Ashton săptămâna asta. Crima de acum patru luni pare doar o parte dintr-un plan măreţ.

— Tu chiar crezi că Flores a convins nişte fete să plece de acasă, sub pretextul unui conflict, astfel încât să le poată omorî fără ca nimeni să se obosească măcar să le caute?

Vocea lui Kline părea deopotrivă îngrijorată şi neîncrezătoare.

— Până când nu le găsim în viaţă, cred că e o posibilitate pe care trebuie s-o luăm destul de în serios.

Kline ripostă.

— Nici nu m-aş gândi să tratez problema altfel.

Apoi procurorul adăugă cu toată convingerea, ca şi cum era înregistrat pentru o emisiune la TV.

— Nu cred că există ceva mai serios decât posibilitatea unei conspiraţii ce include răpirea şi uciderea unor persoane – în cazul în care, Doamne fereşte, cu asta ne confruntăm.

Kline făcu o pauză, iar tonul vocii lui deveni suspicios.

— Dar revenind la problema protocolului, de ce mă suni pe mine şi nu pe cei de la BIC?

— Pentru că eşti singurul factor de decizie care mi se pare că are logică în ceea ce spune.

— De ce zici asta?

Puteai să-ţi dai seama după tonul adoptat că lui Kline îi plăcea să fie măgulit.

— Încărcătura emoţională de azi din sala de conferinţe a fost nebunească. Ştiu că Rodriguez şi Hardwick nu s-au avut niciodată la suflet, chestie evidentă în cazul Mellery, dar orice ar fi acum la mijloc, se strică treaba. Zero obiectivitate. E ca un război şi am impresia că orice noutate ar apărea va fi evaluată în funcţie de tabără. Tu nu pari să fii implicat în mizeria asta, aşa că mai bine discut cu tine.

Kline făcu o pauză, apoi zise:

— Nu ştii ce s-a întâmplat cu amicul tău?

— *Amic*?

— Rodriguez l-a prins cu o alcoolemie peste limită în timpul serviciului.

— Poftim!?

— L-a suspendat pentru că a băut în timpul serviciului, alături de suspiciunea de a fi condus sub influenţa alcoolului, l-a ameninţat că va avea probleme cu pensia şi l-a obligat să meargă la dezalcoolizare ca să nu-l dea afară. Sunt surprins că nu ştii nimic despre asta.

— Când s-a întâmplat?

— Cam cu o lună şi jumătate în urmă. Perioada de dezalcoolizare durează douăzeci şi opt de zile. Jack ar trebui să se întoarcă la muncă în vreo zece zile.

— Iisuse!

Gurney îşi dădu seama că Hardwick a vrut să-l pună în legătură cu Val Perry în parte fiindcă spera că vreo informaţie nouă îl va pune într-o lumină proastă pe Rodriguez, dar veştile astea explicau mult mai bine energia negativă din sala de conferinţe.

— Mă mir că n-ai ştiut, repetă Kline, cu o voce suficient de neîncrezătoare încât să pară o acuzaţie.

— Dacă ştiam, nu m-aş fi implicat în veci, spuse Gurney. Dar e bine de ştiut să nu mă dau de gol decât în faţa clientului şi a ta – presupunând că dialogul direct cu mine n-o să dăuneze relaţiilor tale cu BIC.

Îi luă atât de mult să proceseze asta, încât Gurney îşi imagină cum aparatul ce calcula sporul de risc al lui Kline începea să se încingă de la atâtea calcule.

— Bine, dar cu o condiţie importantă. Trebuie să-ţi fie foarte clar că tu lucrezi pentru familia Perry, independent de biroul ăsta. Adică n-o să poţi să ai pretenţii de autoritate sau de vreun fel de imunitate din partea noastră. Vei continua ca Dave Gurney, cetăţean care acţionează pe cont propriu, punct. În condiţiile astea, aş fi bucuros să ascult orice ai avea de spus. Crede-mă, te respect foarte mult. Cum aş putea să nu te respect, având în vedere cariera ta în omucideri la NYPD şi rolul tău în rezolvarea cazului Mellery? Trebuie doar ca statutul tău *neoficial* să fie limpede. Ai vreo întrebare?

Gurney zâmbi, gândindu-se la cât de previzibil era Kline. Procurorul nu se dezicea niciodată de singurul principiu care-i ghida viaţa: Obţine tot ce poţi de la ceilalţi, în timp ce-ţi păzeşti fundul în întregime.

— Am o întrebare, Sheridan. Cum iau legătura cu Rebecca Holdenfield?

Vocea lui Kline se sugrumă de neîncredere, ca a unui avocat.

— Ce vrei de la ea?

— Încep să-l înţeleg pe criminal. Am formulat nişte ipoteze – nimic clar –, dar mi-ar fi de folos ajutorul unei persoane cu experienţa ei.

— Ai vreun motiv pentru care nu vrei să-i spui criminalului pe nume?

— Hector Flores?

— Ai o problemă cu asta?

— Mai multe probleme. Prima, nu ştim dacă era singur în căsuţă când a intrat Jillian, aşa că nu ştim dacă el e criminalul. Dacă e să ne gândim mai bine, nici măcar nu ştim dacă era în căsuţă. Să presupunem că o aştepta altcineva înăuntru. Îmi dau seama că nu e sigur, dar nu vreau să zic decât că nu *ştim*, de fapt, nimic. Toate sunt amănunte, supoziţii, probabilităţi. A doua

problemă este chiar numele. Dacă grădinarul-Cenușăreasă e într-adevăr un criminal rece și inteligent, atunci „Hector Flores” este aproape sigur unul dintre numele folosite.

— De ce am impresia că sunt într-un carusel, că orice lucru care mi se părea lămurit trece din nou pe lângă mine?

— Analogia cu un carusel nu sună așa de rău. Eu parcă sunt tras în jos.

— Și vrei s-o tragi și pe Becca cu tine?

Gurney alese să nu reacționeze la aluziile obraznice ale lui Kline.

— Vreau să mă ajute să rămân realist, să aibă grijă să nu întrec măsura în timp ce schițez imaginea bărbatului pe care-l caut.

Tonul lui Kline se schimbă, fie zguduit de devotamentul din ultimele cuvinte ale lui Gurney, fie pentru că-și amintise de recordul neegalat al lui Dave în privința arestărilor.

— O să-i spun să te sune.

•

O oră mai târziu, Gurney era acasă în fața ecranului computerului, la masa din birou, uitându-se la ochii goliți de emoție ai lui Peter Piggert – un bărbat care ar fi putut avea ceva în comun cu ucigașul lui Jillian Perry și care ar fi putut semăna destul de mult cu răufăcătorul din piesa pierdută a lui Edward Vallory. Gurney nu era sigur dacă portretul editat pe computer făcut în urmă cu un an îl atrăsese datorită relevanței pe care ar putea-o avea pentru psihologia cazului la care lucra sau datorită recentului potențial financiar.

„O sută de mii de dolari? Pentru asta?” Pesemne că opulenta lume artistică era un loc tare straniu. O sută de mii de dolari pentru portretul lui Peter Piggert. Prețul era la fel de ridicol ca și aliterația. Dave trebuia să vorbească cu Sonya. Avea s-o caute dis-de-dimineață. Acum voia să se concentreze mai mult la omul din portret, și nu la valoarea posibilă a portretului.

La vârsta de cincisprezece ani, Piggert își ucisese tatăl ca să continue, nestingherit, o relație bolnavă cu mama lui. O lăsase însărcinată de două ori și avuseseră două fiice. Cincisprezece ani mai târziu, la vârsta de treizeci de ani, își ucisese mama, ca să continue, nestingherit, o relație la fel de bolnavă cu fiicele lor, pe atunci în vârstă de treisprezece și paisprezece ani.

Un om oarecare ar fi crezut că Piggert arăta ca un bărbat obișnuit. Dar lui Gurney, ochii lui i se păruseră încă de la început stranii. Erau de un negru netulburat, care părea, în mod sinistru, nemărginit. Peter Piggert vedea lumea ca pe un loc care-i justifica și încuraja orice acțiune i-ar fi putut aduce plăcere, indiferent de efectele ei asupra altor persoane. Gurney se întreba dacă Scott Ashton se gândise la o persoană ca Peter Piggert atunci când formulase teoria că un sociopat era o creatură cu „limite perfecte”.

Pe când se uita la privirea tulburător de fixă a acelor ochi, Gurney deveni mai sigur ca niciodată că motivaţia principală a bărbatului era legată de o nevoie stringentă de a-şi controla mediul. Viziunea lui asupra ordinii ideale a lucrurilor era inviolabilă, iar toanele lui căpătau o importanţă absolută. Asta încercase Gurney să accentueze în imaginea realizată ulterior după modelul portretului-robot. Tiranul implacabil din spatele trăsăturilor banale. Satana în pielea omului de rând.

Asta să-l fi fascinat şi pe Jay Jykynstyl? Răul deghizat? Oare asta aprecia, pentru asta era dornic să plătească o mică avere?

Bineînţeles, era o diferenţă crucială între persoana reală a criminalului şi portretul lui. Obiectul de pe ecran îşi trăgea fascinaţia parţial dintr-o evocare a monstrului şi, parţial, în mod ironic, din propriul caracter aparent inofensiv. Şarpelui îi fuseseră scoşi colţii. Diavolul fusese paralizat şi prelucrat.

Gurney se lăsă pe spate depărtându-se de birou, de ecranul computerului, îşi încrucişă braţele la piept şi privi pe fereastra dinspre vest. La început se concentră la propriile sale trăiri. Când începu să observe apusul roşiatic i se păru mai întâi o pată de sânge pe cerul azuriu. Apoi, Gurney îşi dădu seama că-i aducea aminte de peretele unui dormitor din sudul Bronxului, un perete turcoaz, de care se sprijinise o victimă împuşcată, alunecând uşor spre podea. Se întâmplase acum douăzeci şi patru de ani, primul lui caz de crimă.

Muşte. Era august, iar trupul zăcuse acolo timp de o săptămână.

Capitolul 39

Real, ireal, nebunie, raţiune

Timp de douăzeci şi patru de ani fusese îngropat în sânge şi crime până la gât. Jumătate din viaţa lui. Chiar şi acum, la pensie… Oare ce-i spusese Madeleine în timpul carnagiului din cazul Mellery? Moartea părea să-l atragă mai tare decât viaţa?

Negase şi respinsese ideea din punct de vedere semantic: nu *moartea* îi atrăgea atenţia şi energia, ci provocarea de a elucida misterul unei crime. Era vorba despre justiţie.

Şi bineînţeles, femeia îi aruncase o privire ironică. Madeleine nu era impresionată de motivele lui principiale şi nici măcar de evocarea principiilor pentru a câştiga o dispută.

Îndată ce Dave lăsa deoparte conflictul, adevărul i se strecura în minte. Adevărul era că misterul crimelor şi procesul de a-i descoperi pe oamenii din spatele lor *îl atrăgeau* pe Gurney aproape fizic. Era o forţă primară şi cu mult mai puternică decât orice l-ar fi împins spre îngrijirea culturii de sparanghel. Investigaţiile criminalistice îi captau întreaga atenţie aşa cum nimic altceva nu reuşise s-o facă vreodată.

Astea erau deopotrivă veşti bune şi veşti rele. Erau bune pentru că era ceva real, iar unii oameni trec prin viaţă fără nimic care să-i entuziasmeze în afară de propriile lor fantezii. Rele, fiindcă forţa asta ca un flux îl îndepărta de lucrurile care chiar contau, incluzând-o pe Madeleine.

Încercă să-şi aducă aminte unde se afla soţia lui în acel moment şi-şi dădu seama că uitase, informaţia pur şi simplu dispăruse. De Jay Jykynstyl şi momeala lui în valoare de o sută de mii de dolari? De râca toxică de la BIC şi de efectul distrugător pe care-l avea asupra investigaţiei? De semnificaţia sâcâitoare a piesei pierdute a lui Edward Vallory? De dorinţa lui Peggy, nevasta omului-păianjen, de a se alătura vânătorii? De ecoul vocii temătoare a lui Savannah Liston, care-i povestea despre dispariţia fostelor ei colege de clasă? Adevărul era că oricare dintre elementele astea i-ar fi putut distrage cu uşurinţă atenţia de la locurile prin care umbla Madeleine.

Apoi auzi o maşină care urca pe aleea de pe pajişte şi-şi aduse aminte: Madeleine era la întâlnirea de vineri seară, cu prietenele ei alături de care croşeta. Însă dacă maşina era a ei, asta însemna că femeia ajunsese acasă mult mai devreme decât de obicei. Pe când se îndrepta spre fereastra de la bucătărie ca să verifice, telefonul începu să sune în biroul din spatele lui, aşa că intră înapoi ca să răspundă.

— Dave, sunt aşa de bucuroasă că te-am prins la telefon şi n-a intrat căsuţa vocală. Au avut loc câteva schimbări de situaţie, dar nu trebuie să te îngrijorezi!

Era Sonya Reynolds. Un dram de nelinişte nuanţa exuberanţa ei caracteristică.

— Urma să te sun eu…, începu Gurney.

Plănuise să-i pună mai multe întrebări, ca să-şi facă o idee mai exactă despre cina din seara următoare, cu Jykynstyl.

Sonya îl întrerupse.

— Cina s-a mutat la prânz. Jay trebuie să prindă o cursă spre Roma. Sper că nu e nicio problemă. Dacă e, atunci va trebui s-o rezolvi cumva. Iar cealaltă schimbare e că eu nu voi fi acolo.

În mod evident, asta era partea care o deranja pe femeie.

— Ai auzit ce am spus? îl întrebă, când Gurney nu reacţionă în niciun fel.

— Nu e nicio problemă în legătură cu prânzul. De ce nu poţi veni?

— Cu siguranţă aş *putea* veni şi cu siguranţă aş *vrea* să vin, dar… ei bine, în loc să încerc să-ţi explic o să-ţi spun mai bine ce mi-a zis el. Dă-mi voie mai întâi să-ţi reamintesc cât de impresionat e de munca ta. A zis despre ea că este *fundamentală*. E foarte încântat. Dar uite ce mi-a zis: „Vreau să-l întâlnesc singur pe acest David Gurney, artistul incredibil care se întâmplă să fie şi detectiv. Vreau să văd în cine urmează să investesc. Vreau să cunosc mintea şi imaginaţia acestui om fără piedica reprezentată de o a treia persoană". I-am răspuns că a fost prima oară în viaţa mea când am fost numită „piedică". Şi că nu sunt foarte încântată să mi se spună să nu vin, dar că voi face o excepţie în cazul lui. Voi rămâne acasă. Eşti foarte tăcut, David. La ce te gândeşti?

— Mă întreb dacă omul ăsta e smintit.

— Omul ăsta e Jay Jykynstyl. N-aş folosi cuvântul *smintit*. Aş zice, mai degrabă, că e destul de neobişnuit.

Gurney auzi uşa laterală deschizându-se, urmată de nişte sunete dinspre bucătărie.

— David, de ce nu zici nimic? La ce te mai gândeşti?

— Nu, doar că… nu ştiu, ce vrea să spună prin faptul că „investeşte" în mine?

— Ah, astea chiar că sunt veşti bune. De-asta mi-aş fi dorit să fiu la întâlnire, că era prânz, cină sau orice altceva. Ia ascultă. Asta îţi va schimba viaţa. Vrea să-ţi cumpere toate lucrările. Nu una sau două. Pe toate. Şi se aşteaptă să devină mai valoroase.

— De ce?

— Orice cumpără Jykynstyl devine mai valoros.

Gurney surprinse o mişcare cu coada ochiului, se întoarse şi o văzu pe Madeleine în pragul uşii de la birou. Femeia se încrunta îngrijorată.

— Mai eşti acolo, David?

Vocea Sony ei era şi vioaie, şi neîncrezătoare.

— Mereu eşti aşa de tăcut când ţi se oferă un milion de dolari, doar pentru început, şi pe urmă orice poate fi posibil?

— Mi se pare ciudat.

Pe chipul îngrijorat al lui Madeleine se mai ivi o grimasă de iritare, aşa că femeia se întoarse în bucătărie.

— Normal că e ciudat! strigă Sonya. Succesul în lumea artei este întotdeauna ciudat. Ciudăţeniile sunt un lucru normal. Ştii pentru cât se vând pătratele colorate ale lui Mark Rothko? De ce o ciudăţenie ar fi o problemă?

— Lasă-mă să mă gândesc, da? Pot să te sun mai târziu?

— Ai face *bine* să mă suni mai târziu, David, vedeta mea de un milion de dolari. Mâine e ziua cea mare. Vreau să fii pregătit. Simt că iar stai pe gânduri. Doamne, David, la ce tot meditezi?

— Îmi e greu să cred că toate astea se întâmplă cu adevărat.

— David, David, David, știi ce ți se spune când înveți să înoți? Să nu te mai lupți cu apa. Să te relaxezi și să plutești. Să te relaxezi și să respiri și să lași apa să te țină la suprafață. Același lucru e valabil și acum. Nu te mai lupta cu realul, irealul, nebunia, rațiunea – cu toate cuvintele astea. Acceptă magia. Pe magicul domn Jykynstyl. Și milioanele lui magice. Ciao!

Magie? Pentru Gurney nu exista pe lume niciun concept mai străin, mai lipsit de sens și complet lipsit de rațiune decât magia.

Dave rămase la birou, privind pe fereastra dinspre vest. Cerul de deasupra crestei munților, mai devreme de un roșu sângeriu, se stinsese în nuanțe de mov și cenușiu, iar iarba de pe câmpul din spatele casei nu mai păstra decât amintirea verdelui. Din bucătărie se auzea gălăgie, zgomot de capace care alunecau în chiuvetă de pe scurgătorul de vase aglomerat și Madeleine care le rearanja.

Gurney ieși din biroul în care se lăsase întunericul și intră în bucătăria luminată. Madeleine își ștergea mâinile pe unul dintre prosoapele pentru vase.

— Ce s-a întâmplat cu mașina? întrebă ea.

— Ce? Ah, am lovit o căprioară.

Amintirea era limpede, ametitoare.

Femeia îl privi cu îngrijorare și durere.

Dave continuă.

— A ieșit fugind din pădure. Mi-a sărit în față. Nu am avut cum… s-o ocolesc.

Madeleine deschise ochii larg și suspină ușor.

— Ce s-a întâmplat cu căprioara?

— A murit. Pe loc. Am verificat. Nu mai dădea niciun semn de viață…

— Ce ai făcut?

— Să fac? Ce puteam să…?

Mintea îi fu pe dată copleșită de imaginea puiului de căprioară zăcând pe marginea drumului, cu capul răsucit, ochii absenți, deschiși – o imagine încărcată de emoții de altă dată, din urma unui alt accident, emoții care-i strângeau inima ca-ntr-o gheară de gheață care mai c-o făcea să se oprească.

Madeleine îl privi, părând să știe la ce se gândea, își întinse mâna și-o atinse ușor pe a lui. Pe când își revenea încetul cu încetul, Dave se uită în ochii femeii și văzu o tristețe care-i însoțea pur și simplu toate emoțiile, chiar și bucuria. Știa că Madeleine se împăcase demult cu moartea fiului lor,

într-un fel în care el n-o făcuse, într-un fel în care el nu dorea şi nici n-ar fi putut vreodată s-o facă. Ştia că într-o zi trebuia s-o facă, dar nu încă, nu acum.

Poate că ăsta era unul dintre lucrurile care stăteau între el şi Kyle, fiul lui mai mare, din prima căsnicie. Dar astfel de teorii păreau rezultatul unui raţionament debitat de un terapeut, iar lui Gurney nu-i foloseau la nimic.

Dave se întoarse spre uşile din sticlă şi văzu că înserarea se lăsase suficient de mult, încât şi şopronul roşu părea acum lipsit de culoare.

Madeleine reveni la chiuvetă şi începu să şteargă oalele stivuite.

— Şi plănuieşti să rezolvi totul într-o săptămână – să li-l livrezi pe tipul cel rău băieţilor buni, în cutie cu panglică?

Dave îi simţi în voce zâmbetul ironic, lipsit de amuzament, chiar înainte de a i-l vedea pe chip.

— Dacă aşa am zis, atunci aşa intenţionez să fac.

Madeleine dădu din cap, fără să-şi ascundă neîncrederea.

Se lăsă o tăcere lungă în vreme ce femeia continua să şteargă oalele cu mai multă atenţie decât de obicei, mutând obiectele uscate pe placa de pin, aranjându-le cu o meticulozitate care începea să-l irite.

— Apropo, zise el, de ce eşti acasă?

Întrebarea îi revenise în minte, exprimând-o mai agresiv decât intenţionase.

— Poftim?

— Nu e seara de croşetat?

Madeleine dădu din cap.

— Am hotărât să încheiem un pic mai devreme.

Lui Gurney i se păru că simte ceva ciudat în vocea femeii.

— Cum aşa?

— A fost o mică problemă.

— Ah, da?

— Păi… de fapt… Marjorie Ann a vomitat.

Gurney clipi.

— Cum?

— A vomitat.

— Marjorie Ann Highsmith?

— Exact.

Gurney clipi iar.

— Ce vrei să spui prin a vomitat?

— Ce mama dracului crezi că vreau să spun?

— Vreau să zic, unde? Acolo, la masă?

— Nu, nu la *masă*. S-a ridicat şi a alergat la baie şi…

— Şi?

— Şi nu prea a ajuns până acolo.

Gurney sesiză că o lumină aproape imperceptibilă se aprinsese din nou în ochii lui Madeleine, o scânteie a amuzamentului subtil cu care femeia privea aproape totul, un amuzament care-i echilibra melancolia – o lumină care lipsise în ultima vreme. Gurney îşi dorea atât de mult să poată aprinde mai mult scânteia aceea, chiar atunci, în acea clipă, dar ştia că dacă încerca prea tare n-ar fi reuşit decât s-o stingă de tot.

— Bănuiesc c-a făcut ceva mizerie.

— Ah, da. Un pic. Şi… ăă… n-a stat într-un singur loc.

— Nu s-a… cum?

— Păi n-a vomitat pur şi simplu pe podea. De fapt, a vomitat pe pisici.

— Pisici?

— Ne-am întâlnit la Bonnie acasă. Ţii minte că Bonnie are două pisici, nu?

— Da, oarecum.

— Pisicile stăteau amândouă într-un coş pentru pisici, pe care Bonnie îl ţine în hol, lângă baie.

Gurney începu să râdă, cuprins brusc de veselie.

— Da, păi, Marjorie Ann n-a ajuns decât până în dreptul pisicilor.

— Oh, Iisuse…

Dave se îndoise de râs.

— Şi a vomat ceva. Adică… destul. Ei bine, pisicile au ţâşnit din coşul lor şi au intrat ca nişte rachete în sufragerie.

— Pline…

— Da, pline de vomă. Au alergat prin cameră, peste canapele, peste scaune. A fost ceva de pomină.

— Doamne-Dumnezeule…

Gurney nici nu-şi mai amintea de când nu mai râsese aşa copios.

— Şi bineînţeles, încheie Madeleine, după aceea n-a mai putut mânca nimeni nimic. Şi nici n-am mai putut rămâne în sufragerie. Am vrut să o ajutăm pe Bonnie să cureţe, normal, dar nu ne-a dat voie.

După o scurtă pauză, Dave întrebă:

— Ai vrea să mănânci ceva acum?

— Nu!

Madeleine se cutremură.

— Nici nu aduce vorba de mâncare.

Imaginea pisicilor îi declanşă lui Gurney o altă criză de râs.

Însă sugestia de a lua masa, păru să-i amintească lui Madeleine de ceva care-i stinse scânteia din ochi.

Când Gurney se opri în cele din urmă din râs, Madeleine îl întrebă:

— Deci o să fiţi doar tu, Sonya şi colecţionarul nebun la cină, mâine seară?

— Nu, zise el, fericit pentru prima dată că Sonya n-avea să fie prezentă la o întâlnire. Doar colecţionarul nebun şi cu mine.

Madeleine ridică din sprânceană, întrebătoare.

— Mă gândeam c-ar fi făcut moarte de om să vină la cina aia.

— De fapt, cina s-a transformat în prânz.

— *Prânz*? Eşti deja desconsiderat?

Gurney nu reacţionă în niciun fel, dar, culmea, comentariul îl irită.

Capitolul 40

Un ţipăt slab

Imediat ce termină cu oalele, cu tigăile şi cu farfuriile, Madeleine îşi pregăti un ceai din plante şi se aşeză, luând geanta în care ţinea lucrul de mână, pe unul dintre fotoliile din capătul îndepărtat al camerei. Gurney o urmă în curând, aşezându-se pe fotoliul geamăn, de cealaltă parte a şemineului, în mână cu unul dintre dosarele cazului Perry. Şedeau împreună, dar separat, fiecare în lumina altei lămpi.

Gurney deschise dosarul şi scoase raportul PACV al crimei. Acronimul era ciudat. La FBI, prescurtarea se referea la Programul de Arestare al Criminalilor Violenţi, în timp ce la Biroul de Investigaţii Criminalistice din New York, însemna Programul de Analiză al Crimelor Violente. Însă formularul era acelaşi, procesat de aceleaşi computere şi distribuit aceloraşi persoane. Lui Gurney îi plăcea mai mult versiunea biroului din New York. Denumirea era clară, nu promitea nimic.

Formularul de treizeci şi şase de pagini era cel puţin cuprinzător, însă utilitatea lui era egală cu acurateţea şi atenţia poliţistului care îl completase. Unul dintre scopurile lui era să descopere asemănări între modurile de operare ale altor crime, dar în acest caz, nu exista nicio notiţă care să fi indicat vreun rezultat al programului de analiză comparativă. Gurney studia cu atenţie cele treizeci şi şase de pagini, să fie sigur că prima dată nu-i scăpase nimic important.

Nu putea să se concentreze, fiindcă se gândea că trebuie să-l sune pe Kyle, dar tot căuta scuze să amâne. Diferenţa de fus orar între New York şi Seattle fusese o scuză convenabilă în ultimii trei ani, dar Kyle se întorsese acum în Manhattan, se înscrisese la Facultatea de Drept a Universităţii Columbia, iar

amânarea lui Gurney era nejustificată. Ceea ce nu însemna că nu mai amâna sau că nu-i era clar de ce evita legătura cu fiul lui.

Uneori punea indiferența lui pe seama genelor celtice, reci. Și cu asta rezolva foarte simplu problema. Elimina orice fel de responsabilitate personală. În alte ocazii, Gurney era convins că amânarea avea legătură cu niște sentimente foarte adânci de vinovăție: vinovăție ce apărea atunci când nu suna, și la rândul ei lăsa loc unei rezistențe și mai mari la acest gest, dând naștere altei vinovății. De când se știa, Dave fusese ros pe dinăuntru de acel sentiment – de senzația pe care o are copilul unic că e responsabil pentru căsnicia chinuită și pe punctul de a se destrăma a părinților lui. Ca și în alte dăți, Gurney bănuia că problema era că o vedea prea mult pe prima lui soție în Kyle – prea multe amintiri ale prea multor certuri urâte.

Apoi mai intervenea și dezamăgirea. În toiul crizei financiare, când Kyle anunțase că părăsea domeniul investițiilor bancare pentru a urma Dreptul, Gurney se bucurase pentru o clipă că era posibil ca tânărul să fi fost interesat să-i calce pe urme în cariera de om al legii. Dar, în curând, s-a adeverit că băiatul urma pur și simplu o nouă cale spre vechiul scop: succesul material.

— De ce nu-l suni și gata?

Madeleine îl privea. Andrelele i se odihneau în poală, deasupra unui fular portocaliu, pe jumătate terminat.

Gurney o privi un pic speriat, dar nu era într-atât de uluit pe cât fusese altă dată de intuiția bizară a femeii.

— Ai o anumită expresie când te gândești la el, zise ea, ca și cum explicase un lucru evident. Nu pari fericit.

— Da. Îl voi suna.

Se apucă să citească rapid raportul celor de la PACV, cu o sete febrilă, ca un om într-o cameră încuiată care caută ieșirea ascunsă. Nu-i sări în ochi nimic nou sau diferit față de ce-și amintea, așa că începu să răsfoiască celelalte formulare din dosar.

Una dintre cele câteva analize ale filmului de la petrecerea de nuntă se încheia cu următorul rezumat: „Locurile exacte ale tuturor persoanelor aflate pe domeniul Ashton în timpul în care a avut loc crima au fost verificate cu ajutorul imagisticii cronometrate". Gurney înțelegea destul de bine ce însemna asta, aducându-și aminte că Hardwick îi explicase în seara când urmăriseră filmul, dar având în vedere însemnătatea informației, vru să se asigure de corectitudinea ei.

Își luă telefonul mobil de pe bufet și-l sună pe Hardwick. Apelul fu imediat redirecționat spre mesageria vocală: „Hardwick. Lăsați un mesaj".

— Sunt Gurney. Am o întrebare legată de film.

În mai puţin de un minut, după ce lăsase mesajul, telefonul începu să sune. Gurney nici nu se mai obosi să verifice numele apelantului.

— Jack?

— Dave?

Era o voce feminină, familiară, dar Gurney nu o recunoscu imediat.

— Scuze, aşteptam să mă sune altcineva. Da, Dave la telefon.

— Sunt Peggy Meeker. Am primit e-mailul tău şi ţi-am răspuns. Apoi m-am gândit să te sun în caz că ai nevoie să afli numaidecât.

Vocea femeii zumzăia de exuberanţă.

— Ce e?

— Ai vrut să afli detalii despre intriga piesei lui Edward Vallory, despre personaje şi alte informaţii disponibile. Păi, n-o să-ţi vină să crezi, dar am sunat la departamentul de limba engleză de la Wesleyan şi ghici cine predă încă acolo – profesorul Barkless, cel care ţinea cursul.

— Cursul?

— Cursul de engleză pe care l-am urmat. Cel de dramă elisabetană. I-am lăsat un mesaj şi a revenit. Nu e uimitor?

— Ce ţi-a spus?

— Păi asta e partea extraordinară. Eşti gata?

În telefon se auzi bipul unui apel în aşteptare. Gurney ignoră sunetul.

— Continuă.

— Păi, pentru început, piesa se numea *Grădinarul spaniol*.

Peggy făcu o pauză, aşteptând o reacţie.

— Zi mai departe.

— Numele personajului principal era Hector Flores.

— Tu vorbeşti serios?

— Mai e ceva. E din ce în ce mai interesant. Intriga, descrisă parţial de un critic contemporan, este una dintre chestiile alea complicate în care oamenii se deghizează şi propriile familii nu-i recunosc şi tot felul de prostii de-astea, dar ideea principală – se auzi un alt bip al unui apel în aşteptare –, destul de nebunească, e că Hector Flores a fost izgonit de acasă de mama lui, care i-a omorât tatăl şi l-a sedus pe fratele său. Câţiva ani mai târziu, Hector se întoarce deghizat în grădinar şi, pe scurt, îşi păcăleşte fratele – cu ajutorul altei deghizări şi altei identităţi încurcate – să-i taie capul mamei lor. Piesa a fost un pic cam exagerată şi poate de asta toate copiile au fost distruse imediat după prima punere în scenă. Nu e clar dacă intriga se bazează pe o variantă veche a mitului lui Oedip sau dacă e pur şi simplu creaţia grotească a lui Vallory. Sau poate că a fost cumva influenţată de *Tragedia spaniolă* a lui

Thomas Kyd[5], care e la rândul ei cam exagerată din punct de vedere emoțional, așa că cine știe? Astea sunt informațiile de bază, direct de la profesorul Barkless.

Mintea lui Gurney lucra mai repede decât vocea rămasă fără aer a lui Peggy Meeker.

După un moment, femeia întrebă:

— Vrei să reiau?

Se auzi un alt bip.

— Ai zis că ai scris tot în e-mail?

— Da, e totul acolo. Și numărul de telefon al profesorului, dacă vrei să-l suni. E așa de palpitant, nu? Nu îți dă o cu totul altă perspectivă asupra cazului?

— Poate că mai degrabă întărește o perspectivă deja existentă. Vom vedea cum se potrivesc toate.

— Bine. Să-mi dai de știre.

Bip.

— Peggy, văd că mă tot sună cineva. O să-mi iau la revedere momentan. Și mulțumesc. S-ar putea dovedi foarte util ceea ce mi-ai spus.

— Sigur. Mă bucur să fiu de ajutor. Super. Să-mi zici ce altceva mai pot face.

— Așa voi face. Mulțumesc din nou.

Gurney preluă celălalt apel.

— Da' știu că ți-a luat ceva să răspunzi. A dracu' întrebare, pesemne că nu e atât de urgentă.

— Ah, da. Jack. Mersi că m-ai sunat.

— Și întrebarea este…?

Gurney zâmbi. Hardwick făcuse o pasiune pentru grosolănie, când nu era prea ocupat să fie vulgar.

— Cât ești de sigur de localizarea fiecărui individ de la petrecere, în timpul în care Jillian s-a aflat în căsuță?

— Destul de sigur.

— De unde știi?

— După felul în care au fost instalate camerele, n-a existat niciun punct orb. Invitații, personalul de servire, muzicienii – toți sunt pe înregistrare, tot timpul.

— Cu excepția lui Hector.

— Cu excepția lui Hector, care era în căsuță.

— Despre care *crezi* că se afla în căsuță.

---

[5] Thomas Kyd (1557-1594): dramaturg elisabetan. (n.t.).

— Ce vrei să zici?

— Încerc doar să fac diferența între ceea ce știm și ceea ce credem că știm.

— Cine dracu' altcineva ar fi putut să fie acolo?

— Nu știu, Jack. Și nici tu nu știi. Apropo, mersi că m-ai pus la curent cu pocinogul ăla cu dezalcoolizarea.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Cine dracu' ți-a zis?

— Tu, în mod sigur nu.

— Ce mama dracului are de-a face una cu alta?

— Îmi place la nebunie sinceritatea deplină, Jack.

— Sinceritatea deplină? La dracu', ia de aici sinceritate. Rodriguez Cap-de-Penis mi-a luat cazul Perry pentru că i-am zis că a lua urma fiecărui imigrant mexican ilegal din nordul New York-ului e cea mai mare pierdere de timp din viața mea. În primul rând, nimeni n-ar fi avut de gând să admită că lucrează ilegal și nu plătește taxe. Și mai mult ca sigur n-ar fi recunoscut în ruptul capului că aveau vreo legătură cu cineva căutat pentru crimă. După două luni, în ziua mea liberă, m-a chemat de urgență să căutăm niște idioți care-l împușcaseră pe mecanicul dintr-o benzinărie, pe autostradă, și cineva de la locul faptei i-a zis Căpitanului Minune că miroseam a alcool, așa că m-a acuzat. Căcăciosul visase în fel și chip să mă prindă pe picior greșit. Și gata, se ivise ocazia. Și ce crezi c-a făcut? Căcăciosul m-a băgat într-o nenorocită de clinică părăginită, plină de drogați. Douăzeci și opt de zile de căcat. Cu niște lepădături, Davey! A fost un coșmar! Lepădături! Timp de douăzeci și opt de zile nu m-am putut gândi decât cum să-i fac felul Căpitanului Pulărel, cum să-i smulg capul de pe umeri! Am fost suficient de sincer?

— Din plin, Jack. Problema e că investigația a deviat complet și trebuie s-o luăm de la zero. Și are nevoie de oameni care sunt interesați de rezolvarea cazului, nu de reglarea conturilor personale.

— Hai nu zău? Păi, la dracu', multă baftă, Vocea Rațiunii.

Legătura se întrerupse.

Gurney așeză telefonul pe dosar și dintr-odată deveni conștient de clinchetul andrelelor lui Madeleine și se uită la ea.

Madeleine zâmbi fără să-și ridice privirea.

— Probleme?

Gurney râse acru.

— Ancheta trebuie cu totul regândită și redirecționată, iar eu n-am autoritatea să fac așa ceva.

— Gândește-te. Vei găsi o soluție.

Gurney se gândi la vorbele femeii.

— Prin intermediul lui Kline?

Madeleine ridică din umeri.

— În timpul investigaţiei în cazul Mellery, mi-ai zis că e un om cu ambiţii mari.

— N-aş fi surprins dacă s-ar vedea preşedinte. Sau măcar guvernator.

— Păi vezi.

— Ce să văd?

Madeleine se concentră o clipă la schimbarea tehnicii de croşetat, apoi îşi ridică privirea, părând surprinsă că Gurney nu reuşise să înţeleagă ceea ce era evident.

— Ajută-l să vadă legătura dintre ancheta asta şi ambiţiile lui mari.

Cu cât Dave rumega mai mult, cu atât mai isteţ părea comentariul femeii. În calitate de animal politic, Kline era foarte sensibil când venea vorba de partea mediatică a oricărei investigaţii. Era cea mai sigură cale spre inima lui.

Gurney luă telefonul şi apelă numărul procurorului. Mesajul înregistrat oferea trei opţiuni: să sune între opt dimineaţa şi şase seara, de luni până vineri, să lase numele şi numărul de telefon ca să revină cu un telefon în timpul orelor de lucru sau să apeleze numărul de urgenţă, disponibil douăzeci şi patru din douăzeci şi patru, pentru chestiuni care cereau un răspuns imediat.

Gurney introduse numărul de urgenţă în agenda telefonului, dar înainte de a suna decise să structureze ceva mai bine ce avea să spună – mai întâi asistentei, apoi lui Kline, dacă avea să accepte apelul – pentru că-şi dădu seama cât de crucial era să arunce fix grenada potrivită peste zid.

Andrelele se opriră din clănţănit.

— Ai auzit?

Madeleine îşi înclină uşor capul în direcţia celei mai apropiate ferestre.

— Ce?

— Ascultă.

— Ce să ascult?

— Şşş…

Tocmai când era pe cale să insiste că nu auzea nimic, Gurney auzi: ţipătul slab, îndepărtat al coioţilor. După aceea se lăsă iar liniştea. În mintea lui nu mai rămase decât imaginea animalelor asemănătoare unor lupi mai mici şi slăbănogi, alergând într-o haită dezorganizată, sălbatici şi cruzi, ca vântul pe un câmp luminat de lună, dincolo de creasta de nord a munţilor.

Telefonul pe care Dave îl ţinea încă în mână începu să sune. Verifică numele apelantului: GALERIILE REYNOLDS. Gurney îşi aruncă privirea spre

Madeleine. Nimic din expresia femeii nu dădea semne c-ar fi bănuit identitatea persoanei de la celălalt capăt al firului.

— Dave la telefon.

— Vreau să mă bag în pat. Hai să vorbim.

După o tăcere stânjenitoare, Gurney răspunse.

— Zi tu mai întâi.

Sonya râse uşor, intim, mai degrabă torcând, decât râzând.

— Am vrut să spun că voi merge devreme la culcare şi, în caz că voiai să mă suni mai târziu să discutăm despre ziua de mâine, ar fi mai bine să vorbim acum.

— E o idee bună.

Din nou râsul catifelat.

— Chestiunea e destul de simplă, din punctul meu de vedere. Nu-ţi pot spune ce să-i răspunzi lui Jykynstyl pentru că nu ştiu ce te va întreba. Aşa că trebuie să fii tu însuţi. Detectivul isteţ de la omucideri. Omul tăcut care le-a văzut pe toate. Omul din armata îngerilor, care se luptă cu diavolul şi iese întotdeauna învingător.

— Nu întotdeauna.

— Păi, eşti om, nu? E important să fii uman. Asta te face real, nu un erou fals, înţelegi? Aşa că tot ce trebuie să faci e fii tu însuţi. Eşti un bărbat mai impresionant decât crezi, David Gurney.

Dave ezită.

— Asta e tot?

De data asta, hohotul fu mai muzical, mai amuzat.

— Asta-i tot în ceea ce te priveşte pe tine. Acum să vorbim despre mine. Ai citit vreodată contractul nostru, cel semnat pentru expoziţia de anul trecut?

— Cred că l-am citit atunci. Nu de curând.

— Contractul stipulează că Galeriei Reynolds îi revine un procent de patruzeci la sută pentru operele expuse, de treizeci la sută pentru operele din catalog şi de douăzeci la sută pentru oricare alte lucrări ulterioare, create pentru clienţi cunoscuţi de artist prin intermediul galeriei. Îţi sună cunoscut?

— Vag.

— Vag. Bine. Dar e în regulă sau e vreo problemă acum că înaintăm procesul?

— E în regulă.

— Bine. Pentru că ne vom distra de minune lucrând împreună. Eu aşa o simt, tu nu?

Enigmatică, Madeleine părea concentrată la marginea ornamentată a fularului din ce în ce mai lung. Cusătură după cusătură după cusătură. Clic, clic, clic.

Capitolul 41

Ziua cea mare

Era o dimineaţă splendidă, ca o imagine de calendar pentru o lună de toamnă. Cerul era de un albastru intens, fără urmă de nor. Madeleine plecase deja într-una dintre plimbările ei cu bicicleta pe valea cotită a râului, ce se întindea de-a lungul a aproximativ treizeci de kilometri atât la est, cât şi la vest de Walnut Crossing.

— E o zi perfectă, zisese ea înainte să plece, sugerând că decizia lui Dave de a-şi petrece o zi atât de minunată în oraş, discutând despre o sumă uriaşă de bani pentru o lucrare de artă urâtă îl făcea la fel de nebun ca Jykynstyl. Ori poate că Gurney ajunsese singur la concluzia asta şi dădea vina pe ea.

Dave şedea la masa pentru micul dejun de lângă uşile din sticlă, privind peste pajişte, la şopronul de un roşu aprins în lumina limpede a dimineţii. Sorbi prima gură energizantă de cafea, apoi îşi ridică telefonul şi îl sună pe Sheridan Kline pe numărul de urgenţă.

Răspunse o voce severă, indiferentă, iar Gurney îşi dădu seama a cui era.

— Stimmel. Biroul procurorului districtual.

— Sunt Dave Gurney.

Dave se opri, ştiind că Stimmel avea să-şi aducă aminte de el de când lucrase la cazul Mellery, dar nu-l surprinse deloc când bărbatul nu recunoscu. Stimmel avea căldura şi volubilitatea ca de broască, la fel şi fizionomia.

— Da?

— Trebuie să vorbesc de urgenţă cu Kline.

— Chiar aşa?

— E o chestiune de viaţă şi de moarte.

— A cui?

— A lui.

Tonul sever se înăspri.

— Ce înseamnă asta?

— Cunoşti cazul Perry?

Gurney interpretă pauza care urmă ca pe un răspuns afirmativ.

— O să explodeze într-un circ media, poate cel mai mare caz de crime în serie din istoria statului nostru. M-am gândit că Sheridan ar vrea să fie pus în temă.

— Despre ce vorbeşti?

— M-ai întrebat deja şi ţi-am răspuns.

— Dă-mi informaţii exacte, deşteptule, şi am să i le transmit.

— N-am timp să le repet de două ori. Trebuie să vorbesc cu el *chiar acum*, chiar dacă va trebui să-l iei pe sus. Spune-i că ce se întâmplă acum va face să pară cazul Mellery o joacă de copii.

— Ar fi bine să nu îndrugi prostii.

Gurney înţelese că acela era modul lui Stimmel de a spune: „La revedere, vom reveni cu un telefon". Îşi aşeză telefonul pe masă, ridică ceaşca de cafea şi sorbi din nou. Era încă bună şi caldă. Se uită la tulpinile de sparanghel ce se aplecau în briza blândă care bătea dinspre vest. Întrebările legate de îngrăşământ – dacă, când, cât –, la care se gândise cu mai puţin de o săptămână în urmă, puteau fi amânate la nesfârşit. Gurney spera să nu fi exagerat situaţia în discuţia cu Stimmel.

Două minute mai târziu, Kline era la telefon, la fel de agitat ca o muscă pe o grămadă de bălegar proaspăt.

— Despre ce e vorba? Ce explozie mediatică?

— E o poveste lungă. Ai timp să vorbeşti?

— Ce-ar fi să rezumi totul într-o frază?

— Imaginează-ţi un articol care începe aşa: „În timp ce un criminal în serie răpeşte fete de la Mapleshade, poliţia şi procuratura habar n-au".

— N-am discutat deja despre asta ieri?

— Am informaţii noi.

— Unde eşti acum?

— Acasă, dar am drum în oraş într-o oră.

— E pe bune? Sau faci pe deşteptu'?

— E pe bune.

Urmă o pauză.

— Cât de sigur e telefonul tău?

— N-am nicio idee.

— Poţi să mergi pe autostradă, în drum spre oraş, nu?

— Cred că da.

— Deci te-ai putea opri pe la biroul meu?

— Aş putea.

— Poţi pleca acum?

— Poate în vreo zece minute.

— Ne vedem la birou, la nouă şi jumătate. Gurney?

— Da?
— Ar fi bine să fie pe bune.
— Sheridan?
— Ce?
— Dacă aș fi în locul tău, m-aș ruga să nu fie.

•

Zece minute mai târziu, Gurney era pe drum, îndreptându-se spre est, cu soarele în față. Prima oprire o făcu la Abelard, pentru o cafea care avea să înlocuiască ceașca aproape plină pe care o lăsase pe masa din bucătărie în graba de a pleca.

Rămase o vreme în față, pe peticul mic de pământ acoperit cu pietriș, care ținea loc de parcare, își înclină puțin scaunul, se întinse și încercă să-și relaxeze mintea concentrându-se doar la aroma cafelei. Tehnica asta nu mergea prea bine la el, și Gurney se întrebă de ce o tot încerca. Ce-i drept, reușea să-i mute gândurile la altceva, dar nu neapărat la ceva mai puțin neplăcut. În acest caz, mintea lui zbură de la ceea ce mergea prost în investigație la ceea ce mergea prost în relația lui cu Kyle – și la presiunea tot mai mare de a-l suna.

Era cu adevărat ridicol. Tot ce trebuia să facă era să nu mai amâne și să-l sune. Știa foarte bine că amânarea nu era altceva decât o scăpare pe termen scurt care conducea la o problemă pe termen lung, și nu făcea decât să ocupe tot mai mult spațiu în mintea lui, lăsând loc unui disconfort din ce în ce mai mare.

Logic vorbind, n-avea nicio urmă de îndoială că lucrurile stăteau exact așa. Logic, știa că era nefericit în mare parte din cauză că se tot chinuia să evite disconfortul.

Gurney avea noul număr de telefon al lui Kyle setat pe apelare rapidă. „Hristoase! Sună odată!"

Își scoase telefonul, apelă și intră căsuța vocală: „Bună, sunt Kyle. Nu pot răspunde momentan. Lasă un mesaj".

— Bună, Kyle, e tata. M-am gândit să te sun, să-mi spui cum ți se pare la Columbia. Colegii de apartament sunt în regulă?

Ezită. Mai să întrebe de Kate, fosta soție a lui Kyle, dar se răzgândi.

— Nu e nimic urgent, mă întrebam doar ce mai faci. Sună-mă când poți. Pe curând.

Gurney apăsă butonul de închidere a apelului.

Ciudată experiență. Puțin încâlcită, ca toate aspectele vieții lui emoționale. Gurney se simți ușurat că în cele din urmă sunase. Și, sincer, era ușurat și pentru că apelul fusese redirecționat către mesageria vocală. Dar poate că avea să nu se mai gândească la Kyle, măcar pentru o vreme. Mai luă

câteva înghiţituri de cafea, verifică ora – opt şi cincizeci şi două de minute – şi se întoarse pe şosea.

•

Cu excepţia Audi-ului negru, lucitor şi a câtorva maşini, nu la fel de sclipitoare, Ford şi Chevrolet, cu numere oficiale, parcarea Clădirii Birourilor Districtuale era goală, aşa cum era de obicei într-o sâmbătă dimineaţa. Clădirea cenuşie şi apăsătoare părea rece şi părăsită, ducându-te cu gândul la instituţia ca vai de lume de altă dată.

Kline ieşi din Audi tocmai când Gurney parca pe un loc din apropiere. Un alt automobil, Crown Victoria, intră în parcare şi opri în capătul opus faţă de Audi. Rodriguez coborî de la volan.

Gurney şi Rodriguez se apropiară de Kline din direcţii opuse. Îşi înclinară capetele în semn de salut spre procuror, dar ei nu se salutară. Kline îi conduse înăuntru printr-o uşă laterală pentru care avea propria lui cheie, apoi urcară un etaj. Până când nu se aşezară în scaunele de piele din jurul mesei de cafea din biroul procurorului, niciunul nu scoase un cuvânt. Rodriguez îşi încrucişă braţele strâns la piept. Ochii lui negri nu transmiteau nimic din spatele ochelarilor cu ramă de oţel.

— Bine, zise Kline, aplecându-se înainte. Hai să trecem la subiect.

Procurorul îl fixa pe Gurney cu privirea pătrunzătoare cu care l-ar fixa pe un martor al opoziţiei aflat în boxa martorilor.

— Suntem aici din pricina bombei promise, prietene. Hai să ascultăm.

Gurney dădu din cap.

— În regulă. Bomba. S-ar putea să vreţi să luaţi notiţe.

Tresărirea unui ochi al căpitanului îi dădu de înţeles că omul interpretase sugestia ca pe o insultă.

— Treci la subiect, zise Kline.

— Bomba vine pe părţi. Eu o să vi le prezint. Voi le puneţi cap la cap. În primul rând, se pare că Hector Flores este numele unui personaj dintr-o piesă elisabetană – un personaj care se preface a fi un grădinar spaniol. E o coincidenţă interesantă, nu?

Kline se încruntă întrebător.

— Ce fel de piesă?

— Aici e partea interesantă. Intriga vorbeşte despre violarea unui tabu sexual major, incestul – care se întâmplă să fie un element recurent din copilăria agresorilor.

Kline se încruntă încă şi mai tare.

— Deci… ce vrei să spui?

— Vreau să spun că omul care a locuit în căsuţa lui Ashton şi-a luat, mai mult ca sigur, numele de Hector Flores din acea piesă de teatru.

Căpitanul pufni a neîncredere.

— Cred că avem nevoie de mai multe detalii, zise Kline.

— În piesa asta e vorba despre incest. Personajul lui Hector Flores apare deghizat în grădinar. Şi…

Gurney nu se putu abţine să nu facă o pauză dramatică.

— Se întâmplă să omoare personajul feminin vinovat, tăindu-i capul.

Ochii lui Kline se deschiseră larg.

— Cum?

Rodriguez îl fixă pe Gurney cu o privire neîncrezătoare.

— Unde dracului e piesa asta de teatru?

În loc să se împotmolească în discuţia care avea să se işte mai mult ca sigur dacă le spunea că textul integral al piesei nu mai exista, Gurney îi dădu căpitanului numele şi referinţele vechiului profesor al lui Peggy Meeker.

— Sunt sigur că va fi bucuros să discute cu tine. Şi apropo, nu există nicio îndoială că piesa are legătură cu uciderea lui Jillian Perry. Autorul piesei se numea Edward Vallory.

Lui Kline îi trebuiră câteva secunde să priceapă informaţia.

— Numele cu care a fost semnat mesajul?

— Exact. Deci acum ştim sigur că „muncitorul mexican" a fost o prefăcătorie de la bun început. O prefăcătorie pe care toată lumea a crezut-o.

Căpitanul părea suficient de furios încât să ia foc instantaneu.

Gurney continuă.

— Tipul ăsta a venit în Tambury cu un plan pe termen lung şi înarmat cu multă răbdare. Se pare că avem de-a face cu un individ destul de sofisticat, ţinând cont de obscuritatea referinţei literare. Iar conţinutul piesei lui Vallory demonstrează că trecutul sexual al lui Jillian Perry a fost aproape sigur motivul crimei.

Kline arăta de parcă încerca să nu pară şocat.

— Bine, deci avem… avem o nouă perspectivă.

— Din păcate e doar vârful aisbergului.

Ochii lui Kline se deschiseră larg.

— Ce aisberg?

— Absolventele dispărute.

Căpitanul clătină din cap.

— Am mai spus-o şi o repet: nu există nicio dovadă că ar fi *dispărut* cineva.

— Scuze, replică Gurney. N-am vrut să folosesc greşit un termen legal. Ai dreptate – niciun nume nu se regăseşte deocamdată pe lista oficială a persoanelor dispărute. Atunci cum să le numim? „Absolvente Mapleshade a căror localizare nu se cunoaşte în momentul de faţă?" E mai convenabil aşa?

Rodriguez se aplecă înainte pe scaun şi vorbi pe un ton aspru.

— Nu sunt obligat să înghit căcaturile astea de la tine!

Kline ridică mâna ca un poliţist de trafic.

— Rod, Rod, ia-o uşurel. Suntem cu toţii un pic… ştii tu… Ia-o uşor.

Procurorul aşteptă până ce căpitanul se lăsă iar în scaun înainte să-şi întoarcă din nou privirea spre Gurney.

— Hai să zicem, de dragul discuţiei, că una sau mai multe fete sunt într-adevăr dispărute sau de nelocalizat sau care o fi termenul potrivit. Dacă ar fi aşa, care este concluzia ta?

— Dacă au fost răpite de bărbatul care-şi spune Hector Flores, atunci concluzia mea e că fie sunt moarte, fie vor fi în curând.

Rodriguez se aplecă iar înainte.

— Nu există nicio dovadă! *Dacă, dacă, dacă*. Sunt doar presupuneri peste presupuneri.

Kline inspiră lent.

— Chiar pare o concluzie a dracului ca să ne pripim cu ea, Dave. Vrei să ne ajuţi puţin cu raţionamentul?

— Conţinutul piesei, plus mesajele semnate de Vallory sugerează că uciderea lui Jillian Perry a fost un act de răzbunare pentru un abuz sexual. Elevele de la Mapleshade împărtăşesc un trecut plin de abuzuri sexuale, transformându-le în potenţiale victime. Aşa că Mapleshade devine locul perfect de racolare a victimelor, pentru un criminal motivat de problema asta.

— „Potenţiale victime" – ai auzit? A zis „potenţiale". Asta încerc să demonstrez.

Rodriguez clătină din cap.

— Toate astea nu-s decât…

— Stai puţin, Rod, te rog, interveni Kline. Înţeleg ce încerci să demonstrezi. Crede-mă, sunt de partea ta. Sunt un tip care preferă dovezile clare, la fel ca tine. Dar hai să-l ascultăm. Ştii şi tu, nu trebuie să ignorăm niciun detaliu. Hai doar să ascultăm ce are de spus, bine?

Rodriguez nu mai vorbi, dar continuă să dea din cap de parcă nici nu ştia c-o face. Kline îi făcu un semn lui Gurney să continue.

— Cu privire la fetele dispărute, asemănarea dintre conflictele care au condus la părăsirea domiciliului reprezintă prima dovadă a unei conspiraţii. Este de neconceput că toate au cerut maşini scumpe din pură coincidenţă. O explicaţie acceptabilă ar fi c-a existat o conspiraţie, creată să uşureze răpirea lor.

Kline arăta de parcă avea o criză de aciditate stomacală. Îi venea pe gât sosul Tabasco.

— Ai şi alte dovezi care să sprijine ipoteza răpirii?

— Hector Flores i-a cerut lui Ashton să lucreze la Mapleshade, iar fetele care încă nu pot fi localizate au fost văzute vorbind cu el acolo.

Rodriguez tot clătina din cap.

— Mi se pare o legătură destul de slabă.

— Ai dreptate, căpitane, zise Gurney, plictisit. De fapt, cam tot ce ştim se agaţă într-un fir de păr. Toate fetele răpite sau dispărute au apărut în reclame foarte sexualizate pentru Karnala Fashion, ca şi Jillian Perry, dar nu ştim nimic despre acea companie. Nu s-a stabilit şi nici nu s-a anchetat cum au fost încheiate contractele de modeling. Nici până azi, nu ştim exact câte fete ar putea fi dispărute. Şi nici dacă fetele cu care nu putem să luăm legătura sunt sau nu în viaţă. Nu ştim dacă au loc şi alte răpiri în timp ce noi stăm aici. Nu fac decât să vă spun ce cred. De ce mă tem. Poate că am înnebunit de-a binelea, căpitane. Sper să fi înnebunit, pentru că alternativă este înfiorătoare.

Kline înghiţi în sec.

— Deci recunoşti că o mare parte din felul în care vezi tu lucrurile se bazează pe…

— Sunt detectiv la omucideri, Sheridan. Fără câteva supoziţii…

Gurney ridică din umeri, dar nu-şi mai continuă ideea.

Urmă o tăcere lungă.

Rodriguez părea dezumflat, pipernicit, de parcă jumătate din furia lui dispăruse, însă nu fusese înlocuită de nimic altceva.

— Hai să presupunem, de dragul conversaţiei, zise Kline, că ai sută la sută dreptate.

Îşi întinse ambele mâini, cu palmele în sus, dând de înţeles că era gata să accepte până şi cea mai extravagantă dintre teorii.

— Ce-ai face tu?

— E crucial să aflăm cât mai repede cine lipseşte. Faceţi rost de lista cu numele şi contactele absolventelor de la Mapleshade. Luaţi-le de la Ashton chiar în dimineaţa asta, dacă se poate. Interogaţi fiecare familie în parte, fiecare absolventă de care daţi din clasa lui Jillian, apoi fiecare elevă din anul anterior şi din anul următor. În cazul familiilor care nu-şi pot contacta fiicele, cereţi detalii descriptive şi circumstanţiale pe care să le puteţi introduce în bazele de date PACV, NamUs, NCIC – mai ales dacă ultimul contact cu familia a implicat conflictul pe care-l cunoaştem.

Kline îşi aruncă privirea spre Rodriguez.

— Am putea face asta indiferent de situaţie.

Căpitanul dădu din cap.

— Bine, continuă.

— De fiecare dată când fata nu poate fi contactată, colectaţi o probă de ADN de la o rudă biologică de gradul întâi – mamă, tată, frate, soră. De îndată ce laboratorul BIC analizează profilul, compараţi rezultatul cu profilul oricărei persoane de sex feminin, neidentificate, decedate în aceeaşi perioadă cu înregistrarea dispariţiei.

— În ce zonă?

— La nivel naţional.

— Doamne! Tu îţi dai seama ce ne ceri? Chestia asta diferă de la stat la stat, ba uneori chiar de la district la district. Unele jurisdicţii nu păstrează datele. Altele nici nu le colectează.

— Ai dreptate, e o mare bătaie de cap. Mănâncă bani, timp, iar aria de acoperire e incompletă. Dar va fi o bătaie de cap şi mai mare mai târziu, dacă va trebui să explici de ce nu s-a făcut nimic din toate astea.

— În regulă.

Cuvintele ieşiră din gura lui Kline ca o exclamaţie de dezgust.

— Mai departe?

— Mai departe, daţi de urma lui Alessandro şi a companiei Karnala Fashion. Şi fotograful, şi compania au un aer prea obscur ca să fie vorba de o afacere obişnuită. Apoi, interogaţi actualele eleve de la Mapleshade, despre tot ce ar putea şti legat de Hector, Alessandro, Karnala sau fetele dispărute. Apoi interogaţi fiecare angajat actual sau recent de la Mapleshade.

— Ai idee despre cât efort e vorba?

— Sheridan, cu asta îmi câştig traiul.

Gurney se opri, gândindu-se la semnificaţia cuvântului care-i scăpase.

— Adică, mi-l *câştigam*. BIC trebuie să implice o grămadă de detectivi în cazul ăsta cât de urgent, mai mulţi decât îşi permit. De îndată ce situaţia ajunge în presă, vei fi mâncat de viu dacă nu faci toate astea.

Kline miji ochii.

— După cum vorbeşti, aş zice că oricum o să ne mănânce de vii.

— Presa va accepta orice variantă va atrage cea mai mare audienţă, zise Gurney. Aşa-zisele ştiri sunt nişte caricaturi. Dă-le o poveste nouă, importantă şi prostească şi o s-o ia de bună. Garantat.

Kline îl privi neîncrezător pe Dave.

— Cum ar fi?

— În varianta asta tu trebuie să fi luat toate măsurile. Implicare totală. În momentul în care tu şi echipa BIC aţi descoperit dificultatea unora dintre părinţi de a-şi contacta fiicele, tu şi Rod aţi declanşat o alarmă de gradul cinci, aţi implicat pe toată lumea, aţi început cea mai mare anchetă din istoria crimelor în serie.

Mintea lui Kline părea să analizeze la foc automat toate rezultatele posibile.

— Să presupunem că se leagă de costurile anchetei.

— E simplu. „Într-o situaţie ca asta, implicarea costă bani. Inactivitatea costă vieţi". E un răspuns standard pe care cu greu îl poţi contrazice. Serveşte-le povestea „Marii Mobilizări" şi poate că vor sta departe de varianta „Anchetei Ratate".

Kline îşi deschidea şi-şi închidea pumnii, îşi trosnea degetele. Îndoiala din ochii lui se transforma treptat în entuziasm.

— Bine, zise el. Ar fi bine să ne gândim la conferinţa de presă.

— Mai întâi, zise Gurney, trebuie să demaraţi procesul. Dacă presa descoperă că le vindeţi gogoşi, povestea se schimbă instantaneu, şi din eroii momentului ajungeţi nenorociţii anului. Începând de acum, trebuie să trataţi cazul ca pe unul cu potenţial uriaş, ceea ce probabil este – sau vă luaţi adio de la cariere.

Poate că ceva din expresia lui Gurney îl atinse pe Kline sau poate că o aşchie ascuţită a potenţialului îngrozitor al cazului îi străpunse egocentrismul. Oricare ar fi fost motivul, bărbatul clipi, îşi frecă ochii, se lăsă pe spătarul scaunului şi-l privi lung şi mohorât pe Gurney.

— Tu chiar crezi că avem de-a face cu un psihopat, nu-i aşa?

— Da, asta cred.

Rodriguez se desprinse de preocupările macabre în care se scufundase.

— De ce eşti aşa sigur? Datorită unei piese bolnave, scrise cu patru sute de ani în urmă?

„De ce sunt aşa sigur?" Gurney se gândi la asta. Era un instinct? Deşi era unul dintre cele mai vechi clişee din breaslă, avea un sâmbure de adevăr. Însă era şi altceva.

— Capul.

Rodriguez se holbă la el.

Gurney inspiră ca să rămână ferm pe poziţii.

— E ceva în legătură cu capul. Cu modul în care era aşezat pe masă, cu faţa la trup.

Gura lui Kline se deschise ca şi cum voia să spună ceva, dar nu zise nimic. Rodriguez se holba pur şi simplu.

Gurney continuă.

— Cred că oricine a făptuit crima şi a aşezat corpul în felul ăla a vrut să anunţe că are o misiune.

Kline se încruntă.

— Adică intenţionează s-o facă iar?

— Sau a făcut-o deja. Cred că e înclinat spre aşa ceva.

Capitolul 42

Magicul domn Jykynstyl

Vremea încă era perfectă pentru drumul de dimineaţă târzie al lui Gurney din Catskills spre New York City. Pe când gonea pe autostradă, aerul proaspăt şi cerul azuriu îi inundară mintea de energie, îl făcură să privească optimist impactul pe care-l avusese asupra lui Kline şi, într-o măsură mai mică, asupra lui Rodriguez.

Voia să ţină legătura cu Kline, să se asigure că avea să fie păstrat în schemă. Şi voia s-o sune pe Val, să o pună la curent. Dar avea nevoie, chiar atunci, să se gândească puţin la întâlnirea spre care se îndrepta. Întâlnirea cu un om „din lumea artei". Un om care voia să-i ofere o sută de mii de dolari pentru portretul mărit grafic al unui dement. Un om care se putea dovedi la fel de bine un dement el însuşi.

La adresa pe care i-o dăduse Sonya, Gurney găsi o clădire din cărămidă ce se ridica în mijlocul unui cartier liniştit, umbrit de copaci, din East Sixties, Manhattan. În cartier se simţea mirosul banilor, un miros subtil ce izola locul de restul străzilor aglomerate ce-l înconjurau.

Gurney parcă într-o zonă interzisă, chiar în faţa clădirii, aşa cum îl instruise Sonya, fiind asigurată de Jykynstyl că nu avea să fie nicio problemă, că maşina avea să rămână pe mâini bune.

O uşă enormă, neagră şi lăcuită conducea într-un vestibul ornamentat cu faianţă şi oglinzi, care ducea mai departe spre o a doua uşă. Gurney tocmai se pregătea să apese soneria de pe peretele alăturat, când uşa fu deschisă de o tânără fermecătoare. Când se uită mai bine, Dave observă că de fapt, nu era de o frumuseţe ieşită din comun, însă înfăţişarea îi era înfrumuseţată, sau cel puţin dominată, de ochii extraordinari – ochi ce-l analizau aşa cum ai analiza croiala unei jachete sport sau prospeţimea unei plăcinte de pe raftul unei brutării.

— Sunteţi artistul?

Gurney surprinse ceva nestatornic în tonul ei, ceva ce nu putu identifica.

— Sunt Dave Gurney.

— Veniţi după mine.

Intrară într-un foaier mare în care erau un cuier, un suport pentru umbrele, mai multe uşi închise şi o scară largă, din mahon, ce urca la etajul următor. Luciul negru al părului tinerei se potrivea cu nuanţa închisă a

lemnului. Îl conduse pe lângă scară, spre o uşă în spatele căreia se afla un lift cu propria lui uşă glisantă.

— Veniţi, zise ea cu un zâmbet vag, pe care Gurney îl găsi ciudat de îngrijorător.

Intrară, uşa se închise cu uşurinţă, fără niciun sunet, iar liftul urcă abia lăsând impresia că se mişcă.

Gurney sparse tăcerea.

— Cine sunteţi?

Tânăra se întoarse spre Dave. Ochii ei încântători se amuzau ca de o glumă între prieteni.

— Sunt fiica lui.

Liftul se opri atât de încetişor, încât Gurney nici nu simţise. Uşa se deschise. Fata ieşi.

— Veniţi.

Camera era mobilată în stilul opulent al unui salon victorian. Plante tropicale cu frunze mari stăteau în ghivecele lor de fiecare parte a unui şemineu mare. Alte câteva erau aşezate lângă fotolii. Dincolo de o arcadă largă, la capătul opus, se vedea un salon festiv, cu scaune, mese, un bufet şi tâmplărie sculptată, toate din mahon bine lăcuit. Draperii din damasc, verde-închis acopereau ferestrele înalte din ambele încăperi, ascunzând momentul zilei, perioada anului – creând iluzia unei lumi elegante, libere, unde cocteilurile erau mereu servite.

— Bine aţi venit, David Gurney. Îmi pare bine c-aţi sosit aşa de repede de atât de departe.

Gurney se uită să vadă a cui era vocea asta cu un accent atât de bizar: un bărbat spălăcit, mărunt, parcă şi mai mic de statură în fotoliul lui enorm, de club, din piele, alături de o plantă tropicală înaltă. În mâna lui mică ţinea un pahar mititel, cât pentru o duşcă, plin cu un lichid verde.

— Iertaţi-mă că nu mă ridic să vă întâmpin. Spatele îmi face probleme. Culmea, îmi e cel mai rău când e vremea minunată. E un mister enervant, nu-i aşa? Vă rog să luaţi loc.

Bărbatul arătă spre un scaun asortat, aşezat vizavi de al lui, de cealaltă parte a unui covoraş oriental. Purta blugi spălăciţi şi un hanorac bordo. Avea părul scurt, rar, grizonant şi pieptănat de mântuială. Ochii lui pe jumătate închişi lăsau vaga impresie a unei indiferenţe somnoroase.

— Poate aţi vrea să beţi ceva. O să vă servească imediat una dintre fete.

Accentul lui nedefinit părea să aibă mai multe origini europene.

— Eu am făcut iar greşeala de a alege absintul.

Ridică paharul verde şi-l privi ca pe un prieten trădător.

— Nu-l recomand. De când a devenit legal şi sigur şi-a pierdut, în opinia mea, întreaga esenţă.

Îşi duse paharul la buze şi sorbi aproape jumătate.

— De ce tot revin la el? E o întrebare interesantă. Poate că sunt sentimental. Însă despre dumneata nu se poate spune aşa ceva. Dumneata eşti un mare detectiv, un om raţional, care nu se lasă copleşit de nostalgii prosteşti. Aşa că nu vei bea absint. Altceva. Orice doreşti.

— Puţină apă?

— *L'acqua minerale*? *Ein Mineralwasser*? *L'eau gazéifiée*?

— Apă plată.

— Bineînţeles.

Rânjetul lui brusc strălucea la fel ca oasele înălbite.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Jykynstyl îşi ridică uşor vocea, precum cineva obişnuit să aibă servitori în preajma lui.

— Un pahar de apă plată rece pentru musafirul nostru.

Fata cu zâmbetul straniu şi care se autointitulase fiica lui ieşi din cameră.

Gurney se aşeză calm în fotoliul pe care i-l indicase gazda.

— De ce ar fi trebuit să ştiţi că voi cere apă plată?

— Datorită a ceea ce mi-a povestit doamna Reynolds despre caracterul dumneavoastră. Vă încruntaţi. Ar fi trebuit să prevăd şi asta. Vă uitaţi la mine cu ochii dumneavoastră de detectiv. Vă întrebaţi: „Câte ştie Jykynstyl ăsta despre mine? Câte i-o fi spus Reynolds?" Am dreptate?

— Mi-aţi luat-o cu mult înainte. Eram doar curios să aflu care e legătura dintre apa plată şi caracterul meu.

— Mi-a spus că sunteţi atât de complicat pe interior, încât vă place să faceţi lucrurile simplu la exterior. Sunteţi de acord?

— Sigur, de ce nu?

— Foarte bine, zise bărbatul, ca un expert ce savurează un vin interesant. M-a avertizat şi că mintea vă e mereu trează şi că întotdeauna ştiţi mai multe decât spuneţi.

Gurney ridică din umeri.

— E o problemă?

Pe fundal începu să se audă o muzică, atât de încet, încât notele joase abia puteau fi percepute. Era o melodie lentă, tristă, pastorală, la violoncel. Prezenţa ei fantomatică îi aminti lui Gurney de mirosul grădinilor engleze care pătrundea subtil în interiorul casei lui Scott Ashton.

Bărbatul cel mărunt, cu păr ca aţa, zâmbi şi sorbi din absint. O tânără cu o expresie teatrală, în blugi cu talie joasă şi-ntr-un tricou încă şi mai scurt, intră în cameră prin arcada din celălalt capăt şi se apropie de Gurney cu un

pahar din cristal plin cu apă pe o tavă din argint. Fata avea ochii şi gura unui cinic de două ori mai în vârstă decât ea. Pe când Gurney lua paharul, Jykynstyl începuse să-i răspundă la întrebare.

— Cu siguranţă nu reprezintă o problemă pentru mine. Îmi plac oamenii cu caracter, a căror minte astâmpără impulsurile limbii. Sunteţi exact genul ăsta de om, aşa-i?

Când văzu că Gurney nu răspunde, Jykynstyl începu să râdă. Era un sunet uscat, fără nicio urmă de amuzament.

— Văd că sunteţi şi un om căruia îi place să fie direct. Vreţi să ştiţi exact de ce vă aflaţi aici. Prea bine, David Gurney. Uitaţi care e ideea: eu sunt, probabil, cel mai înfocat fan al dumneavoastră. De ce? Din două motive. Primul, vă consider un mare portretist. Al doilea, intenţionez să fac mulţi bani de pe urma lucrărilor dumneavoastră. Vă rog să observaţi pe care dintre motive l-am menţionat primul. Îmi dau seama din activitatea dumneavoastră de până acum că aveţi un talent rarisim de a înfăţişa mintea unui om în trăsăturile feţei lui, de a-i lăsa sufletul să i se întrevadă prin ochi. Ăsta-i un talent care se hrăneşte cu puritate. Nu e talentul unui om înnebunit după bani sau după atenţie, al unui om care se străduieşte să fie plăcut, care vorbeşte prea mult. E talentul unui om care preţuieşte adevărul în toate aspectele vieţii – în afaceri, în profesie, în artă. Am bănuit că dumneavoastră aţi fi un astfel de om, dar am vrut să mă asigur.

Înainte să continue, bărbatul susţinu privirea neclintită a lui Gurney pentru un timp ce păru foarte lung.

— Ce aţi vrea să mâncaţi la prânz? Avem biban rece de mare cu sos rémoulade, crustacee marinate cu lămâie verde, *quenelles de veau*, tartar din vită Kobe – orice preferaţi. Sau poate vreţi să încercaţi câte puţin din toate?

În timp ce vorbea, Jykynstyl începu să se ridice încet din fotoliu. Se opri, căutând un loc să-şi aşeze păhărelul, strânse din umeri şi-l aşeză delicat în ghiveciul plantei înalte de lângă el. Apoi, apucând braţele fotoliului, se împinse cu un efort considerabil în picioare şi-l conduse pe Dave prin arcadă în salon.

Cel mai impresionant element al sălii era un portret în mărime naturală, încadrat de o ramă poleită, agăţat în centrul peretelui lung din faţa arcadei. Cunoştinţele limitate ale lui Gurney despre istoria artei plasau tabloul undeva în perioada Renaşterii olandeze.

— Este extraordinar, nu-i aşa? întrebă Jykynstyl.

Gurney fu de acord.

— Mă bucur că vă place. Am să vă povestesc totul despre el cât timp mâncăm.

Două scaune erau aşezate la masă unul în faţa celuilalt. Apetitivele enumerate de Jykynstyl erau aranjate între ei, pe patru platouri din porţelan chinezesc, alături de sticle de Puligny-Montrachet şi de Château Latour, vinuri pe care chiar şi un novice precum Gurney le recunoştea ca fiind excesiv de scumpe.

Gurney alese Montrachet-ul şi bibanul, în timp ce Jykynstyl optă pentru Latour şi vita cu tartar.

— Ambele fete sunt fiicele dumneavoastră?

— Aşa este, da.

— Şi locuiţi aici împreună?

— Din când în când. Nu suntem o familie cu un domiciliu stabil. Vin şi plec. E stilul meu de viaţă. Fiicele mele locuiesc aici atunci când nu locuiesc cu altcineva.

Vorbea despre aceste aranjamente pe un ton degajat care lui Gurney i se păru la fel înşelător ca şi privirea lui adormită.

— Unde vă petreceţi cel mai mult timpul?

Jykynstyl îşi aşează furculiţa pe marginea farfuriei ca şi cum se descotorosise de ceva care-l împiedica să se exprime clar.

— Eu nu gândesc aşa, nu mă gândesc să fiu *aici* pentru o anumită perioadă sau să fiu *acolo* pentru o altă perioadă. Sunt… *în mişcare*. Înţelegeţi?

— Răspunsul dumneavoastră e mai filosofic decât întrebarea mea. Am să reformulez. Aveţi case ca asta şi în alte locuri?

— Am rude în alte ţări care uneori mă găzduiesc sau mă îngăduie. În engleză expresiile astea două sunt asemănătoare, dar nu la fel, aşa-i? Poate că în cazul meu sunt ambele adevărate.

Bărbatul îşi afişă zâmbetul rece, ivoriu.

— Aşa că sunt un om fără adăpost, dar cu multe case.

Accentul amestecat, de nicăieri şi de pretutindeni păru să devină mai pregnant, de parcă sublinia pretenţia lui de nomad.

— Ca şi minunatul domn Wordsworth[6], umblu singur ca un nor. În căutarea margaretelor aurite. Am ochiul format pentru margaretele astea. Dar să ai ochiul format nu e suficient. Trebuie să şi *cauţi*. Astea-s secretele mele, David Gurney: *un ochi format şi o permanentă căutare*. Pentru mine, asta e mult mai important decât să trăiesc într-un anumit loc. Nu trăiesc *aici* sau *acolo*. Trăiesc prin activitate, prin mişcare. Nu sunt un rezident. Sunt un veşnic căutător. Poate că seamănă un pic cu viaţa dumneavoastră, cu profesia dumneavoastră. Am dreptate?

---

[6] William Wordsworth (1770-1850): poet englez romantic. (n.t.).

— Înțeleg ce vreți să spuneți.

— Înțelegeți ce vreau să spun, dar nu sunteți tocmai de acord.

Jykynstyl părea mai mult amuzat decât jignit.

— Și ca toți polițiștii, când vine vorba de întrebări, ați prefera să le puneți decât să răspundeți la ele. E o caracteristică a profesiei dumneavoastră, nu?

— Da, este.

Bărbatul scoase un sunet care putea fi ori un râs, ori o tuse. Ochii lui nu dădeau niciun indiciu în privința asta.

— Atunci dați-mi voie să vă ofer răspunsuri, nu întrebări. Mă gândesc că ați vrea să știți de ce omul ăsta mărunt și nebun, cu nume hilar, vrea să vă dea atât de mulți bani pentru niște portrete pe care probabil le faceți destul de rapid și destul de ușor.

Gurney se simți ușor iritat.

— Nu chiar atât de rapid, și nici atât de ușor.

Apoi simți o urmă de regret pentru că obiectă.

Jykynstyl clipi.

— Nu, bineînțeles că nu. Iertați-mi engleza. Am impresia că vorbesc mai bine decât o fac de fapt, dar nu mă pricep la nuanțe. Să reiau sau înțelegeți ce vreau să spun?

— Cred că înțeleg.

— Și atunci, rămâne întrebarea principală: de ce vă ofer atât de mulți bani pe arta asta a dumneavoastră?

Bărbatul făcu o pauză și-și afișă rânjetul glacial.

— Pentru că merită. Și pentru că mi-o doresc în mod exclusiv, fără alți competitori. Așa că vă fac o ofertă care cred că se numește preemptivă, pe care o puteți accepta fără îndoială, fără a despica firul în patru și fără a negocia. Înțelegeți?

— Cred că înțeleg.

— Bun. Cred că ați remarcat pictura de pe peretele din spatele meu. Lucrarea lui Holbein.

— E un Hans Holbein original?

— Original? Da, bineînțeles. Nu dețin reproduceri. Ce credeți despre ea?

— N-am cuvintele potrivite.

— Spuneți-mi primele cuvinte care vă vin în minte.

— Uimitoare. Memorabilă. Vie. Tulburătoare.

Jykynstyl îl studie îndelung pe Gurney înainte de a vorbi iar.

— Să vă spun două lucruri. În primul rând, cuvintele despre care susțineți că nu sunt potrivite se apropie mai mult de adevăr decât orice prostie ar putea debita criticii de artă. În al doilea rând, astea sunt exact vorbele care mi-au venit în minte când am văzut portretul lui Piggert, criminalul. Aceleași

cuvinte. M-am uitat în ochii lui Peter Piggert al dumneavoastră şi l-am simţit în aceeaşi încăpere cu mine. Uimitor. Memorabil. Viu. Tulburător. Toate cuvintele pe care le-aţi spus despre portretul lui Holbein. Pentru tabloul ăsta am plătit un pic peste opt milioane de dolari. Suma este secretă, dar v-o spun oricum. Opt milioane o sută cincizeci de mii de dolari – pentru o singură margaretă aurie. Poate că într-o zi îl voi vinde la un preţ triplu. Aşa că acum cheltuiesc o sută de mii de dolari de fiecare pentru câteva margarete marca David Gurney, iar poate că într-o zi le voi vinde la un preţ de zece ori mai mare. Cine poate spune? Vreţi, vă rog, să ţinem un toast în numele acestui viitor? Un toast – ca amândoi să obţinem din această afacere ceea ce ne dorim.

Jykynstyl păru să sesizeze îndoiala lui Gurney.

— Pare o sumă mare doar pentru că nu sunteţi obişnuit cu atâţia bani. Nu e din cauză că munca dumneavoastră n-ar merita-o. Ţineţi minte asta. Sunteţi răsplătit pentru extraordinara intuiţie şi pentru abilitatea de a vă exprima această intuiţie. La fel ca Hans Holbein. Nu sunteţi doar un detectiv al minţilor criminale, ci şi al naturii umane. De ce să nu fiţi plătit pe măsură?

Jykynstyl îşi ridică paharul de Latour. Gurney repetă gestul, nesigur, cu paharul de Montrachet.

— Pentru intuiţia şi munca dumneavoastră, pentru afacerea noastră şi pentru dumneavoastră, detective David Gurney.

— Şi pentru dumneavoastră, domnule Jykynstyl.

Băură. Experienţa îl surprinse plăcut pe Gurney. Deşi era departe de a fi un cunoscător, se gândi că Montrachet-ul era cel mai bun vin pe care-l gustase vreodată – şi unul dintre puţinele vinuri, din câte ţinea minte, care să-i aprindă pe dată dorinţa pentru un al doilea pahar. Pe când îl termina pe primul, tânăra care-l condusese cu liftul apăru lângă el, cu o strălucire bizară în ochi, pentru a se îngriji să-i umple din nou paharul mult dorit.

Pentru următoarele câteva minute, cei doi bărbaţi mâncară în linişte. Bibanul rece era absolut minunat, iar Montrachet-ul părea să-l facă şi mai minunat. Când Sonya îi pomenise, cu două zile în urmă, despre interesul lui Jykynstyl, mintea lui Gurney hoinărise pentru puţin timp în reverii ce puteau fi cumpărate cu bani, reverii geografice ce-l purtau pe coasta de nord-vest – spre Seattle şi spre strâmtoarea Puget, spre insulele San Juan scăldate de soarele verii, spre cerul albastru şi apa azurie, spre munţii Olympic ce se înălţau la orizont.

Acum, imaginea îi revenea în minte, alimentată probabil de o conturare tot mai clară a promisiunilor financiare de pe urma proiectului artistic al Portretelor-Robot – de asemenea, alimentată de al doilea, încă şi mai plăcut, pahar de Montrachet.

Jykynstyl luă din nou cuvântul, ridicând în slăvi intuiţia lui Gurney, subtilitatea lui psihologică, sensibilitatea pentru detalii. Însă acum atenţia lui Gurney era atrasă de ritmul cuvintelor mai mult decât de însemnătatea lor, de ritmul care-l ridica, legănându-l încetişor. Fetele zâmbeau şi strângeau masa, iar Jykynstyl descria nişte deserturi exotice. Ceva cremos, cu rozmarin şi nucşoară. Ceva mătăsos cu şofran, cimbru şi scorţişoară. Gurney zâmbi, imaginându-şi că accentul bizar şi complex al bărbatului era tot un fel de mâncare asezonată cu mirodenii pe care nu le-ai fi combinat în mod normal.

Fu cuprins de o senzaţie palpitantă, care nu-i stătea deloc în fire, de libertate, de optimism şi de mândrie cu privire la reuşitele lui. Aşa dorise să se simtă dintotdeauna – cu mintea limpede, puternic. Sentimentul se împleti cu minunatele nuanţe de albastru ale apei şi ale cerului, o barcă trecu în viteză, cu pânzele albe, deschise pe aripile brizei ce nu avea să se domolească niciodată.

Apoi nu mai simţi nimic.

PARTEA A TREIA

Neglijenţă fatală

Capitolul 43

Trezirea

Niciun os nu se fărâmă la fel de dureros ca iluzia de invulnerabilitate. Gurney nu ştia de cât timp se afla în maşină, nici cum ajunsese în locul în care era acum parcată, nici cât era ceasul. Ştia doar că era destul de târziu ca să fie întuneric, că avea o durere de cap ameţitoare şi o senzaţie de neliniște și de greaţă şi că nu-şi mai aducea aminte nimic din ce se întâmplase după ce băuse al doilea pahar de vin la prânz. Se uită la ceas. Era nouă fără un sfert seara. Nu mai avusese niciodată o reacţie atât de puternică la alcool, darămite după doar două pahare de vin alb.

Prima explicaţie la care se gândi era că fusese drogat.

„Dar de ce?"

Pe măsură ce se gândea la întrebarea asta fără răspuns devenea şi mai neliniştit. Se tot gândea neputincios la spaţiul gol care-ar fi trebuit să conţină amintirile după-amiezii, dar nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Apoi, îşi dădu seama cu o surprindere ca o palmă peste faţă că nu se afla la volan, ci pe scaunul pasagerului. Neliniștea i se preschimbă în panică la gândul că i-a luat un minut întreg, după ce s-a trezit, să-şi dea seama de asta.

Gurney se uită pe geamurile din faţă şi din spate şi descoperi că se afla în mijlocul unei străzi lungi – era probabil o stradă ce traversa oraşul, undeva în Manhattan – prea departe de ambele colţuri ale ei ca să poată citi indicatoarele. Strada era destul de aglomerată de traficul obişnuit, în mare parte taxiuri în spatele altor taxiuri, dar în jur nu se vedea niciun pieton. Deschise portiera şi coborî cu grijă, amorţit şi cuprins de durere. Se simţea de parcă stătuse prea mult timp într-o poziţie incomodă. Se uită în susul şi în josul străzii, după vreo construcţie cunoscută.

Clădirea întunecată de peste stradă părea să fie un fel de instituţie, poate o şcoală, cu trepte mari din piatră şi uşi masive, înalte de cel puţin trei metri. Faţada clasică era împodobită de coloane.

Apoi îl văzu.

Deasupra coloanelor greceşti, în centrul unui fel de friză ce se întindea pe toată lungimea clădirii de patru etaje, chiar sub acoperişul umbrit, era gravat un citat abia vizibil: AD STUDIUM VERITAS.

„Ad Studium Veritas? Şcoala preparatorie Genesius? Propriul liceu? Ce dracu'?"

Gurney rămase cu ochii holbaţi, clipind spre edificiul din piatră, încercând să înţeleagă ceva din tot ce se întâmpla. Se trezise pe scaunul pasagerului din propria maşină, aşa că altcineva trebuie să fi condus până acolo. Dar cine? N-avea nici cea mai vagă idee şi nici nu-şi amintea să fi condus el sau altcineva.

„De ce aici?"

Cu siguranţă că nu era o simplă coincidenţă că fusese adus exact în acel loc, exact pe acea stradă, dintre cele o mie de alte străzi din Manhattan, fix peste drum de liceul pe care-l absolvise cu treizeci de ani în urmă – instituţie de renume unde primise bursă, spre care făcea naveta de la apartamentul părinţilor lui din Bronx, pe care o urâse şi pe care n-o mai vizitase de atunci. O şcoală despre care nu vorbea niciodată. O şcoală pe care foarte puţine persoane ştiau că o urmase.

„Ce mama dracului se petrece?"

Gurney privi iar în susul şi în josul străzii, ca şi cum cineva cunoscut putea să apară din întuneric cu o explicaţie simplă. Nu apăru nimeni. Se întoarse în maşină, de data asta se aşeză pe locul şoferului. Răsuflă uşurat când găsi cheile în contact, însă tot nu reuşi să-şi liniştească gândurile care o luaseră razna.

Sonya. Era posibil ca Sonya să ştie ceva. Poate că ţinea legătura cu Jykynstyl. Dar dacă Jykynstyl era responsabil, dacă Jykynstyl îl drogase…

Era posibil ca Sonya să fi luat parte la toată şarada? Oare îl trăsese pe sfoară?

Să-l tragă pe sfoară pentru ce? Şi de ce? Ce sens aveau toate astea? Şi de ce să-l ducă acolo? De ce să riște? De unde ştia Jykynstyl la ce liceu mersese el? Şi care ar fi fost rostul? Să-i demonstreze că detaliile vieţii lui personale îi erau la îndemână? Să-l facă să se concentreze asupra trecutului? Să-i aducă aminte de ceva anume din anii adolescenţei, de vreo persoană sau de vreun eveniment din anii ăia mizerabili petrecuţi la St. Genesius? Să-i producă un atac de panică? Dar de ce mama dracului ar fi vrut renumitul Jay Jykynstyl să facă toate astea?

Era ridicol.

Şi, una peste alta, avea vreo dovadă că bărbatul pe care-l întâlnise în casa din cărămidă era cu adevărat Jay Jykynstyl? Dar dacă nu era – dacă omul fusese un impostor – atunci care fusese scopul unei înşelătorii atât de elaborate?

Iar dacă fusese într-adevăr drogat, ce fel de drog fusese? Îl adormise ca un sedativ sau anestezic puternic sau fusese ceva asemănător Rohypnol-ului – care te dezbracă de inhibiţii – punându-l într-o dificultate şi mai mare?

Sau era ceva în neregulă cu el? Deshidratarea severă putea avea efecte ca dezorientarea sau pierderea memoriei.

Dar nu aşa. Nu putea avea o pierdere de memorie totală a ultimelor opt ore.

O tumoare pe creier? O embolie? Un atac de cord?

Se poate să fi plecat de la Jykynstyl, să se fi urcat în maşină şi să fi decis, din cine ştie ce toană nostalgică să-şi viziteze fostul liceu, să fi coborât din maşină şi poate chiar să fi intrat înăuntru şi apoi…?

Apoi ce? Ieşise din clădire, se urcase pe locul pasagerului ca să bage ceva în torpedou sau ca să scoată ceva de acolo şi suferise un soi de criză? Leşinase? Un anumit fel de criză putea produce amnezie retroactivă, împiedicându-l să-şi aducă aminte de ceea ce se petrecuse în răstimpul dinainte şi în cel care o urmase. Oare despre asta era vorba – suferea de o boală craniană severă?

Întrebări peste întrebări. Şi niciun răspuns. Stomacul i se strânse de parcă înghiţise un pumn de pietriş.

Deschise torpedoul, dar nu găsi nimic neobişnuit. Înăuntru erau manualul maşinii, câteva bonuri vechi, o lanternă mică şi dopul de plastic al unei sticle de apă.

Îşi pipăi buzunarele jachetei şi găsi telefonul mobil. Avea şapte mesaje vocale şi un mesaj scris. Se pare că fusese căutat în tot acest timp. Poate că printre mesaje avea să găsească şi explicaţia pe care o căuta.

Primul mesaj vocal fusese primit după-amiaza, la ora trei şi patruzeci şi patru de minute şi era de la Sonya: „David? Eşti încă la întâlnire? Bănuiesc că e un semn bun. Vreau să ştiu tot. Sună-mă de îndată ce poţi. Te pup".

Al doilea mesaj vocal fusese lăsat la ora patru şi un minut şi era de la procurorul districtual. „David, sunt Sheridan Kline. Voiam să te pun la curent cu noutăţile, din politeţe. Am investigat problema pe care ai ridicat-o privind Karnala Fashion – am găsit ceva interesant. Cunoşti ceva despre familia Skard? S-K-A-R-D. Sună-mă cât mai curând".

Skard? Era un nume neobişnuit, dar lui Dave îi suna familiar. Avea sentimentul că-l mai întâlnise înainte, poate că îl văzuse scris pe undeva, nu cu foarte mult timp în urmă.

Al treilea mesaj era de la Kyle şi fusese lăsat la patru şi treizeci şi două de minute. „Bună, tată. Ce mai faci? Până acum e super la Columbia. Aşa cred. Adică, nu fac decât să citesc, să merg la cursuri şi iar să citesc. Dar va merita efortul. Pe bune. Ai idee cât câştigă un avocat de tribunal care se pricepe? Bani grei! Trebuie să plec. Întârzii la următorul curs. Mereu pierd noţiunea timpului. Te sun mai târziu".

Al patrulea mesaj venise la cinci şi cinci minute şi era tot de la Sonya. „David? Ce se întâmplă? E cumva cea mai lungă întâlnire de prânz din istorie sau ce? Sună-mă. Sună-mă!"

Al cincilea mesaj era şi cel mai scurt. Sosise la ora cinci şi şapte minute şi fusese lăsat de Hardwick. „Salut, asule, m-am întors la ancheta cazului!" Jack părea ameninţător, triumfător şi beat.

Psihologul medico-legal preferat al lui Kline îl căutase la ora şase fără zece minute: „Bună, David. Sunt Rebecca Holdenfield. Sheridan mi-a zis că ţi-ai format nişte păreri despre ucigaşul cu maceta pe care vrei să le discuţi cu mine. Sunt destul de ocupată, dar îmi pot face timp. E teribil dimineaţa, aşa că mai bine vorbim mai pe după-amiază. Sună-mă şi spune-mi când ai fi disponibil şi aranjăm ceva. Din puţinele informaţii pe care le am, aş zice că eşti pe urmele unui dement".

Entuziasmul din spatele tonului profesional dădea de înţeles că nimic n-o încânta mai mult decât să fie pe urmele unui dement. Rebecca încheiase mesajul lăsându-i un număr de telefon cu prefix de Albany.

Al şaptelea şi ultimul mesaj vocal îl primise la ora opt şi treizeci şi cinci şi era tot de la Sonya. „Rahat, David, mai eşti în viaţă?"

Dave verifică iar ora. Era nouă fără două minute.

Mai ascultă o dată ultimul mesaj, apoi încă o dată, încercând să desluşească un înţeles în întrebarea Sonyei. Dincolo de exasperarea unei persoane căreia nu i se răspundea la apeluri nu părea să fie nimic ciudat. Gurney dădu s-o sune, dar îşi aminti că avea şi un mesaj scris şi decise să-l verifice.

Textul era scurt, anonim şi ambiguu: „CE PASIUNI! CE SECRETE! CE FOTOGRAFII MINUNATE!"

Rămase pironit locului, holbându-se la telefon. La o privire mai atentă, textul nu era deloc ambiguu, deşi lăsa loc interpretărilor. De fapt, ce lăsa loc interpretărilor era destul de evident.

Fotografiile acelea explodau în viaţa lui ca o grenadă.

Capitolul 44

Déjà vu

Succesul lui Gurney în cariera de detectiv la omucideri se bazase pe chibzuiala de care dădea dovadă, pe concentrarea lui şi fiindcă analiza la rece tot ce-l înconjura.

Dar momentan, îi venea al dracului de greu să facă oricare dintre aceste lucruri. În mintea lui se învârteau necunoscute şi posibilităţi teribile.

Cine mama dracului era individul ăsta Jykynstyl? Sau mai bine zis, cine mama dracului era individul care se dădea drept Jykynstyl? În ce consta ameninţarea şi care era scopul ei? Îi era destul de clar că oricare ar fi fost scenariul, nu mirosea a bine. Speranţa că se îmbătase pur şi simplu sau că mesajul primit nu avea niciun înţeles ascuns părea iraţională. Trebuia să accepte că fusese drogat şi că varianta cea mai dramatică – o doză bună de Rohypnol înghiţită odată cu primul pahar de vin – era cea mai probabilă.

Rohypnol plus alcool. Un cocteil amnezic care te dezbracă de inhibiţii. Cocteilul violului, care dizolvă raţiunea, temerile şi părerile de rău, care-ţi eliberează mintea de inhibiţiile morale şi raţionale, care blochează intervenţia judecăţii şi a conştiinţei, având puterea să te reducă la suma poftelor primare. O combinaţie de substanţe care poate să-ţi transpună impulsurile, oricât de absurde, în fapte, oricât de nocive. Elixirul periculos ce dă întâietate nevoilor creierului de reptilă primitivă, indiferent de consecinţele asupra întregului trup, şi apoi şterge experienţa – care poate dura de la şase până la douăsprezece ore – printr-o amnezie totală. Drogul părea să fi fost inventat ca să diminueze dezastrele. Genul de dezastre pe care Gurney şi le imagina în timp ce stătea în maşină, neajutorat şi ameţit, încercând să înţeleagă ceva din evenimentele ce refuzau să capete vreun sens.

Madeleine îl schimbase într-o persoană care credea în acţiuni simple şi mărunte, care parcurgea drumul vieţii cu paşi mici şi siguri, dar când nimic nu părea să aibă sens şi fiecare direcţie ascundea o ameninţare tenebroasă, Gurney devenea nesigur de drumul pe care avea să-l urmeze.

Cu toate astea, se gândi că nu ajungea la niciun rezultat dacă rămânea pe strada aceea întunecată. Dacă pleca de acolo, deşi nu hotărâse încă unde să meargă, ar fi putut cel puţin să-şi dea seama dacă era supravegheat sau urmărit. Porni maşina înainte să se răzgândească, aşteptă ca semaforul de la capătul străzii să se facă verde, aşteptă să-l depăşească trei taxiuri, aprinse

farurile, se încadră repede în trafic şi traversă intersecţia Madison Avenue chiar înainte ca semaforul să se facă roşu în spatele lui. Conduse mai departe, cotind la întâmplare în câteva intersecţii, până ce fu sigur că nu se afla nimeni pe urmele lui, parcurgând drumul spre partea de est a Manhattanului, dinspre cartierul Eighties spre Sixties.

Ajunse iar pe strada unde locuia Jykynstyl, deşi nu-şi propusese aşa ceva. Traversă o dată strada, întoarse şi intră iar pe ea. Parcă pe acelaşi loc interzis pe care-l ocupase cu nouă ore înainte.

Era agitat şi nesigur de ce avea să facă în continuare, dar chiar şi puţinul pe care-l făcuse până în acel moment îl calma oarecum. Îşi aminti că avea numărul de telefon al lui Jykynstyl în portofel – un număr pe care Sonya i-l dăduse în cazul în care era prins în trafic. Apelă numărul fără să-şi facă griji de ce-avea să spună. Poate că i-ar fi zis ceva de genul: „Ce mai petrecere, Jay! Ai pozele?" sau ceva în stilul lui Hardwick: „Hei, urâtule, dacă mă călci pe bătături, s-ar putea să încasezi un glonţ între ochi". Dar Gurney nu apucă să-şi folosească niciuna dintre replici pentru că, atunci când sună la numărul pe care i-l dăduse Sonya, un mesaj înregistrat îl anunţă că numărul nu mai era disponibil.

Îi venea să bată la uşă până i-ar fi răspuns cineva. Apoi, Dave îşi aminti ceva ce-i spusese Jykynstyl, despre faptul că era mereu pe drumuri, că nu zăbovea nicicând prea mult într-un singur loc, iar Gurney fu dintr-odată convins că se afla în faţa unei clădiri goale, că bărbatul dispăruse, şi ar fi absolut inutil să bată la uşă.

Ar fi trebuit s-o sune pe Madeleine, să o anunţe cât avea să întârzie. Dar cât avea să întârzie de fapt? Oare era bine să-i spună că nu-şi mai amintea nimic? Că se trezise peste stradă de St. Genesius? Să-i spună de ameninţarea cu fotografiile? Sau n-ar fi făcut decât să o îngrijoreze de moarte fără niciun motiv?

Poate că mai bine o suna mai întâi pe Sonya, să vadă dacă putea să-l lămurească despre ce se petrecea. Câte ştia Sonya despre Jay Jykynstyl? Existase vreun sâmbure de adevăr în ceea ce privea oferta de o sută de mii de dolari? Sau nu fusese decât o momeală, ca să-l aducă în oraş, pentru un prânz între patru ochi, astfel încât să fie drogat şi apoi… ce?

Poate că ar fi trebuit să meargă la camera de urgenţe şi să facă analizele toxicologice – să afle ce droguri i se dăduseră înainte ca substanţele să se metabolizeze, să-şi înlocuiască bănuielile cu date sigure. Pe de altă parte, fişa înregistrată pentru analizele toxicologice ar putea să nască întrebări şi complicaţii. Dave se găsea într-o situaţie paradoxală: voia să afle ce se întâmplase, înainte de a face orice demers oficial pentru a afla ce se întâmplase.

În timp ce era prins în vârtejul indeciziei, o camionetă mare, albă se opri la mai puţin de nouă metri de clădirea din cărămidă. Lumina farurilor unei maşini în trecere făcu vizibile literele verzi de pe latura automobilului: WHITE STAR – SERVICII DE CURĂŢENIE.

Gurney auzi o portieră glisantă deschizându-se de partea cealaltă a camionetei. Urmară câteva comentarii în spaniolă, apoi se închise la loc. Camioneta se îndepărtă, lăsând în semiîntunericul din faţa uşii clădirii un bărbat şi o femeie îmbrăcaţi în uniforme gri.

Bărbatul deschise uşa cu o cheie agăţată la curea de un inel. Cei doi intrară în clădire şi peste câteva momente se aprinse o lumină în hol. La scurt timp, se aprinse o lumină la o altă fereastră de la parter. După aceea, la un interval de aproximativ două minute urmară alte lumini la ferestrele tuturor celor patru etaje ale casei.

Gurney decise să dea buzna înăuntru. Arăta ca un poliţist, vorbea ca un poliţist, iar cardul lui de membru al unei asociaţii pentru poliţiştii pensionaţi putea fi luat drept legitimaţie validă.

Când ajunse la uşa de la intrare, văzu că era încă deschisă. Intră în vestibul şi ascultă. Nu se auzeau nici paşi, nici voci. Încercă uşa care ducea din vestibul spre restul casei. Era tot descuiată. O deschise şi ascultă din nou. Nu auzi nimic cu excepţia bâzâitului înfundat al unui aspirator, la unul dintre etajele superioare. Intră şi închise uşor uşa în urma lui.

Oamenii de serviciu aprinseseră toate luminile, făcând camera mare, ce trecea drept foaier să pară mai rece şi mai goală decât îşi amintea el. Lumina diminuase strălucirea scării din mahon, care iniţial i se păruse atracţia principală a încăperii. Pereţii acoperiţi cu lambriuri din lemn arătau şi ei ca nişte imitaţii ieftine, de parcă lumina nepotrivită le ştersese patina preţioasă a timpului.

Pe peretele opus erau două uşi. Din câte îşi aducea aminte Gurney, una dintre ele era uşa micului lift în care-l condusese fiica lui Jykynstyl – dacă într-adevăr fusese fiica lui, lucru de care se îndoia. Uşa de lângă ea era întredeschisă, iar camera din spatele ei era la fel de puternic luminată ca şi marele foaier în care se afla. Încăperea părea să fie ceea ce reclamele imobiliare numeau cameră „multimedia". Era dominată de un ecran plat, în jurul căruia erau aranjate, în diferite poziţii, vreo şase fotolii. În colţul din spatele camerei se afla un bar, iar lângă peretele alăturat era un bufet cu mai multe pahare de vin sau de cocteil şi un teanc de farfurii din sticlă, potrivite pentru deserturile elegante sau pentru liniuţele de cocaină. Gurney verifică sertarele bufetului şi descoperi că erau goale. Dulăpioarele barului şi minifrigiderul erau încuiate. Ieşi din cameră la fel de tăcut cum intrase şi se îndreptă spre scară.

Mocheta persană îi atenua paşii grăbiţi în timp ce urca două trepte odată, până la etajul al doilea, pe urmă la al treilea. Zgomotul aspiratorului se auzea mai tare aici şi Dave se gândi că oamenii care făceau curat ar fi putut oricând să coboare de la etajul superior, aşa că timpul dedicat recunoaşterii era limitat. O arcadă ducea spre un coridor cu cinci uşi. Presupuse că uşa din celălalt capăt al coridorului era de la lift, iar celelalte patru erau ale dormitoarelor. Porni spre cea mai apropiată uşă şi-i roti mânerul cât mai fără zgomot. Pe când deschidea uşa, auzi bufnetul înfundat al liftului care se oprise pe hol, urmat de foşnetul moale al uşilor glisante.

Intră repede într-o cameră întunecată despre care presupunea că ar fi un dormitor şi închise uşor uşa, sperând că oricine ar fi ieşit din lift – probabil unul dintre oamenii de serviciu – se uitase în altă direcţie.

Îşi dădu seama că se afla într-o situaţie oarecum dificilă: nu putea să se ascundă, căci camera era prea întunecată ca să găsească un loc potrivit şi nu putea să aprindă lumina de teamă să nu se dea de gol. Iar dacă era prins ascunzându-se în spatele unei uşi, legitimaţia lui de detectiv la pensie n-ar mai fi făcut cine ştie ce impresie. Oricum, ce mama dracului căuta acolo? Ce sperase să descopere? Portofelul lui Jykynstyl cu indiciul vreunei alte identităţi? Vreun e-mail suspect? Fotografiile la care făcea referire în mesaj? Ceva destul de incriminator care să zădărnicească orice ameninţare din partea lui Jykynstyl? Posibilităţile astea erau plauzibile doar într-un film poliţist. Aşa că, de ce se pusese într-o situaţie atât de ridicolă, stând la pândă în beznă ca un tâlhar idiot?

Aspiratorul începu să uruie în holul din spatele uşii. Umbra lui trecea în sus şi-n jos, vizibilă în dunga îngustă de lumină dintre uşă şi mochetă. Dave păşi uşurel în spate şi se lipi de perete, pipăind obiectele din jur. Auzi deschizându-se uşa camerei din faţa celei în care se afla. Câteva secunde mai târziu, uruitul aspiratorului se auzi mai încet, sugerând că aparatul şi persoana care-l mânuia intraseră în dormitorul de vizavi.

Vederea lui Gurney începea să se obişnuiască cu întunericul pe care fâşia de lumină ce venea pe sub uşă îl dilua suficient cât să ghicească câteva forme: conturul unui pat matrimonial, spătarul curbat al unui scaun model Regina Anna, un şifonier negru pe fondul unui perete mai deschis la culoare.

Se hotărî să rişte. Pipăi peretele din spatele lui în căutarea întrerupătorului şi găsi un buton. Îl întoarse până aproape de mijlocul distanţei, apoi îl apăsă pe poziţia „pornit”, şi imediat după aceea îl stinse la loc. Ar fi băgat mâna în foc că oamenii de serviciu erau suficient de ocupaţi şi n-au observat sclipirea de jumătate de secundă de sub uşă.

În scurtul moment de lumină, Dave văzu un dormitor spaţios, cu mobile ale căror contururi le deslușise în semiîntuneric şi cu două scaune mai mici,

un dulap scund cu sertare şi o oglindă minuţios lucrată deasupra lui şi două noptiere cu lămpi. Nu găsi nimic neobişnuit sau ciudat în cameră, în afară de propria lui reacţie. Când văzu camera, Dave fu cuprins de o senzaţie de *déjà vu*. Era sigur că mai văzuse totul înainte, exact aşa cum i se arătase în acea străfulgerare de lumină.

Senzaţia profundă de familiaritate fu urmată după câteva secunde de o întrebare înspăimântătoare: oare intrase în acel dormitor mai devreme? Spaima se prefăcu într-un fel de greaţă. „Trebuie să fi fost aici în camera asta". Altfel de ce îi creaseră o impresie atât de puternică patul, poziţia scaunelor, marginea festonată a şifonierului?

Dar şi mai important, cât de departe puteai merge sub puterea dezinhibantă a alcoolului şi a Rohypnol-ului? Câte principii, cât anume din sistemul tău de valori, cât anume din ceea ce preţuiai – cât anume din toate astea putea fi dat la o parte de acest amestec toxic? Nu se mai simţise niciodată în viaţa lui atât de vulnerabil, atât de străin de sine – atât de nesigur de cine era sau de ce era capabil să facă – cum se simţea atunci.

Apoi, treptat, sentimentul ameţitor de neajutorare şi de confuzie fu înlocuit de alternanţa dintre teamă şi mânie. În ciuda firii lui, se lăsă purtat de mânie, de lama ei de oţel, de forţa şi de îndărătnicia ei.

Gurney deschise uşa şi ieşi la lumină.

Bâzâitul aspiratorului se auzea dintr-o cameră din celălalt capăt al coridorului. Gurney se îndreptă repede în direcţia opusă, spre scara uriaşă. Din câte îşi amintea din scurta călătorie cu liftul din după-amiaza aceea, salonul şi sufrageria se aflau aproape sigur la nivelul al doilea. Coborî scările, sperând că ceva din încăperile acelea avea să-i stârnească un crâmpei de amintire de care să se poată agăţa.

O arcadă deschidea palierul spre restul etajului. Trecu pe sub ea şi se pomeni în salonul victorian unde-l întâlnise pe Jykynstyl. Ca peste tot în casă, luminile fuseseră şi aici aprinse de oamenii de serviciu şi avuseseră acelaşi efect mohorât. Chiar şi plantele gigantice, în ghivecele lor, îşi pierduseră splendoarea. Gurney traversă sufrageria şi intră în salon. Dispăruseră toate farfuriile, paharele şi argintăria. La fel şi portretul făcut de Holbein. Sau falsul după Holbein.

Îşi dădu seama că nu ştia nimic cert despre vizita din acea zi. Cea mai sigură presupunere era că fiecare element care o constituise fusese contrafăcut, în special oferta extravagantă pentru portretele-robot. Egoul lui primi o lovitură surprinzătoare când se gândi că totul fusese o mare escrocherie, că nu existase posibilitatea reală a unui câştig şi că admiraţia pentru intuiţia sau pentru talentul lui fusese o minciună. Imediat, îşi dădu seama cu amărăciune cât de mult însemnaseră pentru el banii şi lauda.

Îşi aduse aminte că un terapeut îi spusese odată că poţi să-ţi dai seama de cât de important este un lucru pentru tine doar în funcţie de durerea provocată de pierderea lui. Acum părea destul de clar că potenţialele recompense ale fanteziei promise de Jykynstyl fuseseră la fel de importante pentru el, pe cât… pe cât fusese convingerea că nu însemnau nimic. Asta îl făcu să se simtă ca un idiot păcălit de două ori.

Gurney aruncă o privire prin salon. Viziunea încântătoare a unui iaht ce aluneca pe apele strâmtorii Puget se întoarse la fel de acră ca vinul regurgitat. Studie suprafaţa recent lustruită a mesei. Nici urmă de pată sau de amprentă. Se întoarse în sufragerie. În aer se simţea un miros slab, amestecat, pe care-l simţise vag şi când trecuse prin cameră, cu câteva minute în urmă. Încercă să deosebească elementele. Mirosea a alcool, a fum, a cenuşă din şemineu, a piele, a pământ reavăn, a lustru de mobilă şi a lemn vechi. Nimic surprinzător. Nimic ieşit din comun.

Oftă frustrat şi dezamăgit că-şi asumase riscul inutil de a intra în casă. Locul emana un soi de goliciune ostilă – nu lăsa deloc impresia că cineva trăise acolo vreodată. Jykynstyl recunoscuse măcar atâta lucru când îi descrisese, în linii mari, stilul lui nestatornic de viaţă. Dumnezeu ştia unde-şi petreceau timpul „fiicele" lui.

Zgomotul aspiratorului de la etajul superior se auzi mai tare. Gurney privi o ultimă dată în cameră, apoi se îndreptă spre scări. Era pe la jumătatea treptelor când o amintire vie îl făcu să se oprească.

Mirosul de alcool.

Păhărelul.

Hristoase!

Se întoarse, urcând câte două trepte odată, intră iar în sufragerie, se duse spre fotoliul masiv din piele, din care-l întâmpinase Jykynstyl, fotoliul din care un bărbat aparent infirm se ridicase cu atâta dificultate, încât avusese nevoie de ambele mâini ca să se sprijine. Pentru că nu avusese nicio masă la îndemână, pe care să-şi aşeze păhărelul de absint…

Gurney băgă mâna în ghiveciul plantei dese, tropicale. Şi iată-l – paharul era ascuns privirii de marginea înaltă a vasului şi de frunzele întunecate şi grele. Îl înfăşură cu mare grijă în batistă şi-l strecură în buzunarul jachetei.

Întrebarea cu care se confruntă, întors în maşină câteva momente mai târziu, era ce să facă cu el…

Capitolul 45

Un câine curios

Faptul că secţia nouăsprezece a poliţiei din New York era la doar câteva străzi, pe East 67 Street îl făcu pe Gurney să-şi întocmească o listă mentală a persoanelor pe care le cunoştea acolo. Ştia cel puţin vreo şase detectivi la secţia nouăsprezece, iar pe doi dintre ei îi cunoştea suficient de bine ca să le ceară o favoare stânjenitoare. Iar să ia nişte amprente de pe un păhărel şterpelit şi să le compare cu informaţiile din baza de date FBI – un demers care ar stârni discuţii pe seama necesităţii unui număr de înregistrare – era, cu siguranţă, stânjenitor. Gurney n-avea de gând să-şi justifice interesul pentru gazda lui de la prânz, dar nici să inventeze o minciună care putea să se întoarcă mai târziu împotriva lui.

Se hotărî să găsească o altă soluţie. Puse păhărelul cu grijă în compartimentul pentru cotieră, puse telefonul mobil pe scaunul de lângă el, porni maşina şi se îndreptă spre podul George Washington.

Prima oară o sună pe Sonya Reynolds.

— Unde dracului ai fost? Ce dracului ai făcut toată după-amiaza?

Femeia părea furioasă, tensionată şi nu dădea semne să fi ştiut ce se întâmplase în cursul zilei, ceea ce-l linişti pe Gurney.

— Sunt nişte întrebări bune. Nu cunosc răspunsul la niciuna dintre ele.

— Ce s-a întâmplat? Despre ce vorbeşti?

— Cât de multe ştii despre Jay Jykynstyl?

— Despre ce e vorba? Ce dracu' s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur. Dar nu e de bine.

— Nu înţeleg.

— Cât de multe ştii despre Jay Jykynstyl?

— Ştiu exact cât se vehiculează în presa artistică. E un investitor important şi foarte selectiv. Are o influenţă financiară uriaşă pe piaţă. Îi place să rămână anonim. Nu permite nimănui să-l fotografieze. Îi place să creeze confuzie în legătură cu viaţa lui privată. Nu ştim nici măcar unde locuieşte. Nu ştim dacă e hetero sau gay. Cu cât e confuzia mai mare, cu atât îi place mai mult. E obsedat de intimitatea lui.

— Deci nu l-ai întâlnit niciodată, n-ai văzut nicio fotografie cu el înainte să intre într-o bună zi în galeria ta şi să-ţi spună că vrea să-mi cumpere lucrările?

— Unde vrei să ajungi?

— De unde știi că omul cu care ai discutat e Jay Jykynstyl? Pentru că ți-a zis el?

— Nu. Din contră.

— A zis că *nu e* Jay Jykynstyl?

— Mi-a spus că numele lui e Jay. Doar Jay.

— Și atunci cum…?

— L-am tot întrebat și i-am spus că ar fi foarte dificil să fac afaceri cu el fără să-i cunosc numele întreg, că ar fi ridicol să nu știu cu cine am de-a face când sunt la mijloc atâția bani.

— Și el ce-a zis?

— A zis că-l cheamă Javits. Jay Javits.

— Ca pe Jacob Javits? Fostul senator?

— Exact, dar a răspuns într-un fel foarte dubios, ca și cum numele îi trecuse atunci prin minte și se simțea obligat să zică ceva pentru că insistam atât. Dave, spune-mi de ce mama dracului vorbim despre asta. Vreau să știu în clipa asta ce s-a întâmplat azi.

— Ce s-a întâmplat e că… a devenit clar că toată afacerea asta e o porcărie. Cred că am fost drogat și că întâlnirea a fost un fel de capcană fără nicio legătură cu lucrările mele.

— E absurd.

— Hai să ne întoarcem la identitatea tipului – ți-a zis că numele lui e Jay Javits și tu ai ajuns la concluzia că de fapt îl cheamă Jay Jykynstyl?

— Nu tocmai. Nu fi prostuț. Am vorbit la un moment dat despre cât de frumos e lacul și a menționat că îl poate vedea din camera lui, așa că l-am întrebat unde stă și mi-a răspuns că e cazat la un han foarte frumos, de parcă nu voia să știu cum se numește. Așa că, mai târziu, am sunat la Huntington, cel mai exclusivist han de lângă lac și am întrebat dacă găzduiau un anume Jay Javits. La început, tipul a părut încurcat și după aceea m-a întrebat dacă nu cumva am înțeles greșit numele. I-am răspuns că sigur, îmbătrânesc, mă lasă auzul și uneori înțeleg greșit numele. Am încercat să sun cât de patetic am putut.

— Și crezi că ți-a ieșit?

— Cred că da. Tipul a zis: „Se poate ca persoana pe care o căutați să se numească Jykynstyl?”

— I-am cerut să spună numele pe litere, ceea ce a făcut, și atunci mi-am spus: „Hristoase, oare să fie posibil așa ceva?” Așa că l-am rugat să mi-l descrie pe tipul ăsta Jykynstyl și a fost clar că era aceeași persoană care venise la galerie. Deci, vezi, n-a vrut să știu cine e, dar eu tot am aflat.

Gurney rămase tăcut. Se gândea că o posibilitate mult mai mare era ca Sonya să fi fost manipulată să creadă că bărbatul era Jykynstyl – într-un fel

care nu i-ar fi permis să se îndoiască de concluzia ei. Subtilitatea şi profesionalismul escrocheriei aproape că erau mai tulburătoare decât escrocheria în sine.

— Mai eşti acolo, David?

— Trebuie să mai dau nişte telefoane şi te sun înapoi.

— Tot nu mi-ai zis ce s-a întâmplat.

— Habar n-am ce s-a întâmplat, în afară de faptul că am fost minţit, drogat, dus cu maşina prin oraş, în timp ce eram inconştient şi ameninţat. N-am nicio idee de cine sau de ce. Fac tot ce pot ca să aflu. Şi voi afla.

Optimismul ultimelor cuvinte nu avea nicio legătură cu mânia, teama şi confuzia pe care le simţea. Îi promise din nou Sonyei că avea să o sune înapoi.

Pe urmă o sună pe Madeleine fără să se gândească la ce avea de gând să spună şi fără să verifice ora. Doar când femeia răspunse adormită, Dave îşi aruncă privirea la ceasul de pe bord şi văzu că era deja zece şi patru minute.

— Mă întrebam când o să suni, zise ea. Eşti bine?

— Să zicem. Îmi pare rău că n-am telefonat mai devreme. Lucrurile au luat-o cam razna în după-amiaza asta.

— Cum adică „să zicem”?

— Cum? Ah, vreau să zic că sunt bine, dar se pare că mă confrunt cu un mic mister.

— Cât de mic?

— E greu de zis. Dar, din câte se pare, afacerea cu Jykynstyl a fost o escrocherie. În seara asta am umblat dintr-o parte în alta, încercând să înţeleg despre ce e vorba.

— Ce s-a întâmplat?

Madeleine se trezise acum de-a binelea şi vorbea pe un ton calm care îi acoperea, dar totodată îi şi trăda îngrijorarea.

Gurney ştia că trebuia să aleagă. Ori îi povestea tot ce ştia, inclusiv temerile lui, indiferent de efectul pe care avea să-l creeze asupra ei. Ori îi povestea o variantă incompletă şi mai puţin alarmantă. Alese a doua variantă, pe care mai târziu avea s-o considere o autoamăgire, ca pe *un prim pas*, şi-şi spuse că avea să-i spună lui Madeleine întreaga poveste de îndată ce o înţelegea el însuşi mai bine.

— Am început să mă simt dubios la întâlnire şi, mai târziu, în maşină, n-am reuşit să-mi amintesc conversaţia pe care am avut-o.

Gurney îşi zise că varianta aceea era adevărată, doar că puţin minimizată.

— S-ar părea că te-ai îmbătat.

Nu părea să afirme, ci mai degrabă să pună o întrebare.

— Poate. Dar… nu sunt sigur.

— Crezi că ai fost drogat?

— E una dintre variantele pe care le iau în calcul. Chiar dacă nu are niciun sens. Oricum, am verificat locul, şi tot ce ştiu cu certitudine e că ceva nu miroase deloc a bine –, iar oferta de o sută de mii de dolari e aproape sigur o aiureală. Dar de fapt te-am sunat să-ţi spun că acum plec din Manhattan şi ar trebui să ajung acasă în vreo două ore şi jumătate. Chiar îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme.

— Să nu conduci cu viteză.

— Ne vedem în curând. Te iubesc.

Gurney aproape că ratã ultima ieşire de pe autostrada Harlem River spre podul George Washington. Îşi aruncă rapid ochii spre dreapta, viră pe banda de ieşire şi apoi pe taluz, declanşând ţignalul unui claxon de maşină apăsat cu indignare.

Era prea târziu să-l sune pe Kline. Dar dacă Hardwick reluase într-adevăr cazul, atunci el ar putea şti ceva despre ancheta cu privire la Karnala Fashion şi despre familia Skard la care se referea Kline în mesajul vocal. Cu puţin noroc, Hardwick ar putea fi treaz, ar putea răspunde la telefon şi-ar putea fi şi dispus să vorbească.

Presupunerile lui se dovediră adevărate.

— Ce mai faci, Sherlock? N-ai putut aştepta până dimineaţă să mă feliciţi pentru repunerea în drepturi?

— Felicitări.

— Se pare că i-ai făcut pe toţi să creadă că absolventele de la Mapleshade pică pe capete şi că toată lumea trebuie luată la întrebări. Astfel că a fost nevoie disperată de oameni şi Rodriguez s-a văzut forţat să mă aducă înapoi. Mai că i-a explodat capul de frustrare.

— Mă bucur că te-ai întors. Am câteva întrebări.

— Despre potaie?

— Potaie?

— Cea care a dezgropat-o pe Kiki.

— Despre ce dracu' vorbeşti, Jack?

— Airedal-ul curios a lui Marian Eliot. N-ai auzit?

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Femeia lucra în grădina de trandafiri. Iar Melpomene era legat de un copac.

— Cine?

— Numele Airedal-ului este Melpomene. E o javră tare sofisticată. Cumva, Melpomene reuşeşte să-şi dezlege funia. Ajunge în spatele casei familiei Muller şi începe să dea târcoale prin spatele şopronului. Până când Bătrâna Doamnă Eliot a ajuns acolo ca să-şi recupereze câinele, Melpomene săpase

deja o groapă destul de adâncă. Şi-atunci, Bătrâna Doamnă vede ceva. Ia ghici ce.

— Jack, pentru numele lui Dumnezeu. Zi-mi odată.

— Iniţial a crezut că e una dintre mănuşile ei de grădinărit.

— Hristoase, Jack…

— Ia gândeşte-te. Ce seamănă cu o mănuşă?

— Jack…

— Era o mână descompusă.

— Şi mâna asta era a lui Kiki Muller, femeia despre care se crede c-ar fi fugit cu Hector Flores?

— Chiar a ei.

Gurney tăcu preţ de câteva secunde.

— Gata, ţi s-a aprins beculeţul, Sherlock? Faci deducţii, inducţii şi ce-oi mai face tu?

— Cum a reacţionat soţul lui Kiki?

— Carl nebunul? Mecanicul de tren de sub pomul de Crăciun? N-a avut nicio reacţie. Cred că psihiatrul lui îl ţine pe atâta Xanax, încât nu mai e capabil de nicio reacţie. Ca un nenorocit de zombi. Sau se preface al dracului de bine.

— Se cunoaşte cauza sau data aproximativă a decesului?

— A fost dezgropată abia azi-de-dimineaţă. Dar a stat în pământ ceva timp. Poate chiar câteva luni, ceea ce ar însemna că a fost ucisă cam când a dispărut Hector.

— Şi cauza morţii?

— Legistul încă n-a întocmit actele, dar bazându-mă pe observaţiile mele, aş fi dispus să risc un diagnostic.

Hardwick făcu o pauză. Gurney îşi încleştă dinţii. Ştia ce urmează.

— Aş zice că moartea ei s-ar putea să fi avut legătură cu faptul că avea capul tăiat.

Capitolul 46

Nimic oficial

Ajungând acasă cu mult după miezul nopţii, Gurney dormi atât de puţin în noaptea aceea de parcă nu dormise deloc.

A doua zi dimineaţă, în timp ce-şi servea cafeaua cu Madeleine, Dave îşi puse starea de neliniște pe seama suspiciunilor lui legate de „Jykynstyl” şi pe

tensiunea care se acumula în cazul Perry. Fără s-o spună cu voce tare, o puse şi pe seama metabolizării substanţei cu care fusese drogat.

— Ar fi trebuit să mergi la spital.

— O să fiu în regulă.

— Poate ar trebui să te culci la loc.

— Am prea multe pe cap. Şi-n plus, sunt mult prea agitat ca să dorm.

— Şi ce-ai să faci?

— O să muncesc.

— Ştii că e duminică, aşa-i?

— Aşa-i.

Dave uitase însă ce zi era. Starea de confuzie îl băga în sperieţi. Trebuia să se concentreze asupra unui lucru concret, asupra unei modalităţi de a gândi limpede, pas cu pas.

— Poate ar trebui să suni la cabinetul lui Dichter, să întrebi dacă te poate primi azi.

Dave clătină din cap. Dichter era medicul lor de familie. Doctorul Dichter. Numele nătâng îl făcea aproape mereu să zâmbească, dar nu şi azi.

— Ai zis că e posibil să fi fost drogat. Chiar vorbeşti serios? Despre ce fel de drog e vorba?

Gurney n-avea de gând să pomenească Rohypnolul. Asociaţiile substanţei cu un comportament sexual inadecvat ar fi declanşat o avalanşă de întrebări şi griji pe care nu era capabil să le discute.

— Nu sunt sigur. Cred că era ceva cu efecte de pierdere a memoriei, ca ale alcoolului.

Madeleine îl măsură din cap până-n picioare în felul ei caracteristic, făcându-l să se simtă gol în faţa ei.

— Orice ar fi fost, zise el, începe să-şi piardă efectul.

Ştia că vorbise prea relaxat sau că, cel puţin, sunase prea dornic să schimbe subiectul.

— Poate că trebuie să iei ceva ca să-l neutralizeze.

Gurney clătină din cap.

— Sunt sigur că procesul natural de detoxifiere al organismului va avea grijă de asta. Dar, între timp, am nevoie de ceva la care să mă concentrez.

Ideea asta îl duse imediat cu gândul înapoi la cazul Perry. Îşi aduse aminte că-l sunase pe Hardwick cu o seară în urmă şi-şi dădu brusc seama că discuţia lor despre Melpomene şi mâna descompusă a lui Kiki Muller îl făcuse să uite motivul pentru care îi telefonase de fapt lui Hardwick.

Un moment mai târziu, Gurney vorbea iar cu Hardwick.

— Skard? zise Hardwick aspru, pe un ton nefericit. Mda, numele are legătură cu Karnala Fashion. Apropo, e duminică dimineaţa, ce dracu'. Cât de urgentă e treaba asta?

Cu Hardwick, nimic nu era simplu. Dar dacă intrai în jocul lui, situaţia devenea mai puţin dificilă. O variantă de joc era să sporeşti vulgaritatea.

— Ce zici de: e urgent ca un posibil glonţ-în-coaie?

Hardwick tăcu preţ de câteva secunde, ca şi cum calcula câte puncte avea să acorde pentru viclenia expresiei.

— Aparent, Karnala Fashion e o afacere tare încâlcită. E greu să-i dai de capăt. E deţinută de o altă companie, deţinută la rândul ei de altă companie, deţinută de o altă companie din insulele Cayman. E greu de zis cu ce se ocupă mai exact. Dar se pare că au legătură cu Sardinia, iar familia Skard, ai cărei membri au reputaţia de a fi nişte oameni foarte răi, se pare că are legătură cu Sardinia.

— Au *reputaţia*?

— Nu vreau să insinuez că ar exista vreo îndoială în privinţa asta, doar că nu există nicio dovadă legală. După spusele prietenilor noştri de la Interpol, niciun membru al familiei Skard n-a fost vreodată acuzat de ceva. Potenţialii martori fie se răzgândesc, fie dispar.

— Familia Skard deţine Karnala Fashion?

— Probabil. Tot ce are legătură cu ei înseamnă *probabil* asta, *probabil* ailaltă. Nu prea există niciun act oficial.

— Şi atunci care mama dracului e treaba cu Karnala Fashion?

— Nu ştie nimeni. N-am găsit niciun furnizor de ţesături sau comerciant de îmbrăcăminte care să fi făcut vreodată afaceri cu ei. Fac reclame pentru haine de damă extrem de scumpe, dar n-am găsit nicio dovadă că le-ar şi vinde.

— Ce spun reprezentanţii lor despre asta?

— Nu reuşim să găsim niciun reprezentant.

— Iisuse, Jack, dar cine dă comanda pentru reclame? Cine plăteşte pentru ele?

— Toate astea se fac prin e-mail.

— E-mailuri trimise de unde?

— Uneori din insulele Cayman. Alteori din Sardinia.

— Dar…

— Ştiu. N-are niciun sens. Investigăm în continuare. Aşteptăm mai multe date de la Interpol, de la poliţia din Italia şi din insulele Cayman. E o chestie încurcată, din moment ce nimeni n-a fost acuzat de nimic, iar fetele dispărute nu sunt dispărute în mod oficial. Şi chiar dacă dispariţia lor ar fi fost raportată, legătura lor cu Karnala n-ar demonstra nimic. Iar pe hârtie nu

există nimic care să lege Karnala de familia Skard. *Reputaţia* e tot ce ne rămâne. Din punct de vedere legal, ne aflăm pe un teren minat, înconjuraţi de ceaţă. În plus, datorită observaţiilor pe care i le-ai împărtăşit procurorului districtual, întregul caz e abordat acum ca o situaţie de criză în care fiecare se gândeşte numai la curu' lui.

— Adică?

— Adică în loc să avem câţiva oameni de nădejde pe terenul ăla minat, acum avem o grămadă care se împiedică unul de altul.

— Recunoaşte, Jack, îţi place la nebunie.

— Du-te-n mă-ta.

— Mda. Atunci presupun că nu e un moment bun să-ţi cer o favoare.

— Cum ar fi?

Hardwick se îmblânzi deodată. Aşa era el, ciudat. Reacţiona pe dos decât te-ai fi aşteptat, ca un copil hiperactiv care se calmează în toiul unei crize. Momentul potrivit ca să-i ceri o favoare era exact momentul pe care l-ai fi crezut nepotrivit şi invers. Acelaşi principiu cu fundul în sus îi guverna şi reacţia în faţa riscului, pe care Hardwick îl privea ca pe un factor pozitiv în orice combinaţie. Deşi majoritatea poliţiştilor tind, prin natură, să respecte o ierarhie şi să fie conservatori, Hardwick avea o genă cu adevărat anarhistă. Avea noroc că mai era în viaţă.

— E împotriva regulilor, zise Gurney, simţindu-se pe teren sigur pentru prima oară în aproape douăzeci şi patru de ore.

Oare de ce nu se gândise mai devreme la Hardwick?

— S-ar putea să fie nevoie de niscaiva manevre.

— Despre ce e vorba?

Jack dădea impresia că i s-ar fi oferit un desert surpriză.

— Am nevoie să se ia amprentele de pe un păhărel şi să fie comparate cu baza de date FBI.

— Ia lasă-mă să ghicesc, nu vrei să ştie nimeni de ce, nu vrei să se deschidă un dosar şi nu vrei să se afle că cererea a venit de la tine.

— Ceva de genul ăsta.

— Unde şi când fac rost de pahar?

— Ce zici să ne vedem la Abelard în zece minute?

— Gurney, eşti un nemernic încrezut.

Capitolul 47

O situaţie imposibilă

După ce îi încredinţă paharul lui Hardwick, în mica parcare din faţa magazinului Abelard, lui Gurney îi veni ideea să-şi continue drumul până în Tambury. Până la urmă, Abelard se afla aproape la mijlocul distanţei dintre localităţi şi era posibil să mai descopere ceva la locul crimei. De asemenea, voia să fie în mişcare, să nu se mai gândească la Jykynstyl.

Dave se gândi la acele aristocrate de grădină, Marian Eliot şi Melpomene, la Melpomene răscolind ţărâna din spatele şopronului familiei Muller, la mâna lui Kiki ieşind din pământ ca o mănuşă terfelită de grădină. Şi la Carl. La Carl cel cuprins de spiritul Crăciunului. Carl, care putea foarte bine să sfârşească prin a fi acuzat de uciderea soţiei lui. Bineînţeles, faptul că femeii îi fusese tăiat capul îl indica desigur pe Hector. Dar dacă ar fi fost şi Carl mai isteţ…

Oare bărbatul descoperise aventura ei cu Hector şi decisese s-o omoare la fel ca pe Jillian Perry? Era o posibilitate, însă una destul de slabă. Dacă Muller era vinovat, atunci uciderea lui Kiki n-ar fi avut o legătură directă cu cele ce se întâmplau la Mapleshade. Ar fi însemnat, de asemenea, că Muller ar fi fost destul de furios, ca să-şi ucidă soţia, destul de lucid ca să imite omorul lui Hector şi destul de naiv ca s-o îngroape într-un mormânt superficial în propria-i grădină. Gurney fusese martorul unor urmări mult mai bizare, dar acest lucru nu făcea ca scenariul de faţă să pară mai plauzibil.

Dave bănuia că există o explicaţie mai bună pentru uciderea lui Kiki Muller decât furia unui soţ gelos. Ceva care lega crima într-un mod mult mai direct de misterul mai amplu de la Mapleshade. Pe când vira de pe Higgles Road pe Badger Lane, Gurney începea să-şi mai revină în simţiri. Era departe de a fluiera cântece voioase, dar cel puţin se simţea ca un detectiv. Şi nici nu-i mai era greaţă.

Două clone tatuate ale lui Calvin Harlen stăteau alături de fermier lângă grămada de bălegar care separa casa părăginită de hambarul şi mai părăginit. Ochii lor inexpresivi urmăriră cu o răutate pasivă maşina lui Gurney care intra pe stradă.

În timp ce conducea spre proprietatea lui Ashton, Dave aproape că se aşteptă să le vadă pe Marian Eliot şi pe Melpomene, cea care scotea la iveală păcate îngropate, postate pe verandă, într-o ipostază ursuză, dar niciuna dintre ele nu se vedea pe nicăieri. Nici în jurul casei Muller nu se vedea vreo mişcare.

Când coborî din maşină, pe aleea pavată din curtea lui Ashton, Gurney fu din nou izbit de atmosfera englezească a locului – de impresia subtilă ce indica bogăţia şi exclusivitatea liniştii. În loc să înainteze spre uşa din faţă, Dave se duse direct spre arcadele înverzite de iederă ce serveau drept

intrare spre peluza ce se întindea mult în spatele casei. Deşi arbuştii din jur erau în mare parte încă verzi, câteva pete rare de galben şi de roşu începuseră să apară prin copaci.

— Domnule detectiv Gurney?

Dave se întoarse spre casă. Scott Ashton stătea în pragul uşii laterale.

Gurney zâmbi.

— Îmi pare rău că vă deranjez duminică dimineaţa.

Ashton îi întoarse zâmbetul.

— Nu m-aş aştepta să existe vreo diferenţă într-o zi de lucru şi una de weekend în cazul unei investigaţii criminale. Este ceva anume…?

— De fapt, mă întrebam dacă aş putea să arunc o privire mai de aproape asupra zonei din jurul căsuţei.

— O privire mai de aproape?

— Exact. Dacă nu vă deranjează.

— Sunteţi interesat de ceva anume?

— Sper că-mi voi da seama când voi găsi acel lucru.

Surâsul plat al lui Ashton era la fel de cumpătat pe cât îi era vocea.

— Daţi-mi de ştire dacă aveţi nevoie de ajutor. Mă găsiţi cu tata, în bibliotecă.

Unii au „birouri", se gândi Gurney, alţii au „biblioteci". Cine a zis că America e o societate lipsită de clasă? În mod sigur, nu o persoană a cărei casă era construită din piatră de Cotswold şi al cărei tată purta numele de Hobart Ashton.

Dave ieşi de pe alee şi traversă peluza laterală, trecu pe sub arcada din iederă şi ieşi pe peluza din spatele casei. Fusese atât de preocupat încât nu observase până atunci ce zi straniu de frumoasă era – una dintre acele zile de toamnă când căderea piezişă a luminii, culoarea schimbată a frunzelor şi liniştea deplină din aer conspirau ca să creeze o lume stăpânită de o pace eliberată de zăgazurile timpului, o lume ce nu-i cerea nimic, o lume a cărei pace îi tăia răsuflarea.

Ca toate momentele de linişte din viaţa lui Gurney, şi acesta fu de scurtă durată. Venise aici să se concentreze la o crimă, să înţeleagă mai bine realitatea cruntă a locului în care se petrecuse, zona în care ucigaşul îşi desfăşurase activitatea.

Continuă să meargă în jurul casei până în grădina interioară, la masa rotundă şi mică – cea unde în urmă cu patru luni, un glonţ de 6,35 mm. dintr-o puşcă Weatherby spărsese ceaşca de ceai a lui Ashton. Se întrebă unde era Hector Flores în acea clipă. Putea fi oriunde. Putea fi în pădure, supraveghind casă, pe Ashton şi pe tatăl său, urmărindu-l de aproape pe Gurney.

Atenţia lui Dave se îndreptă spre căsuţă, spre ceea ce se petrecuse în ziua crimei, ziua nunţii. De unde stătea el, Dave putea zări faţada şi o latură a clădirii, ca şi partea de pădure pe care Flores trebuie s-o fi traversat ca să arunce maceta acolo unde fusese găsită ulterior. În mai, frunzele abia apăreau, iar acum erau din ce în ce mai rare, ceea ce însemna că vizibilitatea era aproximativ aceeaşi.

Aşa cum făcuse de mai multe ori în ultima săptămână, Gurney îşi imagină un bărbat atletic, de origine hispanică, ieşind pe fereastra din spatele vilei, alergând cu paşii unui jucător de fotbal american printre copaci şi rugi, spre un punct aflat la aproximativ o sută patruzeci de metri depărtare şi, odată ajuns acolo, ascunzând parţial o macetă însângerată sub nişte frunze. Şi apoi… ce? Îşi pusese pungi de plastic peste pantofi? Sau şi-i impregnase cu vreo substanţă ca să-şi piardă urma? Aşa încât să-şi continue drumul, nestingherit, spre o altă destinaţie aflată în crâng sau spre drumul de dincolo de crâng? Aşa încât să se întâlnească cu Kiki Muller care-l aştepta în maşină, urmând să-l scoată din zonă înainte să sosească poliţia? Sau să-l ducă la ea acasă? La ea acasă unde ulterior o omorâse şi o îngropase? Dar de ce? Ce sens aveau toate astea? Ori punea întrebarea greşită, presupunând că scenariul trebuia să aibă o logică? Să presupună că o mare parte din ce se întâmplase fusese urmarea unei curate nebunii, a unei imaginaţii bolnave? Dar calea asta nu era tocmai practică. Dacă nimic nu avea sens, atunci nu exista nicio modalitate de a găsi o logică, iar Gurney avea sentimentul că, în umbra furiei şi a alienării, de fapt toate *aveau* sens.

Deci, de ce era maceta ascunsă doar pe jumătate? N-avea sens să fi depus cineva efortul de a acoperi lama în timp ce lăsa mânerul expus privirii. Pentru un motiv sau altul, această mică discrepanţă îl deranja cel mai tare pe Gurney. Poate că *deranja* nu era cuvântul potrivit. De fapt, îi plăceau destul de mult discrepanţele pentru că experienţa îl învăţase că, în cele din urmă, ele puneau în lumină adevărul.

Gurney se aşeză la masă şi privi spre pădure, imaginându-şi pe cât putea de bine drumul celui care fugise. Zona de o sută patruzeci de metri de la căsuţă până la locul descoperirii macetei era aproape în întregime ascunsă privirii, nu doar de frunzişul crângului, dar şi de tufele de rododendron ce separau sălbăticia de peluză şi de răsadurile de flori. Încercă să estimeze cât de departe se putea vedea în pădure şi ajunse la concluzia că nu tocmai departe – aşa că oricine putea trece pe acolo cu uşurinţă, după cum Flores trecuse neobservat de pe peluză. De fapt, cel mai îndepărtat lucru pe care Gurney îl putea zări printre frunze, din locul în care stătea, era trunchiul întunecat al unui cireş şi chiar şi din acela nu reuşea să întrezărească decât o mică parte prin golul de câţiva centimetri dintre tufe.

E adevărat, mica parte vizibilă a trunchiului copacului se afla de cealaltă parte a rutei pe care trebuie să o fi urmat Flores şi, teoretic, dacă cineva s-ar fi uitat spre pădure, concentrându-se la locul respectiv în momentul potrivit, ar fi putut să vadă, pentru o fracţiune de secundă, o persoană în trecere. Dar pe atunci, un asemenea incident n-ar fi însemnat nimic. Iar şansele ca atenţia cuiva să fi fost îndreptată exact către locul acela erau la fel de mici ca…

„Iisuse Hristoase!"

Gurney holbă ochii, minunându-se de detaliul evident care aproape-i scăpase.

Se uită fix, printre frunze, la scoarţa întunecată şi aspră a cireşului. Apoi, fără să piardă copacul din priviri, porni spre el, traversând direct curtea interioară, răsadul de flori în care se prăbuşise Ashton, tufele de rododendron şi intră în pădure. Direcţia lui era aproximativ perpendiculară pe ruta pe care se presupunea că o avusese Flores de la căsuţă, spre locul unde ascunsese maceta. Gurney voia să se asigure că nu aveai cum să treci prin dreptul cireşului.

Când ajunse la marginea ravenei de care-şi aducea aminte în urma ultimei lui examinări a pădurii, din urmă cu câteva zile, bănuiala i se confirmă. Copacul era dincolo de ravena lungă şi adâncă, cu pante abrupte. Orice drum dinspre căsuţă, care trecea prin *spatele* copacului ar fi presupus traversarea ravenei respective de cel puţin două ori – o misiune care necesită timp şi este imposibil de îndeplinit înainte ca zona să fie împânzită de oameni, după descoperirea trupului – ca să nu mai pomenim că urma luată de câini ducea de-a lungul pantei apropiate a ravenei, nu de partea cealaltă. Asta însemna că oricine ar fi mers dinspre căsuţă spre locul macetei, trebuie să fi trecut *prin faţa* copacului. Pur şi simplu, nu exista o altă cale…

•

Gurney ajunse acasă din Tambury, în Walnut Crossing, în cincizeci şi cinci de minute în loc de o oră şi un sfert ca de obicei. Se grăbea să studieze cu mai multă atenţie materialul video de la nuntă. Îşi mai dădu seama că pesemne graba lui se datora şi nevoii de a rămâne cât mai implicat cu putinţă în cazul uciderii lui Perry – o crimă care, deşi oribilă, îl neliniştea mult mai puţin decât situaţia cu Jykynstyl.

Maşina lui Madeleine era parcată lângă casă, iar bicicleta ei era sprijinită de magazia din grădină. Gurney presupuse că soţia lui se afla în bucătărie, dar când intră pe uşa din lateral şi strigă: „Am ajuns acasă", nu-i răspunse nimeni.

Merse direct la masa cea lungă ce separa bucătăria spațioasă de sufragerie – masa pe care, spre iritarea lui Madeleine, erau întinse copiile documentelor din dosarul cazului. Printre dosare se afla un set de DVD-uri. Pe cel de deasupra, acela pe care-l vizionase cu Hardwick, era eticheta: „Petrecerea Perry-Ashton, editat BIC". Însă Gurney căuta alt DVD printre originalele needitate. Existau în total cinci din care putea alege. Primul era etichetat: „Elicopter, vedere de ansamblu aeriană și descendentă". Celelalte patru, fiecare cu înregistrarea uneia dintre camerele fixe de la sol, erau etichetate în funcție de orientarea geografică a fiecărei camere.

Gurney luă cele patru DVD-uri în birou, deschise laptopul, accesă Google Earth și tastă „Badger Lane, Tambury, NY". Treizeci de secunde mai târziu, se uita la o fotografie din satelit a proprietății Ashton, însoțită de altitudine și de punctele cardinale. Putea identifica inclusiv masa de ceai din curtea interioară.

Alese punctul aproximativ din pădure unde credea că se afla trunchiul vizibil de copac. Folosind acele de busolă de la Google, Dave calculă direcția de la masă, la copac. Direcția era optzeci și cinci de grade, spre est.

Răscoli printre DVD-uri. Ultimul era etichetat: „Est – nord-est". Introduse discul în playerul aflat vizavi de canapea, găsi momentul în care Jillian Perry intra în vilă și se așeză, ca să le acorde celor paisprezece minute de film atenția lui desăvârșită.

Le urmări o dată, apoi a doua oară, din ce în ce mai confuz. Apoi le urmări din nou, de această dată până în momentul în care Luntz, șeful poliției locale, izolase scena crimei, iar poliția statală ajungea la fața locului.

Ceva era în neregulă. Mai mult de atât. Era imposibil.

Gurney îi telefonă lui Hardwick, care, deloc grăbit, răspunse abia după al șaptelea ton de apel.

— Cu ce te pot ajuta, geniule?

— Cât ești de sigur că înregistrările de la petrecere sunt complete?

— Ce vrei să zici prin „complete"?

— Una dintre cele patru camere fixe a fost poziționată astfel încât acoperă căsuța și o parte destul de vastă din pădurea din stânga căsuței. Porțiunea aia de pădure include întreg spațiul prin care trebuie să fi trecut Flores ca să se descotorosească de arma crimei.

— Așa, și?

— Și dincolo de acea porțiune e un trunchi de copac vizibil printre golurile dintre frunze, dacă e privit din curtea interioară, adică din perspectiva uneia dintre camere.

— Și?

— Repet, trunchiul se află *dincolo* de ruta pe care Flores trebuie să o fi urmat ca să lase maceta în locul unde s-a găsit. Trunchiul ăla se vede clar, permanent în filmul cu rezoluţie înaltă înregistrat de cameră.

— Şi ce vrei să demonstrezi?

— M-am uitat la film de trei ori, ca să fiu sigur. Jack, n-a trecut nimeni prin dreptul copacului ăluia.

Hardwick părea înfrânt.

— Nu pricep.

— Nici eu. Există vreo posibilitate ca maceta din pădure să nu fie arma crimei?

— ADN-ul se potriveşte perfect. Sângele proaspăt de pe macetă era al lui Jillian Perry. Marja de eroare este mai mică de una la un milion. Ca să nu mai pomenim că raportul medicului legist indică o lovitură puternică cu o lamă grea şi ascuţită. Şi, oricum, care e alternativa? A ascuns Flores, în secret, o a doua macetă însângerată, adevărata armă a crimei, după ce a mânjit-o pe prima cu sângele de pe ea? Dar tot ar fi trebuit s-o lase acolo unde am găsit-o. Adică, despre ce dracului vorbim aici? Cum să nu fie arma crimei?

Gurney oftă.

— Deci, practic, ne confruntăm cu o situaţie imposibilă.

Capitolul 48

Amintiri perfecte

Dacă faptele se contrazic unele pe altele, atunci înseamnă că unele dintre ele nu sunt reale.

Unul dintre instructorii de la Academia de Poliţie din New York făcuse această observaţie într-o zi, la un curs. Gurney n-o uitase niciodată.

Dacă avea să-şi bazeze concluziile pe conţinutul filmului, Gurney trebuia să testeze mai mult veridicitatea materialului video. Pe carcasa DVD-ului era numărul de telefon al companiei Amintiri Perfecte, care se ocupase de înregistrarea evenimentului.

Gurney sună, lăsă un mesaj menţionând numele Ashton şi Perry. Abia închisese, când telefonul sună, iar pe ecran apăru numele companiei Amintiri Perfecte.

O voce feminină, plăcută şi dornică de ajutor întrebă:

— Cum vă pot fi de folos?

Gurney explică cine era şi cum încerca să-i ofere asistenţă lui Val Perry, mama miresei decedate, şi cât de important considera el că era materialul video furnizat de companie pentru capturarea nebunului care o ucisese pe Jillian, oferind astfel liniște familiei ei. Nu avea nevoie decât de un răspuns absolut sigur la o singură întrebare, dar trebuia să capete acel răspuns de la persoana care supervizase proiectul.

— Eu sunt acea persoană.

— Și care este numele dumneavoastră?

— Jennifer Stillman. Sunt director executiv.

„Director executiv". Un titlu cu sonoritate britanică. Un detaliu impresionant pentru piața pretenţioasă.

— Jennifer, vreau să ştiu dacă există pauze în filmările originale.

— Absolut deloc.

Răspunsul ei veni imediat şi tranşant.

— Nici măcar o fracțiune de secundă?

— Absolut deloc.

— Păreți uimitor de sigură. Vi s-a mai pus această întrebare?

— Nu întrebarea, dar a existat o cerinţă specifică.

— Cerinţă?

— În contractul de producție se stipula că filmul trebuia să acopere întregul spațiu pe parcursul întregii petreceri, de la început până la final, fără să omită absolut nimic. Se pare că mireasa a vrut ca totul să fie înregistrat – fiecare centimetru, fiecare secundă.

Din tonul lui Jennifer Stillman puteai să-ți dai seama că cererea nu era una tocmai obişnuită sau că cel puțin insistența clientului nu era una obişnuită. Gurney o întrebă despre asta, doar ca să fie sigur.

— Păi…

Femeia ezită.

— Aş zice că detaliul ăsta a fost ciudat de important pentru ei. Sau cel puțin pentru ea. Când doctorul Ashton ne-a transmis cerința a părut un pic…

Jennifer ezită iar.

— N-ar trebui să spun nimic. Nu citesc gândurile oamenilor.

— Jennifer, e important. Aşa cum ştii, e vorba de un caz de crimă. Ce mă preocupă e dacă pot să am încredere că DVD-urile conțin o înregistrare neîntreruptă – că nu lipseşte nimic, că nu s-a sărit niciun cadru.

— Cu siguranţă nu s-a sărit niciun cadru. Golurile creează erori în codul temporal şi computerul le scoate în evidenţă.

— OK, e bine de ştiut. Mulţumesc. Încă ceva, începuseşi să spui ceva despre doctorul Ashton?

— Nu chiar. Doar că… mi s-a părut un pic jenat să vorbească despre obsesia logodnicei lui de a se înregistra fiecare clipă a petrecerii. Poate că era ruşinat de sentimentalismul cererii sau poate că s-a gândit că sună copilăresc, chiar nu ştiu. Nu e treaba mea să judec de ce vor oamenii diverse lucruri. Clientul are întotdeauna dreptate, nu?

— Mulţumesc, Jennifer. Mi-ai fost de mare ajutor.

Poate că nu era treaba lui Jennifer Stillman să judece de ce vor oamenii diverse lucruri, dar Gurney cu asta se ocupa în mare parte. Înţelegerea anumitor motivaţii putea schimba situaţia, iar în acel moment îi trecu prin minte o motivaţie stranie: un motiv pentru care cineva ar fi vrut supraveghere totală asupra unui eveniment era securitatea. Fie pentru că ar fi crezut că efectul inhibator al mai multor camere în permanenţă pornite ar fi avut darul de a împiedica să se întâmple un anumit eveniment teribil, fie pentru că voia să aibă dovada incontestabilă a orice s-ar fi putut întâmpla.

Şi-apoi întrebarea era cine fusese persoana care dorise ca toate camerele să înregistreze permanent. Gurney observase că cererea îi fusese făcută doamnei Stillman ca venind din partea lui Jillian, fără ca Jillian să fie ea însăşi prezentă la discuţie, iar rugămintea fusese „transmisă" de către Ashton. Aşa că era posibil să fi fost ideea doctorului şi să fi ales s-o prezinte ca fiind a ei. Dar de ce ar fi făcut una ca asta? Ce conta a cui fusese ideea?

Posibilitatea ca fie el, fie ea să fi fost motivaţi de aspectul securităţii – posibilitatea ca măcar unul dintre ei, dacă nu chiar amândoi, să fi avut motive să fie vigilenţi în legătură cu ce s-ar fi putut întâmpla în acea zi – îl intriga pe Dave.

Cel mai probabil motivul lor de îngrijorare trebuie să fi fost Flores, care, aparent, se purtase dubios. Poate că insistenţa în privinţa camerelor de filmat venise din partea lui Jillian, aşa cum spusese Ashton. Poate că avea motive să se teamă de Flores. Până la urmă, registrul apelurilor din săptămânile de dinaintea crimei indica numeroase mesaje primite de pe telefonul lui Flores – inclusiv ultimul, singurul care nu fusese şters: PENTRU TOATE MOTIVELE PE CARE LE-AM SCRIS. EDWARD VALLORY. Privit din perspectiva prologului piesei lui Vallory, mesajul putea fi, în mod sigur, interpretat ca o ameninţare. Aşadar, poate că Jillian intrase în căsuţă pentru a discuta cu Flores ceva mult mai puţin plăcut decât un toast de nuntă.

Când Gurney se apuca să pună cap la cap probele, interpretările, zvonurile şi presupunerile logice care constituiau perspectiva lui asupra unei crime, procesul îl acapara cu totul şi pierdea orice noţiune asupra timpului şi a locului. Prin urmare, când se uită la ceasul din bibliotecă şi văzu că se făcuse cinci şi cinci minute după-amiaza, îl surprinse şi nu prea – la fel ca amorţeala din picioare, atunci când se ridică.

Madeleine încă nu venise. Poate că ar fi trebuit să pregătească ceva pentru cină sau măcar să verifice dacă nu lăsase ceva pe bufet care trebuia băgat la cuptor. Gurney se îndrepta spre bucătărie când telefonul de pe birou începu să sune şi făcu cale întoarsă. Era Jack Hardwick.

— Drace, superpoliţaiule, ai un prieten al dracului de sinistru!

— Adică?

— Sper că nu te-ai plimbat cu individul ăsta pe lângă vreo şcoală.

Gurney înţelegea, cu o strângere de inimă, direcţia spre care se îndrepta discuţia.

— Despre ce dracu' vorbeşti, Jack?

— Hai, nu te supăra. Drăguţul ăsta e unul dintre amicii tăi?

— Gata cu prostiile. Despre ce-i vorba?

— Domnul cu care te-ai cinstit? Al cărui pahar l-ai şterpelit? Ale cărui amprente m-ai rugat să le verific? Sună cunoscut, Sherlock?

— Ce-ai aflat?

— Destul de multe.

— Jack…

— Am aflat că-l cheamă Saul Steck. Numele profesional e Paul Starbuck.

— De profesie…?

— Momentan nimic. Sau cel puţin nimic oficial. Până acum cincisprezece ani a fost actor la Hollywood. A apărut în reclame, în câteva filme.

Hardwick intrase în rolul de povestitor şi făcea câte o pauză dramatică după fiecare propoziţie.

— Apoi a avut o mică problemă.

— Jack, putem să ne mişcăm mai repede? Ce problemă?

— A fost acuzat c-a violat o minoră. Odată ce-a ajuns în presă, alte victime au început să apară de nicăieri. Saul-Paul a fost pus sub mai multe acuzaţii de viol şi de molestare. Îi plăcea să drogheze fete de paisprezece ani. A făcut o grămadă de fotografii explicite. Asta a pus capăt carierei lui de actor. Ar fi putut merge la închisoare pentru tot restul vieţii. Păcat că n-a fost aşa. E cel mai bun loc pentru nenorociţi ca el. În fine, din averea familiei au cumpărat suficiente declaraţii medicale ca să fie internat într-un spital de boli nervoase, de unde a fost discret externat în urmă cu cinci ani. A dispărut de pe radar. Nu i se cunoaşte adresa actuală. Poate c-o ştii tu? Adică, trebuie să fi cules păhărelul ăla drăguţ de undeva, nu?

Capitolul 49

Băieţei

Gurney stătea în faţa uşilor de sticlă, cu faţa la ultimele raze violete ale unui apus minunat pe care nu-l prea observase, în timp ce încerca să înţeleagă ultima replică a cutremurului provocat de Jykynstyl.

Informaţii. Avea nevoie de informaţii. Ce trebuia să afle prima oară? Trebuia să pună pe hârtie o listă de întrebări, să le ordoneze în funcţie de importanţă. O întrebare evidentă îi veni imediat în minte: a cui era casa din cărămidă?

Însă nu era la fel de evident cum avea să capete un răspuns.

Vechiul paradox. Ca să se elibereze din capcană, trebuia mai întâi să afle cine pusese capcana. Dacă avea să pornească fără niciun indiciu în căutarea unui răspuns, atunci era posibil să se complice şi mai tare.

— Bună!

Era vocea lui Madeleine. Ca o voce care te trezeşte dimineaţa, te smulge din braţele somnului şi te aruncă în realitatea unei anumite zile a săptămânii.

Dave se întoarse spre holul mic care lega bucătăria de antreu.

— Tu eşti? întrebă el.

Normal că era ea. Era o întrebare stupidă. Întrebă din nou, mai tare, când ea nu răspunse.

Madeleine apăru, în schimb, în pragul bucătăriei, încruntându-se la el.

— Acum ai ajuns? întrebă el.

— Nu, am stat aici, în antreu toată după-amiaza. Ce fel de întrebare e asta?

— Nu te-am auzit intrând.

— Şi totuşi, zise ea veselă, iată-mă.

— Da, repetă el. Iată-te.

— Eşti în regulă?

— Mda.

Madeleine ridică din sprânceană.

— Sunt bine. Mi-e doar un pic foame.

Madeleine îşi aruncă privirea la bolul de pe bufet.

— Scoicile trebuie să se fi dezgheţat deja. Vrei să le rumeneşti, în timp ce pun apa pentru orez?

— Sigur.

Spera că sarcina aceea simplă avea să-l facă să-şi ia gândul de la vârtejul creat de Saul-Paul, care-i cuprinsese mintea.

Dave rumeni scoicile în ulei de măsline, usturoi, suc de lămâie şi capere. Madeleine fierse orez basmati şi făcu salată din portocale, avocado şi ceapă roşie tăiată cubuleţe. Lui Gurney îi era foarte greu să se concentreze, să rămână ancorat în realitate. „Îi plăcea să drogheze fetele de paisprezece ani. A făcut o grămadă de fotografii explicite".

Începuseră deja să mănânce, când Gurney îşi dădu seama că Madeleine îi descria plimbarea pe care o făcuse în acea după-amiază pe cărările şerpuite care legau cele douăzeci de hectare ale lor de cele o sută patruzeci şi unu ale vecinului. Abia dacă reţinuse vreun cuvânt. Zâmbi curajos şi în cele din urmă se strădui să-şi asculte soţia.

— … de un verde intens, superb, chiar şi la umbră. Şi sub covorul de ferigi erau cele mai mici violete pe care ţi le poţi imagina.

Pe când vorbea, în ochii lui Madeleine se aprinsese o lumină mai strălucitoare decât oricare altă lumină din cameră.

— Aproape microscopice. Ca cei mai mici fulgi de zăpadă albastru-violeţi.

„Fulgi de zăpadă albastru-violeţi? Dumnezeule!" Tensiunea, nepotrivirea, golul pe care Gurney îl simţea între încântarea ei şi neliniştea lui aproape că-l făcură să geamă. Câmpul ei de ferigi perfecte, de smarald, şi coşmarul lui de ghimpi otrăvitori. Pentru ea, o sinceritate vioaie, iar pentru el… ce?

O întâlnire cu diavolul?

„Vino-ţi în fire, Gurney. Vino-ţi în fire. De ce dracului îţi e aşa de teamă?"

Răspunsul nu făcea decât să adâncească prăpastia şi să-i netezească pereţii.

„Ţi-e teamă de tine însuţi. Ţi-e teamă de ce e posibil să fi făcut".

Rămase într-un soi de paralizie tot restul cinei, încercând să mănânce suficient cât să ascundă că de fapt nu mânca, prefăcându-se că apreciază descrierile plimbării lui Madeleine. Dar cu cât femeia era mai entuziasmată de frumuseţea margaretelor galbene, de mireasma din aer, de azuriul steluţelor, cu atât mai izolat, mai detaşat şi mai absurd se simţea el.

Îşi dădu seama că Madeleine nu mai vorbea. Îl privea îngrijorată. Se gândea dacă îl întrebase ceva, şi acum aştepta un răspuns. Nu voia să recunoască cât de distrat era sau din ce cauză.

— Ai vorbit cu Kyle?

Întrebarea ei păru să răsară din senin. Sau îi pusese deja aceeaşi întrebare? Sau continua un subiect pe care-l abordase în timp ce Gurney fusese cu gândul aiurea?

— Kyle?

— Fiul tău.

Gurney nu pusese tocmai o întrebare, ci pur şi simplu repetase cuvântul, numele de parcă ieşise la mal şi revenise cu picioarele pe pământ. Era prea complicat ca să explice.

— Am încercat. Ne-am telefonat, ne-am lăsat mesaje. De câteva ori.

— Ar trebui să încerci mai mult. Insistă până dai de el.

Gurney dădu din cap; nu voia să se certe, nu ştia ce să spună.

Femeia zâmbi.

— I-ar face bine. V-ar face bine amândurora.

Gurney dădu iar din cap.

— Eşti tatăl lui.

— Ştiu.

— Păi şi-atunci…

Fusese o concluzie. Madeleine începu să strângă vasele.

Gurney o urmări făcând două drumuri spre chiuvetă. Când se întoarse cu un burete umed şi un şerveţel de hârtie ca să şteargă masa, Gurney zise:

— E foarte preocupat de bani.

Madeleine ridică tăviţa cu şerveţele ca să şteargă sub ea.

— Aşa şi?

— Vrea să fie avocat de tribunal.

— Nu e neapărat un lucru rău.

— Nu pare să-i pese decât de cum să facă rost de mulţi bani, de o maşină luxoasă, de o casă de vis.

— Poate că vrea să fie remarcat.

— Remarcat?

— Băieţeilor le place să fie remarcaţi de taţii lor.

— Kyle nu mai poate fi numit un băieţel.

— Dar exact asta e, insistă Madeleine. Iar dacă tu refuzi să-l remarci, atunci va trebui să se mulţumească cu atenţia pe care i-o va acorda restul lumii.

— Nu *refuz* să fac nimic. Astea-s prostii psihologice.

— Poate că ai dreptate. Cine ştie?

Madeleine îşi perfecţionase arta de a evita un atac, de a rămâne neatinsă. Manevra ei îl lăsa pe Gurney să se lupte în van.

Dave rămase la masă, pe când Madeleine spăla vasele. Ochii începură să i se închidă. Aşa cum descoperise de o mulţime de ori, efectul unei nelinişti acute era extenuarea. Gurney alunecă într-un fel de somn alert.

Capitolul 50

Scăpat de sub control

— Ar trebui să vii în pat.

Era vocea lui Madeleine.

Gurney deschise ochii. Femeia stinsese luminile, cu excepţia uneia, şi tocmai se pregătea să iasă din bucătărie cu o carte la subraţ. Poziţia în care-şi ţinuse capul în piept îi provocă o durere ascuţită în claviculă. Pe când îşi îndrepta spatele, Gurney simţi o durere asemănătoare în ceafă. În loc să-l învioreze, moţăiala de la masă îi readuse grijile în forţă.

La cât de agitat era, i-ar fi fost imposibil să doarmă cu adevărat. Dar trebuia să facă ceva ca să nu mai treacă de la un scenariu de groază cu Saul Steck la altul.

Putea să-i telefoneze lui Sheridan Kline, care îi lăsase un mesaj neclar despre familia Skard. Gurney verificase deja informaţia întrebându-l pe Hardwick, dar poate că procurorul ştia mai multe decât Hardwick. Bineînţeles, biroul districtual era închis. Era duminică noapte.

Dave avea totuşi numărul personal al lui Kline. Pentru că făcuse rost de număr pe vremea când lucra la cazul Mellery, i se păruse nepotrivit să-l folosească neinvitat, în cazul investigaţiei actuale. Însă în acel moment, protocolul părea mai puţin important decât păstrarea sănătăţii mintale.

Intră în birou, formă numărul de telefon şi sună. Era gata să lase un mesaj şi să primească un telefon mai târziu, gândindu-se că un ciudat obsedat de control cum era Kline ţinea morţiş ca dialogurile la telefon să aibă loc conform programului agreat de el. Aşa că fu surprins când procurorul răspunse.

— Gurney?

— Îmi pare rău că sun aşa de târziu.

— Am crezut că mă vei căuta la birou în după-amiaza asta. A fost ideea ta să dăm de urma companiei ăleia, Karnala.

— Scuze, am fost un pic ocupat. M-ai întrebat dacă am auzit vreodată de familia Skard.

— Spre ei ne conduce pista asta cu Karnala. Îţi sună cunoscut?

— Da şi nu.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Ce-am vrut să zic, Sheridan, e că mi se pare cunoscut, dar nu ştiu de ce. Jack Hardwick m-a pus la curent cu faptul că cei din familia Skard sunt băieţi

răi cu rădăcini în Sardinia. Dar tot nu-mi dau seama de unde știu numele. Știu însă că am dat peste el destul de curând.

— Asta e tot ce ți-a zis Hardwick?

— Mi-a zis că niciun membru al familiei Skard n-a fost vreodată acuzat de ceva. Și că în orice afacere ar fi implicată Karnala Fashion, n-are nicio legătură cu lumea modei.

— Deci știi cât știu și eu. De ce-ai mai sunat?

— Aș vrea să fiu implicat ceva mai oficial.

— Cum adică?

— Să fiu pus la curent cu noutățile, să fiu invitat la întâlniri.

— De ce?

— M-am cam atașat de caz. Iar până acum, instinctele nu m-au înșelat cu privire la el.

— Rămâne să discutăm.

— Uite, Sheridan, nu zic decât că ne putem ajuta unul pe celălalt. Cu cât știu mai multe și cu cât aflu totul mai repede, cu atât vă pot ajuta mai mult.

Urmă o tăcere lungă. Intuiția lui Gurney îi spunea că era mai degrabă o manevră din partea lui Kline decât indecizie. Așteptă.

Kline râse sec. Gurney continuă să aștepte.

— Știi că Rodriguez nu te poate înghiți, nu?

— Sigur.

— Și știi că Blatt nu te poate înghiți, nu?

— Absolut.

— Și că nici Bill Anderson nu ți-e fan?

— Mda.

— Deci vei fi la fel de binevenit la BIC pe cât e o bășină într-un lift. Îți dai seama de asta, nu?

— Nu m-aș îndoi nicio clipă.

Urmă o altă pauză, apoi chicotitul descurajator al lui Kline.

— Uite ce-o să fac: o să le spun tuturor c-avem o problemă cu Gurney. Gurney e scăpat de sub control. Și cea mai bună metodă de a controla un om scăpat de sub control e să-l ții sub supraveghere, din scurt, să-l ții în țarc. Iar felul în care plănuiesc să te țin sub supraveghere e să te am în preajma mea cât mai mult, să ne împărtășești și nouă gândurile tale scăpate de sub control. Cum sună?

A ține un element imprevizibil din scurt i se părea lui Gurney un simptom al unei tulburări psihice.

— Ar putea merge, domnule.

— Bine. Mâine dimineață, la zece, are loc o întâlnire la BIC. Să fii acolo.

Kline închise fără să-și mai ia la revedere.

Capitolul 51

Confuzie totală

Tot restul serii, Gurney simţi că acea conversaţie şi promisiunea unei implicări oficiale în caz îi dăduseră energie şi îl liniştiseră.

Fu mulţumit şi destul de surprins să se simtă la fel când se trezi în zorii zilei următoare. La cafea, revăzu dosarul lui Perry pentru a zecea oară, încercând să păstreze sentimentul acela plăcut, să rămână în limitele mult mai sigure şi solide ale unei lumi în care el era vânătorul, nu prada. Apoi, o sună pe Rebecca Holdenfield şi-i lăsă un mesaj, întrebând-o dacă putea trece pe la biroul ei din Albany în după-amiaza aceea, după întâlnirea de la BIC.

Dădea telefoane, răspundea la altele, programa şedinţe – activitatea îi dădea un oarecare avânt. Îi telefonă lui Val Perry şi fu redirecţionat spre mesageria vocală. Abia reuşi să spună „Sunt Dave Gurney", că femeia şi răspunse, luându-l prin surprindere. N-o credea o persoană matinală.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Nepregătit pentru o conversaţie, Dave răspunse:

— Voiam doar să te pun la curent cu ultimele informaţii.

— Ah, da? Şi…?

Val părea ţâfnoasă, dar poate că nu mai ţâfnoasă decât de obicei.

— Îţi spune ceva numele Skard?

— Nu. Ar trebui?

— Mă întrebam doar dacă Jillian l-a pomenit vreodată.

— Jillian nu pomenea niciodată despre nimic. Nu e ca şi cum *împărtăşea* ceva cu mine. Am crezut că am vorbit clar.

— Foarte clar, şi de mai multe ori. Dar trebuie să pun unele întrebări, chiar dacă sunt nouăzeci şi nouă la sută sigur de răspuns.

— Bine. Altceva?

— Ţi-a cerut vreodată Jillian, ţie sau soţului, să-i cumpăraţi o maşină scumpă?

— Jillian cerea mereu câte ceva la un moment dat, aşa că presupun c-o fi cerut şi asta. Pe de altă parte, ne-a explicat destul de limpede, încă de pe când avea doisprezece ani, că eu şi Withrow n-avem nicio valoare, că îşi putea găsi oricând un bărbat bogat care să-i dea orice-şi dorea, aşa că din partea ei puteam să ne ducem dracului.

Val făcu o pauză, savurând probabil şocul produs de observaţiile ei.

— Trebuie să plec. Mai ai şi alte întrebări?

— Asta e tot, momentan, doamnă Perry. Mulţumesc pentru timpul acordat.

Ca şi Sheridan Kline, seara trecută, Val Perry închise fără a se mai deranja să-şi ia la revedere. Oricare ar fi fost contribuţia lui Gurney la investigaţia uciderii fiicei ei, nu era, în mod clar, cea la care sperase.

•

La zece fără zece dimineaţa, Gurney opri în parcarea clădirii-fortăreaţă a poliţiei statale, unde urma să aibă loc întâlnirea de la ora zece. În timpul în care căută un loc de parcare, telefonul îi sună de două ori: un apel şi un mesaj. Dave spera ca măcar unul dintre ele să fie de la Rebecca Holdenfield.

Imediat ce parcă, Gurney îşi scoase telefonul şi verifică mai întâi mesajul scris. Expeditorul părea să fie un număr cu prefix de Manhattan.

Citind mesajul, un val de teamă i se ridică din abdomen spre piept.

TE GÂNDEŞTI LA FETELE MELE? ELE SE GÂNDESC LA TINE.

Citi mesajul a două şi a treia oară. Se uită la numărul expeditorului. Faptul că expeditorul nu se sinchisise să-l blocheze însemna, cu siguranţă, că folosise o cartelă preplătită, care nu putea fi identificată. Dar mai însemna şi că putea răspunde la mesaj.

După ce renunţă la expresiile de furie şi de bravadă ce-i răsăriseră în minte, Gurney decise să scrie trei cuvinte seci: SPUNE MAI MULTE.

Apăsând butonul de trimitere, observă că se făcuse deja zece fără un minut, aşa că se grăbi să intre în clădire.

Când intră în anosta sală de conferinţe, cele şase scaune din jurul mesei lungulețe fuseseră deja ocupate. Lucrul cel mai asemănător unui salut pe care-l primi fu un semn din partea lui Hardwick spre nişte scaune pliante rezemate de perete, lângă cafetieră. Rodriguez, Anderson şi Blatt îl ignorară. Gurney îşi şi imagina reacţiile lor deloc entuziaste vizavi de balivernele şirete ale procurorului despre cum poţi controla un individ scăpat de sub control, invitându-l la întâlniri.

Sergentul Wigg, o roşcată bine făcută, pe care Gurney o cunoştea de la cazul Mellery la care lucrase în calitate de coordonator competent al echipei de colectare a probelor, stătea acum în capul mesei, cu ochii în laptop, exact aşa cum şi-o amintea. Treaba ei principală era să caute fapte concrete şi legături logice. Gurney deschise scaunul pliant şi-l aşeză în celălalt capăt al mesei, cu faţa spre sergent. Ceasul de pe perete arăta zece şi cinci minute.

Sheridan Kline se încruntă la ceasul de la mână.

— Bine, oameni buni. Suntem puţin în întârziere. Avem un program încărcat azi. Am putea începe cu noutăţile, vreun progres semnificativ, vreo pistă promiţătoare?

Rodriguez îşi drese glasul.

— Dave are nişte noutăţi, exclamă Hardwick. E vorba de o ciudăţenie de la locul crimei. Ar fi o modalitate bună de a începe şedinţa.

Ochii lui Kline se deschiseră larg.

— Ce mai e acum?

Gurney intenţionase să aştepte o vreme înainte să aducă problema în discuţie, în speranţa că vreo informaţie nouă avea să-l lămurească în privinţa ei. Dar acum că Hardwick îi forţase mâna, ar fi fost ciudat să mai întârzie.

— Ne imaginăm că după ce a omorât-o pe Jillian, Flores a mers prin pădure spre locul unde s-a găsit maceta, nu-i aşa? întrebă el.

Rodriguez îşi îndreptă ochelarii cu rame de oţel.

— *Imaginăm*? Aş zice că avem dovezi clare în acest sens.

Gurney oftă.

— Problema e că avem dovezi video care nu susţin ipoteza asta.

Kline începu să clipească mai repede.

— Dovezi video?

Gurney explică cu mari eforturi cum trunchiul de copac care se vedea permanent în filmul de la petrecere demonstra că Flores nu urmase neapărat drumul acela prin pădure, din moment ce oricine ar fi mers pe acolo ar fi trebuit să treacă printre camera de filmat din acel colţ al proprietăţii şi copac, şi astfel ar fi trebuit să apară, chiar dacă şi pentru o fracţiune de secundă, în imagine.

Rodriguez se încrunta ca un om care suspecta că e dus cu zăhărelul, dar nu ştia exact în ce fel.

Anderson se încrunta ca unul care încerca să rămână treaz. Wigg îşi ridică privirea din ecranul laptopului, lucru pe care Gurney îl interpretă ca pe un semn de mare interes.

— Şi-atunci a ales drumul mai lung, prin spatele copacului, zise Blatt. Nu văd care e problema.

— Problema, Arlo, o constituie terenul. Sunt sigur că l-ai verificat, nu?

— Despre ce problemă cu terenul vorbeşti?

— Ravena. Ca să ajungi de la căsuţă în locul unde a fost găsită maceta, fără a merge prin faţa copacului, ar trebui să mergi drept din spatele căsuţei, apoi să aluneci pe o pantă lungă şi abruptă, cu o mulţime de pietriş, pe urmă să mergi alţi o sută cincizeci de metri pe fundul stâncos şi accidentat al ravenei ca să ajungi la primul loc pe unde te poţi căţăra înapoi. Şi chiar şi acolo, pietrele şi solul nu înlesnesc misiunea. Ca să nu mai spun că locul pe unde se poate urca înapoi nu se află în apropierea punctului în care s-a găsit maceta.

Blatt oftă de parcă era conştient de toate astea, iar noile informaţii n-ar fi contat cu nimic.

— Doar pentru că nu i-a fost uşor, nu înseamnă că n-a făcut-o.

— Altă problemă e timpul de care ar fi nevoie.

— Adică? întrebă Kline.

— Am verificat zona destul de atent. Durează mult prea mult să treci prin ravenă spre locul cu maceta. Nu cred că Flores ar fi vrut să se împotmolească pe acolo, în timp ce trupul era descoperit şi oamenii începeau deja să împânzească locul. În plus, există alte două probleme şi mai mari. Unu: de ce să se fi chinuit atât când putea arunca maceta oriunde? Doi – şi ăsta ar cam fi factorul decisiv: dâra de miros urmează traseul care duce prin faţa copacului, nu prin spatele lui.

— Ia stai un pic, zise Rodriguez. Nu cumva te contrazici singur? Zici că toţi factorii ăştia demonstrează că Flores a mers prin faţa copacului, dar filmul arată că n-a făcut-o. Ce dracu' vrea să însemne toate astea?

— O ecuaţie cu o eroare gravă, zise Gurney, dar să fiu al naiba dacă-mi dau seama care e.

În ora şi jumătate care urmă, toţi cei prezenţi îl chestionară pe Gurney cu privire la încrederea pe care o puteau acorda înregistrării, despre eventualitatea cadrelor lipsă, despre poziţia cireşului în raport cu locuinţa grădinarului, cu maceta şi cu ravena. Scoaseră schiţele de la locul crimei din dosarul principal, le trecură de la unul la altul, le studiară. Se dezlănţuiră în aprecieri scurte despre talentele binecunoscute şi realizările echipelor canine. Dezbătură scenarii alternative cu privire la dispariţia lui Flores după ce scăpase de arma crimei, la posibilul rol al lui Kiki Muller în calitate de complice şi la momentul uciderii ei şi motivul pentru care fusese omorâtă. Încercară să înainteze câteva noţiuni speculative în legătură cu psihopatologia decapitării victimei. La final însă, puzzle-ul nu părea să fie mai aproape de rezolvare.

— Deci, zise Rodriguez, rezumând dilema centrală pe cât putea de simplu, după spusele lui Dave Gurney, putem fi absolut siguri de două lucruri. Primul, că Hector Flores trebuia să treacă prin faţa cireşului şi doi, că n-avea cum.

— Este o situaţie foarte interesantă, spuse Gurney, simţind entuziasmul contradicţiei.

— Cred că e momentul potrivit pentru o scurtă pauză de prânz, zise căpitanul, care părea să simtă mai degrabă frustrare decât entuziasm.

Capitolul 52

Factorul Flores

Masa de prânz nu era un prilej pentru socializare, ceea ce îi convenea de minune lui Gurney, care nu era nici pe departe un animal social, după cum nu putea fi niciun bărbat care-şi dorea să rămână căsătorit. În loc să se îndrepte spre cantină, cei prezenţi la şedinţă se împrăştiară care-ncotro timp de o jumătate de oră, cu BlackBerry-urile şi laptopurile lor.

Totuşi, se poate ca Dave să se fi simţit mai bine dacă în cele treizeci de minute s-ar fi bucurat de tovărăşia de bărbaţi feroce a celorlalţi, în loc să stea singur pe o bancă rece, în faţa fortăreţei poliţiei statale, meditând la ultimul mesaj primit, desigur un răspuns la cererea lui: SPUNE-MI MAI MULTE.

Mesajul spunea aşa: EŞTI UN BĂRBAT ATÂT DE INTERESANT, AR FI TREBUIT SĂ ŞTIU CĂ FIICELE MELE TE VOR ADORA. A FOST ATÂT DE AMABIL DIN PARTEA TA SĂ VII ÎN ORAŞ. DATA VIITOARE TE VOR VIZITA ELE. CÂND? CINE AR PUTEA SPUNE? VOR SĂ FIE O SURPRIZĂ.

Gurney se holba la cuvinte, chiar dacă-l duceau din nou cu gândul la zâmbetele tulburătoare ale fetelor, la Montrachet-ul incolor, ridicat într-un toast, la pereţii întunecaţi şi apăsători ai amneziei lui.

Cochetă cu ideea de a trimite un mesaj care să înceapă cu „Dragă Saul…”, dar decise ca, cel puţin deocamdată, să nu spună că ştia identitatea celui care se dădea drept Jykynstyl. N-avea idee cât valora cartea aceea şi nu voia s-o joace înainte să înţeleagă jocul. În plus, faptul că o avea în mânecă îi dădea, chiar şi într-o mică măsură, un sentiment de putere. Ca şi cum avea asupra lui un briceag, în timp ce se plimba printr-un cartier rău famat.

•

Până să intre înapoi în sala de conferinţe, Gurney încercase cu disperare să se gândească din nou la cazul Perry. Kline, Rodriguez şi Wigg îşi ocupaseră deja locurile. Anderson se apropia de masă, concentrat asupra unei căni de cafea atât de pline, încât mersul devenise o provocare. Blatt era la cafetieră şi o înclinase ca să scurgă o ultimă picătură de cafea. Hardwick nu se vedea nicăieri.

Rodriguez se uită la ceas.

— Oameni buni, e timpul. Unii dintre noi se află deja aici, alţii nu, dar asta e problema lor. E timpul pentru raportul privind interogarea familiilor. Bill, tu urmezi.

Anderson aşează cana de cafea pe masă, cu încordarea unui om ce dezamorsează o bombă.

— Bine, zise el.

Se aşează, deschise un dosar şi începu să-i examineze şi să-i rearanjeze conţinutul.

— Bine. Uitaţi cum stă treaba. Am început cu o listă completă a tuturor absolventelor din cei douăzeci de ani de când s-a deschis Mapleshade. După aceea am restrâns informaţiile la o listă de absolvente din ultimii cinci ani. Acum cinci ani şcoala a început să îşi reorienteze interesul de la adolescenţii, fete şi băieţi, cu probleme de comportament spre adolescente, agresoare sexuale.

— Agresoare condamnate?

— Nu. Toate cazurile au fost intervenţii personale prin intermediul membrilor familiei, al terapeuţilor şi al doctorilor. Populaţia de la Mapleshade este formată în principiu din puştoaice bolnave la cap, ale căror familii încearcă să le ţină departe de sistemul judiciar pentru tineri sau încearcă să le scoată dracului din oraş, din casă, înainte să fie prinse făcând ce se pricep cel mai bine să facă. Părinţii le trimit la Mapleshade, le plătesc taxa de şcolarizare şi speră că Ashton va rezolva problema.

— Şi o rezolvă?

— Greu de zis. Familiile nu vor să vorbească despre asta, aşa că nu putem decât să comparăm numele absolventelor cu baza de date naţională a agresorilor sexuali, ca să vedem dacă vreuna dintre ele a avut de-a face cu legea după plecarea de la Mapleshade. Până acum n-am avut multe rezultate. Câteva fete care au terminat acum patru sau cinci ani şi niciuna din ultimii trei ani. E greu de spus ce înseamnă asta.

Kline ridică din umeri.

— Ar putea însemna că Ashton ştie ce face. Sau ar putea reflecta pur şi simplu că abuzul săvârşit de femei este extrem de rar raportat la poliţie şi că tinde să nu fie investigat.

— Cât de rar? întrebă Blatt.

— Poftim?

— Cât de rar crezi că e raportat şi investigat?

Kline se lăsă pe spătarul scaunului, părând iritat de ceea ce în mod evident interpreta ca fiind o deviere de la subiect. Tonul lui fu sever, academic şi nerăbdător.

— Unele date sugerează că aproximativ douăzeci la sută dintre femei şi zece la sută dintre bărbaţi au fost abuzaţi în copilărie şi că agresorul a fost o femeie în circa zece la sută din cazuri. Concluzia e că vorbim de milioane de cazuri de abuz sexual şi de sute de mii de cazuri în care agresorul a fost o

femeie. Dar ştiţi şi voi, la fel de bine ca mine, că există standarde duble – familiile se codesc să le raporteze la poliţie pe mamele, surorile, dădacele în cauză, poliţia nu prea ia în serios acuzaţiile de abuz împotriva tinerelor, iar tribunalele ezită să le condamne. Societatea nu pare să accepte existenţa agresoarelor sexuale, aşa cum acceptă existenţa agresorilor. Însă unele studii arată că mulţi dintre bărbaţii condamnaţi pentru viol au fost abuzaţi sexual în copilărie de către femei.

Kline clătină din cap, ezită.

— Iisuse, v-aş putea spune nişte poveşti petrecute chiar aici, în districtul ăsta – cazuri care ajung la tribunal prin intermediul serviciilor sociale. Ştiţi şi voi, mame care-şi prostituează propriii copii, vând filme cu ei făcând sex unul cu celălalt. Iisuse! Iar ceea ce ajunge în cele din urmă în sistemul judiciar e doar o mică parte din ce se întâmplă de fapt. Dar aţi înţeles ce am vrut să spun. E suficient, da? Ar trebui să ne întoarcem la subiectul nostru.

Blatt ridică din umeri.

Rodriguez dădu din cap, în semn că era de acord.

— Bine, Bill, hai să continuăm cu raportul despre apelurile telefonice.

Anderson răsfoi iar documentele care se împrăştiară pe o suprafaţă şi mai mare a mesei.

— Adresele, numerele de telefon şi alte informaţii de contact pe care le-am folosit erau cele mai recente din dosar. Numărul de absolvente din ultimii cinci ani este de o sută cincizeci şi două. În medie, au absolvit cam treizeci pe an. Dintre cele o sută cincizeci şi două de fete, noi credem că avem date valide de contact pentru o sută douăzeci şi şase. Iniţial le-am sunat pe toate o sută douăzeci şi şase. Dintre aceste apeluri, am reuşit să dăm direct fie de absolventă, fie de un membru al familiei în patruzeci de cazuri. Pentru celelalte optzeci şi şase, am lăsat mesaje. Ne-au sunat înapoi douăsprezece, până la ora nouă şi patruzeci şi cinci de minute în această dimineaţă.

— Asta înseamnă că avem contact direct cu cincizeci şi două de persoane, zise Kline iute. Care-i concluzia?

— E greu de zis.

Anderson vorbea pe un ton care spunea că totul în viaţa lui era dificil.

— Iisuse, locotenente…

— Ce vreau să zic e că rezultatele sunt amestecate.

Anderson pescui altă hârtie din teanc.

— Dintre cele cincizeci şi două, am vorbit direct cu absolventa în unsprezece cazuri. Aici nu e nicio problemă, nu? Adică, dacă am vorbit cu ele, atunci nu lipsesc.

— Cum rămâne cu celelalte patruzeci şi una?

— În douăzeci şi nouă de cazuri, persoana cu care am discutat – părinte, soţ, frate, coleg de cameră, iubit – a susţinut că ştie unde se află absolventa şi că ţine legătura cu ea.

Kline ţinea socoteala pe un carnet.

— Şi celelalte douăsprezece?

— O persoană ne-a spus că fiica ei a murit într-un accident de maşină. Alta s-a exprimat destul de vag, probabil pentru că era drogată; nu era cu picioarele pe pământ. Alta a susţinut că ştie exact unde se află absolventa căutată, dar a refuzat să ne dea alte informaţii.

Kline notă ceva pe carnet.

— Şi celelalte?

— În celelalte nouă cazuri, toţi părinţii, biologici ori ba, au declarat că habar n-au unde se află fetele lor.

În sală se lăsă o linişte speculativă, ruptă de Gurney.

— Câte dintre aceste dispariţii au început cu un conflict pe tema unei maşini?

Anderson îşi consultă notiţele, încruntându-se ca şi cum hârtiile erau cauza oboselii lui.

— Şase.

— Uau! exclamă Kline, fluierând uşor. Şi astea se adaugă celor menţionate deja lui Gurney de Ashton şi de Liston?

— Exact.

— Iisuse. Deci aproape o duzină. Şi mai sunt încă o grămadă de familii cu care nu am vorbit încă. Uau! Vrea cineva să comenteze pe această temă?

— Cred că îi datorăm nişte mulţumiri lui Dave Gurney! zise Hardwick, care se strecurase în sală fără să atragă atenţia.

Jack îşi aruncă privirea spre Rodriguez.

— Dacă nu ne-ar fi împins în direcţia asta…

— E drăguţ din partea ta că ai găsit timp să ni te alături, comentă căpitanul.

— Haideţi să nu ne lăsăm purtaţi de val cu teoriile astea nebuneşti, spuse Anderson, sumbru. Încă nu există nicio dovadă de răpire şi nicio dovadă a vreunei alte infracţiuni asemănătoare. Se poate să exagerăm. E posibil să nu fie vorba decât de o trupă de puştoaice rebele care pun ceva la cale.

— Dave? zise Kline, ignorându-l pe Anderson. Vrei să spui ceva într-o asemenea împrejurare?

— Am o întrebare pentru Bill. Cum sunt distribuite fetele dispărute în cele cinci promoţii pe care le-ai studiat?

Anderson clătină uşor din cap, de parcă nu auzise clar.

— Poftim?

— Fetele care au dispărut – din ce promoţii făceau parte?

Anderson oftă, reluă răsfoitul teancului de foi.

— Tot ce ai nevoie, bombăni el, fără a se adresa cuiva în mod particular, se află mereu la fundul grămezii.

Dădu la o parte mai bine de zece foi înainte să se oprească la una dintre ele.

— Bine… s-ar părea că… promoţiile 2009… 2008… 2007… 2006. Şi asta e tot. Nimic din 2005. Primele dispariţii, dacă vrei să le numeşti aşa, au fost din promoţia mai 2006.

— Deci toate din ultimii patru ani, observă Kline. Sau, de fapt, ultimii trei ani şi jumătate.

— Aşa şi? zise Blatt ridicând din umeri. Ce vrea să însemne asta?

— Pentru început, sugeră Gurney, înseamnă că dispariţiile au început la scurt timp după intrarea în scenă a lui Hector Flores.

Capitolul 53

Jocul se schimbă

Kline se întoarse spre Gurney.

— Asta se leagă cu ce ţi-a spus asistenta lui Ashton. N-a zis că cele două absolvente cu care n-a putut lua legătura erau interesate de Flores, când a început să lucreze la Mapleshade?

— Ba da.

— Ce chestie dată dracului, continuă Kline, entuziasmat. Să presupunem o clipă că Flores e cheia misterului – că odată ce descoperim ce anume l-a adus aici, vom înţelege totul. Vom înţelege de ce au fost ucise Jillian Perry şi Kiki Muller, cum şi de ce a ascuns maceta acolo unde a ascuns-o, de ce n-a fost surprins pe înregistrare şi dispariţia a Dumnezeu ştie câte absolvente de la Mapleshade…

— Ultima chestie s-ar putea să aibă legătură cu faptul că vrea să-şi facă un harem, zise Blatt.

— Un ce? întrebă Kline.

— Ca Charlie Manson[7].

— Vrei să spui că s-ar putea să caute adepţi? Tinere impresionabile?

[7] Charles Manson şi adepţii lui, grup supranumit Familia: autorii unor crime deosebit de violente, în 1969, Los Angeles. (n.t.).

— Maniace sexual. Nu la asta se rezumă Mapleshade?

Gurney îl privi pe Rodriguez să vadă cum ar putea reacţiona la comentariul lui Blatt, dată fiind situaţia fiicei lui, însă pesemne că bărbatul îşi ascundea bine sentimentele sub încruntarea gânditoare.

Computerul mental al lui Kline păru să prindă viteză din nou, în timp ce cântărea beneficiile aduse de media pentru că încerca să prindă şi să condamne propriul lui Manson. Procurorul încercă să dezvolte ideea lui Blatt.

— Deci presupui că Flores a avut o comunitate restrânsă ascunsă pe undeva, aşa că le-a convins pe fetele astea să plece de acasă, acoperindu-şi urmele, şi să meargă acolo?

Procurorul se întoarse spre căpitan, păru descurajat de încruntătura lui Rodriguez şi i se adresă în schimb lui Hardwick.

— Ai vreo opinie în legătură cu asta?

Hardwick răspunse cu o privire ironică.

— Eu mă gândeam la Jim Jones. Un lider charismatic, cu o congregaţie formată din acoliţi nubili.

— Cine dracu' e Jim Jones? întrebă Blatt.

Kline răspunse:

— Jonestown. Suicidul în masă. Cianură pusă în Kool-Aid. A ucis nouă sute de oameni.

— Ah, da, incidentul Kool-Aid.

Blatt rânji.

— Aşa e, Jonestown. O mare nebunie.

Hardwick ridică un deget, cu luare-aminte.

— Feriţi-vă de bărbaţii care vă invită în locuri din jungla care le poartă numele.

Încruntarea de pe chipul căpitanului era pe cale să atingă intensitatea unei furtuni.

— Dave? zise Kline. Tu ai vreo idee care ar putea fi planul lui Flores?

— Problema cu presupusa comunitate e că Flores a trăit pe proprietatea lui Ashton. Dacă ar fi momit femei şi le-ar fi ascuns undeva, atunci locul ăla ar trebui să fie în apropiere. Nu cred că despre asta a fost vorba.

— Atunci despre ce?

— Cred că planul lui se referă la ceea ce ne-a spus deja. „Pentru toate motivele pe care le-am scris".

— Şi spre ce conduc motivele astea?

— Răzbunare.

— Pentru?

— Dacă luăm în serios prologul lui Edward Vallory, pentru o agresiune sexuală destul de serioasă.

Era clar că lui Kline îi plăceau la nebunie stările conflictuale, aşa că Gurney nu fu surprins când procurorul îi ceru după aceea părerea lui Anderson.

— Bill?

Omul clătină din cap.

— Răzbunarea ia de obicei forma unui atac fizic, se lasă cu oase rupte, crimă. N-am găsit nimic care să indice aşa ceva în aceste aşa-zise cazuri de dispariţie.

Anderson se lăsă pe spătarul scaunului.

— N-am nici măcar un *indiciu*. Cred că ne trebuie o abordare bazată pe dovezi.

Bill zâmbi, aparent satisfăcut de rezumatul său concis.

Privirea lui Kline se opri asupra sergentului Wigg, a cărei atenţie era îndreptată, ca de obicei, asupra ecranului.

— Robin, ai vrea să adaugi ceva?

Femeia răspunse imediat, fără să-şi ridice privirea.

— Sunt prea multe lucruri care nu au sens. E o greşeală undeva în ecuaţie.

— Ce fel de greşeală?

Înainte ca sergentul să poată răspunde, uşa sălii de conferinţe se deschise şi o femeie zveltă, care ar fi putut inspira una dintre picturile lui Grant Wood[8] păşi înăuntru. Ochii ei cenuşii se opriră asupra căpitanului.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule.

Vocea ei părea cizelată de aceleaşi vânturi reci care-i cizelaseră şi trăsăturile feţei.

— Avem noutăţi importante.

— Intră, ordonă Rodriguez. Şi închide uşa.

Femeia făcu întocmai, apoi rămase în poziţie de drepţi, ca un soldat care aşteaptă permisiunea să vorbească.

Rodriguez părea mulţumit de formalitatea ei.

— În regulă, Gerson, ce s-a întâmplat?

— Am fost informaţi că una dintre tinerele de pe lista noastră a fost victima unei crime petrecute în urmă cu trei luni.

— *În urmă cu trei luni*?

— Da, domnule.

— Ai detalii?

---

[8] Grant DeVolson Wood (1891-1942): pictor american, cunoscut pentru tablourile care descriu America rurală. (n.t.).

— Da, domnule.

— Dă-i drumul.

Expresia de pe chipul femeii era la fel de rigidă ca şi gulerul cămăşii ei.

— Numele, Melanie Strum. Vârsta, optsprezece. A absolvit Academia Mapleshade în luna mai, anul curent. Ultima oară a fost văzută de mama ei şi de tatăl vitreg în Scarsdale, New York, pe data de şase mai. Trupul ei a fost ridicat din pivniţa unei vile din Palm Beach, Florida, pe doisprezece iunie.

Rodriguez făcu o grimasă.

— Cauza decesului?

Gerson strânse din buze.

— Cauza decesului? repetă căpitanul.

— I-a fost tăiat capul. Domnule.

Rodriguez rămase cu privirea pironită asupra lui Gerson.

— Cum a ajuns la noi informaţia asta?

— Dând telefoane conform procedurii încă în desfăşurare. Numele Melaniei Strum era pe lista mea. Eu am telefonat.

— Cu cine ai vorbi?

Femeia ezită.

— Pot să-mi aduc notiţele, domnule?

— Iute, dacă nu te superi.

În scurtul răstimp cât femeia lipsi, singura persoană care luă cuvântul fu Kline.

— Asta ar putea fi, zise el, cu un zâmbet încântat. Asta ar putea desluşi misterul.

Anderson se strâmbă de parcă avea o aftă pe interiorul buzei. Hardwick părea extrem de interesat. Wigg era complet inexpresivă. Gurney era mult mai puţin tulburat decât ar fi vrut să recunoască. Îşi spuse că lipsa şocului sau a oricărei senzaţii de tristeţe era din cauza faptului că presupusese de la început că fetele dispărute erau moarte. (Uneori, când era singur şi extenuat, mecanismul lui intern de apărare dădea chix şi se vedea ca pe un om atât de detaşat emoţional de vieţile altora, devotat într-o asemenea măsură misiunii sale de a rezolva puzzle-uri că abia se mai putea numi membru al speciei umane. Cu toate astea, viziunea aceea oripilantă trecea după un somn bun, după care Gurney îşi punea lipsa de emoţii pe seama carierei de poliţist.)

Gerson se întoarse în sală cu un carneţel în mână. Părul ei şaten era prins la spate, într-o coadă de cal bine strânsă, ce făcea ca trăsăturile femeii să capete o imobilitate de craniu.

— Domnule căpitan, am informaţiile despre apelul către familia Strum.

— Continuă.

Femeia își consultă carnețelul.

— La telefon a răspuns Roger Strum, tatăl vitreg al Melaniei. Când am explicat motivul apelului, și-a exprimat confuzia, apoi furia pentru că nu știam deja că Melanie e moartă. Soția lui, Dana Strum, s-a alăturat convorbirii de pe o altă linie. Erau supărați. Mi-au spus următoarele: în urma unui pont, poliția din Palm Beach a intrat în casa lui Jordan Ballston și a descoperit trupul lui Melanie într-un congelator din pivniță. Poliția…

Kline o întrerupse.

— Jordan Ballston, investitorul?

— Nu se pomenește nimic despre vreo investiție, dar când am dat telefon la poliția din Palm Beach mi s-a spus că Ballston locuia într-o vilă în valoare de milioane de dolari.

— Într-un nenorocit de congelator? mormăi Blatt, ca și cum i se făcuse greață la gândul că mâncarea fusese contaminată.

— Bine, continuă, spuse Rodriguez.

— Domnul și doamna Strum erau revoltați în mare parte fiindcă Ballston a fost eliberat pe cauțiune. Pe cine a mituit? A cumpărat vreun judecător? Lucruri de genul ăsta. Domnul Strum a menționat că, dacă Ballston și-a câștigat cumva libertate, prin mită, avea să „tragă un glonț în capul nenorocitului" cu mâna lui. A spus asta de mai multe ori. Am reușit să constat că, într-adevăr, s-au certat cu Melanie pe data de șase mai, ziua în care fata a plecat de acasă, în legătură cu o mașină pe care voia să i-o cumpere – un Porsche Boxter, în valoare de patruzeci și șapte de mii de dolari. Părinții au spus că fata a izbucnit într-o criză de nervi atunci când au refuzat-o, le-a zis că-i urăște, că nu mai voia să locuiască cu ei și nici să le mai vorbească. A zis că merge să locuiască cu un prieten. A dispărut a doua zi dimineața. Următoarea dată când au mai văzut-o a fost când a trebuit să-i identifice trupul la morga din Palm Beach.

— Ai zis că polițiștii locali au primit un pont și așa au găsit trupul, zise Gurney. Avem mai multe detalii despre asta?

Femeia îl privi pe Rodriguez, probabil ca să-i confirme că Gurney avea dreptul să pună întrebări.

— Continuă, zise căpitanul, vădit măcinat de sentimente contradictorii.

Gerson ezită.

— I-am spus detectivului-șef din Palm Beach că ne interesează cazul și că am vrea să ne pună la dispoziție cât mai multe informații cu putință. A răspuns că e dispus să vorbească cu responsabilul pentru investigația noastră. A zis că e liber în următoarea jumătate de oră.

După câteva minute în care meditară la avantajele și dezavantajele procedurii, procurorul și căpitanul căzură de acord că apelul și orice

informaţie aveau să primească reprezentau un plus pentru investigaţie. Telefonul fix din sala de conferinţe fu mutat în centrul mesei în jurul căreia erau cu toţii aşezaţi. Gerson formă numărul pe care i-l dăduse detectivul din Palm Beach. Femeia îi explică pe scurt cine se afla în încăpere, apoi apăsă butonul difuzorului.

Rodriguez îi dădu ştafeta lui Kline, care îi prezentă pe toţi cei de la masă şi descrise cazul ca fiind o posibilă anchetă a unor persoane dispărute, aflată încă în etapele incipiente.

După accentul oarecum sudist ai fi zis că bărbatul de la celălalt capăt al liniei e de loc din Florida, o specie rară în acel stat şi aproape nemaiîntâlnită în Palm Beach.

— Mă simt în inferioritate numerică, aşa singur în biroul meu. Eu sunt locotenent-detectiv Darryl Becker. Am înţeles de la ofiţerul cu care am discutat mai devreme că aţi vrea să ştiţi mai multe despre uciderea tinerei Strum.

— Cu siguranţă am aprecia să ne dai cât mai multe informaţii, Darryl, zise Kline, care părea să imite tonul tărăgănat al lui Becker. Este o chestiune care ne-a stârnit curiozitatea de la început – ce fel de pont v-a condus pe voi la cadavru?

— N-a fost tocmai unul din proprie iniţiativă.

— Cum aşa?

— Domnul care ne-a oferit informaţia nu e ceea ce s-ar numi un cetăţean responsabil, care ajută forţele de ordine. A obţinut informaţia într-o manieră oarecum compromiţătoare.

— Despre ce mă-sa vorbeşte? şopti Blatt, nu chiar subtil.

— Cum aşa? repetă Kline.

— Tipul e spărgător de case. Unul profesionist. Cu asta se ocupă.

— A fost prins în casa lui Ballston?

— Nu, domnule. A fost prins când ieşea dintr-o altă casă la o săptămână după ce spărsese casa lui Ballston. Numele tâlharului se întâmplă să fie Edgar Rodriguez – sunt sigur că nu e vreo rudă a căpitanului vostru.

Blatt pufni o dată, scurt, ca un sforăit.

Muşchii maxilari ai căpitanului se umflară nervoşi. Remarca părea să-l fi înfuriat mai mult decât ar fi trebuit s-o facă naivitatea ei.

— Ia lasă-mă să ghicesc, zise Kline. Pe Edgar îl aştepta o sentinţă lungă la mititica, aşa că a oferit la schimb un pont despre pivniţa lui Ballston, despre ceva ce văzuse acolo, aşa încât situaţia lui să fie văzută cu ochi mai buni?

— Cam asta ar fi pe scurt, domnule Kline. Apropo, cum se scrie?

— Poftim?

— Numele dumneavoastră. Cum se scrie?

— K-L-I-N-E.

— Ah, e cu K.

Becker părea dezamăgit.

— Mă gândeam că e ca la Patsy.

— Cum?

— Patsy Cline. Nu e important. Mă scuzaţi că am deviat de la subiect. Continuaţi cu întrebările.

Lui Kline îi trebui un moment să-şi revină.

— Aşa… şi ceea ce v-a spus el a fost suficient ca să emiteţi un mandat?

— Într-adevăr.

— Şi ce aţi găsit când aţi mers la faţa locului?

— Pe Melanie Strum. În două bucăţi. Înfăşurată în folie de aluminiu. Pe fundul unei lăzi frigorifice. Sub vreo patruzeci şi cinci de kilograme de pui. Şi o cantitate destul de mare de broccoli congelat.

Hardwick pufni şi el în râs, mai tare decât Blatt.

Kline părea şocat.

— De ce desfăcea tâlharul vostru pachete înfăşurate în folie de aluminiu aflate pe fundul unei lăzi frigorifice?

— A zis că ăla e primul loc în care caută întotdeauna. A spus că oamenii cred că e *ultimul* loc în care ar căuta un hoţ, aşa că acolo îşi depozitează toate lucrurile de valoare. A mai declarat că dacă vrei să găseşti diamante, să cauţi în congelator. Lui i se părea destul de amuzant cum oamenii cred că au avut o idee genială şi că-l vor păcăli, că sunt mai isteţi decât el. S-a distrat de minune pe seama asta.

— Deci s-a dus la congelator, a început să despacheteze trupul şi…

— De fapt, îl întrerupse Becker, a început să despacheteze capul.

Se auziră mai multe exclamaţii guturale de dezgust, urmate după aceea de linişte.

— Domnilor, mai sunteţi pe fir?

Vocea lui Becker suna oarecum amuzată.

— Suntem aici, zise Rodriguez glacial.

Urmă o altă pauză.

— Domnilor, mai aveţi întrebări sau informaţiile astea sunt suficiente în cazul vostru de persoane dispărute?

— Am eu o întrebare, zise Gurney. Cum aţi identificat-o?

— Am obţinut o corespondenţă de ADN cu cineva din segmentul violatorilor din baza de date CNIC.

— Te referi la un membru apropiat al familiei?

— Da. Persoana s-a dovedit a fi tatăl biologic, dependent de heroină, al Melaniei, Damian Clark, condamnat în urmă cu zece ani pentru viol, abuz

sexual grav, abuz sexual asupra unui minor şi alte câteva infracţiuni deloc frumuşele. Am dat de urma mamei, care a divorţat de soţul ei violator şi s-a recăsătorit cu un bărbat pe nume Roger Strum. Femeia a venit aici şi a identificat trupul. I-am luat şi ei o mostră de ADN şi am primit confirmarea că sunt rude de gradul întâi, ca în cazul tatălui biologic. Aşadar, nu există niciun fel de îndoială în legătură cu identitatea fetei ucise. Mai sunt şi alte întrebări?

— Aveţi vreo îndoială despre identitatea criminalului? zise Gurney.

— Nu prea. Domnul Ballston nu pare de încredere.

— Soţii Strum par destul de supăraţi c-a fost eliberat pe cauţiune.

— Nu la fel de supăraţi ca mine.

— A reuşit să convingă judecătorul că nu există riscul să părăsească ţara?

— Ceea ce a reuşit el să facă a fost să plătească o cauţiune de zece milioane de dolari şi să accepte un banal arest la domiciliu. N-are voie să-şi părăsească domeniul de aici, din Palm Beach.

— Nu pari foarte încântat de asta.

— Încântat? Am menţionat că medicul legist a concluzionat că, înainte de a fi decapitată, Melanie Strum a fost violată de mai bine de zece ori şi că practic fiecare părticică din corpul ei a fost mutilată cu o lamă de ras? Dacă sunt încântat că omul care a făcut asta stă bine-mersi lângă piscina lui de un milion de dolari, cu ochelarii lui de firmă de cinci sute de dolari, în timp ce cea mai scumpă firmă de avocatură din Florida şi cel mai la modă serviciu de relaţii publice din New York fac tot ce pot să-l prezinte ca pe victima nevinovată a unui departament de poliţie incompetent şi corupt? Chiar mă întrebaţi dacă sunt încântat de toate astea?

— Deci e puţin spus dacă aş zice că omul nu cooperează?

— Da, domnule. Într-adevăr. E puţin spus. Avocaţii domnului Ballston ne-au explicat foarte clar că clientul lor nu va discuta cu niciun om al legii despre cazul fals care i s-a înscenat.

— Înainte să decidă că nu va vorbi, a spus ceva despre femeia din congelator?

— Nu a spus decât că în casa lui s-au făcut multe lucrări, că a avut mulţi angajaţi şi că doar Dumnezeu ştie câţi oameni au avut acces la pivniţa lui – ca să nu-l mai pomenim pe tâlhar.

Kline privi la cei strânşi în jurul mesei şi ridică întrebător palmele, dar nimeni nu mai avea nimic de adăugat.

— Bine, zise el. Detective Becker, vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutor. Şi pentru amabilitate. Şi multă baftă cu cazul dumitale.

Urmă o pauză, apoi o întrebare tărăgănată.

— Mă întrebam… dacă voi, domnilor, aveţi vreo informaţie despre cazul ăsta?

Kline şi Rodriguez se uitară unul la celălalt. Gurney vedea cum li se învârteau rotiţele în timp ce cântăreau potenţialele riscuri şi beneficii ale transparenţei totale. Căpitanul ridică în cele din urmă din umeri, lăsând decizia pe seama procurorului.

— Păi, zise Kline, făcând situaţia să pară mult mai puţin gravă decât era de fapt, noi credem că avem de-a face cu mai multe persoane dispărute.

— Zău?

Se lăsă tăcerea, ceea ce sugera că Becker fie îşi lua un moment să proceseze informaţia, fie se întreba de ce lucrul ăsta nu fusese menţionat mai devreme.

Când vorbi iar, vocea bărbatului îşi pierduse blândeţea.

— Despre câte persoane e vorba mai exact?

Capitolul 54

Poveşti neplăcute

Pe lungul drum spre casă, Gurney se gândea obsesiv la situaţia din Palm Beach, la imaginea lui Jordan Ballston întins lângă piscina lui, la dorinţa de a-l prinde pe cel care se afla în spatele acestui caz straniu şi să sfârşească odată. Dar n-avea să fie o misiune simplă să-l prindă. Era mai mult ca sigur că, păzit de un zid de consilieri juridici şi de imagine, Ballston nu avea de gând să stea de vorbă ca-ntre prieteni despre cadavrul din pivniţa lui.

La ieşirea din orăşelul Musgrave, opri la un magazin Stewart să-şi cumpere cafea. Era aproape trei după-amiaza şi simţea o nevoie acută de cafeină.

Pe când se întorcea în maşină, cu cafeaua lui aburindă de jumătate de litru, telefonul începu să-i sune.

Era Hardwick.

— Şi ce crezi, Davey? Jocul s-a schimbat complet, nu?

— E acelaşi joc. Nu s-a schimbat decât perspectiva.

— Ai observat ceva ce ţi-a scăpat înainte?

— O oportunitate. Doar că nu ştiu cum să profit de ea.

— Ballston? Crezi că o să-ţi spună ceva? Multă baftă!

— E singura cheie pe care o avem, Jack. Trebuie să găsesc o metodă s-o întorc în broască.

— Crezi că e în spatele chestiei ăsteia?

— Încă nu știu destule ca să cred ceva. Nu-mi imaginez cum ar fi putut s-o ucidă pe Jillian Perry. Dar, repet, e singura noastră cheie. Are un nume real, un trecut, o afacere reală și o adresă la fel de reală. În comparație cu el, Hector Flores e o fantomă.

— Bine, asule, să ne zici când creierul ăla genial al tău găsește o cale să întoarcă cheia. Dar nu de asta am sunat. Tocmai am aflat niște lucruri noi despre Karnala și proprietarii ei.

— Kline mi-a zis că ai descoperit că n-ar fi tocmai o companie de îmbrăcăminte?

Hardwick își drese glasul.

— Nu-i decât vârful faimosului aisberg. Sau mai degrabă acoperișul casei de nebuni. Încă nu știm sigur cu ce anume se ocupă Karnala, dar am niște informații despre familia Skard. În mod clar nu sunt oameni cu care ai vrea să te încurci.

— Stai un pic, Jack.

Gurney deschise capacul cafelei și bău pe săturate.

— Bine, zi-mi tot.

— Avem frânturi de informații. Înainte să sosească în SUA și să se dezvolte pe plan internațional, familia Skard avea afaceri în Sardinia, o parte a Italiei. Italia are trei agenții de poliție separate, fiecare cu propriile dosare. La astea se adaugă departamentele locale și Interpolul, care are acces la unele informații, dar nu la toate. În plus, am aflat unele chestii care nu sunt în niciun dosar – zvonuri de demult, bârfe, în fine – de la un tip de la Interpol căruia i-am făcut niște favoruri. Așa că, ce am în momentul de față sunt doar frânturi fără prea mare legătură între ele; unele informații vin dintr-o singură sursă, altele se repetă, iar altele se contrazic. Unele sunt de încredere, altele nu, dar nu știm sigur care sunt care.

Gurney așteptă. Nu era de niciun folos să-i spui lui Hardwick să treacă peste introducere.

— Se pare că familia Skard e formată din investitori de top. Stațiuni de odihnă, cazinouri, hoteluri de o mie de dolari pe noapte, companii care fabrică iahturi în valoare de milioane de dolari, căcaturi de genul ăsta. Dar cel mai sigur e că banii pe care-i folosesc ca să pună mâna pe aceste proprietăți legale vin din altă parte.

— Din vreo afacere necurată pe care o țin ascunsă?

— Da, iar familia Skard se pricepe al dracului de bine să ascundă lucruri. În toată istoria familiei nu s-a făcut decât un arest – un atac atroce, în urmă cu zece ani – și nu a existat nicio condamnare. Așa că nu există niciun cazier adevărat, aproape nimic oficial. Zvonurile constante sunt că s-ar ocupa de

prostituţie de lux, de sclavie sexuală, de pornografie cu specific sado-masochist extrem şi de şantaj. Dar niciunul dintre aceste zvonuri nu poate fi verificat. Reprezentanţii lor legali sunt, de asemenea, foarte agresivi şi resping numaidecât, pe motiv de calomnie, orice articol relativ critic care apare în presă. Nu există nici măcar fotografii cu ei.

— Ce s-a întâmplat cu portretul-robot făcut la arest?

— A dispărut în mod misterios.

— Nimeni n-a depus niciodată mărturie împotriva oamenilor ăstora?

— Persoanele care ar putea şti câte ceva, persoanele care ar putea fi convinse să vorbească sau chiar şi cele care se întâmplă să fie în preajma familiei Skard în momente critice nu prea reuşesc să rămână în viaţă. Cei câţiva care au cooperat cu presa, povestind despre familia Skard, chiar şi anonim, au dispărut în câteva zile. Cei din familia Skard au o singură modalitate de a evita pericolul – îl elimină, în totalitate, fără remuşcări şi fără să se-ngrijoreze de pagubele colaterale. Iată un exemplu perfect: după spusele omului meu de la Interpol, în urmă cu vreo zece ani, Giotto Skard, aparent capul familiei, a avut o neînţelegere de afaceri cu un dezvoltator israelit. După o întâlnire într-un mic club de noapte din Tel Aviv, în timpul căreia Giotto a părut să accepte condiţiile israelitului, Skard şi-a luat la revedere, a ieşit afară, a blocat ieşirile şi a ars locul din temelii. L-a ucis pe dezvoltator, împreună cu alţi cincizeci şi doi de oameni care se întâmpla pur şi simplu să fie înăuntru.

— Nu s-a infiltrat nimeni niciodată în organizaţia lor?

— Niciodată.

— De ce nu?

— N-au o organizaţie în sensul obişnuit al cuvântului.

— Ce vrei să zici?

— Familia Skard e familia Skard. O familie biologică. Poţi fi unul de-ai lor doar prin naştere sau prin căsătorie –, iar pe moment nu-mi vine în minte nicio tipă, agent sub acoperire, suficient de devotată meseriei ca să se mărite cu unul dintr-o haită de criminali în serie.

— E o familie mare?

Hardwick îşi drese iar glasul.

— E surprinzător de mică. Din cea mai veche generaţie, se crede că mai e în viaţă doar unul dintre cei trei fraţi. Giotto Skard. E posibil să-i fi ucis pe ceilalţi doi. Dar nimeni n-o să spună vreodată aşa ceva. Nici măcar în şoaptă sau în glumă. Giotto are – sau poate că a avut – trei fii. Nimeni nu ştie câţi dintre ei sunt încă în viaţă sau ce vârstă au exact, sau unde se află. Aşa cum am spus, deşi e mică, familia Skard operează internaţional, aşa că se

presupune că fiii se află în diverse colţuri ale lumii, acolo unde trebuie apărate interesele familiei.

— Ia stai un pic. Dacă nu sunt implicaţi decât membrii familiei, atunci cine se ocupă de treburile murdare?

— Umblă vorba că se ocupă singuri de asta. Că sunt foarte rapizi şi foarte eficienţi. Se spune că familia Skard a eliminat personal, de-a lungul anilor, cel puţin două sute de oameni, obstacole în calea obiectivelor lor, fără a-i pune la socoteală pe cei din masacrul din clubul de noapte.

— Nişte tipi simpatici. Dacă Giotto are trei fii, atunci pesemne că avea şi o soţie, nu?

— Oh, da. Tirena Magdalena – singurul membru al scârboasei menajerii Skard despre care se mai ştie câte ceva. Şi probabil singura persoană care l-a incomodat serios pe Giotto şi a supravieţuit să-şi spună povestea.

— Cum a reuşit una ca asta?

— A fost fiica unui cap din mafia albaneză. Ar trebui să spun că *este* fiica lui – tipa încă trăieşte. Are undeva la şaizeci şi ceva de ani şi se află într-o instituţie pentru infractori cu probleme psihice. Donul albanez are vreo nouăzeci de ani. Nu că lui Giotto i-ar fi teamă de un don mafiot. Umblă vorba că decizia lui Giotto de a-şi lăsa soţia să trăiască a fost una de afaceri. N-a vrut să irosească timp sau bani omorând albanezii furioşi care cu siguranţă ar fi încercat să-i răzbune moartea.

— De unde dracului ştii toate astea?

— Păi nu prea ştiu nimic. Cum am zis, în mare parte sunt zvonuri pe care le-am auzit de la tipul de la Interpol. Poate că majoritatea sunt prostii. Dar mie îmi sună destul de adevărat.

— Ia stai. Acum o secundă ai zis că femeia e singurul membru al familiei Skard despre care se ştie ceva. *Se ştie* ai zis.

— Ah, dar n-am ajuns încă la partea aia. O păstram pentru sfârşit.

Capitolul 55

Tirena Magdalena Skard

— Tirena Magdalena e singura fiică a lui Adnan Zog.

— Zog fiind donul?

— Zog fiind donul sau cum s-o fi numind funcţia asta pompoasă în Albania. În fine, fata lui era de o frumuseţe incredibilă.

— De unde ştii?

— Frumuseţea ei a devenit legendară. Cel puţin în mijlocul sărăcăcios al Europei de Est, după spusele contactului meu bine înrădăcinat de la Interpol. De asemenea, există fotografii. Multe fotografii. Spre deosebire de cei din familia Skard, cei din familia Zog, în special Tirena Magdalena, nu aveau nimic împotriva faimei. Nu era doar superbă, ci şi foarte sensibilă, misterioasă, cu toane artistice şi obsedată de ideea de a deveni dansatoare. Lui tati Zog nu-i prea păsa ce-şi dorea ea. El nu o vedea decât ca pe un eventual potenţial. Aşa că atunci când tânărul şi ambiţiosul Giotto Skard a devenit interesat de tânăra Tirena, pe atunci în vârstă de şaisprezece ani, în acelaşi timp când negocia o alianţă de afaceri cu Zog, albanezul a pus-o la bătaie, ca parte din înţelegere. Probabil a crezut că aveau amândoi de câştigat. Zog îi dă lui Skard ceva ce Skard îşi doreşte, dar care nu-l costă nimic pe Zog, şi-n plus scapă de fiică-sa cea nebună şi stresantă. Astfel, albanezul şi Giotto devin ca fraţii de sânge, fără să fie nevoie să-şi mai cresteze buricele degetelor.

— Foarte eficient, zise Gurney.

— Foarte eficient. Aşa că acum, ţicnita de şaisprezece ani, crescută de un criminal dement albanez e măritată cu un criminal dement italian, şi nu-şi doreşte altceva decât să danseze. Dar Giotto vrea fii – mulţi fii. E bine pentru afacere. Aşa că Tirena începe să-i toarne plozi, toţi băieţi, aşa cum îşi doreşte mafiotul. Tiziano, Raffaello, Leonardo. Chestia asta îl face pe Giotto destul de fericit. Însă tot ce-şi doreşte Tirena e să danseze, iar cu fiecare copil nu face decât s-o ia un pic mai mult pe arătură. Până să-l aibă pe-al treilea, era numai bună de trimis la nebuni. Apoi tipa face marea descoperire. Cocaina! Îşi dă seama că trasul pe nas e aproape la fel de distractiv ca dansul. Aşa că trage pe nas o grămadă. Când nu mai poate fura bani de la Giotto – o activitate foarte periculoasă, că tot veni vorba – începe să şi-o pună cu furnizorul local de cocaină. Când află Giotto, îl toacă mărunt.

— Îl toacă mărunt?

— Da, literalmente. În bucăţele mici. Ca să se facă înţeles.

— Impresionant.

— Mda. Aşa, apoi Giotto decide să mute familia în America. E mai bine pentru toată lumea, zice el. De fapt, vrea să spună că e mai bine pentru afaceri. Lui Giotto nu-i pasă de nimic altceva. Ajunşi aici, Tirena începe să şi-o tragă cu furnizorii de cocaină americani. Giotto îi toacă şi pe ei. Toţi cei care-i intră în pat Tirenei sunt făcuţi bucăţi. Albaneza se culcă cu atât de mulţi bărbaţi că Giotto abia le mai face faţă. În cele din urmă, o dă afară împreună cu cel mai mic fiu, Leonardo, care ar avea deja vreo zece ani şi e fie gay, fie schizofrenic, fie pur şi simplu mult prea ciudat ca Giotto să se

descurce cu el. Tirena ia banii pe care-i oferă Giotto ca dar de despărţire şi îşi deschide o agenţie de modeling pentru copiii ai căror părinţi ar vrea cu tot dinadinsul să-i vadă jucând în reclame, la TV, în fine – ba le oferă chiar şi cursuri de actorie şi de dans, pentru a-i ajuta la început de drum în carierele lor. Între timp, Giotto se stabileşte cu ceilalţi doi fii ai lui în America şi îşi concentrează atenţia asupra imperiului lor, imperiu al sexului şi al şantajului. Pare a fi un final fericit pentru cei implicaţi. Dar ceva a stricat tot fasungul.

— Fasonul.

— Ce?

— A stricat *fasonul*, nu fasungul.

— Fason, fasung, tot aia. Problema cu agenţia de modeling a Tirenei e că tipa molestează copiii. Nu doar că şi-o pune în continuare cu furnizorii ei de cocaină, dar acum şi-o trage cu orice băieţel de zece, unsprezece, doisprezece ani pe care pune mâna.

— Iisuse! Cum s-a terminat povestea?

— Păi a fost arestată şi condamnată pentru peste douăzeci de abuzuri, atacuri, cazuri de sodomie, viol, cum vrei să le zici. A fost internată într-un spital pentru boli nervoase, unde se află şi azi.

— Şi fiul ei?

— Băiatul a dispărut înainte să fie arestată mama lui.

— A dispărut?

— Fie a fugit, fie a fost luat înapoi de tatăl lui, fie a fost dat spre adopţie, în secret. Sau, cunoscând familia Skard, ar putea la fel de bine să fie mort. Giotto nu ar lăsa sentimentalismele să-l împiedice să scape de un element vulnerabil.

Capitolul 56

O chestiune de control

Pe la jumătatea drumului dintre magazinul Stewart şi Walnut Crossing, telefonul lui Gurney sună iar. Vocea Rebeccăi Holdenfield era elegantă, tăioasă şi-i aducea aminte de tânăra Sigourney Weaver, la fel chipul şi părul ei.

— Deci presupun că nu vii?

— Poftim?

— Nu-ţi verifici mesajele?

Dave își aminti. În dimineața aceea, primise un mesaj scris și un mesaj vocal. El verificase doar mesajul scris – cel care-i învăluise mintea în speculații despre amnezia privind evenimentele din casa de cărămidă. Nu-și mai verificase căsuța vocală.

— Iisuse, îmi pare rău, Rebecca. Am mult prea multe lucruri pe cap. Mă așteptai în după-amiaza asta?

— Tu m-ai rugat să ne vedem. Ți-am răspuns că poți să vii.

— Există vreo șansă să ne întâlnim mâine? Ce zi e mâine?

— E marți. Și sunt ocupată toată ziua. Ce zici de joi? Abia atunci mai sunt liberă.

— E prea târziu. Putem vorbi acum?

— Sunt disponibilă până la cinci. Ceea ce înseamnă că avem la dispoziție vreo zece minute. Care e subiectul?

— Am mai multe: efectele faptului de a fi crescut de o mamă cu un comportament imoral; mentalitatea femeilor care abuzează sexual copii; slăbiciunile psihologice ale violatorilor criminali bărbați… și comportamentul unui bărbat adult sub influența unui cocktail cu Rohypnol?

După vreo două secunde de liniște, Rebecca izbucni în râs.

— Sigur. Și-n timpul rămas putem discuta despre cauzele divorțului, modalitățile de a pune capăt războiului și…

— Bine, bine, am înțeles. Alege subiectul despre care crezi că avem suficient timp să vorbim.

— Plănuiești să-ți asezonezi următorul pahar de martini cu Rohypnol?

— N-aș zice.

— Doar te documentezi?

— Cam așa ceva.

— Hmm. Păi, în general nu există un comportament standard pentru stările induse de asemenea substanțe. Diferite substanțe produc diferite comportamente. Cocaina, de exemplu, tinde să amplifice pofta sexuală. Dar dacă mă întrebi dacă există o limită a comportamentului pe care un dezinhibitor care nu e halucinogen ar permite-o, atunci răspunsul este da și nu. Nu există o limită specifică care se aplică tuturor, dar există limite individuale.

— Cum ar fi?

— Nu avem de unde știi. Limitele comportamentului nostru depind de acuratețea percepțiilor, de puterea dorințelor noastre instinctive, de forța temerilor noastre. Dacă drogul e un dezinhibitor care elimină frica de consecințe, atunci purtarea noastră ne va reflecta dorințele și va fi limitată, în principiu, de durere, de satisfacție sau de epuizare. Vom face tot ceea ne-ar fi permis într-o lume unde nu există consecințe, excluzând însă lucruri pe

care nu ni le dorim. Asemenea substanţe dau frâu liber impulsurilor deja existente, dar nu creează impulsuri care nu coincid cu o structură psihică deja existentă a individului. Ţi-am răspuns la întrebare?

— În concluzie, dacă iei un drog ca ăsta, te vei comporta ca-n fanteziile tale?

— S-ar putea chiar să faci lucruri pe care ţi-e teamă să le şi visezi.

— Înţeleg, zise Gurney, simţind că-i vine să vomite. Hai să vorbim despre ceva complet diferit. O absolventă de la Mapleshade a fost găsită moartă – o crimă cu motivaţie sexuală în Florida. Viol, tortură, decapitare, trupul a stat în congelatorul suspectului.

— Cât timp?

Ca de obicei, Holdenfield era netulburată de detaliile scabroase – sau poate că se pricepea să se prefacă de minune.

— Ce vrei să zici?

— Cât timp a stat trupul în congelator?

— Medicul legist a zis că probabil câteva zile. De ce întrebi?

— Mă întrebam pentru ce-l păstra tipul. A fost un el, nu?

— Jordan Ballston, mare baştan în afacerile financiare.

— Ballston, bogătaşul ăla? Îmi amintesc că am citit despre asta. Acuzat de crimă cu premeditare. Dar asta a fost în urmă cu luni bune.

— Mda, dar identitatea victimei a fost iniţial ascunsă de presă şi tocmai am descoperit legătura cu dispariţiile celorlalte absolvente de la Mapleshade.

— Eşti sigur că *există* o legătură?

— Ar fi o mare coincidenţă să nu fie niciuna.

— O să-l interogaţi pe Ballston?

— Cred că nu. Se ascunde în spatele unui hăţiş de avocaţi.

— Atunci, cu ce te pot ajuta?

— Să zicem că reuşesc să vorbesc cu el.

— Cum?

— Încă nu ştiu. Să presupunem doar că o fac.

— Bine, presupun. Mai departe?

— De ce i-ar fi lui cel mai frică?

— Înconjurat de hăţişul lui de avocaţi?

Rebecca îşi pocni limba de mai multe ori, repede, de parcă-şi bătea degetele pe masă, în semn că se gândea la ceva.

— Păi, nu de foarte multe lucruri… dacă nu cumva…

— Ce?

— Dacă nu cumva crede că altcineva ştie ce a făcut, cineva cu un plan care intră în contradicţie cu al lui. Genul ăsta de situaţie i-ar destabiliza controlul.

Criminalii sadici cu motivaţii sexuale sunt obsedaţi de control şi singurul lucru care îi dă peste cap este să se afle la mâna altcuiva.

Rebecca făcu o mică pauză.

— Ai cum să-l contactezi pe Ballston?

— Încă nu.

— De ce am senzaţia că vei găsi o modalitate?

— Apreciez încrederea pe care mi-o acorzi.

— Trebuie să închid. Îmi pare rău, nu mai am timp. Ţine minte, Dave, cu cât crede că ai mai multă putere asupra lui, cu atât e mai posibil să clacheze.

— Mersi, Becca. Apreciez ajutorul.

— Sper că nu ţi-am dat de înţeles că ar fi uşor.

— Nu-ţi face griji. Nici prin gând nu mi-a trecut.

— Bine. Ţine-mă la curent, da? Şi baftă!

Acelaşi gând care îi ocupase mintea toată ziua şi-l făcuse să neglijeze mesajul de la Holdenfield din acea dimineaţă îi răpi, pe drumul de întoarcere, întreaga atenţie, aşa că rată un alt apus superb. Până să vireze de pe autostrada locală şi să intre pe drumul şerpuit spre proprietatea lui, tot ce mai rămăsese din apus era o dâră roz palidă, pe cerul de vest, şi chiar şi pe aceea abia dacă o observă.

La graniţa unde drumul de ţară se pierdea în aleea îngustă şi acoperită de iarbă din faţa şopronului, Dave opri în dreptul cutiei poştale, prinse de un stâlp din gard. Pe când se pregătea s-o deschidă, o mică pată galbenă, care se vedea pe panta dealului din faţă, îi captă atenţia. Pata galbenă se mişca lent de-a lungul curbei cărării de pe păşune. Dave recunoscu hanoracul lui Madeleine.

Din cauza raigrasului şi a susaiului, femeia se vedea doar de la talie în sus, dar Dave îşi putea da seama de ritmul delicat al paşilor ei. Aşteptă şi o urmări până ce traiectoria cărării şi linia câmpului o ascunseră treptat privirii, o figură solitară mişcându-se calm într-un ocean întunecat de iarbă înaltă.

Dave mai zăbovi puţin, privind panta dealului de acum pustiu, până ce culoarea cerului se stinse de tot, înlocuită de un cenuşiu la fel de monoton ca nota ce redă absenţa pulsului. Gurney clipi. Descoperi că avea ochii uşor umezi, şi-i şterse cu încheieturile degetelor şi conduse restul drumului spre casă.

Decise să facă un duş, sperând că avea să-l readucă la o stare de relativă normalitate. Pe când stătea sub jetul puternic de apă fierbinte, iar masajul pişcător îi relaxa gâtul şi umerii, mintea-i fu cuprinsă de sunet: răpăiala dulce a unei ploi de vară. Timp de o secundă ciudată sau două, creierul lui fu

inundat de mireasma pură și calmă a ploii. Se frecă bine cu săpun și cu un burete aspru, se clăti, ieși și se șterse cu un prosop.

Prea adormit ca să se îmbrace, încălzit după duș, trase cuvertura de pe pat și se întinse pe cearșaful răcoros. Preț de o clipă minunată lumea întreagă se limită la cearșaful rece, la aerul cu miros de iarbă ce adia prin fereastra deschisă; își imagină lumina soarelui strălucind printre frunzele unor copaci uriași… în timp ce cobora treptele viselor spre un somn adânc.

•

Gurney se trezi în beznă, fără vreo noțiune a timpului. Sub cap îi fusese pusă o pernă, iar cuvertura îi fusese trasă până la bărbie. Se sculă, aprinse veioza de lângă pat și verifică ceasul. Era opt fără unsprezece minute seara. Își puse hainele pe care le purtase înainte de duș și intră în bucătărie.

La boxe, se auzea în surdină ceva baroc. Madeleine stătea la masa cea mai mică din cele două din încăpere. Avea în față un bol cu supă portocalie și o jumătate de baghetă și citea o carte. Când Dave intră în cameră, își ridică privirea.

— Am crezut că te-ai culcat de-a binelea, zise ea.

— Se pare că nu, mormăi el, și descoperind că era răgușit, își drese vocea.

Privirea lui Madeleine se întoarse asupra cărții.

— Dacă ți-e foame, e supă de morcovi în oală și mâncare cu pui în tigaie.

Dave căscă.

— Ce citești?

— *Istoria naturală a moliilor*.

— Istoria cui?

Madeleine articulă cuvântul ca pentru un surd.

— Molii.

Femeia întoarse pagina.

— Ai găsit vreo scrisoare?

— Scrisoare? Păi… nu știu. Cred… ah, da, am vrut să verific, dar te-am văzut pe deal și mi-ai distras atenția.

— Ești distrat în ultima vreme.

— Serios?

Regretă imediat tonul defensiv, dar nu suficient de mult cât să admită.

— Tu nu crezi la fel?

Dave oftă iritat.

— Așa cred.

Gurney se duse la oala de pe plită și umplu un bol cu supă.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

Nu răspunse decât când se puse la masă, așezându-se cu bolul și cu cealaltă jumătate de baghetă pe scaunul din fața ei.

— A intervenit o schimbare majoră în caz. O fostă elevă de la Mapleshade a fost găsită moartă în Florida. Victima unui criminal cu motivaţii sexuale.

Madeleine închise cartea şi-l privi fix.

— Şi… tu ce crezi?

— E posibil ca şi celelalte fete care au dispărut să fi sfârşit în acelaşi fel.

— Ucise de aceeaşi persoană?

— E posibil.

Madeleine îi studie chipul, de parcă pe el era scris ceva ce Dave refuza să spună.

— Ce? întrebă el.

— Asta te preocupă?

Dave simţi în stomac un val de neliniște.

— În parte. Pe lângă asta, poliţia n-a reuşit să scoată niciun cuvânt de la omul acuzat de crimă – nimic în afară de negarea categorică. Între timp, firma lui de avocatură şi cea care se ocupă de relaţiile publice creează scenarii alternative ca să dea de lucru presei – o mulţime de motive nevinovate pentru care trupul unei femei violate, torturate şi decapitate se putea afla în congelatorul lui.

— Şi tu te gândeşti că numai dacă ai putea să vorbeşti cu monstrul ăsta…

— Nu zic că aş obţine o mărturisire, dar…

— Dar ai face o treabă mai bună decât poliţia locală?

— N-ar fi aşa de dificil.

Dave se cutremură în sinea lui de propria-i aroganţă.

Madeleine se încruntă.

— N-ar fi prima oară când detectivul-vedetă se ridică la înălţimea provocării şi elucidează misterul.

Gurney o privi stingherit. Madeleine părea să-i scruteze din nou chipul care părea să ascundă un mesaj.

— Ce? întrebă Dave.

— N-am zis nimic.

— Dar te gândeşti la ceva. La ce? Spune-mi.

Madeleine ezită.

— Credeam că-ţi plac puzzle-urile.

— Da, recunosc. Şi ce dacă?

— Atunci de ce pari aşa de nefericit?

Întrebarea îl izbi.

— Poate că sunt doar epuizat, nu ştiu.

De fapt ştia. Se simţea atât de rău, fiindcă nu-şi putea lua inima în dinţi ca să-i spună de ce se simţea atât de rău. Se închisese în el fiindcă nu-i era uşor

să-i spună că fusese drogat şi că era teribil de îngrijorat de ce s-ar fi putut întâmpla în perioada pe care nu şi-o mai amintea.

Clătină din cap, de parcă refuza rugăminţile acelei părţi mai bune din el, ale vocii frânte din conştiinţa lui care-l ruga să-i spună adevărul femeii care-l iubea. Frica lui era atât de mare, încât bloca orice acţiune care ar fi putut s-o înlăture.

Capitolul 57

Planul

Deşi era deseori încordată, relaţia lui Gurney cu Madeleine fusese întotdeauna pilonul de bază al echilibrului său. Dar relaţia depindea de o sinceritate de care bărbatul se simţea incapabil momentan.

Cu disperarea unui om care se îneacă, Dave îmbrăţişă celălalt pilon, identitatea lui de detectiv, şi încercă să-şi canalizeze toată energia pe Rezolvarea Crimei.

Era convins că cel mai eficient pas spre rezolvare era să aibă o conversaţia cu Jordan Ballston. Trebuia să găsească o cale prin care să facă întâlnirea posibilă. Rebecca insistase că teama ar putea reprezenta secretul pentru a sparge carapacea bogătaşului psihopat, iar Gurney nu avea niciun motiv să nu fie de acord cu ea. De asemenea, nu avea niciun motiv să nu fie de acord cu faptul că nu avea să fie o misiune uşoară.

Teama.

Era un subiect cu care Gurney avea o relaţie familiară nouă, intimă, de actualitate. Poate că experienţa avea să-i fie de ajutor. Ce anume îl speria aşa de mult? Găsi cele trei mesaje alarmante şi le citi din nou cu atenţie.

„CE PATIMI! CE SECRETE! CE FOTOGRAFII MINUNATE!"

„TE GÂNDEŞTI LA FETELE MELE? ELE SE GÂNDESC LA TINE".

„EŞTI UN BĂRBAT ATÂT DE INTERESANT, AR FI TREBUIT SĂ ŞTIU CĂ FIICELE MELE TE VOR ADORA. A FOST ATÂT DE AMABIL DIN PARTEA TA SĂ VII ÎN ORAŞ. DATA VIITOARE TE VOR VIZITA ELE. CÂND? CINE AR PUTEA SPUNE? VOR SĂ FIE O SURPRIZĂ".

Cuvintele îi lăsaseră în piept o senzaţie de gol, una bolnăvicioasă.

Erau ameninţări atât de violente ascunse în spatele unor banalităţi spuse atât de firesc.

Mesajele erau atât de vagi, şi totuşi atât de perfide.

Atât de vagi. Da, asta era. Dave își aduse aminte de explicația puterii emoționale a lui Harold Pinter[9] despre care le vorbise profesorul lui preferat de engleză. „Pericolele care stârnesc în noi cele mai mari spaime nu sunt acelea care au fost spuse pe șleau, ci acelea pe care le născocește imaginația noastră. Nu ne înspăimântă urletele unui om furios, ci amenințările unei voci placide".

Dave și le aduse aminte pentru că adevărul acelor vorbe îl lovise imediat, iar experiența le întărise de-a lungul anilor. Ceea ce suntem în stare să ne imaginăm sunt lucruri în general mult mai rele decât ne rezervă realitatea. Cel mai mult ne temem de monstrul care ne-ar putea pândi din umbră.

Așa că, poate cea mai bună cale de a-l speria pe Ballston era să-l lase să se panicheze singur. Un atac frontal ar fi fost respins de armata lui de avocați. Gurney avea nevoie de o intrare secretă prin fortificație.

Strategia actuală de apărare a lui Ballston era să nege categoric că ar fi cunoscut-o pe Melanie Strum – vie sau moartă – și să creeze o ipoteză alternativă ce implica accesul pe care alți indivizi l-ar fi avut în casa lui, pentru a explica prezența cadavrului. O asemenea strategie avea să dea greș în mod dezastruos, dacă între Ballston și fată se putea stabili o legătură anterioară. În cel mai bun caz, natura acestei legături avea să explice și felul în care erau conectate uciderile Melaniei Strum, a lui Jillian Perry și a lui Kiki Muller, împreună cu disparițiile celorlalte absolvente de la Mapleshade. Dar indiferent de rezultat, Gurney era sigur că, dacă descoperea drumul Melaniei spre congelatorul din pivnița lui Ballston, era un mare pas spre soluția finală. Iar dezvăluirea acelei posibile legături era cea mai mare temere a lui Ballston.

Întrebarea era cum putea Dave să declanșeze acea teamă – cum s-o folosească ca să se infiltreze în mintea lui Ballston, ocolind zidurile de apărare ridicate de avocații lui. Exista oare o persoană, un loc sau vreun lucru a căror menționare avea să deschidă ușa? Mapleshade? Jillian Perry? Kiki Muller? Hector Flores? Edward Vallory? Alessandro? Karnala Fashion? Giotto Skard?

Oricât de greu i-ar fi fost să aleagă numele magic, partea cea mai dificilă ar fi fost să se descurce într-o eventuală conversație – arta pinterească de a sugera fără a specifica nimic, tulburătoare fără a oferi niciun detaliu. Provocarea ar fi fost să creeze acel spațiu întunecat în care Ballston își putea imagina tot ce era mai rău, eșafodul pe care se putea spânzura singur.

---

[9] Harold Pinter (1930-2008), scriitor, actor și regizor de teatru englez, laureat al premiului Nobel pentru literatură în 2005. (n.r.).

Madeleine se dusese la culcare. Gurney însă era complet treaz şi se plimba de colo-colo prin bucătăria mare, cu creierul încins de atâtea posibilităţi, de evaluarea riscurilor şi de mijloacele pe care avea să le folosească. Restrânse lista numelor care i-ar fi putut deschide uşa la trei care păreau să promită cel mai mult: Mapleshade, Flores, Karnala.

În cele din urmă, puse Karnala în vârful listei, la o diferenţă nesemnificativă. Fiindcă toate fetele de la Mapleshade date dispărute apăruseră în reclamele aproape pornografice ale companiei Karnala Fashion, fiindcă această companie Karnala nu părea să se ocupe de domeniul de care spunea că se ocupă, fiindcă această companie Karnala avea legături cu familia Skard, iar familia Skard se zvonea că era implicată într-o industrie a criminalităţii sexuale, iar uciderea Melaniei Strum fusese o crimă cu motivaţie sexuală. De fapt, dimensiunea dată de Edward Vallory şi de politica de admitere la Mapleshade sugerau că toate lucrurile care aveau legătură cu cazul până la momentul acela erau, într-un fel sau altul, infracţiuni sexuale sau urmările unei infracţiuni sexuale.

Gurney era conştient că raţionamentul care-l conducea spre Karnala nu era tocmai perfect, dar să pretinzi un raţionament perfect (oricât de mult i-ar fi plăcut conceptul) nu conducea la soluţii, ci la paralizie. Gurney învăţase că întrebarea cheie în munca de poliţie, ca şi în viaţă, nu era: „Sunt *absolut sigur* de ceea ce cred?" Întrebarea care conta era: „Sunt *suficient de sigur ca să acţionez* conform cu ceea ce cred?"

În acest caz, răspunsul lui Gurney era afirmativ. Era gata să pună pariu că ceva legat de Karnala avea să-l pună pe jar pe Jordan Ballston. După vechiul ceas de pe bufet, abia trecuse de zece când formă numărul Departamentului de Poliţie din Palm Beach, ca să facă rost de numărul lui Ballston.

Nimeni dintre cei care se ocupau de cazul Strum nu era de serviciu în acea noapte, dar ofiţerul de la telefon îi dădu numărul de mobil al lui Darryl Becker.

Surprinzător, Becker răspunse de la primul ţârâit al telefonului.

Gurney explică ce voia.

— Ballston nu vorbeşte cu nimeni, zise Becker morocănos. Orice fel de dialog se face prin Markham, Mull & Sternberg, firma lui principală de avocatură. Am crezut că m-am exprimat suficient de clar.

— S-ar putea să am o cale de a ajunge la el.

— Cum?

— O să-i arunc o bombă pe fereastră.

— Ce fel de bombă?

— Genul de bombă despre care o să vrea să discute cu mine.

— Ce fel de joc e ăsta, Gurney? Am avut o zi lungă. Mi-ar plăcea să am nişte detalii concrete.

— Eşti sigur?

Becker rămase tăcut.

— Uite, dacă-l pot răsturna pe nenorocitul ăsta, toată lumea are de câştigat. În cel mai rău caz, probabil că ne-am întoarce de unde am plecat. Tot ce-mi dai e un număr de telefon, nicio autorizaţie oficială pentru nimic, aşa că dacă există consecinţe, deşi nu cred, n-o să se întoarcă împotriva ta. De fapt, am şi uitat de la cine am făcut rost de număr.

Urmă o altă pauză scurtă, apoi câteva clicuri pe tastatură, urmate de vocea lui Becker care citi un număr cu prefix de Palm Beach. Apoi conexiunea se întrerupse.

Gurney îşi petrecu următoarele câteva minute imaginându-şi, şi apoi intrând în pielea unei versiuni simple a genului aceluia de personalitate complexă, sub acoperire, despre care ţinuse prelegeri la academie – în cazul ăsta un bărbat cu sângele rece al unei reptile, pândind de sub aparenţele manierelor civilizate.

Imediat ce fu mulţumit de atitudine şi de ton, sună cu număr ascuns la Palm Beach. Apelul fu direcţionat direct spre căsuţa vocală.

O voce răsfăţată şi imperioasă anunţă: „Sunt Jordan. Dacă vrei să revin, te rog lasă un mesaj clar cu motivul pentru care suni". Bărbatul reuşise să imprime acelui *te rog* un fel de condescendenţă supărătoare care-i răsturna înţelesul original.

Gurney vorbi cu grijă şi un pic poticnit, ca şi cum complexitatea unui discurs politicos era un dans ciudat şi dificil. De asemenea, Dave adăugă un vag accent sud-european.

— Motivul pentru care sun este relaţia ta cu Karnala Fashion, lucru despre care trebuie să discutăm cât mai curând posibil. O să sun înapoi în aproximativ treizeci de minute. Te rog să răspunzi la telefon şi atunci voi fi mai… exact.

Gurney făcea nişte presupuneri majore: că Ballston era acasă, aşa cum era stipulat în condiţiile lui de eliberare prin cauţiune, că un bărbat aflat într-o situaţie atât de vulnerabilă ca a lui îşi verifica apelurile şi mesajele în mod obsesiv şi că felul în care alesese să abordeze apelul promis peste o jumătate de oră urma să dezvăluie adevărata natură a legăturii lui cu Karnala.

Era riscant să facă o singură presupunere. Să facă trei era deja o nebunie.

Capitolul 58

În acțiune

La zece cincizeci și opt, Gurney telefonă a doua oară. I se răspunse la al treilea țârâit.

— Jordan la telefon.

Vocea părea mai tensionată, mai îmbătrânită decât în înregistrare.

Gurney rânji. *Karnala* părea să fi fost într-adevăr cuvântul magic. Se simți cuprins de adrenalină la gândul că nimerise din prima. Se simțea de parcă avea acces la un turneu cu mize uriașe, unde provocarea era să deducă regulile jocului din comportamentul oponentului său. Închise ochii și intră în pielea personajului care întruchipa un șarpe cu chip omenesc, la prima vedere inofensiv.

— Bună, Jordan. Cum te simți în seara asta?

— Bine.

Gurney nu spuse nimic.

— Despre… ce este vorba?

— Tu despre ce crezi?

— Ce? Cu cine vorbesc?

— Sunt polițist, Jordan.

— N-am nimic de discutat cu poliția. Lucrul ăsta a fost lămurit de către…

Gurney îl întrerupse.

— Nu discuți nici despre Karnala?

Urmă o pauză.

— Nu știu despre ce vorbești.

Gurney oftă și plescăi din buze de parcă era plictisit.

— N-am nicio idee despre ce vorbești, repetă Ballston.

Dacă chiar n-ar avea nicio idee, se gândi Gurney, atunci ar fi închis deja. Sau poate că n-ar fi răspuns deloc la telefon.

— Păi, Jordan, chestia e că, dacă ai vreo informație pe care ai vrea să o împărtășești, poate am găsi o soluție avantajoasă pentru tine.

Ballston ezită.

— Uite… de ce nu-mi spui cum te cheamă, domnule polițist?

— Nu e o idee prea bună.

— Poftim? Nu…

— Vezi tu, Jordan, eu tatonez terenul aici. Înțelegi ce vreau să zic?

— Nu sunt foarte sigur că înțeleg.

Gurney oftă iar, ca și cum simplul fapt că vorbea era o mare povară.

— Nu pot face o ofertă oficială fără să știu că o vei lua în serios. Dacă ai fi dispus să-mi dai informații utile despre Karnala Fashion, atunci acuzarea ar putea avea o cu totul altă atitudine vizavi de cazul tău, dar trebuie să ne arăți că vrei să cooperezi înainte să discutăm posibilitățile. Sunt sigur că înțelegi.

— Nu, chiar nu înțeleg.

Tonul lui Ballston era tensionat.

— *Nu*?

— Nu știu despre ce vorbești. N-am auzit în viața mea de Caramel Fashion sau cum i-o fi zicând. Așa că îmi este imposibil să-ți spun ceva despre asta.

Gurney râse ușor.

— Foarte bine, Jordan. E foarte bine.

— Serios. Nu cunosc nimic despre compania aia, despre numele ăla, oricare ar fi el.

— E bine de știut.

Gurney lăsă o strălfulgerare din atitudinea de reptilă să i se ghicească în glas.

— E bine pentru tine. E bine pentru toți.

Strălfulgerarea păru să aibă un efect uluitor. Ballston nu mai zise nimic.

— Jordan, mai ești acolo?

— Da.

— Deci am înlăturat partea asta, nu?

— Partea?

— Partea asta a situației. Dar mai avem de vorbit.

Urmă o pauză.

— Nu ești cu adevărat un polițist, nu?

— Ba bineînțeles că sunt. De ce aș zice că sunt polițist dacă nu aș fi?

— Cine ești de fapt și ce vrei?

— Vreau să ne întâlnim?

— Să ne întâlnim?

— Nu prea-mi place să vorbesc la telefon.

— Nu înțeleg ce vrei.

— Nu vreau decât să vorbim un pic.

— Despre ce?

— Gata cu prostiile. Ești un tip deștept. Nu-mi vorbi de parcă sunt un idiot.

Ballston păru din nou suficient de surprins încât să tacă. Lui Gurney i se păru că respirația bărbatului tremura un pic. Când Ballston vorbi iar, tonul lui se preschimbase într-o șoaptă temătoare.

— Uite, nu sunt sigur cine eşti, dar… totul e sub control.

— Bun. Cu toţii vor fi fericiţi să afle asta.

— Pe bune. Vorbesc serios. *Totul*… e… sub… control.

— Bun.

— Atunci, ce altceva…

— Doar o discuţie scurtă. Faţă-n-faţă. Vrem doar să fim siguri.

— *Siguri*? Dar de ce? Adică…

— Cum am zis, Jordan… *Nu-mi place să vorbesc la nenorocitul ăsta de telefon*!

Se lăsă iar tăcerea. De data asta Ballston abia dacă mai respira.

Gurney vorbi iar pe tonul mieros.

— Bine, n-ai de ce să-ţi faci griji. Uite cum facem. Vin la tine. Vorbim un pic. Asta e tot. Vezi? Nicio problemă. E simplu.

— Când?

— Ce zici peste o jumătate de oră?

— În noaptea asta?

Vocea lui Ballston mai avea un pic şi se frângea.

— Da, Jordan, în noaptea asta. Ce dracului altceva ar putea să însemne peste o jumătate de oră?

Lui Gurney i se păru că simte teamă pură în tăcerea lui Ballston. Era momentul ideal să încheie apelul. Închise şi puse telefonul pe capătul mesei.

În lumina slabă din celălalt capăt al mesei, Madeleine stătea în pragul bucătăriei, îmbrăcată în pijama. Bluza nu i se potrivea cu pantalonii.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, clipind somnoroasă.

— Cred că s-a agăţat un peşte în firul nostru!

— Al nostru?

Uşor iritat, Gurney îşi reformulă comentariul.

— Peştele din Palm Beach pare să fi muşcat momeala, cel puţin pe moment.

Madeleine dădu din cap gânditoare.

— Şi acum?

— Îl tragem la mal, ce altceva?

— Deci cu cine te întâlneşti?

— Să mă întâlnesc?

— În jumătate de oră.

— M-ai auzit spunând asta? De fapt, nu mă văd cu nimeni în jumătate de oră. Am vrut să-l fac pe domnul Ballston să creadă că sunt în apropiere. Să-i stimulez panica. I-am mai zis că mă voi *duce* la el, ca să-i dau impresia că aş conduce din Lake Worth sau din South Palm.

— Ce-o să se întâmple când va vedea că nu vii?

— O să-şi facă griji. O să aibă insomnii.

Madeleine părea sceptică.

— Şi apoi?

— Încă nu m-am gândit.

În ciuda faptului că ceea ce spusese era parţial adevărat, ceva îi spunea lui Madeleine că minte.

— Şi-atunci, ai un plan sau nu?

— Un fel de plan.

Madeleine aşteptă, privindu-l cu atenţie.

Gurney nu-şi putea imagina cum altfel să scape din situaţia în care se afla decât mergând drept înainte.

— Trebuie să mă apropii de el. E clar că are o legătură cu Karnala Fashion, că e o legătură periculoasă şi că-l sperie. Dar trebuie să aflu mai multe – care e natura exactă a legăturii, cu ce se ocupă Karnala, cum sunt Karnala şi Jordan Ballston legaţi de celelalte aspecte ale cazului. Nu pot face toate astea la telefon. Trebuie să-i văd ochii, să-i citesc expresia feţei, să-i studiez limbajul trupului. De asemenea, trebuie să profit de timpul în care nenorocitul se agită încă în cârlig. Momentan, frica lui lucrează în avantajul meu, dar nu va ţine prea mult.

— Deci pleci spre Florida?

— Nu în noaptea asta. Poate mâine.

— Poate mâine?

— Cel mai probabil mâine.

— Marţi.

— Exact.

Gurney se întrebă dacă nu cumva uitase ceva.

— Avem vreun alt plan?

— Ce contează?

— Păi, avem?

— Cum am zis, ce contează?

Era o întrebare atât de simplă, şi totuşi cât de ciudat de greu îi era să-i răspundă. Poate pentru că Gurney o interpretase ca pe o reformulare a unor întrebări mult mai importante care în ultima vreme păreau constante în mintea lui Madeleine: „Oare vor conta vreodată planurile noastre? Va fi oare ceva din viaţa noastră mai important decât pasul următor al vreunei anchete? Va cântări relaţia noastră vreodată mai mult decât cariera ta de detectiv? Sau fuga asta incertă va fi întotdeauna centrul universului tău?”

Dar poate că Dave mergea prea departe cu interpretarea unui simplu comentariu făcut la nervi, a unei dispoziţii trecătoare de la miezul nopţii.

— Uite, spune-mi dacă aveam altceva programat pentru mâine şi am uitat, zise el cu sinceritate, şi o să-ţi spun dacă acel lucru contează sau nu.

— Eşti un om aşa de amabil, zise ea, ironizându-i sinceritatea. Mă duc la culcare.

Priorităţile lui Gurney părură să se amestece un timp după plecarea lui Madeleine. Merse în capătul neluminat al încăperii, zona de odihnă dintre şemineul din piatră şi plita din fier. Aerul mirosea a rece şi a cenuşă. Gurney se scufundă în fotoliul lui din piele neagră. Se simţea neliniştit, în derivă. Ca o corabie fără port.

Adormi.

•

Gurney se trezi la două dimineaţa. Se ridică în capul oaselor, îşi întinse braţele şi continuă să-şi facă planuri.

Fluxul obişnuit al gândurilor îşi făcuse treaba şi părea să fi dizolvat îndoielile pe care le avusese în legătură cu planurile zilei următoare. Îşi scoase cardul din portofel, merse la computerul din birou şi tastă „zboruri din Albany NY spre Palm Beach FL".

În timp ce biletul dus-întors şi un ghid turistic al oraşului Palm Beach ieşeau la imprimantă, Dave se îndreptă spre duş. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, după ce îi lăsă un bilet lui Madeleine în care îi promitea că avea să ajungă acasă în acea seară, în jurul orei şapte, Dave se afla deja în drum spre aeroport şi avea la el doar portofelul, telefonul mobil şi foile pe care le printase.

Pe drumul lung de nouăzeci şi şase de kilometri spre est, pe I-88, dădu patru telefoane. Prima oară sună la o agenţie de închirieri limuzine de lux, deschisă non-stop, ca să se asigure că o maşină potrivită avea să-l aştepte în Palm Beach. După aceea îi telefonă lui Val Perry fiindcă avea să-i cheltuiască banii pe lucruri scumpe, dar necesare, şi voia s-o înştiinţeze, chiar dacă printr-un mesaj vocal la primele ore ale dimineţii.

Al treilea apel la patru şi douăzeci, fu către Darryl Becker. În mod surprinzător, Becker nu doar că răspunse, dar părea să fie şi complet treaz – sau cât de treaz putea să i se pară unui nordic cineva care tărăgăna vorbele.

— Sunt în drum spre sala de sport, zise Becker. Ce e?

— Am veşti bune şi am nevoie să-mi faci o mare favoare.

— Cât de bune şi cât de mare?

— Am riscat cu Ballston, la telefon, şi am atins un punct sensibil. Urmează să mă văd cu el. Vreau să ştiu ce se întâmplă dacă voi continua să-l lovesc unde-l doare.

— El nu vorbeşte cu poliţaii. Ce mama dracului i-ai zis de-ai ajuns la el?

— E o poveste lungă, dar nemernicul cedează.

Gurney suna mult mai încrezător decât era de fapt.

— Sunt impresionat. Şi care e favoarea?

— Am nevoie de vreo doi tipi masivi, cei mai fioroşi pe care-i ştii, să stea lângă maşina mea în timp ce sunt în casa lui Ballston.

Becker nu părea să creadă ce aude.

— Ţi-e teamă c-o s-o fure careva?

— Trebuie să las o anumită impresie.

— Şi când trebuie să laşi această impresie?

— Azi, pe la prânz. Apropo, plata e destul de generoasă. Primeşte fiecare cinci sute de dolari pentru o oră.

— Ca să stea lângă maşină?

— Ca să stea lângă maşină şi să arate ca nişte gărzi de corp.

— Pentru cinci sute de dolari pe oră se poate aranja. Poţi să-i iei de la sala mea de sport din West Palm. Îţi dau adresa.

Capitolul 59

Sub acoperire

Avionul lui Gurney decolă din Albany la timp, la cinci şi cinci minute dimineaţa. Schimbă în D.C. abia reuşind să prindă legătura, şi sosi pe Aeroportul Internaţional din Palm Beach la ora zece fără cinci minute.

În zona destinată limuzinelor, printre cei vreo zece şoferi fără uniformă care aşteptau pasagerii, era unul cu o plăcuţă cu numele lui Gurney.

Era un tânăr de origine hispanică, cu pomeţi înalţi, ca de indian, cu părul negru ca pana corbului şi cu un mic cercel sclipitor în ureche. La început păru un pic uimit, chiar iritat de absenţa bagajului – până ce Gurney îi dădu adresa primei opriri: Giacomo Emporium pe Worth Avenue. Tânărul se relaxă imediat, gândindu-se pesemne că un om care călătoreşte fără bagaj din comoditate şi-şi face cumpărăturile la Giacomo dădea bacşişuri grase.

— Maşina e afară, domnule, spuse cu un accent despre care Gurney credea că e specific celor din America Centrală. E foarte frumoasă.

O uşă turnantă automată îi împinse din climatul controlat, fără anotimpuri, specific aeroporturilor de peste tot, într-o baie tropicală de aburi – Gurney îşi aminti cu ocazia asta că nu era nimic tomnatic în septembrie, în sudul Floridei.

— Chiar aici, domnule, zise şoferul.

Zâmbetul lui scoase la iveală o dantură surprinzător de stricată pentru un băiat așa de tânăr.

— Prima.

Așa cum specificase Gurney la telefon, mașina era un Mercedes S600 sedan, genul de vehicul în valoare de sute de mii de dolari pe care probabil că-l vedea o singură dată pe an prin Walnut Crossing. În Palm Beach, o asemenea mașină era la fel de obișnuită ca și ochelarii de soare de cinci sute de dolari. Gurney se strecură pe bancheta din spate – un cocon liniștit și uscat din piele moale, cu mochetă moale și cu geamuri ușor fumurii.

Șoferul închise portiera în urma lui, se urcă pe locul din față și alunecară fără zgomot în îmbulzeala de taxiuri și autobuze suburbane.

— Temperatura este în regulă?

— Da.

— Doriți muzică?

— Nu, mulțumesc.

Șoferul își trase nasul, tuși și încetini de tot când mașina trecu printr-o băltoacă de mărimea unui crater.

— A plouat ca dracu'.

Gurney nu răspunse. N-avusese niciodată tendința să vorbească doar de dragul conversației, iar în prezența străinilor, tăcerea i se părea cea mai potrivită. Șoferul și Gurney nu mai schimbară nicio vorbă până ce mașina opri în dreptul intrării micului centru comercial foarte luxos unde era localizat Giacomo Emporium.

Șoferul se uită la Gurney în oglinda retrovizoare.

— Știți cât timp veți sta aici?

— Nu prea mult, zise Gurney. Maximum cincisprezece minute.

— Atunci voi aștepta aici. Polițiștii nu mă lasă, așa că mă plimb în cerc.

Tânărul trasă un cerc cu degetul arătător ca să arate întregul proces.

— Dau roată, mă întorc, trec prin locul ăsta până veniți. În regulă?

— În regulă.

De parcă nu era destul că aerul umed și fierbinte de afară îl izbi din nou, mai trebuia să înfrunte și lumina orbitoare a dimineții din Florida. Mallul era decorat cu palmieri, ferigi și ghivece de crini asiatici. Aerul mirosea a flori fierte.

Gurney se grăbi să intre în magazin, unde aerul mirosea mai degrabă a bani, decât a flori. Cumpărători, femei blonde între treizeci și șaizeci de ani alunecau printre standurile elegante de haine și accesorii meticulos aranjate. Vânzătorii, fete și băieți anorexici, pe la douăzeci de ani, arătau de parcă încercau să arate ca fetele și băieții anorexici din reclamele Giacomo.

Dorința lui Gurney de a părăsi cât mai repede locul acela rafinat îl aduse înapoi în stradă în zece minute. Nu mai cheltuise niciodată atâția bani pe atât de puține lucruri: o mie opt sute șaptezeci și nouă de dolari și patruzeci și doi de cenți pe o pereche de blugi, o pereche de mocasini, un tricou polo și o pereche de ochelari de soare – alese cu ajutorul unui tip mlădios ca trestia ce afișa plictisul modern al unei victime recente a vampirismului.

Într-o cabină de probă, Gurney își scoase blugii jerpeliți, tricoul, pantofii sport și șosetele și-și îmbrăcă noua garderobă scumpă. Scoase etichetele și i le dădu vânzătorului, alături de vechile lui haine, și-i ceru băiatului să le pună pe toate într-o cutie Giacomo.

Atunci, băiatul binevoi să-i zâmbească lui Gurney pentru prima dată de când văzuse că intrase în magazin.

— Ești ca un Transformer, zise tânărul, referindu-se probabil la jucăriile populare care se transformă în câteva minute dintr-un lucru în altul.

Mercedesul îl aștepta. Gurney intră, verifică ghidul turistic pe care și-l printase și-i dădu șoferului următoarea adresă, la mai puțin de un kilometru distanță.

Nails Delicata era un salon micuț, în care lucrau patru manichiuriste cu coafuri spectaculoase, ce păreau să fie undeva la granița subțire ce despărțea supermodelele de prostituatele de lux. Nimeni nu păru să bage de seamă sau să-i pese că Gurney era singurul client bărbat. Manichiurista care-l preluă arăta somnoroasă. Fata căscă de câteva ori și-și ceru scuze, dar în afară de asta, nu scoase niciun cuvânt până aproape de finalul procesului, când aplica un lac de unghii transparent.

— Aveți mâini frumoase, observă ea. Ar trebui să aveți mai multă grijă de ele.

Vocea ei suna deopotrivă tânără și plictisită și parcă răsuna cu nepăsarea din priviri.

În timp ce plătea, Gurney cumpără și un tubuleț cu gel de păr de la tejgheaua cu creme și cosmetice. Deschise tubul, își puse puțin gel în palme și-și dădu pe păr, încercând să obțină lookul neglijent, atât de la modă.

— Ce zici? o întrebă el pe frumoasa tânără plictisită care încasa banii.

Întrebarea îi trezi interesul atât de mult, încât Gurney fu surprins. Tânăra clipi de câteva ori ca și cum tocmai se trezise din vis, ieși în fața tejghelei și îi studie capul din mai multe unghiuri.

— Pot să…? întrebă ea.

— Absolut.

Fata-și plimbă degetele prin părul lui în zigzaguri rapide, ciufulindu-l încolo și-ncoace, trăgându-l în sus, ca să-l facă mai țepos. După un minut sau două, fata se dădu înapoi și fața i se lumină de satisfacție.

— Asta e! declară ea. Ăsta eşti tu cu adevărat!

Gurney izbucni în râs, ceea ce o nedumeri. Tot râzând, apucă mâna fetei şi o sărută nitam-nisam – şi asta o nedumeri, dar într-un fel mai plăcut. Gurney ieşi apoi în sauna de afară, intră iar în Mercedes şi-i dădu şoferului adresa sălii de sport a lui Darryl Becker.

— Trebuie să luăm vreo doi băieţi din West Palm, explică el. Apoi mergem să vizităm un tip pe South Ocean Boulevard.

Capitolul 60

Dansând cu diavolul

După cum bine observase orice persoană care-i frecventase seminarul, abordarea lui Gurney faţă de misiunile sub acoperire era una mai complexă decât a detectivului obişnuit. Nu era doar o chestiune de a-ţi însuşi obiceiurile, comportamentul şi povestea unei identităţi asumate. Era mult mai complicat de atât şi, prin urmare, la fel de greu de dus la bun sfârşit. Abordarea lui „stratificată" presupunea crearea unui personaj complex pe care ţinta să-l ghicească, un cod pe care ţinta să-l spargă, o cale pe care ţinta s-o urmeze ca să ajungă la convingerile pe care Gurney îşi dorea să le ia de bune.

Situaţia de faţă era, totuşi, ceva mai dificilă. În cazurile anterioare, Gurney ştiuse întotdeauna cu exactitate la ce concluzie dorea să ajungă ţinta în privinţa identităţii sale. De data asta habar n-avea, fiindcă identitatea potrivită depindea în totalitate de natura exactă a operaţiunii Karnala şi de legătura lui Ballston cu ea – ambele încă necunoscute în ecuaţie. Gurney era nevoit să-şi ghicească drumul, ştiind că orice pas greşit ar putea fi fatal.

Pe când maşina viră pe South Ocean Boulevard, la doar câţiva kilometri de adresa lui Ballston, Gurney începu să realizeze cât de absurdă era situaţia în care se aruncase. Urma să intre neînarmat în casa unui psihopat sexual. Singura lui apărare şi singura şansă de reuşită se limitau la personajul pe care trebuia să-l construiască din mers şi cât mai bine în timp ce urmărea reacţiile lui Ballston. Era o provocare demnă de *Alice în Ţara Minunilor*. Probabil că un om întreg la cap ar fi renunţat. Un om întreg la cap cu soţie şi copil ar fi renunţat cu siguranţă.

Gurney îşi dădu seama c-o luase cam repede şi că adrenalina îi dicta deciziile. Era o greşeală care ar fi putut duce foarte uşor la alte greşeli. Ba mai mult de atât, care l-ar fi lipsit de punctul lui forte. Gurney era un

gânditor analitic excelent, dar deloc eficient sub influenţa adrenalinei. Trebuia să *gândească*. Se întrebă ce ştia cu certitudine, dacă avea vreun subiect care să-i ofere un punct stabil de plecare în discuţia cu Ballston.

Ştia că tipului îi era frică şi că frica lui era legată de Karnala Fashion. Ştia că despre Karnala se spunea că ar fi controlată de familia Skard – care, printre celelalte lucruri neplăcute, erau şi proxeneţi de lux. Din câte mai putuse să-şi dea seama, Melanie Strum îi fusese trimisă lui Ballston ca să-i satisfacă nevoile sexuale. Nu l-ar fi mirat deloc dacă compania Karnala ar fi fost implicată în acest proces. Dacă ar fi putut să găsească vreo dovadă a legăturii Karnala – Ballston – Strum, atunci condamnarea lui Ballston era ca şi asigurată. Asta ar fi explicat teama bogătaşului. Doar că… Gurney avusese impresia că bărbatul nu fusese speriat doar de numele Karnala şi, deci, de informaţiile pe care Gurney se presupunea că le avea despre o anumită legătură dintre ei, ci de companie în sine.

Şi apoi, de ce insistase Ballston la telefon să-l convingă că „totul era sub control"? Reacţia lui n-ar fi avut niciun sens dacă Ballston ar fi crezut că Gurney era cu adevărat detectiv, însă ar fi avut sens dacă se gândea că Gurney era un reprezentat al companiei Karnala sau al vreunei organizaţii periculoase cu care făcea afaceri.

În urma acestui raţionament decisese să facă rost de doi tipi uriaşi, precum cei cu feţe inexpresive pe care tocmai îi ridicase din faţa sălii de sport al lui Darryl Becker. Băieţii nu scoaseră nicio vorbă, cu excepţia momentului în care se prezentară scurt ca Dan şi Frank şi-l informară pe Gurney că Becker le prezentase misiunea şi că „ştiau ce au de făcut". Arătau ca fundaşii unei echipe de fotbal american formată din puşcăriaşi, pentru care ideea de comunicare însemna să se izbească de un obiectiv – preferabil o altă persoană – la viteză maximă.

Pe când maşina se oprea la adresa lui Ballston, Gurney îşi dădu seama, cu o senzaţie de greaţă, că presupunerile lui erau de fapt prea vagi ca să sprijine misiunea pe care şi-o asuma. Cu toate astea, nu avea altă variantă. Şi trebuia să facă ceva.

La cererea lui, cele două matahale ieşiră din maşină, iar una dintre ele îi deschise uşa. Gurney îşi verifică ceasul. Era unsprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Îşi puse pe nas ochelarii Giacomo de cinci sute de dolari şi ieşi din maşină, în faţa unei porţi din fier cu ornamente, aflate la capătul unei alei pavate cu pietriş galben. Poarta era singura intrare prin zidul înalt din piatră care împrejmuia din trei laturi domeniul cu deschidere la ocean. Ca şi cele ale vecinilor de pe aceeaşi linie luxoasă de coastă, proprietatea fusese transformată dintr-o barieră de nisip acoperită de ierburi aspre, ovăz de coastă şi palmieri pitici într-o grădină luxuriantă hrănită şi protejată cu

argilă și mulci, alcătuită din frangipani, hibiscuși, leandri, magnolii și gardenii înflorite.

Lui Gurney i se părea că miroase ca la priveghiul unui gangster.

Cu cei doi bărbați lângă mașină, care emanau o violență abia ținută în frâu, Gurney se apropie de interfonul de pe stâlpul din piatră de lângă poartă. Pe lângă camera video din interfon, alte două camere de supraveghere erau montate pe stâlpii ce încadrau aleea, așezate în unghiuri încrucișate, acoperind atât vecinătatea porții, cât și o bună parte din bulevardul alăturat. De asemenea, poarta putea fi direct observată de la cel puțin o fereastră aflată la nivelul al doilea al vilei în stil spaniol, ridicată în capătul aleii. Într-un mediu atât de bogat în vegetație, faptul că nici măcar o frunză căzută sau o petală nu se vedea pe jos spunea ceva despre obsesia proprietarului.

Când Gurney apăsă butonul interfonului, primi imediat un răspuns pe un ton politicos, dar într-un mod mecanic.

— Bună dimineața. Vă rog să vă precizați numele și natura vizitei.

— Spune-i lui Jordan că sunt aici.

Urmă o pauză scurtă.

— Vă rog să vă precizați numele și natura vizitei.

Gurney zâmbi, apoi zâmbetul i se șterse de pe chip.

— Transmite-i doar ce-am spus.

Urmă altă pauză.

— Trebuie să-i dau un nume domnului Ballston.

— Bineînțeles, zise Gurney, zâmbind iar.

Își dădu seama că era la ananghie. Verifică rapid opțiunile și o alese pe cea care îi oferea cea mai mare recompensă, cu cel mai mare risc.

Zâmbetul i se șterse de pe chip.

— Numele meu e Să Te Fut.

Nu se întâmplă nimic timp de câteva secunde. Apoi se auzi un clic metalic înăbușit și, fără vreun alt sunet, poarta se deschise ușor.

Cu toată graba lui, Gurney uitase să verifice pe internet fotografiile lui Ballston. Chiar și așa, când ușa vilei se deschise, în timp ce se apropia de ea, nu mai avu nicio îndoială cu privire la identitatea bărbatului care-l aștepta acolo.

Arăta exact așa cum se aștepta să arate un miliardar psihopat decadent. Părul, pielea, hainele păreau cumva prea bine îngrijite; gura îi era batjocoritoare, ca și cum lumea, în general, nu se ridica la standardele lui; în ochi i se citea o cruzime pofticioasă. Nasul părea, de asemenea, să aibă un spasm nervos tipic dependenților de cocaină. Era mai mult decât o aparență că Jordan Ballston era un bărbat pentru care nimic pe lume nu era mai

important decât ca lucrurile să meargă în felul lui, cât mai repede, indiferent de cât i-ar fi costat pe alții acest proces.

Bărbatul îl privi pe Gurney cu o neliniște ușor de ghicit. Nasul lui avu un spasm nervos.

— Nu înțeleg despre ce e vorba.

Privi pe lângă Gurney, de-a lungul aleii, spre Mercedesul păzit și făcu ochii și mai mari.

Gurney ridică din umeri și zâmbi ca și cum scosese un cuțit din teacă.

— Vrei să vorbim afară?

Ballston pesemne că interpretase replica lui ca pe o amenințare. Clipi și clătină nervos din cap.

— Intră.

— Mișto pietricele, zise Gurney, trecând pe lângă el și pășind înăuntru.

— Ce?

— Pietricelele galbene. De pe alee. Mișto.

— Ah.

Ballston dădu din cap, părând nedumerit.

Gurney rămase în centrul marelui salon, uitându-se iscoditor, ca un evaluator la încheierea unei tranzacții. Pe peretele principal, din fața lui, între brațele curbate ale unei scări duble se afla o pictură uriașă a unui scaun de grădină, pe care Gurney o recunoscu de la cursul de artă pe care-l urmase cu Madeleine în urmă cu un an și jumătate, cursul predat de Sonya Reynolds și în urma căruia își descoperise „pasiunea" blestemată pentru portretele-robot.

— Îmi place, zise Gurney, arătând spre tablou, de parcă binecuvântarea lui tocmai salvase pictura de la a fi aruncată la coșul de gunoi.

Ballston păru un pic ușurat de acordul exprimat de Gurney, însă nu mai puțin nedumerit.

— Tipul e un nenorocit de poponar, explică Gurney, dar prostiile lui valorează o grămadă de bani.

Gura lui Ballston se strâmbă hidos în ceea ce părea să fie un zâmbet. Își drese glasul, dar nu păru să știe ce să spună.

Gurney se întoarse spre el, aranjându-și ochelarii pe nas.

— Deci, Jordan, colecționezi artă făcută de poponari?

Ballston înghiți, își trase nasul, avu un spasm nervos.

— Nu chiar.

— Nu chiar? E foarte interesant. Deci unde putem sta jos ca să vorbim un pic?

Din experienţa nenumăratelor interogatorii avute de-a lungul timpului, Gurney ajunsese să aprecieze efectul neliniştitor pe care-l aveau concluziile mai puţin formale.

— Ăă…

Ballston privi în jur de parcă se afla în casa altcuiva.

— Acolo?

Întinse mâna cu luare-aminte spre o arcadă largă ce ducea spre o sufragerie elegantă, mobilată cu piese vechi.

— Ne-am putea aşeza acolo.

— Oriunde ţi-e comod, Jordan. Ne vom aşeza. Ne vom relaxa. Vom sta de vorbă.

Ballston îl conduse încordat spre două fotolii îmbrăcate în brocart alb, aflate de o parte şi de alta a unei mese baroce pentru jocurile de cărţi.

— Aici?

— Sigur, spuse Gurney. E o masă foarte frumoasă.

Dar pe faţă i se citea exact contrariul. Se aşeză şi-l privi pe Ballston care luă şi el loc.

Bărbatul îşi puse picior peste picior, se răzgândi, şi le aşeză iar unul lângă celălalt. Îşi trase nasul.

Gurney zâmbi.

— Te-a luat pe sus cocaina, nu?

— Poftim?

— Nu e problema mea.

Se lăsă o tăcere lungă.

Ballston îşi drese glasul. Când vorbi, vocea lui suna uscat.

— Deci tu… ai zis la telefon că eşti poliţist?

— Exact. Aşa am zis. Ai o memorie bună. E foarte important să ai o memorie bună.

— Aia de afară nu arată ca maşina unui poliţist.

— Bineînţeles că nu. Sunt sub acoperire, ştii? De fapt, m-am pensionat.

— Mereu îţi iei gărzile de corp cu tine?

— Gărzi de corp? Ce gărzi de corp? De ce aş avea nevoie de aşa ceva? Sunt prietenii mei; m-au adus până aici. Asta e tot.

— Prieteni?

— Da, prieteni.

Gurney se lăsă în fotoliu, întoarse capul într-o parte şi-n alta şi-şi lăsă privirea să rătăcească prin încăpere. Era o cameră care-ar fi putut să apară pe coperta revistei *Architectural Digest*. Aşteptă ca Ballston să vorbească iar.

În cele din urmă, bărbatul întrebă cu o voce stinsă:

— E vorba de vreo problemă în mod special?

— Tu să-mi spui.

— Ceva trebuie să te fi adus aici… o grijă anume.

— Eşti strâns bine cu uşa. Stresat, nu?

Chipul lui Ballston se crispă.

— Nu e ceva cu care să nu mă pot descurca.

Gurney ridică din umeri.

— Stresul e un lucru înfiorător. Îi face pe oameni să se poarte… imprevizibil.

Încordarea de pe chipul lui Ballston i se împrăştie în tot trupul.

— Te asigur că situaţia de faţă va fi rezolvată.

— Lucrurile se pot rezolva în mai multe feluri.

— Te asigur că situaţia va fi rezolvată într-o manieră favorabilă.

— Favorabilă pentru cine?

— Pentru… toţi cei implicaţi.

— Să presupunem că interesele acestor persoane nu urmează aceeaşi cale.

— Te asigur că nu va fi nicio problemă.

— Mă bucur să aud că spui asta.

Gurney privi alene la porcul răsfăţat din faţa lui, lăsând să se vadă suficient din dezgustul pe care-l simţea.

— Vezi tu, Jordan, eu mă ocup de rezolvarea problemelor. Dar am şi eu suficiente pe cap. Nu vreau să fiu distras de încă una. Sunt sigur că poţi înţelege asta.

Vocea lui Ballston era pe punctul de a se frânge.

— Nu… vor… fi… alte… probleme.

— Cum poţi fi sigur de asta?

— De data asta a fost un accident tâmpit; şansele erau de una la un milion!

„De data asta? Măiculiţă, asta e! L-am prins pe nenorocit! Dar pentru numele lui Hristos, Gurney, nu lăsa să se vadă. Calmează-te. Ia-o uşor. Calmează-te".

Gurney ridică din umeri.

— Aşa vezi tu situaţia, nu?

— Un nenorocit de tâlhar, la dracu'! Un futut de tâlhar s-a întâmplat să intre în casă exact în cea mai proastă noapte dintre toate, singura noapte în care nenorocita aia de târfă proastă era în nenorocitul ăla de congelator!

— Deci a fost un fel de coincidenţă?

— Bineînţeles că a fost o nenorocită de coincidenţă! Ce altceva să fie?

— Nu ştiu, Jordan. Zici că e singura dată când a mers ceva prost? Singura? Eşti sigur de asta?

— Absolut!

Gurney îşi întinse iar gâtul, uşor, dintr-o parte în alta.

— E prea mult stres în meseria asta. Ai încercat vreodată căcaturile alea yoga?

— Ce?

— Ţi-l aminteşti pe Maharishi? Ce mai labă.

— Cine?

— Înainte să apari tu. Uit cât de tânăr eşti. Deci, spune-mi, Jordan. Cum ştim noi că n-o să iasă la suprafaţă ceva şi o să ne ia prin surprindere?

Ballston clipi, îşi trase nasul şi începu să zâmbească, cu mişcări scurte şi spasmodice ale buzelor.

— Am zis ceva amuzant?

Respiraţia lui Ballston deveni la fel de spasmodică pe cât îi erau ticurile faciale. Apoi începu să se scuture şi o serie de zgomote ascuţite, sacadate îi ieşiră din gâtlej.

Râdea. Râdea oribil.

Gurney aşteptă să se oprească criza aceea bizară.

— Vrei să-mi explici şi mie gluma?

— *Să iasă la suprafaţă*, zise Ballston, iar expresia stârni o altă avalanşă de chicote nebuneşti.

Gurney aşteptă, neştiind ce altceva să facă sau să spună. Îşi aminti sfatul înţelept pe care un partener sub acoperire i-l împărtăşise odată: „Când ai îndoieli, mai bine taci".

— Scuze, zise Ballston. N-am vrut să te jignesc. Dar e o imagine aşa de amuzantă. Să iasă la suprafaţă! Două trupuri fără cap ieşind ca dopurile de plută pe suprafaţa oceanului, la jumătatea drumului spre Bahamas! Căcat, ce mai imagine!

„Misiune îndeplinită! Probabil. Poate. Menţine credibilitatea. Rămâi în pielea personajului. Răbdare. Vezi unde duce discuţia".

Gurney îşi studie unghiile mâinii drepte, apoi le lustrui suprafaţa lucitoare pe blugi.

Veselia lui Ballston se stinse.

— Deci vrei să zici că totul e sub control? întrebă Gurney, încă lustruindu-şi unghiile.

— Absolut.

Gurney dădu încet din cap.

— Şi-atunci de ce sunt încă îngrijorat?

Când văzu că Ballston nu făcea decât să se holbeze la el, Dave continuă:

— Sunt câteva chestii de spus. Nişte întrebări scurte. Sunt sigur că ai răspunsuri bune. Mai întâi, să presupunem că aş fi un poliţist adevărat sau că lucrez pentru poliţie. De unde mama dracului ştii că nu te înregistrez?

Ballston zâmbi şi păru să răsufle uşurat.

— Vezi chestia aia de pe bufet, care arată ca un DVD-player? Vezi luminiţa aia verde? Aia ar fi roşie dacă în camera asta s-ar afla vreun dispozitiv de înregistrare sau transmitere de informaţii. E de foarte mare încredere.

— Bun. Îmi plac lucrurile de încredere. Şi oamenii de încredere.

— Sugerezi că nu aş fi de încredere?

— De unde dracu' ştii că nu-s poliţai? De unde căcat ştii tu că nu-s un poliţist care a venit aici să afle exact ce mi-ai zis tu în timp ce chicoteai ca un idiot?

Ballston arăta ca un băieţel răutăcios ce tocmai fusese plesnit peste faţă. Expresia urâtă de şoc fu înlocuită de un rânjet şi mai urât.

— În ciuda opiniei tale despre mine citesc foarte bine oamenii. Nu ajungi aşa de bogat ca mine înşelându-te în privinţa lor. Aşa că hai să-ţi zic ceva. Şansele ca tu să fii poliţist sunt cam aceleaşi cu şansele pe care le au poliţiştii să găsească târfele alea fără cap. Iar eu n-o să-mi bat capul nici cu una, nici cu alta.

Gurney imită rânjetul lui Ballston.

— Încredere. Bun. Foarte bine. Îmi place încrederea în sine.

Gurney se ridică brusc. Ballston tresări.

— Multă baftă, domnule Ballston. Vom ţine legătura dacă se întâmplă ceva neprevăzut.

Pe când Gurney păşea pe uşa de la intrare, Ballston o întoarse.

— Ştii, dacă aş crede că eşti poliţist, atunci tot ce ţi-am îndrugat ar fi minciuni.

Capitolul 61

Cu gândul spre casă

— Poate că asta şi erau, zise Becker tărăgănat.

Ieşind din răcoarea Mercedesului cu şofer personal şi păşind pe asfaltul fierbinte din faţa terminalului aeroportului, Gurney vorbea la telefon cu Darryl Becker, dându-i un raport verbal cât mai detaliat posibil al întâlnirii lui cu Jordan Ballston.

— Nu cred că erau minciuni, zise Gurney. Am ceva experienţă cu psihopaţii panicaţi şi pun pariu că în râsul lui nebunesc provocat de imaginea femeilor decapitate se întrezărea adevărata lui fire. Dar concluzia e că nu avem timp de discuţii. Îţi recomand să consideri că e adevărat ce a zis şi să acţionezi imediat în consecinţă.

— Presupun că nu-mi sugerezi să căutăm în Oceanul Atlantic, aşa că ce-mi sugerezi?

— Nenorocitul are o barcă, nu? Trebuie să aibă o barcă. Găseşte blestemata aia de ambarcaţiune şi urcă fiecare tehnician disponibil pe ea. Pleacă de la ideea că a transportat cel puţin două trupuri pe barca aia. Porneşte de la premisa că încă există urme pe undeva pe acolo – în vreo crăpătură, vreo gaură, vreun colţ – şi nu te opri din căutat până ce nu găseşti ceva.

— Înţeleg ce spui. Şi totuşi, doar de dragul unei perspective raţionale, dă-mi voie să subliniez că nici măcar nu ştim sigur dacă Ballston are o barcă. Nu…

Gurney îl întrerupse.

— Eu îţi zic că are. Dacă ar exista un singur om cu o barcă în tot statul ăsta, el ar fi ăla.

— Cum spuneam, zise Becker tărăgănat, n-avem nicio dovadă că are o ambarcaţiune şi cu atât mai puţin ce fel de ambarcaţiune ar fi, unde s-ar afla şi când anume au avut loc aceste presupuse transportări ale trupurilor, ale cui trupuri erau sau dacă a existat măcar vreun trup. Înţelegi ce vreau să zic?

— Darryl, trebuie să dau şi alte telefoane. Îţi mai zic o singură dată. Tipul are barcă. Pe ea s-au aflat trupurile a cel puţin două victime. Găseşte barca. Găseşte probele. Fă-o imediat. Trebuie să-l facem pe psihopatul ăsta să vorbească. Trebuie să aflăm ce mama dracu' se întâmplă. Afacerea asta nu-l priveşte doar pe Ballston şi am un presentiment rău în legătură cu ea. Un presentiment foarte rău şi foarte urgent.

Urmă o tăcere prea lungă pentru ca Gurney să se simtă liniştit.

— Darryl, mai eşti acolo?

— Nu promit nimic. Vom face tot ce putem.

În timp ce mergea pe coridorul nesfârşit spre poarta zborului său, Gurney îl sună pe Sheridan Kline. La telefon răspunse Ellen Rackoff.

— E la tribunal toată după-amiaza, zise ea. Nu pot să-l întrerup sub nicio formă.

— Şi Stimmel?

— Cred că e în biroul lui. Ai prefera să vorbeşti cu el decât cu mine?

— Nu e vorba de preferinţă, dar e mai practic aşa.

Gurney nu şi-ar fi imaginat vreodată să *vrea* să vorbească cu adjunctul morocănos al lui Kline.

— E vorba de nişte lucruri foarte urgente de care va trebui să se ocupe, dacă Sheridan e prins cu treabă.

— Bine, sună iar pe numărul ăsta. Dacă nu răspund eu, apelul se redirecţionează spre el.

Gurney făcu aşa cum îi spusese Ellen, şi treizeci de secunde mai târziu, Stimmel era pe fir. Vocea-i suna la fel de fermecător ca o mlaştină.

Gurney îi povesti suficient cât să-şi exprime noua viziune asupra cazului: că era probabil o afacere uriaşă, care îmbina practici barbare cu nebunia sexuală, că Hector Flores şi Jordan Ballston şi morţile despre care se ştia până în momentul de faţă erau doar manifestările vizibile ale unui monstru subteran – şi că dacă se dovedea că cincisprezece sau douăzeci de absolvente dispăruseră, atunci cel mai probabil toate cincisprezece sau douăzeci aveau să fie violate, torturate şi decapitate.

Gurney încheie:

— Ori tu, ori Kline trebuie să-l sunaţi pe procurorul districtual din Palm Beach în următoarea oră şi să faceţi două lucruri. Unu: trebuie să vă asiguraţi că poliţia din Palm Beach alocă suficiente resurse ca să găsească barca lui Ballston şi s-o pună sub lupă cât mai repede. Doi: trebuie să-l convingeţi pe procurorul din Palm Beach că e nevoie de întreaga lor cooperare. Trebuie să insistaţi că New York-ul trage sforile în treaba asta – şi că trebuie să-i ofere lui Ballston un fel de înţelegere pentru ca noi să ajungem la Karnala Fashion sau la organizaţia de la care a pornit toată situaţia, oricare dracu' ar fi ea.

— Crezi că procurorul din Florida o să-l păsuiască pe Ballston doar ca să-i uşureze viaţa lui Sheridan?

Din tonul lui Stimmel se înţelegea destul de clar că bărbatul considera că e o idee absurdă.

— Nu spun că trebuie să-l păsuiască. Spun că Ballston trebuie făcut să înţeleagă că injecţia letală devine o certitudine dacă nu cooperează pe deplin. Şi imediat.

— Şi dacă va coopera?

— Dacă va coopera – până la capăt, sincer şi fără reţineri – atunci am putea lua în considerare şi alte variante de final.

— E un schimb dificil.

Stimmel părea să spună că în locul procurorului din Florida, el n-ar fi făcut un asemenea schimb.

— Adevărul e că mărturisirea lui Ballston s-ar putea să fie singura noastră şansă, zise Gurney.

— Singura şansă să ce?

— Lipsesc o grămadă de fete. Dacă nu-l facem pe Ballston să cedeze, atunci mă îndoiesc că vom mai găsi vreuna dintre ele în viaţă.

•

Stresul la foc automat din timpul zilei îl ajunse din urmă pe Gurney în a doua parte a zborului spre casă, şi creierul începu să nu-i mai funcţioneze. În timp ce motoarele îi uruiau în timpane ca un zgomot de fundal, se desprinse de prezent şi alunecă printre scene triste şi momente la care nu se mai gândise de peste zece ani: vizitele în Florida după ce părinţii lui se mutaseră din Bronx într-un bungalou închiriat din Magnolia, un orăşel ce părea să fie centrul tristeţii şi al decadenţei; un gândac maro de palmier pitic, de mărimea unui şoarece, zbughind-o pe sub frunzele adunate pe veranda bungaloului; apa de la robinet cu gust de apă de canal reciclată, dar despre care părinţii lui tot spuneau că n-avea niciun fel de gust; momentele când mama lui îl trăsese deoparte ca să i se plângă, cu ochii în lacrimi şi plină de amărăciune, de căsnicia ei, de tatăl lui, de egoismul soţului ei, de migrene, de lipsa satisfacţiei sexuale.

Visele tulburătoare, amintirile înnegurate şi deshidratarea din ce în ce mai acută din timpul zborului îl afundară pe Gurney într-o stare de depresie anxioasă. Îndată ce coborî din avion în Albany, cumpără o sticlă de un litru de apă, la preţul umflat din aeroport şi bău jumătate din ea în drum spre baie. În cabina relativ încăpătoare, accesibilă celor în scaune cu rotile, Gurney îşi scoase blugii şic, tricoul polo şi mocasinii. Deschise cutia cu sigla Giacomo Emporium pe care o luase cu el şi în care erau hainele lui, pe care le îmbrăcă la loc. Apoi puse noile haine în cutie şi, când părăsi cabina, aruncă cutia în coşul de gunoi. Se duse la chiuvetă şi-şi spălă gelul din păr. Se şterse cât de cât cu un prosop din hârtie şi se privi în oglindă, asigurându-se că arăta din nou ca el însuşi.

Era şase fix, după cum îi arătă ceasul de pe aparatul de taxat din parcare, în timp ce plătea taxa de doisprezece dolari, iar bariera galbenă, cu dungi se ridică şi-l lăsă să treacă. Gurney se îndreptă spre vest pe I-88. Prin parbriz strălucea orbitor soarele care se pregătea să apună.

Într-o oră ajunse la capătul drumului local care lega autostrada de drumuri din nordul munţilor Catskills spre Walnut Crossing; Gurney îşi terminase litrul de apă şi se simţea mai bine.

Dave se mira întotdeauna cum un lucru atât de simplu – nici că exista ceva mai simplu decât apa – putea să-i calmeze într-atât gândurile. Continua să-şi revină din punct de vedere emoţional şi până să intre pe micul drum care şerpuia printre dealuri spre casa lui, se simţea deja aproape normal.

Intră în bucătărie exact când Madeleine scotea o tavă din cuptor. Puse tava pe plită, îl privi ridicând din sprâncene şi spuse mai degrabă cu sarcasm decât cu surpriză:

— Sunt şocată.

— Şi mie-mi pare bine să te văd.

— Vrei să iei cina?

— Ţi-am scris în biletul de azi-dimineaţă că voi veni acasă la cină şi uite-mă.

— Felicitări, zise ea, scoţând o a doua farfurie dintr-un dulăpior suspendat şi aşezând-o lângă cea care se afla deja pe blatul de bucătărie.

Gurney o privi mijind ochii.

— Poate ar trebui să încercăm din nou? Să ies şi să intru iar?

Madeleine îi răspunse imitându-i privirea, apoi se îmblânzi.

— Nu. Ai dreptate. Ai venit. Mai ia un cuţit şi o furculiţă şi hai să mâncăm. Mi-e foame.

Îşi umplură farfuriile din tava cu legume coapte şi pulpe de pui şi le duseră la masa rotundă de lângă uşile de sticlă.

— E aşa de cald, încât am putea să le deschidem, zise Madeleine, iar Gurney făcu întocmai.

Pe când se aşezau, o adiere înmiresmată umplu încăperea. Femeia închise ochii şi-un zâmbet lent îi încreţi obrajii. În liniştea din jur, lui Gurney i se păru că aude gânguritul moale şi înăbuşit al porumbeilor tânguitori din copacii de dincolo de păşune.

— Minunat, minunat, minunat, spuse Madeleine, aproape şoptind.

Apoi oftă fericită, deschise ochii şi începu să mănânce.

Trecu cel puţin un minut până ce vorbi iar.

— Spune-mi cum a fost ziua ta, rosti ea privind o bucată de păstârnac din vârful furculiţei.

Gurney se gândi, încruntându-se.

Madeleine aşteptă, privindu-l.

Dave îşi aşeză coatele pe masă şi-şi încrucişă degetele sub bărbie.

— Ziua mea. Punctul culminant a fost cel în care psihopatul a izbucnit în chicote. I-a venit în minte o imagine amuzantă. Imaginea a două femei pe care le-a violat, torturat şi decapitat.

Madeleine studie chipul lui Dave şi strânse din buze. După un timp, adăugă:

— Deci genul ăla de zi. Ai obţinut ceea ce sperai să obţii?

Gurney îşi frecă uşor de buze încheietura degetului arătător.

— Aşa cred.

— Asta înseamnă că ai rezolvat cazul Perry?

— Cred că am obţinut, parţial, un răspuns.

— Bravo ţie.

Trecu un răstimp lung, marcat de tăcerea amândurora.

Madeleine se ridică, luă mai întâi farfuriile de la masă, apoi cuţitele şi furculiţele.

— A sunat azi.

— Cine?

— Clienta ta.

— Val Perry? Ai vorbit cu ea?

— A zis că voia să-ţi răspundă la mesaj, că avea la îndemână numărul tău de acasă, nu şi pe cel de mobil.

— Şi?

— Şi a vrut să ştii că trei mii de dolari nu reprezintă o sumă pentru care e necesar s-o deranjezi. „Ar trebui să cheltuiască orice nenorocită de sumă are nevoie ca să-l găsească pe Hector Flores". Am încheiat citatul. Pare clientul ideal.

Madeleine lăsă vasele să alunece cu zgomot în chiuvetă.

— Ce altceva poţi să mai ceri? Ah, apropo, că tot ai adus vorba de decapitare…

— De ce?

— Tipul din Florida, care decapitează oameni – tocmai mi-am adus aminte să te întreb ce e cu păpuşa aia.

— Păpuşă?

— Cea de la etaj.

— De la etaj?

— Ce e asta, ne jucăm de-a ecoul?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Te întreb despre păpuşa de pe patul din camera mea de tricotat.

Gurney clătină din cap şi-şi întoarse palmele în sus, uimit.

În ochii lui Madeleine se aprinse o scânteie de panică.

— Păpuşa. Cea stricată. De pe pat. Nu ştii nimic despre ea?

— Ca o păpuşă de fetiţă?

Vocea femeii se ridică, alarmată.

— Da, David! O păpuşă de fetiţă!

Gurney se ridică şi păşi iute spre scările de pe hol, urcă treptele câte două, şi în câteva secunde stătea deja în pragul dormitorului de oaspeţi pe care Madeleine îl folosea drept atelier de tricotat. Apusul ce se stingea arunca numai o vagă lumină cenuşie peste patul dublu. Dave apăsă pe întrerupător şi lampa aprinsă de lângă pat îi oferi toată lumina de care avea nevoie.

Sprijinită de una dintre perne era o păpuşă obişnuită, în poziţia şezut, dezbrăcată – obişnuită cu excepţia capului scos şi aşezat pe cuvertură, câţiva centimetri mai departe, cu faţa spre trup.

Capitolul 62

Trepidaţii

Visul se destrăma precum compartimentele unei cutii fragile din carton, care nu mai putea să ţină laolaltă conţinutul dezordonat.

Cu fiecare noapte, victoria adusă de iatagan asupra Salomeei era mai puţin limpede, mai puţin sigură. Era ca o emisiune veche, întreruptă de un canal de pe o frecvenţă alăturată. Vocile concurau, întrerupându-se una pe cealaltă. Imaginile Salomeei care dansa erau înlocuite în străfulgerări strălucitoare de imaginile altei dansatoare.

În locul puternicei şi reconfortantei Viziuni a Misiunii şi a Metodei Sale – curajul şi condamnarea lui Ioan Botezătorul – se găseau acum cioburi de amintiri, cioburi ascuţite, apărute pe neaşteptate, de care se ferea, momente copleşitor, ameţitor de familiare.

O femeie care dansa, în timp ce rochia-i mătăsoasă se ridica şi-i descoperea picioarele lungi, le arăta fetiţelor cum să danseze ca Salomea, cum să danseze în faţa băieţeilor.

Salomea dansa samba pe un covor de culoarea piersicii, printre plante tropicale, printre frunze uriaşe, umede care picurau. Le arăta băieţeilor cum să danseze samba. Cum să o ţină în braţe.

Covorul de culoarea piersicii şi plantele tropicale erau în dormitorul ei. Le arăta lui şi prietenilor lui cei mai buni de la şcoală cum să danseze samba. Cum să o ţină în braţe.

Şarpele ieşea din gura ei şi intra într-a lui, scormonitor, alunecos.

Mai târziu a vomitat, iar ea a râs. A vomitat pe covorul de culoarea piersicii de sub uriaşele plante tropicale, transpirând şi icnind. Lumea se învârtea, stomacul lui se opintea dureros.

Ea l-a dus în duş. Picioarele ei le apăsau pe ale lui.

Femeia se târa pe covorul de culoarea piersicii, spre un băiat şi o fată, epuizată şi inepuizabilă.

— Aşteaptă în hol, dragule. Gâfâia. Voi veni la tine imediat.

Faţa ei îmbujorată lucea de transpiraţie. Îşi mușca buzele. Avea ochii sălbatici.

Capitolul 63

Exact ca în căsuţa lui Ashton

Echipa de investigaţii a celor de la BIC sosi în două schimburi – Jack Hardwick la miezul nopţii, şi echipa care colecta probe o oră mai târziu.

Tehnicienii, îmbrăcaţi în costumele lor albe anticontaminare, fură mai întâi sceptici când văzură că la locul faptei singura „infracţiune" era prezenţa inexplicabilă a unei păpuşi stricate. Ei erau obişnuiţi cu carnagiul, cu rămăşiţele sângeroase ale măcelului şi ale crimei. Aşa că poate prima lor reacţie de a ridica din sprâncene şi de a-şi arunca priviri amuzate era de înţeles.

Primele lor sugestii – că păpuşa se putea să fi fost pusă acolo de un copil care venise în vizită sau că era pur şi simplu o glumă – erau poate şi ele de înţeles, dar nu erau de înţeles pentru Madeleine, care-l întrebă direct pe Hardwick: „Sunt beţi sau doar proşti?" Tehnicienii probabil că o auziră, judecând după expresiile lor.

Cu toate astea, după ce Hardwick îi luă deoparte şi le explică asemănarea izbitoare a poziţiei păpuşii cu poziţia trupului lui Jillian Perry, tehnicienii se apucară de treabă cu seriozitate şi profesionalism, procesând scena de parcă locul fusese găurit de gloanţe.

Din păcate, rezultatele n-au arătat nimic. Toate căutările lor pline de zel, luarea amprentelor şi examinarea fibrelor şi a solului n-au dus la niciun rezultat semnificativ. În cameră nu se găseau decât amprentele unei singure persoane, fără îndoială ale lui Madeleine. Acelaşi lucru se putea spune şi despre firele de păr găsite pe spătarul scaunului de lângă fereastră, acolo unde Madeleine lucra la tricoturile ei. Partea din interior a ramei ferestrei alăturate, aceea pe care Gurney fusese chemat s-o deschidă atunci când se blocase, purta un al doilea set de amprente, fără îndoială ale lui. Pe trupul sau capul păpuşii nu s-au găsit urme. Marca păpuşii era una obişnuită, vândută la orice magazin Walmart din America. Pe uşile de la parter erau mai multe amprente, identice cu cele găsite în dormitor. Nicio uşă sau

fereastră n-avea niciun semn c-ar fi fost forțată. Pe exteriorul ferestrelor nu s-au găsit urme. Examinarea cu Luma-Lite a podelelor n-a arătat nicio urmă de picior care să nu se fi potrivit cu numerele de pantofi ale lui Dave sau ale lui Madeleine. Examinarea pentru amprente a tuturor ușilor, a balustradelor, a tăbliilor, a robinetelor și a mânerelor toaletelor au avut aceleași rezultate.

Când tehnicienii își strânseră în cele din urmă echipamentul și plecară în jurul orei patru dimineața cu duba lor, luară păpușa, cuvertura și carpetele puse pe podea de-o parte și de alta a patului.

— O să facem testele standard, îi auzi Gurney în timp ce-i spuneau lui Hardwick înainte să plece. Dar mai mult ca sigur că totul e curat.

Păreau obosiți și frustrați.

Când Hardwick se întoarse în bucătărie și se așeză la masă, în fața lui Gurney și a lui Madeleine, Gurney comentă:

— Exact ca scena din vila lui Ashton.

— Mda, făcu Hardwick, complet inexpresiv din cauza epuizării.

— Ce vrei să zici? întrebă Madeleine, părând să-l contrazică.

— Mă refer la calitatea antiseptică, zise Gurney. Nicio urmă, nimic.

Madeleine scoase din gât un sunet scurt aproape agonizant și inspiră adânc de câteva ori.

— Și… ce… ce-ar trebui să facem acum? Adică, nu putem pur și simplu să…

— O să sosească o mașină de patrulă înainte să plec, zise Hardwick. Veți fi protejați timp de cel puțin patruzeci și opt de ore, nicio problemă.

— Nicio problemă?

Madeleine se holbă la Hardwick, fără să-nțeleagă.

— Cum poți să…?

Femeia nu-și termină propoziția, doar clătină din cap, se ridică și ieși din cameră.

Gurney o privi cum pleacă, neștiind cum s-o consoleze, la fel de tulburat de reacția ei pe cât fusese de evenimentul care o stârnise.

Agenda lui Hardwick se afla pe masă, în fața lui. O deschise, găsi pagina pe care o căuta și scoase un pix din buzunarul de la piept. Nu scrise nimic, doar bătu pixul alene pe pagina deschisă. Părea extenuat și ușor neliniștit.

— Deci…, începu el.

Hardwick își drese glasul. Vorbea de parcă împingea cuvintele la deal.

— Conform notițelor de mai devreme… tu ai fost plecat toată ziua.

— Da. În Florida. Am forțat o mărturisire de la Jordan Ballston. În privința căruia sper că sunt luate măsuri chiar acum.

Hardwick își puse pixul pe masă, închise ochii și-i frecă cu degetul mare și cu cel arătător. Când îi deschise iar, se uită din nou în agendă.

— Și soția ta mi-a zis că a fost plecată toată după-amiaza – de pe la unu până pe la cinci și jumătate – s-a plimbat cu bicicleta, apoi a făcut o drumeție prin pădure. Face asta des?

— Da, des.

— Atunci are sens să presupunem că păpușa a fost… amplasată, să zicem, în acest interval orar.

— Așa aș zice, spuse Gurney, devenind iritat de repetarea lucrurilor evidente.

— Bine, imediat ce sosește tura de dimineață, o să trimit pe cineva să discute cu vecinii de mai la vale. Cred că o mașină care trece pe aici e un eveniment important.

— Să ai vecini e un eveniment important. Nu sunt decât șase case pe drum, iar patru dintre ele aparțin unor oameni care locuiesc în oraș și nu vin aici decât la sfârșit de săptămână.

— Totuși, n-ai de unde să știi. O să trimit pe cineva.

— Bine.

— Nu pari foarte optimist.

— De ce dracu' aș fi optimist?

— Bine zis.

Hardwick își luă pixul și începu să bată iar în agendă.

— Zice că sigur a încuiat ușile când a plecat. Ți se pare corect?

— Cum adică dacă mi se pare corect?

— Adică, face asta de obicei, încuie ușile?

— Ce face ea de obicei e să spună adevărul. Dacă zice că le-a încuiat, atunci așa e.

Hardwick îl pironi pe Dave cu privirea. Părea că e gata să-i răspundă, dar apoi se răzgândi. Continuă să bată cu pixul în agendă.

— Deci… dacă ușile au fost încuiate și nu e niciun semn de intrare prin efracție, atunci înseamnă că cineva a intrat cu o cheie. Ai dat cheile cuiva?

— Nu.

— N-ai în minte nicio ocazie când ți-au lipsit cheile suficient de mult încât cineva să facă dubluri?

— Nu.

— Serios? Durează vreo douăzeci de secunde să faci o cheie.

— Știu cât durează să faci o cheie.

Hardwick dădu din cap aprobator, ca și cum vorbele lui Gurney reprezentau o informație de preț.

— Păi, sunt şanse ca cineva să fi făcut rost de o dublură. Ar fi bine să-ţi schimbi încuietorile.

— Jack, cu cine dracului crezi că stai de vorbă? Nu suntem la o discuţie despre siguranţa casei la o şedinţă cu părinţii.

Hardwick zâmbi şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Mda. Stau de vorbă cu marele Sherlock Gurney. Aşa că ia spune-mi, domnule Detectiv Genial, ce idei strălucite ai în legătură cu asta?

— În legătură cu păpuşa?

— Mda. Păpuşa.

— Nimic care să nu ţi se pară şi ţie evident.

— Că cineva încearcă să te facă să te retragi din anchetă?

— Ai vreo idee mai bună?

Hardwick ridică din umeri. Se opri din bătut şi începu să-şi studieze pixul de parcă era o dovadă extrem de importantă.

— S-a mai întâmplat altceva ciudat?

— Cum ar fi?

— Ciudat… Au mai avut loc evenimente… ciudate în viaţa ta?

Gurney râse scurt, neamuzat.

— În afară de toate aspectele cazului ăstuia îngrozitor de ciudat şi de toate persoanele îngrozitor de ciudate care sunt implicate în el, totul e perfect normal.

Nu era tocmai un răspuns, şi Gurney suspecta că Hardwick ştia asta. În ciuda fanfaronadei şi a vulgarităţii, Jack avea una dintre cele mai ascuţite minţi pe care le întâlnise Gurney în toţi anii lui de activitate. Ar fi putut ajunge cu uşurinţă căpitan până la treizeci şi cinci de ani dacă ar fi dat doi lei pe lucrurile pe care căpitanii trebuie să dea doi lei.

Hardwick ridică privirea spre tavan, urmărind scafa cu ochii, de parcă era subiectul discuţiei.

— Ţi-l aminteşti pe tipul ale cărui amprente erau pe păhărelul ăla?

O senzaţie de rău prinse în gheare stomacul lui Gurney.

— Saul Steck, cunoscut şi ca Paul Starbuck?

— Mda. Mai ştii ce ţi-am zis?

— Mi-ai zis că era un actor de succes cu un interes bolnăvicios pentru fetiţe. A fost internat la nebuni, după care a fost eliberat. Ce e cu el?

— Tipul care m-a ajutat să iau amprentele şi să le bag în sistem m-a sunat noaptea trecută cu o mică adăugare interesantă.

— Da?

Hardwick mijise ochii la porţiunea de scafă din colţul opus al camerei.

— Se pare că înainte să fie arestat, Steck avea un site porno, iar Starbuck nu era singurul lui alias. Site-ul lui, pe care se găseau minore, se numea Bârlogul lui Sandy.

Gurney aşteptă ca privirea lui Hardwick să se întoarcă la el înainte să răspundă.

— Te-ai gândit că e posibil ca Sandy să fie o prescurtare pentru Alessandro?

Hardwick zâmbi.

— Cam aşa ceva.

— Lumea e plină de coincidenţe fără sens, Jack.

Hardwick dădu din cap aprobator, se ridică de la masă şi privi pe fereastră.

— Maşina de patrulă e aici. Aşa cum am zis, o să vă supravegheze timp de cel puţin patruzeci şi opt de ore. După aceea, mai vedem. Eşti bine?

— Mda.

— Madeleine o să fie în regulă?

— Mda.

— Trebuie să mă duc acasă şi să dorm un pic. Te sun mai târziu.

— Da. Mersi, Jack.

Hardwick ezită.

— Mai ai arma de la muncă?

— Nu. Nu mi-a plăcut niciodată s-o iau cu mine. Nici măcar nu-mi plăcea s-o am prin preajmă.

— Păi… având în vedere situaţia… poate vrei să-ţi cumperi o puşcă.

•

Gurney stătu singur la masă mult timp după ce farurile maşinii lui Hardwick se îndepărtară pe aleea de pe păşune. În timp ce-şi revenea din şocul produs de păpuşă, se gândea la întorsătura pe care o lua cazul.

Era, desigur, convenabil să presupună că numele Sandy şi Alessandro ieşiseră la suprafaţă dintr-o simplă coincidenţă, dar asta era definiţia speranţelor deşarte. Un om realist trebuia să accepte că Sandy, fostul fotograf al site-ului porno, putea foarte bine să fie Alessandro, actualul fotograf al reclamelor aproape pornografice pentru Karnala – şi că ambele nume se refereau la criminalul cu motivaţie sexuală Saul Steck.

Dar cine era Hector Flores?

Şi de ce fusese decapitată Jillian Perry?

Şi Kiki Muller?

Oare femeile descoperiseră ceva despre Karnala? Despre Steck? Aflaseră ceva despre Flores?

De ce-l drogase Steck? Ca să-l fotografieze alături de „fiicele" lui? Ca să-l amenințe cu un scandal public sau chiar mai rău? Ca să aibă puterea de a controla implicarea lui în anchetă? Ca să-l șantajeze astfel încât să-i dea informații în legătură cu evoluția anchetei?

Sau scopul cu care îl drogase, ca și cel al păpușii decapitate, era să-i demonstreze cât de accesibil și de vulnerabil era? Să-l sperie și să-l facă să dea înapoi?

Sau ambele evenimente fuseseră declanșate de ceva mult mai bolnav? Făceau parte din jocul unui dement obsedat de control, erau o modalitate interesantă de a-și demonstra puterea și autoritatea? Le făcuse ca să demonstreze că putea să le facă! Le făcuse ca să se distreze?

Mâinile lui Gurney erau reci. Și le frecă tare de coapse, încercând să le încălzească, dar nu părea să aibă prea multe șanse de reușită. Începu să tremure. Se ridică, încercă să-și frece mâinile de piept și de antebrațe, încercă să se plimbe înainte și înapoi. Merse până în capătul celălalt al camerei, unde de obicei plita din fier rămânea caldă de la vreun foc aprins mai devreme, însă metalul negru și prăfuit era mai rece decât mâinile lui, iar atingerea îl făcu să tremure din nou.

Auzi clicul întrerupătorului unei lămpi în dormitor, urmat de scârțâitul ușor al ușii de la baie. Avea să vorbească cu Madeleine, să o calmeze – după ce se calma el însuși. Privi pe fereastră și se simți mai bine văzând mașina de patrulă parcată lângă ușa laterală.

Inspiră cât putu de adânc și expiră lent. O respirație domoală, controlată. Prudență, hotărâre. Gânduri pozitive. Gânduri de reușită și de competență.

Își spuse că amprentele care-l conduseseră la Steck existau datorită propriei lui inițiative de a recupera paharul în condiții dificile.

Descoperirea făcuse totodată legătura dintre misterul episodului în care îl drogase „Jykynstyl" și misterul crimelor și dispariților de la Mapleshade. Și din moment ce era implicat în ambele situații, Dave se afla în ipostaza unică de a folosi o situație pentru a face lumină în cazul celeilalte.

Bănuielile lui inițiale și implicarea lui scoseseră ancheta din șanțul în care zăcea – căutarea unui muncitor mexican nebun – și o puseseră pe un alt drum.

Insistențele lui ca toate absolventele de la Mapleshade să fie contactate nu conduseseră doar la descoperirea faptului că foarte multe dintre ele dispăruseră fără urmă, dar și la aflarea sorții Melaniei Strum.

În urma raționamentului privind posibila importanță a companiei Karnala a reușit să obțină o mărturisire nebunească de la Jordan Ballston, care putea foarte bine să-l conducă spre o soluție finală.

Chiar şi timpul, energia şi resursele pe care criminalul le investise pentru a-i descuraja eforturile demonstrau că Dave se afla pe calea cea bună.

Auzi din nou scârţâitul uşii de la baie şi, douăzeci de secunde mai târziu, clicul lămpii stinse. Poate că acum că revenise cu picioarele pe pământ, că degetele nu-i mai erau atât de îngheţate, putea să-i vorbească lui Madeleine. Însă mai întâi avu grijă să încuie uşa laterală, nu numai cu cheia, ci punând şi zăvorul pe care nu-l foloseau niciodată, apoi blocă toate ferestrele de la parter.

Intră în dormitor, cu o stare pe care o considera potrivită. Se apropie de pat, prin întuneric.

— Maddie?

— Nemernicule!

Dave se aşteptase ca Madeleine să fie în pat, în faţa lui, dar vocea femeii, tulburător de mânioasă, se auzea din colţul opus al camerei.

— Poftim?

— Ce-ai făcut?

Vocea ei, puţin mai tare decât o şoaptă, era furioasă.

— Am făcut? Ce…?

— Asta e casa mea. Sanctuarul meu.

— Da…

— *Da*? *Da*? Cum ai putut? Cum ai putut să aduci coşmarul ăsta în casa mea?

Gurney rămase fără cuvinte din cauza întrebării şi din cauza tensiunii din ea. Merse pipăind marginea patului şi aprinse lampa.

Balansoarul vechi, aşezat de obicei la capătul patului fusese împins în colţul cel mai îndepărtat de fereastră. Madeleine stătea în el încă îmbrăcată, cu genunchii traşi la piept. Gurney se sperie iniţial de emoţia violentă din privirea femeii, apoi de foarfecile ascuţite pe care le ţinea strâns în ambii pumni încleştaţi.

Gurney avea pregătire şi experienţă pentru a calma o persoană aflată într-o stare de extremă nervozitate, dar în acel moment, niciuna dintre tehnicile cunoscute de el nu părea potrivită. Dave se aşeză pe colţul patului care era cel mai aproape de Madeleine.

— Cineva mi-a invadat casa. De ce, David? De ce au făcut una ca asta?

— Nu ştiu.

— Ba bineînţeles că ştii! Tu ştii exact ce se întâmplă.

Dave o privi, privi foarfecile. Încheieturile degetelor ei erau albe.

— Se presupune c-ar trebui să ne protejezi, continuă ea şoptind tremurat. Să ne protejezi casa, să fie un loc sigur. Dar ai făcut exact opusul. Opusul. Ai lăsat nişte oameni oribili să intre în viaţa noastră, în casa noastră. ÎN CASA

MEA! strigă ea la el, în timp ce vocea i se frângea. AI LĂSAT NIŞTE MONŞTRI SĂ-MI INTRE ÎN CASĂ!

Gurney n-o mai văzuse niciodată atât de mânioasă. Nu spuse nimic. Mintea i se golise de cuvinte, de gânduri. Abia se mişca, abia mai respira. Explozia de emoţii părea să golească încăperea, lumea de orice altă realitate. Aştepta. Nu-i mai trecea prin cap nimic altceva.

După o vreme, Gurney nu era sigur cât trecuse, Madeleine zise:

— Nu pot să cred ce ai făcut.

— Nu asta a fost intenţia mea.

Propria lui voce i se păru străină, firavă.

Madeleine scoase un sunet care ar fi putut trece drept hohot de râs, însă lui Gurney i se păru mai degrabă ca o convulsie în plămânii ei.

— Portretele alea oribile – aşa a început totul. Portretele celor mai dezgustători monştri din lume. Dar n-a fost suficient. N-a fost suficient să-i avem în computer, să ne pândească de pe ecran.

— Maddie, îţi promit că, oricine ne-a intrat în casă, o să-l găsesc. O să-l termin. Aşa ceva n-o să se mai întâmple niciodată.

Madeleine clătină din cap.

— E prea târziu. Nu pricepi ce ai făcut?

— Pricep că ni s-a declarat război. Am fost atacaţi.

— Nu! *Tu* – nu înţelegi ce ai făcut *tu*?

— Am zgândărit un şarpe şi l-am scos de sub bolovanul lui.

— Tu ai adus asta în vieţile noastre.

Gurney nu mai zise nimic, doar îşi plecă fruntea.

— Ne-am mutat la ţară. Într-un loc frumos cu liliac şi flori de măr. Cu heleşteu.

— Maddie, îţi promit că voi ucide şarpele.

Madeleine nu părea să asculte.

— Nu înţelegi ce ai făcut?

Femeia îndreptă încet o foarfecă spre fereastra întunecată din spatele lui Dave.

— Pădurile alea, pădurile prin care mă plimb; el s-a ascuns acolo, m-a urmărit.

— Ce te face să crezi că ai fost urmărită?

— Doamne, dar e evident! A pus chestia aia odioasă în camera în care lucrez, camera în care citesc, camera cu vederea mea preferată, cu fereastra lângă care stau când tricotez. E camera cu vedere la pădure. A ştiut că e o încăpere pe care o folosesc. Dacă punea chestia aia în dormitorul de oaspeţi din partea cealaltă a holului poate că n-o descopeream decât peste vreo

lună. Aşa că a ştiut. M-a văzut la fereastră. Şi singurul mod în care mă putea zări acolo e din pădure.

Madeleine făcu o pauză şi se uită la Dave acuzator.

— Înţelegi ce vreau să zic, David? Mi-ai distrus pădurea. Cum o să mă mai pot plimba vreodată pe acolo?

— Voi ucide şarpele. Va fi totul în regulă.

— Asta până-l vei zgândări pe următorul.

Madeleine clătină din cap şi oftă.

— Nu pot să cred ce ai făcut celui mai frumos loc din lume.

Gurney avea uneori senzaţia că din când în când, pe neaşteptate, elementele unui univers, altfel indiferent, conspirau şi-l făceau să simtă un fior sinistru; şi uite-aşa exact în acel moment coioţii începură să urle în spatele casei, dincolo de păşune, pe coama muntelui din nord.

Madeleine închise ochii şi-şi coborî genunchii. Îşi aşeză pumnii în poală şi dădu drumul foarfecilor suficient încât sângele să-i circule din nou prin degete. Îşi înclină capul şi-l sprijini pe spătarul scaunului. Gura i se relaxă. De parcă urletul coioţilor, ciudat şi tulburător în alte dăţi, o atinsese în acea noapte în cu totul alt fel.

Femeia adormi când prima geană cenuşie a răsăritului se înfiripa pe fereastra dinspre est. După un timp, Gurney îi luă foarfecile din mâini şi stinse lumina.

Capitolul 64

O zi foarte ciudată

Pe când razele galbene ale răsăritului cădeau pieziş peste păşune, Gurney stătea la masa pentru micul dejun, în timp ce bea a doua cană de cafea. Cu câteva minute mai devreme, urmărise cum se schimbaseră gărzile, când maşina de patrulă din tura de zi îi luă locul celei chemate de Hardwick. Ieşise să-i ofere micul dejun noului poliţist, dar tânărul îl refuză cu politeţe strictă, de militar.

— Mulţumesc, domnule, dar am luat deja micul dejun, domnule.

O durere surdă de sciatică i se împlântase lui Gurney în piciorul stâng în timp ce se lupta cu întrebări ale căror răspunsuri îi scăpau printre degete ca un peşte alunecos.

Să-i ceară lui Hardwick să-i facă rost de o copie a portretului-robot din momentul arestării lui Saul Steck – ca să fie sigur că nu exista nicio îndoială

în legătură cu amprentele – sau schimbul de documente între BIC şi jurisdicţia în care se făcuse acuzarea ar fi ridicat prea multe întrebări?

Să-i ceară lui Hardwick sau unuia dintre foştii lui parteneri de la NYPD să verifice registrele de taxe şi impozite pentru informaţii despre proprietarul casei din piatră, sau chiar şi un demers atât de simplu ar fi ridicat şi mai multe întrebări de care n-ar fi avut cum să scape?

Avea vreun motiv să se îndoiască de sinceritatea Sonyei atunci când spunea că fusese complet păcălită de povestea cu „Jykynstyl", la fel ca el – numai că Sonya nu i se părea a fi genul de femeie uşor de păcălit?

Să-şi cumpere o puşcă pentru acasă sau oare Madeleine ar fi fost mai mult supărată decât liniştită de prezenţa ei?

Să se mute, să locuiască la hotel până se rezolva cazul? Dar dacă nu se rezolva timp de săptămâni sau luni de zile sau niciodată?

Să ia legătura cu Darryl Becker ca să verifice în ce stadiu erau căutările pentru barca lui Ballston?

Să ia legătura cu cei de la BIC ca să verifice dacă făcuseră progrese cu telefoanele date absolventelor de la Mapleshade şi familiilor acestora?

Tot ce se întâmplase – de la sosirea lui Hector Flores în Tambury, uciderea lui Jillian şi a lui Kiki şi dispariţiile fetelor, până la înşelătoria atât de bine pusă la punct din casa de piatră, crimele lui Ballston cu motivaţie sexuală şi păpuşa decapitată – era produsul unei singure minţi? Şi dacă era aşa, forţa care alimenta acea minte era o acţiune criminală practică sau era o manie psihotică?

Pe Gurney îl supăra cel mai tare că nu reuşea să descurce toate iţele astea.

Chiar şi cele mai simple întrebări – să continue să cântărească alternative, să se întoarcă în pat şi să încerce să-şi limpezească mintea sau să se ţină ocupat fizic – căzuseră în capcana unui proces mental care găsea o obiecţie pentru fiecare concluzie. Până şi ideea de a lua câteva pastile de Ibuprofen pentru durerea sciatică se izbi de lipsa voinţei de a intra în dormitor să ia tubul.

Gurney privi afară la tulpinile de sparanghel, nemişcate în aerul liniştit al zorilor. Se simţea deconectat, ca şi cum legăturile lui obişnuite cu lumea fuseseră rupte. Trăia acelaşi sentiment de rătăcire pe care-l avusese când prima lui soţie îşi anunţase intenţia de a divorţa şi când, ani mai târziu, micul Danny fusese ucis, apoi la moartea tatălui său. Şi acum…

Şi acum că Madeleine…

Ochii i se umplură de lacrimi. Iar când i se tulbură vederea, Gurney avu primul gând limpede după multă vreme. Era aşa de simplu. Avea să renunţe la caz.

Decizia limpede şi corectă se reflectă într-un sentiment neaşteptat de libertate, un impuls neaşteptat de a acţiona.

Intră în birou şi o sună pe Val Perry.

Fu direcţionat spre căsuţa vocală. Gurney fu tentat să demisioneze printr-un mesaj, dar i se păru a fi prea impersonal, prea pe ocolite, aşa că-i lăsă un mesaj în care spunea doar că trebuia să stea de vorbă cu ea cât de curând posibil. Apoi îşi umplu un pahar cu apă, intră în dormitor şi luă trei pastile de Ibuprofen.

Madeleine se mutase din balansoar în pat. Era încă îmbrăcată, întinsă mai degrabă pe aşternuturi decât sub ele, dar dormea liniştită. Dave se întinse lângă ea.

•

Când se trezi la prânz, Madeleine nu mai era în pat.

Gurney simţi că-l învăluie o uşoară senzaţie de teamă, dar se linişti o clipă mai târziu când auzi apa curgând în chiuveta din bucătărie. Merse în baie, se spălă pe faţă, se spălă pe dinţi, îşi schimbă hainele – făcu acele lucruri care să-l facă să simtă, pe cât posibil, că începea o nouă zi.

Când intră în bucătărie, Madeleine muta nişte supă dintr-o oală mare într-o caserolă din plastic. Femeia puse caserola în frigider şi oala în chiuvetă şi-şi şterse mâinile cu un prosop. Expresia de pe chipul ei era de nepătruns.

— Am luat o decizie, zise el.

Madeleine îi aruncă o privire care spunea că ştia ce urma să zică.

— Renunţ la caz.

Femeia împături prosopul şi-l agăţă pe marginea scurgătorului de vase.

— De ce?

— Din cauza a tot ce s-a întâmplat.

Madeleine îi studie chipul timp de câteva secunde, se întoarse şi privi îngândurată pe fereastra cea mai apropiată de chiuvetă.

— I-am lăsat un mesaj lui Val Perry, zise Gurney.

Madeleine se întoarse spre el. Zâmbetul ei de Mona Lisa apăru şi i se stinse pe buze ca o străfulgerare de lumină.

— E o zi frumoasă, spuse ea. Vrei să ne plimbăm un pic?

— Sigur.

În mod normal, Gurney s-ar fi împotrivit sugestiei sau, în cel mai bun caz, ar fi însoţit-o pe Madeleine cu inima îndoită, dar în acel moment n-avea puterea să se împotrivească.

Era una dintre acele zile blânde de septembrie, când temperatura de afară era aceeaşi cu cea din casă şi singura diferenţă pe care Gurney o simţi când ieşiră pe mica verandă laterală fu mirosul de frunze din aerul tomnatic.

Poliţistul care stătea în maşina de patrulă de lângă cultura de sparanghel lăsă geamul şi îi privi întrebător.

— Nu vrem decât să ne plimbăm, zise Gurney. Vom sta la vedere.

Tânărul dădu din cap aprobator.

Madeleine şi Dave urmară brazda de iarbă tunsă pe care o coseau mereu de-a lungul marginii pădurii ca să împiedice vlăstarii să năvălească pe câmp. Cotiră uşor spre banca de lângă heleşteu, unde se aşezară în tăcere.

Era linişte în jurul heleşteului în septembrie – nu ca în mai şi-n iunie când broaştele orăcăitoare şi mierlele ţipătoare făceau un tărăboi general şi neîntrerupt pentru teritoriu.

Madeleine îi luă mâna într-ale ei.

Dave se lăsă pradă emoţiilor şi pierdu noţiunea timpului.

La un moment dat, Madeleine spuse încet:

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că m-am aşteptat… ca totul să fie exact aşa cum vreau eu să fie.

— Poate că aşa ar trebui să fie. Poate că felul în care-ţi doreşti tu să stea lucrurile este cel corect.

— Aşa aş vrea să cred. Dar… mă îndoiesc că e adevărat. Şi nu cred că ar trebui să renunţi la misiunea în care te-ai angajat.

— Am decis deja.

— Atunci ar trebui să te răzgândeşti.

— De ce?

— Pentru că tu eşti detectiv şi eu n-am niciun drept să-ţi cer să te schimbi ca prin minune în altceva.

— Nu ştiu prea multe despre minuni, dar ai tot dreptul din lume să-mi ceri să văd lucrurile în alt fel. Şi Dumnezeu ştie că n-am niciun drept să pun altceva înaintea siguranţei şi a fericirii tale. Uneori… mă gândesc la ce am făcut… la situaţiile pe care le-am creat… la pericolele pe care nu le-am luat în serios şi am impresia că sunt nebun.

— Poate uneori, spuse Madeleine. Poate doar un pic.

Femeia se uită spre heleşteu cu un zâmbet trist şi-i strânse mâna. Aerul era pe deplin încremenit. Chiar şi vârfurile papurii înalte erau încremenite ca-ntr-o fotografie. Madeleine închise ochii, dar expresia chipului ei deveni mai pătrunzătoare.

— N-ar fi trebuit să te atac aşa, n-ar fi trebuit să spun ce am spus, n-ar fi trebuit să zic că eşti nemernic. Nimeni n-ar trebui să-ţi spună asta niciodată.

Madeleine deschise ochii şi-l privi pe Gurney direct în ochi.

— Eşti un om bun, David Gurney. Un om onest. Genial. Uimitor de talentat. Poate cel mai bun detectiv din lume.

Un hohot de râs nervos îi ieşi lui Gurney din gât.

— Ferească-ne Dumnezeu!

— Vorbesc serios. Poate cel mai bun detectiv din lume. Cum ţi-aş putea cere să nu mai fii asta, să devii altceva? Nu e drept. Nu e corect.

Gurney se uită pe deasupra heleşteului sticlos la reflexia răsturnată a arţarilor care creşteau pe malul opus.

— Eu nu văd lucrurile aşa.

Madeleine îi ignoră răspunsul.

— Deci uite ce ar trebui să faci. Ai fost de acord să te ocupi de cazul Perry pentru două săptămâni. Azi e miercuri. Cele două săptămâni se încheie sâmbătă. Încă trei zile. Termină-ţi treaba.

— Nu e nevoie să fac asta.

— Ştiu. Ştiu că eşti dispus să renunţi. Şi tocmai de-asta e în regulă dacă n-o faci.

— Mai spune o dată.

Madeleine râse şi-i ignoră replica.

— Unde ar fi ei fără tine?

Dave clătină din cap.

— Sper că glumeşti.

— De ce?

— Ultimul lucru de care am nevoie e să-mi încurajeze cineva aroganţa.

— Ultimul lucru de care ai nevoie e o nevastă care crede că ar trebui să fii altcineva.

După un timp, Madeleine şi Gurney plecară păşind încet, mână în mână, se întoarseră pe păşune, dădură din cap amabil spre gardianul lor şi intrară în casă.

Madeleine aprinse un foc mic din lemne de cireş în şemineu şi deschise fereastra alăturată ca să nu se încălzească prea tare în cameră.

În restul după-amiezii, Madeleine şi Gurney nu făcură absolut nimic, lucru extrem de rar. Se întinseră pe canapea, lăsându-se hipnotizaţi de foc. Mai târziu, Madeleine gândi cu voce tare c-ar putea face unele schimbări în grădină, pentru primăvara următoare. Mai încolo, probabil ca să uite de grijile care se acumulau, îi citi cu voce tare un capitol din *Moby Dick*. Amândoi rămaseră încântaţi şi uimiţi de ceea ce Madeleine continua să numească „cea mai bizară carte pe care am citit-o vreodată".

Madeleine avea grijă de foc. Gurney îi arătă poze cu pavilioane de grădină şi foişoare închise într-un catalog pe care îl luase cu luni în urmă de la Home Depot şi se gândiră că ar putea să construiască unul, poate lângă heleşteu, vara următoare. Aţipiră, pe urmă se treziră şi aşa trecu după-amiaza. Luară cina devreme – supă şi salată – în timp ce soarele strălucea încă pe cer,

luminând arţarii de pe dealul îndepărtat. Merseră la culcare la apus, făcură dragoste cu un soi de gingăşie înlocuită rapid de-o frenezie disperată, dormiră mai mult de zece ore şi se treziră în acelaşi timp la prima rază de lumină cenuşie a zorilor.

Capitolul 65

Mesaj de la monstru

Gurney îşi terminase ouăle jumări cu pâine prăjită şi se pregătea să-şi ducă farfuria în chiuvetă. Madeleine îşi ridică privirea din bolul cu fulgi de ovăz şi stafide şi zise:

— Presupun că ai şi uitat unde plec azi.

La cina din ziua precedentă, Gurney o convinsese, deşi cam greu, să-şi petreacă următoarele zile cu sora ei, în New Jersey – o măsură de precauţie chibzuită, având în vedere circumstanţele – în timp ce el avea să-şi încheie contribuţia la rezolvarea cazului. Însă acum, Gurney se încruntă, concentrat, prefăcându-se peste măsură de surprins. Madeleine râse de expresia lui exagerată.

— Talentul său actoricesc de agent sub acoperire trebuie să fi fost ceva mai convingător de atât. Sau poate ai avut de-a face cu nişte nătărăi.

După ce-şi termină fulgii de ovăz şi a doua cană de cafea, Madeleine făcu duş şi se îmbrăcă. La opt şi jumătate, îl îmbrăţişă strâns pe Gurney, îl sărută, se uită la el plină de îngrijorare, îl sărută iar şi plecă spre casa surorii ei de la periferie, din Ridgewood.

Când maşina ei coborâse suficient la vale, Gurney se urcă în automobilul lui şi o urmă. Ştiind care era ruta pe care avea s-o urmeze, putu să stea suficient de departe în urma ei, zărind-o numai din când în când. Scopul lui nu era s-o urmărească pe Madeleine, ci să se asigure că nimeni altcineva n-o urmărea.

După câţiva kilometri, Gurney era destul de sigur că nu era nimeni pe urmele ei, aşa că se întoarse acasă.

Pe când parca lângă maşina de patrulă, Gurney şi poliţistul de serviciu se salutară scurt, prietenește.

Înainte să intre în casă, Dave rămase în pragul uşii şi privi în jur. Pentru un moment avu impresia că timpul se oprise în loc, impresia că era într-un tablou. Intrând în casă, sentimentul de linişte fu întrerupt de telefonul mobil

care ţârâi scurt, în semn că primise un mesaj. În cele din urmă, liniştea lui Gurney se spulberă complet, când citi mesajul:

ÎMI PARE RĂU CĂ TE-AM RATAT IERI. O SĂ ÎNCERC IAR. SPER CĂ-ŢI PLACE PĂPUŞA.

Gurney simţi un impuls inexplicabil să dea buzna în pădure, de parcă mesajul fusese trimis de cineva care se ascundea chiar în acel moment în spatele vreunui trunchi de copac, urmărindu-l – să-l înjure pe duşmanul invizibil. În schimb, reciti mesajul. Îi apărea şi numărul de la care fusese trimis, un număr neblocat, la fel ca în cazul celorlalte mesaje, ceea ce însemna cu certitudine că expeditorul folosea un fel de cartelă preplătită, pe care n-o putea urmări.

I-ar fi fost de folos să cunoască locaţia turnului de recepţie care preluase şi trimisese semnalul, dar era un proces care implica unele riscuri.

Din moment ce prezenţa păpuşii în casă fusese raportată, incidentul devenise o anchetă în desfăşurare. În cazul ăsta, un mesaj anonim care se referea la păpuşă reprezenta o probă care trebuia raportată. Dar un mandat pentru registrul de apeluri şi rezultatele căutării urmau să scoată la iveală că şi alte mesaje îi fuseseră trimise lui Gurney de pe acelaşi număr şi că el răspunsese. Gurney se simţea închis într-o cuşcă pe care o construise singur, o cuşcă în care fiecare soluţie crea o problemă şi mai mare.

Se blestemă pentru hotărârea arogantă de a accepta un alt caz de crimă pe care nimeni altcineva nu-l putea rezolva; pentru disponibilitatea arogantă de a o lăsa pe Sonya Reynolds înapoi în viaţa lui; pentru orbirea arogantă în privinţa înşelăciunii lui Jykynstyl; pentru dorinţa arogantă de a ţine ascunse de Madeleine consecinţele şi posibilele fotografii; pentru cursa absurdă şi periculoasă în care se găsea acum.

Însă nu ajungea nicăieri dacă se blestema pentru eşecurile lui. Trebuia să *facă* ceva. Dar ce? Telefonul care sună pe bufetul din bucătărie îi răspunse la întrebare.

Era Sheridan Kline, debordând de entuziasm.

— Dave! Ce bine-mi pare că ai răspuns. Sus pe cai, prietene. Avem urgent nevoie de tine.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că Darryl Becker, cel mai tare poliţai din Palm Beach, a găsit barca lui Ballston, aşa cum ai zis tu. Ia ghici ce altceva a mai găsit.

— N-am cum să ghicesc.

— Ha! Chestia e că ai nimerit-o al dracului de bine cu barca şi cu posibilitatea ca tehnicienii din Palm Beach să găsească ceva pe ea. Ei bine, au găsit. Au găsit o pată mică de sânge… care a generat un profil ADN… care a declanşat o corespondenţă CODIS… care a produs o schimbare de atitudine

din partea domnului Ballston. Sau cel puţin o schimbare în tactica lui de apărare. El şi avocaţii lui sunt acum pe modul cooperare-totală-evitarea-injecţiei-letale.

— Ia stai un pic, zise Gurney. Corespondenţa CODIS… ce nume a scos la suprafaţă?

— Acelaşi rezultat ca şi data trecută, în cazul Melaniei Strum – o rudă de gradul întâi. În cazul ăsta este vorba de un condamnat pentru molestare de copii, pe numele lui Wayne Dawker. Acelaşi nume de familie al unei absolvente de la Mapleshade, Kim Dawker, care a dispărut cu trei luni înaintea Melaniei. Aparent, Wayne este fratele mai mare al lui Kim. Or fi avocaţii lui Ballston destul de buni ca să jongleze cu o fată moartă, dar cu două…

— Cum au obţinut răspunsul CODIS atât de repede?

— Fraza „conspiraţie pentru crime în serie" ar putea fi un răspuns. Sau poate că cineva din Palm Beach pur şi simplu are numărul de telefon potrivit.

Kline părea invidios.

— Mie-mi convin ambele variante, spuse Gurney. Ce urmează?

— În după-amiaza asta, Becker va conduce interogatoriul formal al lui Ballston, cu care Ballston a fost de acord. Am fost invitaţi să participăm printr-o conferinţă pe internet. Urmărim interogatoriul pe ecranul unui calculator şi le transmitem întrebările pe care le avem. Am insistat să fii şi tu invitat.

— Care e rolul meu?

— Să pui întrebarea potrivită la momentul potrivit? Să-ţi dai seama cât de cooperant este? Tu îl cunoşti cel mai bine pe dementul ăsta. Hei, apropo de demenţi, am auzit că a avut loc un mic incident de intrare prin efracţie la tine acasă.

— L-ai putea numi şi aşa. A fost destul de şocant la început, dar… sunt sigur că vom găsi rezolvarea.

— Se pare că cineva nu vrea să te ocupi de caz – te gândeşti la acelaşi lucru?

— Nu ştiu despre ce altceva ar putea fi vorba.

— Păi, putem discuta când ajungi aici.

— Da.

De fapt, Gurney n-avea niciun chef să vorbească despre asta. De când se ştia, ocolea discuţiile care aveau şi cea mai mică legătură cu punctele lui slabe. Asta era aceeaşi formă de control disfuncţional care-l împiedica să fie cinstit cu Madeleine în legătură cu temerile lui în privinţa Rohypnol-ului.

•

Echipamentul video al academiei de poliţie fusese îmbunătăţit mai recent decât al celor de la BIC, aşa că în centrul de teleconferinţe al academiei se strânse toată lumea cu puţin înainte de ora două în acea după-amiază. „Centrul” era o sală de şedinţe în care se afla un monitor plat, instalat pe peretele frontal. O masă semicirculară cu vreo douăsprezece scaune era aşezată cu faţa la monitor. Gurney îi cunoştea pe toţi cei prezenţi. Era mai fericit să-i vadă pe unii dintre ei – precum Rebecca Holdenfield – decât pe alţii.

Răsuflă uşurat când observă că toţi cei din sală păreau mult prea preocupaţi de ce avea să se întâmple – mult prea preocupaţi ca să mai întrebe despre păpuşă şi despre ce însemna ea.

Sergentul Robin Wigg şedea la o altă masă mai mică, într-un colţ al camerei, cu două laptopuri deschise în faţă, un telefon mobil şi o tastatură cu care părea să controleze monitorul de pe perete. În timp ce tasta, monitorul afişa o serie de elemente digitale şi coduri numerice, apoi se aprinse la rezoluţie înaltă şi deveni rapid centrul de atenţie al tuturor.

Pe ecran apăru o cameră standard de interogatoriu, cu ziduri din beton. În centrul camerei era o masă cenuşie, din metal. De o parte a mesei stătea detectivul Darryl Becker. În faţa lui, de partea cealaltă, stăteau doi bărbaţi. Unul arăta de parcă ieşise dintr-un articol al revistei *GQ* despre cel mai bine îmbrăcaţi avocaţi din America. Celălalt era Jordan Ballston, care arăta total schimbat. Era transpirat şi neîngrijit. Trupul îi era slăbit, gura îi era uşor deschisă, iar privirea lui goală era fixată asupra mesei.

Becker se întoarse hotărât spre camera video.

— Suntem gata să începem. Sper că ne auziţi perfect de acolo. Vă rog să confirmaţi.

Becker privi ecranul unui laptop aflat în faţa lui pe masă.

Gurney o auzi pe Wigg tastând.

Câteva momente mai târziu, Becker zâmbi şi ridică mulţumit degetul mare în semn că totul decurgea conform planului.

Rodriguez, care discutase în şoaptă cu Kline, ieşi în faţă.

— Fiţi atenţi, oameni buni. Ne aflăm aici ca să asistăm la un interogatoriu la care am fost invitaţi să participăm. Ca rezultat al descoperirii unor noi probe pe proprietatea lui…

— Pete de sânge găsite în barca lui, în urma insistenţelor lui Gurney, întrerupse Kline.

Procurorului îi plăcea la nebunie să pună gaz pe foc, să lase animozităţile să fiarbă în suc propriu.

Rodriguez clipi şi continuă.

— Ca rezultat al acestor probe, acuzatul şi-a schimbat povestea. Încercând să scape de pedeapsa cu moartea aplicată în Florida, Ballston s-a oferit nu doar să mărturisească uciderea Melaniei Strum, dar să ne şi dea detalii cu privire la o conspiraţie criminală mai mare – o conspiraţie care ar putea avea legătură cu presupusele dispariţii ale altor absolvente de la Mapleshade. Ar trebui să ţineţi cont că acuzatul face aceste declaraţii ca să-şi salveze viaţa şi că ar putea fi motivat să spună mai multe decât ştie de fapt despre aşa-zisa conspiraţie.

Dornic să desconsidere atenţionarea căpitanului, Hardwick strigă spre Gurney, aşezat la capătul opus al mesei în formă de semilună.

— Felicitări, Sherlock! Ar trebui să iei în considerare o carieră în poliţie. Avem nevoie de minţi ca ta.

O voce din monitorul de pe perete atrase atenţia tuturor.

Capitolul 66

Adevărul monstruos, conform lui Ballston

— Este ora două şi trei minute după-amiaza, în data de douăzeci septembrie. Sunt detectivul Darryl Becker, de la Departamentul de Poliţie din Palm Beach. Alături de mine, în Sala de Interogatoriu Numărul Unu se află Jordan Ballston şi avocatul său, Stanford Mull. Acest interogatoriu este înregistrat.

Becker îşi luă ochii de la cameră şi se uită la Ballston.

— Eşti Jordan Ballston, cu domiciliul pe South Ocean Boulevard, Palm Beach?

Ballston răspunse fără să-şi ridice ochii de la masă.

— Da, eu sunt.

— Ai fost de acord, după ce te-ai consultat cu avocatul tău, să faci o mărturisire sinceră şi completă despre uciderea Melaniei Strum?

Stanford Mull îşi aşeză mâna pe antebraţul lui Ballston.

— Jordan, trebuie să…

— Da, am fost de acord, zise Ballston.

Becker continuă:

— Eşti de acord să răspunzi exact şi sincer întrebărilor despre acest subiect?

— Da, sunt de acord.

— Te rog să descrii în detaliu cum ai luat legătura cu Melanie Strum şi tot ce s-a petrecut după aceea, inclusiv cum şi de ce ai omorât-o.

Mull părea în agonie.

— Pentru Dumnezeu, Jordan…

Ballston îşi ridică privirea pentru prima dată.

— Suficient, Stan, suficient! Am decis. Nu eşti aici ca să-mi stai în cale. Vreau doar să fii în perfectă cunoştinţă de cauză cu privire la tot ce spun.

Mull clătină din cap.

Ballston păru uşurat de tăcerea avocatului. Se uită în sus la camera video.

— Cât de mare e publicul meu?

Becker făcu o faţă scârbită.

— Contează?

— Toate prostiile ajung pe YouTube.

— Asta nu va ajunge.

— Păcat.

Ballston zâmbi sinistru.

— De unde să încep?

— De la început.

— Adică de când l-am văzut pe unchi-meu cum şi-o trăgea cu mama, când aveam şase ani?

Becker ezită.

— De ce nu începi prin a ne spune cum ai întâlnit-o pe Melanie Strum?

Ballston se lăsă pe spătarul scaunului şi răspunse pe un ton visător, fixând un punct aflat undeva sus pe zidul din spatele lui Becker.

— Am achiziţionat-o pe Melanie prin intermediul procesului special Karnala. Procesul implică parcurgerea unui drum ramificat printr-o serie de portaluri. Fiecare portal…

— Stai aşa. Trebuie să explici pe înţelesul tuturor. Ce dracu' e un portal?

Gurney voia să-i spună lui Becker să se relaxeze, să-l lase să vorbească şi să pună întrebările mai târziu. Dar dacă i-ar fi spus detectivului ce să facă în acel moment, ar fi însemnat să-l distragă complet.

— Vorbesc despre website-uri, despre linkuri şi treceri de la un site la altul. Site-uri de internet care oferă liste cu alte site-uri, grupuri de chat care duc spre alte grupuri de chat, explorând permanent interese din ce în ce mai specifice şi mai intense, şi terminând, în cele din urmă, cu schimbul direct de e-mailuri sau sms-uri între client şi furnizor.

În lumina subiectul de faţă, tonul profesionist al lui Ballston i se păru lui Gurney ireal.

— Vrei să spui că le zici ce fel de fată vrei şi ei ţi-o livrează?

— Nu, nu, nimic atât de direct sau grosolan. Cum am spus, procesul Karnala e special. Preţul e mare, dar metoda e elegantă. Imediat ce corespondenţa directă se dovedea satisfăcătoare pentru ambele tabere…

— Satisfăcătoare? În ce fel?

— În sensul de credibilitate. Cei de la Karnala se conving de seriozitatea intenţiilor clientului, iar clientul se convinge de legitimitatea celor de la Karnala.

— *Legitimitate*?

— Ce? Ah, înţeleg unde e problema. Zic *legitimitate* în sensul că eşti cine pretinzi că eşti şi nu, de exemplu, agentul vreunei jalnice operaţiuni sub acoperire.

Gurney era fascinat de dinamica interogatoriului. Ballston, care se făcea singur părtaş al unei infracţiuni capitale pentru care încerca să negocieze o pedeapsă mai puţin capitală, părea să fie stăpân pe sine din propriul ton calm cu care povestea. Becker, deşi conducea interogatoriului, era cel neliniştit.

— Bine, zise Becker, să presupunem că toată lumea e satisfăcută de legitimitatea celorlalţi. Ce urmează?

— Urmează, zise Ballston, făcând o pauză dramatică şi privindu-l pe Becker în ochi pentru prima dată, partea elegantă: reclamele Karnala din ediţia de duminică a revistei *Times*.

— Poftim?

— Karnala Fashion. Şi cele mai scumpe haine din lume: vestimentaţie unică, făcută pe comandă, de la o sută de mii de dolari în sus. Superbe reclame. Superbe fete. Fete care poartă doar nişte eşarfe diafane. Foarte excitant.

— Care e relevanţa acestor reclame?

— Ia gândeşte-te.

Afectarea sinistră a lui Ballston începea să-l calce pe nervi pe Becker.

— Pe mă-ta, Ballston, n-am timp de jocuri.

Ballston oftă.

— Am crezut că e evident, locotenente. Reclamele nu sunt pentru haine, ci pentru fete.

— Vrei să zici că fetele din reclame sunt de vânzare?

— Corect.

Becker clipi, părea neîncrezător.

— Pentru o sută de mii de dolari?

— Şi mai mult.

— Şi după aia? Le trimiţi un cec de o sută de mii de dolari şi ei îţi trimit prin poştă cele mai scumpe prostituate de lux?

— Nici vorbă, locotenente. Nu comanzi un Rolls-Royce dintr-o reclamă de revistă.

— Și-atunci… ce? Vizitezi salonul Karnala?

— Într-un fel, da. Salonul e de fapt o sală de cinema. Fiecare dintre fetele disponibile, inclusiv fata din reclamă, se prezintă într-un videoclip foarte intim.

— Te referi la filme porno individuale?

— Ceva mult mai bun de atât. Karnala operează la cel mai sofisticat nivel. Fetele astea și videoclipurile lor de prezentare sunt remarcabil de inteligente, minunat de subtile și gândite cu grijă ca să răspundă nevoilor emoționale ale clientului.

Vârful limbii lui Ballston trecu încet peste buza de sus. Becker era gată să sară din scaun.

— Cred că ce nu înțelegi tu, locotenente, e că sunt fete cu povești sexuale *foarte* interesante, fete cu un *puternic* apetit sexual. Astea nu sunt prostituate, locotenente; astea sunt fete foarte speciale.

— De asta valorează o sută de mii de dolari?

Ballston oftă indulgent.

— Și mai mult.

Becker dădu din cap fără niciun scop. Lui Gurney i se părea pierdut.

— O sută de mii… pentru nimfomanie… chestii sofisticate…?

Ballston schiță un zâmbet.

— Pentru a fi exact ce-şi poate dori cineva. Pentru a fi mănușa care îmbracă mâna.

— Spune-mi mai multe.

— Există câteva vinuri foarte bune la cincizeci de dolari sticla, vinuri care ating perfecțiunea într-un procent de nouăzeci la sută. Ceva mai puține, la cinci sute de dolari sticla, ating perfecțiunea într-un procent de nouăzeci și nouă la sută. Dar pentru ultimul procent al perfecțiunii absolute… pentru ăsta vei plăti cinci mii de dolari pe sticlă. Unii oameni nu-și pot da seama de diferență. Alții pot.

— La dracu'! Prostul de mine credeam că o prostituată de lux e pur și simplu o prostituată de lux.

— Pentru tine, locotenente, sunt sigur că ăsta e adevărul absolut.

Becker se crispă în scaun. Fața îi deveni inexpresivă. Gurney văzuse asta de foarte multe ori în decursul carierei lui. Ceea ce urma era de obicei de rău augur și, uneori, însemna sfârșitul unei cariere. Spera că prezența lui Stanford Mull și camera erau niște piedici suficiente.

Se pare că erau. Becker se calmă binișor, privind prin sală pentru un minut lung, privind oriunde, dar nu la Ballston.

Gurney se întreba ce joc juca Ballston. Plănuise să încerce să stârnească o reacţie violentă în schimbul unui avantaj legal? Sau condescendenţa-i naturală era un efort de a-şi demonstra superioritatea în timp ce viaţa lui devenea o ruină?

Când Becker vorbi iar, vocea îi sună nefiresc de relaxată.

— Şi ia zi-mi despre sala asta de cinema, *Jordan*.

Becker articulă numele într-un fel ciudat de insultător.

Dacă aşa i se păruse şi lui Ballston, atunci ignoră insulta.

— Confortabilă, mică, cu un covor frumos.

— Unde se află?

— Nu ştiu. Când m-au luat de la aeroportul Newark, mi s-a dat o mască – una dintre măştile alea pentru dormit, pe care le vezi în filmele alb-negru. Şoferul mi-a zis să mi-o pun şi să n-o scot până nu sunt anunţat că am ajuns în sala de cinema.

— Şi nu ai trişat?

— Karnala nu e o organizaţie care să încurajeze trişatul.

Becker dădu din cap şi zâmbi.

— Crezi că vor considera ceea ce ne spui tu acum un fel de a trişa?

— Mi-e teamă că aşa vor crede, zise Ballston.

— Deci te uiţi la… videoclipurile astea şi… vezi ceva ce-ţi place. După aceea?

— Accepţi verbal termenii tranzacţiei, îţi pui masca la loc şi te conduc înapoi la aeroport. Transferi banii pentru tranzacţie într-un cont bancar din insulele Cayman şi, după câteva zile, fata visurilor tale îţi sună la uşă.

— Şi apoi?

— Şi apoi… se întâmplă ce vrei tu să se întâmple.

— Şi fata visurilor tale moare.

Ballston zâmbi.

— Bineînţeles.

— Bineînţeles?

— La asta se rezumă tranzacţia. Nu ştiai?

— La… uciderea lor?

— Fetele pe care ţi le asigură Karnala sunt foarte rele. Au făcut nişte lucruri îngrozitoare. În videoclipurile lor descriu în detaliu ce au făcut. Nişte lucruri incredibil de îngrozitoare.

Becker se îndepărtă uşor în scaun. Era, în mod clar, furios peste poate. Chiar şi chipul inexpresiv al lui Stanford Mull se crispase uşor. Reacţiile lor păreau să-l învioreze pe Ballston. Viaţa părea să se scurgă din nou în el. Ochii i se aprinseră.

— Lucruri îngrozitoare pentru care trebuie pedepsite la fel de îngrozitor.

Se lăsă un soi de liniște universală, ce dură vreo două sau trei secunde, în care nimeni dintre cei aflați în camera din Palm Beach sau din sala de teleconferințe de la BIC nu păru să mai respire.

Darryl Becker rupse vraja cu o întrebare la subiect, pe un ton profesionist.

— Hai să ne înțelegem. Ai omorât-o pe Melanie Strum?

— Corect.

— Și Karnala ți-a trimis și alte fete?

— Corect.

— Câte?

— Două, înainte de Melanie.

— Cât de bine le cunoșteai?

— Nu știu nimic despre existența lor plicticoasă de zi cu zi. Știu totul despre patimile și despre păcatele lor.

— Știi de unde veneau?

— Nu.

— Cum au fost recrutate de Karnala?

— Nu.

— Ai încercat vreodată să afli?

— Lucrul ăsta a fost în mod explicit descurajat.

Becker se îndepărtă de masă și studie chipul lui Ballston.

Privindu-l pe Becker pe ecran, lui Gurney i se păru că omul trăgea de timp, copleșit de faptul că i se pusese în față un nivel de demență la care nu se așteptase, încercând să-și dea seama cum să continue interogatoriul.

Gurney se întoarse spre Rodriguez. Căpitanul părea la fel de șocat ca și Darryl Becker de revelațiile și de indiferența lui Ballston.

— Domnule?

La început, Rodriguez nu păru că-l aude.

— Domnule, aș vrea să trimit o întrebare celor din Palm Beach.

— Ce fel de întrebare?

— Vreau ca Becker să-l întrebe pe Ballston de ce i-a tăiat capul Melaniei.

Chipul căpitanului se strâmbă de greață.

— Pentru că e un ticălos psihopat, sadic și criminal, în mod evident.

— Cred că ne-ar fi util să punem întrebarea asta.

Rodriguez avea aerul unui om suferind.

— Ce altceva ar putea fi decât o parte a ritualului dezgustător?

— Așa cum decapitarea lui Jillian a fost parte din ritualul lui Hector Flores?

— Unde vrei să ajungi?

Tonul lui Gurney deveni mai aspru.

— E o simplă întrebare și *trebuie pusă*. Nu ne mai rămâne prea mult timp.

Știa că problemele îngrozitoare ale lui Rodriguez cu fiica lui dependentă de cocaină compromiteau abilitatea bărbatului de a se implica direct într-un caz ce semăna așa de mult cu propria lui situație, dar asta era ultima grijă a lui Gurney.

Chipul lui Rodriguez se înroși, reacție accentuată de contrastul cu gulerul imaculat al cămășii și părul vopsit în negru. După un moment, căpitanul se întoarse spre Wigg cu aerul că se dă bătut.

— Omul are o întrebare. „De ce i-a tăiat Ballston capul?" Trimite.

Degetele lui Wigg tastară repede.

Pe monitorul de teleconferință, Becker insista să-l întrebe pe Ballston cum făcuse Karnala rost de fete, iar Ballston repeta că n-avea nici cea mai mică informație.

Se părea că Becker se gândea să abordeze o altă cale de a-și atinge scopul când atenția îi fu atrasă spre laptop, aparent de întrebarea pe care Wigg tocmai o transmisese. Becker se uită spre cameră și dădu din cap înainte să schimbe subiectul.

— Deci, Jordan, spune-mi… de ce ai făcut-o?

— Ce să fac?

— De ce ai omorât-o pe Melanie Strum în felul ăla?

— Mi-e teamă că e o chestiune privată.

— Privat pe dracu'. Înțelegerea a fost că noi îți punem întrebări, iar tu răspunzi.

— Păi…

Curajul lui Ballston începea să răsufle.

— Aș zice că a fost, parțial, o chestiune de preferință personală și…

Jordan părea oarecum neliniștit pentru prima dată în cursul interogatoriului.

— Trebuie să te întreb ceva, locotenente. Te referi la… întregul proces sau numai la… decapitare?

Becker ezită. Tonul banal al conversației părea să-i afecteze simțul realității.

— Să zicem, pe moment, că ne interesează mai mult decapitarea.

— Înțeleg. Păi, să zicem că a fost un favor.

— Un *ce*?

— Un favor. O înțelegere între domni.

— O înțelegere să faci… ce?

Ballston clătină din cap disperat, ca meditatorul sofisticat al unui elev dezinteresat.

— Cred că am explicat înţelegerea de bază şi competenţa companiei Karnala în ceea ce priveşte dimensiunea psihologică, abilitatea lor de a vinde un produs unic. Ai înţeles toate astea, nu, locotenente?

— Da, am înţeles perfect.

— Ei reprezintă soluţia ideală pentru un produs ideal.

— Da, am priceput.

— Ca o condiţie în vederea stabilirii unei relaţii de afaceri active, ei au pus condiţia asta mică.

— Condiţia fiind ca tu să tai capul victimei?

— După proces. Ca o anexă, dacă vrei.

— Şi scopul acestei „anexe" a fost… care?

— Cine ştie? Cu toţii avem preferinţele noastre.

— *Preferinţe*?

— Mi s-a sugerat că era un aspect important pentru cineva de la Karnala.

— Iisuse! Le-ai cerut vreodată să-ţi explice?

— Oh, Doamne, locotenente, chiar nu ştii nimic despre Karnala, nu?

Calmul nefiresc al lui Ballston creştea odată cu groaza lui Becker.

Capitolul 67

Iubire de mamă

La finalul interogatoriului preliminar al lui Ballston – primul dintr-o serie de trei, care fuseseră programate astfel încât întrebările puse în timpul primului interogatoriu să poată fi revizuite, întrebările omise să fie puse, şi întreaga perspectivă a afacerilor dintre Ballston şi Karnala să poată fi verificată şi documentată – transmisiunea teleconferinţei fu întreruptă.

Când se stinse monitorul, Blatt luă primul cuvântul:

— Ce nenorocit diabolic!

Rodriguez luă o batistă impecabilă din buzunar, îşi scoase ochelarii cu rame de oţel şi începu să-i şteargă îngrijorat. Era prima dată când Gurney îl vedea fără ochelari. Fără ei, ochii căpitanului păreau mai mici şi mai obosiţi, iar pielea din jurul lor mai îmbătrânită.

Kline îşi îndepărtă scaunul de la masă.

— La dracu'! Nu cred c-am mai asistat vreodată la un interogatoriu ca ăsta. Ce crezi, Becca?

Holdenfield ridică din sprâncene.

— Vrei să fii un pic mai exact?

— Tu crezi povestea asta incredibilă?

— Dacă mă întrebi dacă sunt de părere că spune adevărul din punctul lui de vedere, atunci răspunsul meu este da.

— Un nenorocit diabolic ca ăla nici nu ştie ce e adevărul, zise Blatt.

Holdenfield zâmbi şi i se adresă lui Blatt ca unui copil bine intenţionat.

— Este o observaţie corectă, Arlo. Adevărul nu se află foarte sus pe scara de valori a domnului Ballston. Doar dacă nu cumva crede că i-ar putea salva viaţa.

Blatt insistă:

— N-aş avea încredere în el nici să-mi ducă gunoiul.

— O să vă spun ce cred eu, anunţă Kline.

Procurorul aşteptă ca toţi cei prezenţi să-i acorde atenţie.

— Dacă presupunem că mărturia lui este corectă, Karnala ar putea fi una dintre cele mai vicioase organizaţii criminale descoperite vreodată. Rolul jucat de Ballston, oricât de îngrozitor ar fi, este posibil să reprezinte doar vârful aisbergului – un aisberg din iad.

Hohotul aspru şi scurt ce ieşi din gâtlejul lui Hardwick fu doar parţial ascuns de tuse, dar avântul dramatic al lui Kline îl făcu pe procuror să continue:

— Karnala pare a fi o operaţiune mare, disciplinată, fără scrupule. Autorităţile din Florida au prins un singur fir: un client. Dar noi avem ocazia să expunem şi să distrugem întreaga organizaţie. Succesul nostru s-ar putea să facă diferenţa dintre viaţa şi moartea a Dumnezeu ştie câte tinere. Apropo, Rod, ăsta ar fi un moment bun pentru raportul despre progresul pe care l-ai făcut în privinţa contactării absolventelor.

Căpitanul îşi puse ochelarii, apoi îi scoase din nou. Părea că răsturnările de situaţie ale cazului şi ecoul problemelor personale îl împiedicau să-şi facă treaba.

— Bill, zise el, cu ceva efort, citeşte informaţiile adunate în urma interogatoriilor.

Anderson înghiţi o bucată de gogoaşă şi dădu pe gât o gură mare de cafea.

— Până acum ni s-a răspuns sau am fost sunaţi înapoi de un membru al familiei în o sută douăsprezece cazuri dintre cele o sută cincizeci şi două de nume de pe listă.

Anderson răsfoi hârtiile din dosar.

— Am împărţit răspunsurile din cele o sută douăsprezece cazuri în mai multe categorii. De exemplu…

Kline n-avea răbdare.

— Putem trece la subiect? Vreau doar să știu numărul de fete care nu pot fi localizate, mai ales dacă înainte de a pleca de acasă s-au certat în legătură cu achiziționarea unei mașini.

Anderson mai răscoli puțin prin documente, studiind vreo șase hârtii de vreo șase ori. În cele din urmă anunță că locațiile a douăzeci și una de fete erau necunoscute pentru familiile lor și că șaptesprezece dintre ele avuseseră același conflict legat de mașini – incluzându-le pe cele menționate de Ashton și de Savannah Liston.

— Deci se pare că tiparul rămâne același, zise Kline.

Omul își îndreptă atenția spre Hardwick.

— Ai vreo noutate în legătură cu Karnala?

— Nimic nou, cu excepția faptului că este sigur deținută de familia Skard, iar Interpolul crede că italienii se ocupă acum, în mare parte, cu sclavia sexuală.

Blatt părea interesat.

— Poți să fii un pic mai explicit în legătură cu „sclavia sexuală”?

În mod surprinzător, Rodriguez luă cuvântul imediat, plin de mânie.

— Cred că știm cu toții exact ce este – cea mai revoltătoare treabă din lume. Scursurile societății pe post de vânzători, scursurile societății pe post de cumpărători. Ia gândește-te, Arlo. Vei ști că ți-ai închipuit ce trebuie când o să-ți vină să vomiți.

Mânia lui lăsă loc unei liniști stânjenitoare în sală.

Kline își drese glasul. Fața îi era schimonosită de un dezgust exagerat.

— În mintea mea, traficanții de sex trimit thailandeze de la țară unor arabi grași pe vapor. E posibil că așa ceva să li se întâmple și fetelor de la Mapleshade? Îmi vine greu să-mi imaginez una ca asta. Poate să mă lămurească cineva? Dave, ai ceva de adăugat?

— N-am nimic de adăugat în legătură cu observația despre thailandeze și arabi, dar am două întrebări. Prima: credem că Flores are vreo legătură cu familia Skard? Și dacă da, atunci ce sugerează asta? Adică, din moment ce operațiunea Skard e o afacere de familie, atunci e posibil ca Flores…

— Să fie el însuși un Skard?

Kline plesni masa cu palmele.

— La dracu', de ce nu?

Blatt se scărpină în cap, întruchipând, fără să-și dea seama, o parodie a confuziei.

— Ce vrei să zici? Că Hector Flores e de fapt unul dintre băieții ăia a căror mamă și-o trăgea cu toții traficanții de cocaină?

— Uau! făcu Kline. Asta ar da cazului un nou centru de greutate.

— Mai bine zis două centre de greutate, spuse Gurney.

— Două?

— Banii şi patologia sexuală. Adică, dacă asta ar fi fost doar o afacere centrată pe câştiguri materiale, atunci ce rol ar fi avut toată mascarada cu Edward Vallory?

— Hm, e o întrebare bună. Becca?

Rebecca se uită la Gurney.

— Vrei să spui că există o contradicţie?

— Nu o contradicţie, doar o întrebare despre cine controlează pe cine.

Interesul femeii părea să crească.

— Şi care e concluzia ta?

Gurney ridică din umeri.

— Am învăţat să nu subestimez niciodată puterea patologicului.

Buzele Rebeccăi se mişcară într-un zâmbet aprobator abia schiţat.

— Rezumatul de la Interpol, care mi-a fost transmis, indică faptul că Giotto Skard a avut trei fii: Tiziano, Rafaello şi Leonardo. Dacă Hector Flores este unul dintre ei, întrebarea este: care?

Kline o privi fix.

— Ai vreo opinie în privinţa asta?

— E mai mult o presupunere decât o opinie profesionistă, dar dacă admitem că patologicul e motivul principal în cazul nostru, atunci aş tinde să cred că este vorba de Leonardo.

— De ce?

— El este cel pe care mama l-a luat cu ea când Giotto a izgonit-o în cele din urmă. El este cel care a stat cu ea cel mai mult.

— Vrei să zici că dacă eşti apropiat de mamă, te poţi transforma într-un criminal psihopat? întrebă Blatt.

Holdenfield ridică din umeri.

— Depinde de mamă. Una e să ai o relaţie apropiată cu o mamă normală, alta e să fii obiectul unui abuz îndelungat al unei sociopate dependente de droguri şi prădătoare sexuală ca Tirena Zog.

— Înţeleg, exclamă Kline. Dar care-i legătura dintre efectele oribile ale unei asemenea creşteri – demenţa, furia, instabilitatea – şi ceea ce pare a fi o reţea criminală organizată de cea mai înaltă clasă?

Holdenfield zâmbi.

— Nebunia nu e întotdeauna o piedică în calea atingerii scopurilor. Iosif Stalin nu e singurul schizofrenic paranoid care a ajuns într-o funcţie înaltă. Uneori există o asociere perfidă între patologic şi urmărirea unor obiective practice. În special într-o afacere aşa de brutală cum e traficul de persoane.

Blatt părea intrigat.

— Deci tu zici că nebunii sunt cei mai buni gangsteri?

— Nu întotdeauna. Dar haideţi să presupunem pentru un moment că Hector Flores chiar e Leonardo Skard. Şi că faptul c-a fost crescut de o mamă psihotică, imorală şi incestuoasă l-a făcut s-o ia razna ceva mai mult. Hai să presupunem şi că organizaţia Skard, prin intermediul companiei Karnala, este implicată în prostituţia de lux şi traficul de persoane aşa cum susţine Interpolul şi cum ne confirmă şi mărturia lui Jordan Ballston.

— Sunt cam multe presupuneri, zise Anderson, încercând să extragă o altă firimitură de gogoaşă dintre faldurile şerveţelului.

— Sunt presupuneri bune, din punctul meu de vedere, răspunse Kline.

— Şi dacă sunt adevărate, continuă Gurney, atunci Leonardo pare că şi-a găsit slujba ideală.

— Ce slujbă ideală? întrebă Blatt.

— O slujbă care combină foarte frumos afacerea de familie cu ura lui personală faţă de femei.

Expresia iniţială de confuzie a lui Kline se schimbă într-una de uimire.

— Slujba celui care recrutează!

— Exact, spuse Gurney. Să zicem că Skard – cunoscut şi ca Flores – a sosit la Mapleshade tocmai ca să identifice şi să recruteze femei ce puteau fi convinse să satisfacă nevoile sexuale ale unor bărbaţi bogaţi. Bineînţeles, el le-ar fi descris înţelegerea într-un fel care să le satisfacă propriile nevoi şi fantezii. Ele n-ar afla decât prea târziu că sunt trimise în mâinile unor sadici din punct de vedere sexual care intenţionează să le omoare – bărbaţi precum Jordan Ballston.

Ochii lui Blatt se deschiseră larg.

— Chestia asta e bolnavă rău.

— Profitul şi patologicul: mână-n mână, zise Gurney. Am cunoscut mai mulţi asasini plătiţi care se credeau oameni de afaceri, şi întâmplător profesau într-un domeniu de care cei mai mulţi nu aveau curaj să se apropie. Precum îmbălsămarea. Unul vorbea despre meseria lui ca şi cum era în primul rând o sursă de venit şi abia apoi o activitate care implica uciderea unor oameni. Bineînţeles, adevărul e tocmai pe dos. Crima se face de dragul crimei. E vorba de o ură violentă, pe care asasinul o transformă într-o afacere. Poate că la asta asistăm şi noi.

Anderson îşi mototolea şerveţelul sub forma unei mingi.

— Am devenit un pic cam teoretici, nu?

— Cred că Dave are perfectă dreptate, zise Holdenfield. Patologic şi profitabil. E posibil ca Leonardo Skard, deghizat ca Hector Flores, să-şi câştige traiul aranjând torturarea şi decapitarea unor femei care-i amintesc de mama lui.

Rodriguez se ridică uşor din scaun.

— Cred că ar fi un moment bun să luăm o pauză. Bine? Zece minute, mers la toaletă, cafea şi altele.

— Un singur lucru, zise Holdenfield. Am tot vorbit că Jillian Perry a fost ucisă în ziua nunţii, dar a observat cineva că acea zi a coincis şi cu Ziua Mamei?

Capitolul 68

Buena Vista Trail

Kline, Rodriguez, Anderson, Blatt, Hardwick şi Wigg plecară din sală. Gurney era pe cale să-i urmeze când o văzu pe Holdenfield, încă pe scaun, scoţând un set de fotografii din servietă – cópii ale mai multor reclame Karnala. Femeia le împrăştie în faţa ei. Gurney ocoli masa spre ea şi se uită la poze. Acum, fotografiile îi lăsau o senzaţie total diferită – zugrăveau o imagine mult mai crudă a bolii şi a înşelătoriei – de când Ballston le arătase adevăratul lor scop.

— Nu înţeleg, zise Dave. Se presupune că Mapleshade asigură un fel de tratament pentru obsesiile sexuale deviante. Iisuse, dacă ceea ce văd pe chipurile acestor tinere reflectă beneficiile terapiei, atunci cum dracu' erau înainte?

— Mai rău.

— Hristoase!

— Am citit unele dintre articolele lui Ashton. Ţintele lui sunt modeste. Foarte mici, de fapt. Criticii spun că abordarea lui frizează imoralul. Terapeuţii care practică terapia prin credinţă nu-l pot suporta. Ashton nu crede că trebuie ţintită schimbarea radicală, ci schimbarea, oricât de mică ar fi. Un comentariu pe care l-a făcut la o conferinţă a ajuns faimos sau mai bine zis odios. Lui Ashton îi place să-şi şocheze colegii de breaslă. A zis că dacă ar putea convinge o fată de zece ani să facă felaţie unui iubit de doisprezece ani în locul vărului ei de opt ani, atunci ar considera terapia perfect reuşită. În unele cercuri, abordarea asta e un pic controversată.

— Progres, nu perfecţiune, nu?

— Exact.

— Şi totuşi, când mă uit la expresiile astea…

— Trebuie să-ţi aminteşti un lucru – succesul în acest domeniu nu este un lucru obişnuit. Sunt sigură că până şi Ashton are mai multe eşecuri decât reuşite. E ceva normal. Când ai de-a face cu agresori sexuali…

Dar Gurney n-o mai asculta.

„Doamne, de ce n-am declarat nimic până acum?”

Holdenfield se holba la el.

— Ce e?

Gurney nu răspunse imediat. Trebuia să aibă în vedere şi consecinţele, să ia şi decizii cu privire la cât ar trebui să dezvăluie. Decizii cruciale. Însă era peste puterile lui să ia orice fel de decizie în acel moment. Aproape că rămăsese paralizat când îşi dăduse seama că „dormitorul din fotografie era camera în care păşise pentru a se ascunde de oamenii de serviciu, în noaptea când recuperase păhărelul de absint”. Nu văzuse camera decât pentru o fracţiune de secundă, când aprinsese lumina şi o stinsese la loc, cât să-şi dea seama unde se află. În acel moment, avusese un sentiment ciudat de *déjà vu* – pentru că văzuse deja încăperea în fotografia lui Jillian, din casa lui Ashton, dar în noaptea respectivă, în clădirea de piatră, nu reuşise să pună lucrurile cap la cap.

— Ce e? repetă Holdenfield.

— E greu de explicat, răspunse el, spunând în mare parte adevărul.

Vocea îi era tensionată. Nu-şi putea lua ochii de la reclama aflată cel mai aproape de el. Fata stătea ghemuită pe un pat dezordonat, părând deopotrivă epuizată şi inepuizabilă – tentantă, ameninţătoare, provocatoare. Gurney tresări la amintirea unei tabere religioase din primul an de studiu la St. Genesius: un preot cu ochi sălbatici, vorbind cu patos despre flăcările iadului. „Un foc ce arde pe vecie, ce-ţi consumă carnea, în timp ce tu urli în chinuri, ca o bestie a cărei foame creşte cu fiecare înghiţitură”.

Hardwick se întoarse primul în sala de conferinţe. Privi spre Gurney, spre fotografie şi spre Holdenfield şi păru să simtă imediat tensiunea din aer. Wigg se întoarse a doua şi-şi ocupă locul din faţa laptopului, urmată de Anderson, mohorât, şi de Blatt, anxios. Kline intră vorbind la telefon, urmat de Rodriguez. Hardwick se aşează vizavi de Gurney, privindu-l curios.

— În regulă, spuse Kline, tot cu aerul unui om care realiza ceva important. Să ne întoarcem la treabă. Continuăm cu întrebările legate de adevărata identitate a lui Hector Flores. Rod, mi se pare că aveai în plan alte interogatorii cu vecinii lui Ashton, pentru a ne asigura că prima oară nu ne-a scăpat niciun detaliu despre Flores. Cum merge?

Rodriguez păru pentru o clipă că avea să numească întreaga operaţiune o pierdere de timp. În schimb, căpitanul se întoarse spre Anderson.

— Ceva noutăţi?

Anderson îşi încrucişă braţele la piept.

— Absolut nicio noutate semnificativă.

Kline îi aruncă lui Gurney o privire provocatoare, având în vedere că el avusese ideea să se facă alte interogatorii.

Gurney încercă să se concentreze iar la discuție și se întoarse spre Anderson.

— Ați reușit să separați adevăratele declarații ale martorilor oculari, destul de puțini, de zvonuri, care sunt nenumărate?

— Da.

— Și?

— Avem o problemă cu informațiile furnizate de martorii oculari.

— Ce problemă? interveni Kline.

— Martorii oculari sunt în mare parte morți.

Kline clipi.

— Poftim?

— Martorii oculari sunt în mare parte morți.

— Doamne, te-am auzit. Ce vrei să spui?

— Adică, cine a vorbit de fapt cu Hector Flores? Sau cu Leonardo Skard sau cum mama dracului îi spunem acum? Cine a avut contact direct cu el? Jillian Perry, iar ea e moartă. Kiki Muller, moartă și ea. Fetele pe care Savannah Liston le-a văzut vorbind cu el când lucra la Mapleshade la straturile de flori ale lui Ashton, iar ele sunt dispărute – probabil moarte, dacă au ajuns pe mâna unor tipi ca Ballston.

Kline nu părea convins.

— Mă gândeam c-a fost văzut în mașină cu Ashton sau în oraș.

— N-au văzut decât pe cineva cu pălărie de cowboy și ochelari de soare, zise Anderson. Nimeni nu poate să ne facă o descriere care să valoreze două parale de rahat, scuzați limbajul. Am ascultat o grămadă de anecdote de tot felul, dar cam asta e tot. Se pare că toată lumea îndrugă povești pe care le-a auzit de la altcineva.

Kline dădu din cap.

— Se potrivește perfect cu reputația familiei Skard.

Anderson se uită chiorâș la procuror.

— Se zice că familia Skard e lipsită de scrupule când vine vorba să elimine martorii. Se pare că oricine poate să arate cu degetul un Skard o mierlește. Ce crezi, Dave?

— Scuze, ce spuneai?

Kline îl privi ciudat pe Gurney.

— Te-am întrebat dacă crezi că numărul tot mai mic de oameni care l-ar putea identifica pe Flores întărește ideea că s-ar putea să fie unul dintre băieții lui Skard.

— Să fiu sincer, Sheridan, în momentul ăsta nu mai ştiu sigur ce să cred. Mă tot întreb dacă ideile mele despre cazul ăsta sunt adevărate. Mi-e teamă că îmi scapă ceva important care ar putea explica totul. Am lucrat la o sumedenie de cazuri de crimă de-a lungul anilor, dar n-am lucrat la niciunul la fel de dubios ca ăsta. De parcă tuturor ne scapă un element care e fix sub nasul nostru.

Kline se lăsă gânditor pe spătarul scaunului.

— Poate că nu ăsta e elementul de care vorbeşti, dar există o întrebare care nu-mi dă pace în legătură cu fetele dispărute. Înţeleg chestia cu maşina, înţeleg că fetele sunt majore, că le-au spus părinţilor să nu încerce să le caute, dar… nu vi se pare ciudat că niciunul dintre părinţi nu a anunţat poliţia?

— Mi-e teamă că există un răspuns simplu şi trist la întrebarea ta, spuse Holdenfield încet, după o tăcere lungă.

Tonul ciudat de domol al vocii ei atrase atenţia tuturor.

— Din moment ce aveau o explicaţie plauzibilă pentru plecarea lor şi li s-a spus să nu le caute, bănuiesc că părinţii s-au simţit, în adâncul lor, mulţumiţi. Mulţi părinţi ai copiilor cu probleme de comportament nutresc o teamă îngrozitoare pe care le e ruşine s-o recunoască: că-i vor avea în cârcă pentru totdeauna pe micii lor monştri. Când monştrii pleacă până la urmă, din orice motiv, cred că părinţii se simt *eliberaţi*.

Lui Rodriguez părea să-i fie greaţă. Se ridică tăcut şi se îndreptă spre uşă. Pielea lui palidă se făcuse precum cenuşa. Gurney bănuia că Holdenfield atinsese coarda sensibilă a căpitanului, o coardă expusă, îmboldită, aţâţată şi pusă la bătaie încă de când cazul deviase de la vânătoarea unui grădinar mexican spre o anchetă despre relaţii familiale bolnăvicioase şi tinere cu probleme. Coarda fusese atât de iritată de-a lungul ultimei săptămâni, încât nu era de mirare că un om şi aşa cam rigid devenise un pachet de nervi.

Uşa se deschise înainte ca Rodriguez să ajungă la ea. Gerson intră cu o urmă de îngrijorare pe chipul uscăţiv şi-i blocă drumul căpitanului.

— Scuzaţi-mă, domnule, avem un apel urgent.

— Nu acum, mormăi el şoptit. Poate Anderson… sau cineva…

— Domnule, e o urgenţă. O altă crimă legată de Mapleshade.

Rodriguez o fixă pe femeie cu privirea.

— Ce?

— O crimă…

— Cine?

— O fată pe nume Savannah Liston.

Păru să fie nevoie de câteva secunde pentru ca vestea să ajungă la Rodriguez – de parcă asculta o traducere.

— Bine atunci, zise el în final şi o urmă afară din sală.

Când se întoarse, cinci minute mai târziu, speculaţiile care plutiseră în jurul mesei în absenţa lui fură înlocuite de o atenţie curioasă.

— Bine. Sunteţi toţi prezenţi, anunţă el. N-o să spun asta decât o dată, aşa că vă sugerez să luaţi notiţe.

Anderson şi Blatt îşi scoaseră mici agende şi pixuri identice. Degetele lui Wigg erau poziţionate deasupra tastaturii.

— La telefon era şeful poliţiei din Tambury, Burt Luntz. M-a sunat de la locul faptei, un bungalou închiriat de Savannah Liston, angajată la Mapleshade.

În vocea căpitanului se sesizau putere şi hotărâre, de parcă sarcina de a da mai departe informaţia îl adusese din nou, cel puţin temporar, cu picioarele pe pământ.

— La aproximativ cinci dimineaţa, Luntz a fost sunat acasă de un bărbat cu un accent care i s-a părut a fi spaniol, iar tot ce-a spus bărbatul de la telefon a fost: „Şaptezeci şi opt, Buena Vista, pentru toate motivele pe care le-am scris". Când Luntz l-a întrebat pe bărbat cine e, răspunsul a fost: „Edward Vallory mă numeşte *Grădinarul Spaniol*". Apoi a închis.

Anderson se încruntă uitându-se la ceas.

— Asta s-a întâmplat la ora cinci dimineaţa – acum zece ore – şi aflăm tocmai acum?

— Din păcate, apelul nu l-a alarmat pe Luntz. A presupus că a fost o greşeală sau că bărbatul era beat sau poate amândouă. El nu e la curent cu detaliile anchetei noastre, aşa că trimiterea la Edward Vallory nu i-a spus absolut nimic. Apoi, în urmă cu vreo oră şi jumătate, a primit un telefon de la un anumit doctor Lazarus, de la Mapleshade, care i-a zis că aveau o angajată, de obicei foarte responsabilă, care astăzi nu s-a prezentat la serviciu şi nu răspundea la telefon şi – având în vedere toată nebunia care se întâmplă – l-a rugat pe Luntz să trimită o patrulă locală acasă la ea, să se asigure că e în regulă. Apoi i-a dat adresa cu numărul şaptezeci şi opt, Buena Vista Trail, care i s-a părut cunoscută lui Luntz. Aşa că şeful de poliţie s-a dus acolo în persoană.

Kline se apleca în faţă, pe scaun, ca un alergător pregătit să înceapă cursa.

— Şi a găsit-o moartă pe Savannah Liston?

— A găsit uşa din spate descuiată. Liston era la masa din bucătărie. Aceeaşi poziţie ca în cazul lui Jillian Perry.

— Exact aceeaşi? întrebă Gurney.

— Aşa se pare.

— Unde e Luntz acum? vru să ştie Kline.

— În bucătărie. Vor sosi niște polițiști din Tambury ca să marcheze perimetrul și să securizeze locul faptei. Luntz a căutat deja prin casă, cu grijă, doar ca să verifice dacă mai e și altcineva acolo. N-a atins nimic.

— A spus dacă a observat ceva ciudat? întrebă Gurney.

— Un singur lucru. O pereche de cizme lângă ușă. Genul de cizme pe care le pui peste pantofi. Sună cunoscut?

— Iar cizmele. Iisuse. E ceva cu cizmele.

Tonul lui Gurney captă atenția lui Rodriguez.

— Căpitane, știu că nu e treaba mea să… încerc să influențez modul în care aloci resursele, dar… pot să fac o sugestie?

— Te rog.

— Aș recomanda să duci cizmele alea la laborator imediat, să-i ții acolo și o noapte întreagă dacă e nevoie și să le spui să facă toate testele posibile de recunoaștere a substanțelor.

— Și să caute ce?

— Nu știu.

Rodriguez se strâmbă, dar nu atât de urât pe cât se temuse Gurney.

— Având în vedere că nu ne bazăm pe nimic, e o încercare cam chioară, Gurney.

— Cizmele au apărut de două ori. Aș vrea să știu de ce, înainte să apară și a treia oară.

Capitolul 69

Fundături

Anderson, Hardwick și Blatt, alături de o echipă de tehnicieni aleasă de sergentul Wigg și o echipă canină fură trimiși la locul faptei din Buena Vista. Medicul legist fu anunțat. Gurney întrebă dacă putea să-i însoțească pe oamenii de la BIC la locul faptei. Rodriguez refuză, așa cum era de așteptat, dar îl însărcină pe Wigg cu coordonarea și grăbirea analizelor de laborator ale cizmelor. Kline zise ceva despre o strategie de limitare a daunelor asupra căreia ar trebui să se pună de acord în cazul unei conferințe de presă, iar el și căpitanul plecară să se sfătuiască între patru ochi, lăsându-i pe Gurney și pe Holdenfield singuri în sala de conferințe.

— Deci? zise ea, jumătate întrebând, jumătate glumind.

— Deci? repetă Dave.

Rebecca ridică din umeri şi privi spre servieta în care pusese la loc copiile după reclamele Karnala.

Dave bănuia că femeia voia să ştie mai multe despre reacţia lui neliniştită de mai devreme. Gurney îi spusese deja că era un lucru greu de explicat şi tot nu era pregătit să discute despre asta, tot nu reuşise să evalueze consecinţele unei mărturii complete, tot nu reuşise să evalueze opţiunile pentru a micşora pagubele.

— E o poveste lungă, spuse el.

— Mi-ar plăcea s-o aud.

— Mi-a plăcea să ţi-o spun, dar… e complicat.

Prima parte era mai puţin adevărată decât a doua.

— Poate altă dată.

— Bine, zâmbi Rebecca. Altă dată.

Fără nicio şansă să ia legătura cu tehnicienii de laborator şi fără niciun alt motiv convingător ca să piardă vremea prin campusul poliţiei locale, Gurney se îndreptă spre casă, spre Walnut Crossing. Frânturile de informaţii disparate de peste zi i se învălmăşeau în minte.

Mărturia ireală a lui Ballston, vocea politicoasă a unei minţi diabolice, descriind înţelegerea privind cerinţa de decapitare a companiei Karnala ca pe un favor, decapitarea lui Savannah Liston, care imita păpuşa decapitată de pe pat, care imita mireasa decapitată de la masă. Şi cizmele de cauciuc. Încă o dată, cizmele. Oare chiar credea că testele de laborator vor scoate ceva la lumină? Gurney era mult prea extenuat după o asemenea zi ca să ştie ce credea cu adevărat.

Telefonul pe care-l primi de la Sheridan Kline în timp ce termina un bol cu resturi de spaghete îi aduse mai multe informaţii, dar fără niciun progres. În afară de a repeta tot ceea ce Rodriguez le transmisese deja după ce vorbise cu Luntz, Kline îi spuse că o macetă mânjită de sânge fusese descoperită de echipa canină într-o zonă împădurită din spatele bungaloului şi că medicul legist estimase ora decesului cândva în decursul celor trei ore de dinaintea apelului matinal primit de Luntz.

•

În cariera lui, Gurney se simţise de multe ori provocat. În unele cazuri, ca în recentul şi oribilul caz Mellery, crezuse că cel care-l provocase avea să învingă. Însă nu se simţise niciodată atât de fentat. Sigur, avea o teorie generală cu privire la ce se întâmpla sau la cine era în spatele situaţiei – întreaga operaţiune Skard, cu „Hector Flores" care recruta „fete rele" pentru plăcerile criminale ale celor mai devianţi bărbaţi din lume – însă nu era decât o teorie. Şi chiar dacă ar fi fost validă, tot nu explica câtuşi de puţin mecanismele întortocheate ale crimelor. Nu explica aşezarea imposibilă a

macetei în spatele căsuţei lui Ashton. Nici care era rostul cizmelor. Nici de ce fuseseră alese victime locale.

De ce au fost omorâte tocmai Jillian Perry, Kiki Muller şi Savannah Liston?

Şi cel mai rău, cum putea să protejeze alte persoane aflate în primejdie, fără să ştie de ce fuseseră omorâte cele trei fete.

După ce-şi stoarse creierii tot cercetând aceleaşi fundături, Gurney adormi pe la miezul nopţii.

Când se trezi, şapte ore mai târziu, un vânt în rafale izbea valuri de ploaie cenuşie în ferestrele dormitorului. Fereastra de lângă pat – singura din casă pe care o lăsase deschisă – era rabatată vreo câţiva centimetri, nu cât să lase ploaia să intre, dar suficient cât să permită vântului jilav să-i umezească aşternuturile şi perna.

Atmosfera deprimantă, natura întunecată şi cenuşie îl tentau pe Gurney să rămână în pat, oricât de neplăcut ar fi fost, dar ştia că ar fi comis o greşeală emoţională, aşa că se forţă să se ridice în capul oaselor şi intră în baie. Picioarele îi erau reci. Porni duşul.

Slavă Domnului, se gândi el încă o dată, pentru magia fundamentală a apei.

Apa – element purificator, restaurator, simplificator. Pe când jetul fin şi fierbinte îi masa spatele, muşchii gâtului şi umerii i se relaxară. Gândurile lui agitate şi încâlcite începură să se dizolve în curgerea grăbită şi mângâietoare a apei. Ca un val ce susură peste nisip… ca un opiaceu benefic… biciul apei pe pielea lui făcu viaţa să pară mai simplă şi mai bună.

Capitolul 70

La vedere

După un mic dejun modest din două ouă şi două felii de pâine prăjită, simple, Gurney decise să reia informaţiile iniţiale ale cazului, oricât de obositor i s-ar fi părut.

Împărţi dosarul pe bucăţi şi le împrăştie pe masa pentru cină şi, uşor contrariat, se întinse spre documentul la care se concentrase cel mai greu când studiase dosarul prima oară. Era o listă de cincizeci şi şapte de pagini cu sutele de site-uri web accesate de Jillian şi cu sutele de cuvinte pe care le tastase în motoarele de căutare pe telefonul ei mobil sau pe laptop în ultimele şase luni de viaţă, majoritatea legate de destinaţii şic de vacanţă, hoteluri extrem de scumpe, maşini, bijuterii.

După ce BIC făcuse rost de istoricul paginilor web de pe computerul personal al victimei, nicio analiză nu fusese efectuată. Gurney bănuia că şi acela era tot un element al anchetei care dispăruse în prăpastia dintre perioada de conducere a lui Hardwick şi cea a lui Blatt. Singurul semn că şi altcineva în afară de el văzuse documentul era un comentariu scris de mână pe un bileţel lipit pe prima pagină: „O mare pierdere de timp şi de resurse".

Contrar aşteptărilor, bănuiala lui Gurney că acel comentariu aparţinea căpitanului îi spori atenţia pe fiecare rând al celor cincizeci şi şapte de pagini. Fără imboldul de atenţie, Dave ar fi putut la fel de bine să rateze un mic cuvânt de cinci litere, aflat pe la jumătatea paginii treizeci şi şapte.

Skard.

Cuvântul apăru din nou pe pagina următoare şi încă de două ori după alte câteva pagini.

Descoperirea îl determină să termine de parcurs documentul şi apoi să mai parcurgă încă o dată cele cincizeci şi şapte de pagini. La a doua vedere, făcu a doua descoperire.

Mărcile de maşini risipite printre termenii de căutare – mărci care la început se amestecaseră în mintea lui cu numele de staţiuni, de buticuri şi de bijuterii, în imaginea generală a confortului material – formară acum un tipar special, propriu.

Gurney îşi dădu seama că erau exact aceleaşi mărci care reprezentaseră motivele conflictelor dintre fetele dispărute şi părinţii lor.

Putea fi o coincidenţă?

Ce dracu' punea Jillian la cale?

Ce voia să ştie despre acele maşini? Şi de ce?

Şi mai important de atât, ce anume încerca fata să afle despre familia Skard?

De unde aflase ea de existenţa lor?

Şi ce fel de relaţie avusese cu bărbatul pe care îl cunoscuse drept Hector Flores?

Fusese o legătură de afaceri? De plăcere? Sau ceva mult mai macabru?

O privire mai atentă la adresele web ale maşinilor dezvălui că erau site-urile de reclamă ale proprietarilor, deţinute de companii pentru a furniza informaţii despre modele, caracteristici şi preţuri.

Termenul de căutare „Skard" dusese spre un site cu informaţii despre un mic oraş din Norvegia, dar şi spre alte site-uri care nu aveau nicio legătură cu familia de criminali din Sardinia. Asta însemna că Jillian aflase deja într-un fel de existenţa familiei sau, cel puţin, de existenţa numelui, iar căutarea ei pe internet era o încercare de a afla mai multe.

Gurney revizui uriaşa listă şi notă datele căutărilor ei despre maşini şi despre Skard. Descoperi că Jillian vizitase site-urile maşinilor cu luni înainte de a se interesa de numele Skard. De fapt, căutările privind mărcile de maşini datau de la începutul perioadei de şase luni care fusese documentată şi Dave se întrebă de când încerca ea să găsească astfel de informaţii. Îşi notă să le sugereze celor de la BIC să facă rost de un nou mandat pentru arhiva căutărilor ei de acum cel puţin doi ani.

Gurney se uită afară la peisajul umed. Un scenariu intrigant, extrem de abstract, începea să prindă contur – un scenariu în care Jillian jucase probabil un rol mult mai activ…

Un urnit grav dinspre drumul din josul colinei pe care se afla şopronul îi întrerupse şirul gândurilor. Gurney merse la fereastra din bucătărie care oferea cea mai largă vedere în acea direcţie şi observă că maşina de patrulă dispăruse. Se uită la ceas şi îşi dădu seama că cele patruzeci şi opt de ore de protecţie promise expiraseră. Cu toate astea, un alt vehicul, sursa zgomotului gutural de motor, ce se auzea acum din ce în ce mai tare, apăru la orizont, în punctul unde drumul asfaltat se intersecta cu aleea.

Era un Pontiac GTO roşu, tipic anilor ’70, iar Gurney cunoştea o singură persoană care deţinea unul – Jack Hardwick. Faptul că era la volanul GTO-ului, în loc să conducă maşina neagră Crown Victoria însemna că era în timpul lui liber.

Gurney merse la uşa laterală şi aşteptă. Hardwick ieşi din maşină, îmbrăcat în blugi vechi şi într-un tricou alb pe sub o jachetă jerpelită de motociclist – un tip retro, dur ieşind dintr-o maşină a timpului.

— Asta chiar e o surpriză, zise Gurney.

— M-am gândit să trec pe la tine, să mă asigur că nu mai primeşti păpuşi în dar.

— Foarte grijuliu. Intră.

Înăuntru, Hardwick nu spuse nimic, ci doar îşi lăsă privirea să rătăcească prin cameră.

— Ai condus mult prin ploaie, spuse Gurney.

— Ploaia s-a oprit acum o oră.

— Glumeşti. Înseamnă că n-am observat.

— Arăţi de parcă mintea ţi-e pe altă lume.

— Atunci presupun că aşa o fi, zise Gurney ceva mai tăios decât intenţionase.

Hardwick nu reacţionă.

— Soba aia pe lemne te ajută să economiseşti bani?

— Ce?

— Soba aia pe lemne te ajută să economiseşti banii de gaz?

— De unde dracu' să știu? Pentru ce-ai venit, Jack?

— Nu poate un om să treacă pe la amicul lui? Doar așa, să pălăvrăgim?

— Niciunul dintre noi nu e omul ăla care să treacă pur și simplu pe la cineva. Și pe niciunul dintre noi nu-l interesează să pălăvrăgească. Deci, pentru ce ai venit?

— Omul vrea să trec la subiect. Bine. Pot respecta asta. Să nu pierdem timpul. Ce-ar fi să-mi faci o cafea și să-mi oferi un loc?

— Mda, zise Gurney. O să fac niște cafea. Așază-te unde vrei.

Hardwick păși agale spre capătul opus al camerei mari și studie lucrătura în piatră a șemineului vechi. Gurney băgă cafetiera în priză și puse de cafea.

După câteva minute, Dave și Hardwick stăteau față în față, așezați în cele două fotolii de lângă vatră.

— Nu e rea, zise Hardwick după ce luă o gură de cafea.

— Nu, de fapt e destul de bună. Ce naiba vrei, Jack?

Hardwick mai luă o înghițitură înainte să răspundă.

— M-am gândit că am putea schimba niște informații.

— Nu cred că am nimic valoros de dat la schimb.

— Ah. Ba ai. Nu mă îndoiesc. Deci ce zici? Eu îți zic ceva, tu-mi zici ceva.

Gurney se simți cuprins de un val surprinzător de mânie.

— Bine, Jack, de ce nu, la dracu'? Începe tu.

— Am vorbit iar cu prietenul meu de la Interpol. L-am presat un pic cu privire la „Bârlogul lui Sandy". Și ia ghici? Site-ul se mai numea și „Bârlogul lui Alessandro". Uneori apare în varianta asta, alteori în cealaltă. Te șochează informația?

— De ce m-ar șoca?

— Ultima oară când am vorbit despre asta păreai destul de sigur că nu e decât o coincidență. Doar nu continui să crezi asta, nu?

— Presupun că nu. Nu se poate să fie atâția Alessandro în industria fotografiei erotice.

— Exact. Așa că ai luat păhărelul de absint de la Saul Steck, care se întâmplă să lucreze sub numele de Alessandro pentru Karnala Fashion, făcând poze absolventelor de la Mapleshade, care au dispărut la scurt timp după aceea. Așa că, ia zi-mi, asule, ce mama dracului învârți? Și apropo, în timp ce explici asta, ce-ar fi să-mi explici și expresia de ieri de pe fața ta, când te holbai peste umărul lui Holdenfield la reclama Karnala.

Gurney se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii și ridică lent ceașca de cafea la buze. Sorbi alene de câteva ori, deschizând ochii. Cu ceașca încă la gură, îl privi pe Hardwick. Bărbatul stătea într-o poziție identică: cu ceașca ridicată la gură, privindu-l pe Dave. Își zâmbiră ironic și-și coborâră cestile pe brațele fotoliilor.

— Păi, începu Gurney, când orice altceva dă greș, chiar și cei mai șireți dintre noi trebuie să apelăm la sinceritate ca să ne scăpăm pielea.

Îndepărtând potențialele consecințe din minte, îi povesti lui Hardwick întreaga saga despre Sonya, proiectul portretelor-robot, Jykynstyl și amnezie, inclusiv despre mesajele pe care le primise, dar și că recunoscuse atât de târziu dormitorul din casa de piatră ca fiind același din reclamele Karnala. Când ajunse la finalul poveștii, își dădu seama că i se răcise cafeaua, dar o bău oricum.

— Iisuse Hristoase, zise Hardwick. Tu-ți dai seama ce mi-ai făcut?

— Ce ți-am făcut?

— Spunându-mi toate porcăriile astea, m-ai băgat în aceeași oală cu tine.

Gurney se simțea enorm de ușurat, dar nu i se păru o idee bună s-o spună. În schimb zise:

— Deci ce crezi că ar trebui să facem?

— Ce cred *eu*? Tu ești geniul nemernic care n-a declarat existența unor noi probe importante pentru ancheta unei crime, ceea ce este o crimă. Și spunându-mi toate astea m-ai pus și pe mine în ghici ce poziție? Aceea de a ascunde noi probe importante pentru ancheta unei crime, lucru care este o crimă. Bineînțeles, doar dacă nu dau fuga la Rodriguez și-ți pun fundul la tăbăcit. Iisuse, Gurney! Și acum mă întrebi ce cred *eu* că ar trebui să facem? Să nu-ți închipui că nu am observat cum m-ai inclus și pe mine în toată treaba asta. Tu ești geniul nemernic care a creat dezastrul ăsta. Ce crezi *tu* că trebuie făcut?

Cu cât Hardwick devenea mai agitat, cu atât Gurney se simțea mai ușurat căci, în ciuda așteptărilor, asta însemna că Hardwick se angaja ca deocamdată să păstreze secretă mărturisirea lui.

— Cred că dacă rezolvăm cazul, spuse Gurney calm, dezastrul se va rezolva de la sine.

— Ah, rahat, sigur că da. De ce nu m-oi fi gândit la asta? Rezolvă cazul! Ce idee minunată!

— Hai cel puțin să discutăm, Jack, să vedem cu ce ne punem de acord, cu ce nu ne punem de acord, să analizăm toate posibilitățile. S-ar putea să fim mai aproape de o rezolvare decât am crede.

De-ndată ce zise asta, Gurney își dădu seama că nici el nu credea ce spusese, dar dacă își retrăgea cuvintele în acel moment ar fi părut de-a dreptul țicnit. Poate chiar era.

Hardwick îl privi neîncrezător.

— Hai, Sherlock. Sunt numai urechi, dă-i drumul. Sper doar că, oricare ar fi drogul pe care ți l-au dat, nu ți-a prăjit creierul.

Dave îşi dorea ca Hardwick să nu fi făcut remarca aceea. Îşi umplu o altă ceaşcă de cafea şi se aşeză la loc în fotoliu.

— OK, uite cum îmi imaginez eu situaţia. Arată cumva ca un *H*.

— Ce arată ca un *H*?

— Schema întâmplărilor. Tind să văd lucrurile geometric. Una dintre verticalele *H*-ului este cunoscuta afacere a familiei Skard – practic vânzarea la nivel global a unor favoruri sexuale, ilegale şi scumpe. După cum susţin oamenii tăi de la Interpol, Skard este o familie de criminali extrem de violentă şi coruptă. Din câte spune Jordan Ballston, ei operează prin Karnala la limita cea mai îngrozitoare şi cea mai letală a sado-masochismului din industria sexuală – vând tinere selecţionate cu atenţie unor bogătaşi psihopaţi din punct de vedere sexual.

Hardwick încuviinţa din cap.

Gurney continuă:

— Cealaltă verticală a *H*-ului este Academia Rezidenţială Mapleshade. Ştii deja aproape întreaga poveste, dar lasă-mă să reiau. Mapleshade se ocupă de tratamentul unor fete cu obsesii sexuale extrem de nesănătoase, obsesii care duc la un comportament recalcitrant de prădător. În ultimii ani, cei de la Mapleshade s-au focalizat în mod exclusiv pe acest gen de clientelă şi au devenit cunoscuţi în domeniu – datorită importantei reputaţii academice a lui Scott Ashton. Tipul e o vedetă în nişa asta a psihopatologiei. Să presupunem că familia Skard află de Mapleshade şi îi vede potenţialul.

— Potenţialul pentru ei?

— Exact. Mapleshade oferă o populaţie concentrată de victime puternic sexualizate şi făptaşe ale abuzului sexual. Asta ar trebui să fie pentru familia Skard un fel de festin cu cărnuri alese – scuză-mi asocierea.

Ochii de un albastru deschis ai lui Hardwick părură să caute posibile hibe în raţionamentul lui Gurney. După câteva secunde, zise:

— Înţeleg. Care e linia orizontală a *H*-ului tău?

— Linia care uneşte familia Skard cu Mapleshade este bărbatul care şi-a luat numele de Hector Flores. S-ar părea că modul lui de a se infiltra la Mapleshade a fost să se facă util lui Ashton, să-i câştige încrederea şi să se ofere să facă mici lucrări în jurul şcolii.

— Dar ţine minte, niciuna dintre fete n-a dispărut cât erau încă eleve acolo.

— Nu. Asta ar fi ridicat imediat suspiciuni. Este o mare diferenţă dintre un „copil" dispărut de la un internat şi un „adult" care alege să plece de acasă. Îmi imaginez că Hector a abordat fete care mai aveau puţin până la absolvire, le-a ispitit, a acţionat cu multă grijă, le-a făcut oferte clare doar celor despre care ştia că ar fi acceptat, apoi le-a instruit cum să plece de

acasă fără să ridice suspiciuni şi poate chiar le-a asigurat transportul. Sau poate de asta s-a ocupat altcineva din cadrul organizaţiei, poate chiar aceeaşi persoană care le-a filmat vorbind despre obsesiile lor sexuale.

— Ăsta ar fi amicul tău, Saul Steck – cunoscut drept Alessandro sau Jay Jykynstyl.

— Foarte posibil, zise Gurney.

— Cum ar fi explicat Flores necesitatea conflictului legat de maşini?

— Le-ar fi putut spune că era o măsură de precauţie necesară ca să se asigure că nimeni nu declanşa o anchetă de persoane dispărute, descoperindu-le astfel pe fete cu noul lor binefăcător şi creând o situaţie jenantă pentru toată lumea, stricând înţelegerea.

Hardwick dădu din cap aprobator.

— Deci Flores le duce de nas pe gagicile astea nebune, zicând că se ocupă de aranjarea unor întâlniri pasionale – cupluri din iad. Bineînţeles, imediat ce tânăra intră în casa clientului – fără a lăsa nicio urmă – descoperă că afacerea nu e deloc ceea ce şi-a imaginat ea. Dar în momentul ăla e deja prea târziu să mai dea înapoi, pentru că ticălosul ăla dement care a cumpărat-o nu are deloc intenţia s-o mai lase să vadă lumina soarelui. Ceea ce familiei Skard îi convine de minune. Ba chiar mai mult de atât, dacă ar fi să credem povestea lui Ballston despre cireaşa de pe tort – „înţelegea între domni" de a încheia procesul cu o decapitare elegantă.

— Cam asta ar fi ideea, zise Gurney. Teoria e că Hector Flores sau Leonardo Skard, dacă asta e adevărata lui identitate, a fost principalul înlesnitor al unui fel de serviciu pentru găsirea perechii ucigaşe în cazul unor maniaci sexuali periculoşi – unii mai periculoşi decât alţii. Bineînţeles, asta nu e decât o teorie.

— Nu e rea, zise Hardwick. Dar nu explică de ce a fost căsăpită Jillian Perry în ziua nunţii.

— Cred că Jillian s-a încurcat cu Hector Flores şi că a aflat la un moment dat cine era de fapt – poate faptul că numele lui adevărat era Skard.

— S-a încurcat în ce fel? De ce?

— Poate că Hector a avut nevoie de un ajutor. Poate că Jillian a fost victima primei lui escrocherii, când a sosit la Mapleshade, în urmă cu trei ani, pe când era încă elevă acolo. Poate că el i-a promis ceva. Poate că a fost micul lui spion printre celelalte eleve, ajutându-l să aleagă candidatele potrivite. Şi poate că în cele din urmă nu i-a mai fost utilă sau poate că tipa era suficient de nebună ca să-l şantajeze după ce a aflat cine e. Mama ei mi-a zis că îi plăcea să trăiască pe marginea prăpastiei şi nici că poţi ajunge mai aproape de marginea prăpastiei decât să ameninţi un membru al familiei Skard.

Hardwick îl privi sceptic pe Gurney.

— Așa că i-a retezat capul în ziua nunții?

— De Ziua Mamei, așa cum a subliniat Becca.

— Becca?

Hardwick ridică ironic din sprânceană.

— Nu fi măgar, zise Gurney.

— Și cum rămâne cu Savannah Liston? Alt spion al lui Flores care nu i-a mai fost util?

— E o ipoteză credibilă.

— Am crezut că ea ți-a zis săptămâna trecută despre fetele cu care nu reușea să ia legătura. Dacă lucra cu Flores, de ce ar fi făcut una ca asta?

— Poate că așa i-a zis el. Poate c-a vrut să-mi dea impresia că pot avea încredere în ea, că pot să-i spun anumite lucruri. E posibil ca Flores să-și fi dat seama că ancheta căpăta amploare și, bineînțeles, asta ar fi însemnat că urma să discutăm cu absolventele de la Mapleshade. Așa că nu era decât o chestiune de timp – nu prea mult – înainte să aflăm că un număr semnificativ de absolvente nu erau de găsit. Poate că a lăsat-o pe Savannah să-mi dea informația aia cu câteva zile înainte ca noi să aflăm oricum – ca să creeze impresia că fata era una dintre tipii buni.

— Crezi că ea știa… că ea și Jillian știau…?

— Dacă știau ce se întâmplă cu fetele recrutate de Flores cu ajutorul lor? Mă îndoiesc. Probabil că înghițeau gogoșile pe care le servea Hector – că le prezintă pe fetele cu interese speciale unor bărbați cu interese la fel de speciale și că au de câștigat un comision frumușel pentru eforturile lor. Bineînțeles, nu știu nimic sigur. E posibil ca întregul caz să fie o mare capcană spre iad și să n-am nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă.

— Rahat, Gurney. Neîncrederea totală în propriile teorii este foarte încurajatoare. Ce sugerezi să facem mai departe?

Țârâitul mobilului îl salvă pe Gurney de stânjeneala de a nu avea un răspuns.

Era Robin Wigg. Femeia începu să vorbească fără nicio introducere, așa cum făcea de obicei.

— Am rezultatele preliminare ale testelor de laborator făcute cizmelor găsite la domiciliul lui Liston. Căpitanul Rodriguez m-a autorizat să le discut cu tine, din moment ce testele au fost făcute la sugestia ta. Este momentul potrivit?

— Absolut. Ce ați aflat?

— O grămadă de lucruri la care e posibil să te fi așteptat și încă ceva la care nu te-ai fi așteptat. Să încep cu asta?

În calmul lui Wigg, în tonul grav, hotărât era ceva ce Gurney apreciase întotdeauna. Indiferent de ceea ce spunea, tonul ei transmitea că ordinea poate stăpâni peste haos.

— Te rog. Soluțiile se găsesc de obicei în surprize.

— Da, cred că este adevărat. Surpriza a fost prezența pe cizme a unui feromon anume: p-hidroxibenzoat de metil. Cât de multe cunoşti în domeniu?

— Am chiulit la orele de chimie, în liceu. Ar fi bine să o iei de la început.

— De fapt, e destul de simplu. Feromonii sunt secreţii glandulare ce transmit informaţii de la un animal la altul. Anumiţi feromoni, secretaţi de un animal anume pot atrage, preveni, calma sau agita un alt animal. P-hidroxibenzoatul de metil este un feromon foarte puternic, care atrage câinii, şi a fost identificat în cantităţi mari pe ambele cizme.

— Şi care ar fi efectul…?

— Orice câine, mai ales unul de vânătoare, ar putea urma cu uşurinţă şi cu nerăbdare dâra lăsată de persoana care poartă cizmele alea.

— Cum poţi face rost de aşa ceva?

— Unii feromoni canini sunt disponibili în comerţ pentru a fi folosiţi în adăposturile de animale şi în regimurile de modificare a comportamentului. Deci se putea cumpăra sau prin contactul direct cu o cățea în călduri.

— Interesant. Există vreun mod accidental prin care o asemenea substanţă ar putea ajunge pe cizmele cuiva?

— În concentraţia în care a fost găsită? Doar dacă n-a avut loc vreo explozie la fabrica de îmbuteliat feromoni, altfel nu.

— Foarte interesant. Mulţumesc, sergent. O să ţi-l dau la telefon pe Jack Hardwick. Aş aprecia dacă i-ai repeta ceea ce mi-ai spus şi mie – eu nu pot răspunde, în caz că are întrebări.

Hardwick avu o singură întrebare:

— Când spui că este un feromon care atrage, secretat de o cățea în călduri, vrei să zici că e mirosul unei femele ce nu ar putea fi ignorat de niciun mascul, nu?

Hardwick ascultă răspunsul scurt al femeii, încheie apelul şi-i dădu telefonul lui Gurney, părând încântat.

— Sfinte Sisoe. Mirosul irezistibil al unei cățele în călduri. Ce facem cu informaţia asta, Sherlock?

— E evident că Flores a vrut să se asigure că echipa canină va urma la ţintă dâra de miros. Poate că a căutat pe internet şi a descoperit că echipa de câini de vânătoare a poliţiei statale e alcătuită doar din masculi.

— Ceea ce, în mod evident, înseamnă c-a vrut ca noi să găsim maceta.

— Fără îndoială, zise Gurney. Şi-a vrut s-o găsim repede. De ambele dăţi.

— Şi care e scenariul? Le scurtează de capete, îşi pune cizmele meşteşugite, fuge în pădure, scapă de macetă, se întoarce la locul crimei, îşi scoate cizmele şi… după aceea?

— În cazul lui Savannah, pleacă pur şi simplu, se urcă la volan… în fine, răspunse Gurney. Situaţia lui Jillian e cea imposibilă.

— Din cauza problemei cu înregistrarea?

— Da, de asta şi-n plus nu ştim unde s-ar fi putut duce Flores după ce s-a întors la căsuţă.

— Plus întrebarea şi mai evidentă: de ce s-ar mai fi deranjat să se întoarcă?

Gurney zâmbi.

— Asta e singura părticică pe care cred c-o înţeleg. S-a întors ca să aşeze cizmele la vedere, aşa încât câinele de vânătoare să fie atras în căsuţă de mirosul acela şi să-l urmeze imediat până la arma crimei. El a vrut să găsim repede maceta.

— Ceea ce ne aduce la marele *de ce*?

— De asemenea, ne aduce din nou la macetă. Jack, sunt sigur că dacă aflăm cum a ajuns maceta acolo unde a fost găsită, fără ca nimeni să fie surprins pe cameră, atunci tabloul va prinde contur.

— Chiar crezi asta?

— Tu nu?

Hardwick ridică din umeri.

— Unii oameni zic să iei urma banilor. Tu, pe de altă parte, eşti înnebunit după ceea ce numeşti „discrepanţe”. Aşa că vii şi spui să urmăm piesa care nu se potriveşte în puzzle.

— Şi tu ce spui?

— Eu spun să avem în vedere elementul recurent. În cazul ăsta, acel element este sexul. De fapt, din câte îmi dau seama, tot ce are legătură cu nebunia asta este despre sex, într-un fel sau altul. Edward Vallory. Tirena Zog. Jordan Ballston. Saul Steck. Întreaga întreprindere criminală a familiei Skard. Specializarea psihiatrică a lui Scott Ashton. Posibilele fotografii care te-au speriat de moarte. Chiar şi nenorocita de urmă care duce la macetă se dovedeşte a fi despre sex – mirosul irezistibil al unei cătţele în călduri. Ştii ce cred eu, asule? Cred că e timpul ca noi doi să facem o vizită epicentrului acestui cutremur sexual – Academia Rezidenţială Mapleshade.

Capitolul 71

Pentru toate motivele pe care le-am scris

Era nemulţumit de amănuntele soluţiei finale, de devierea bruscă de la eleganţa simplă a unei lame ascuţite, o lamă ageră, meticuloasă. Dar nu reuşea să vadă o cale mai clară spre sfârşitul drumului. Era îngrozit de cât de neclară devenise situaţia, de abandonarea calităţilor alese care erau punctul lui forte, dar ajunsese să vadă schimbarea ca fiind necesară. Victimele colaterale erau doar un rău necesar. Găsea mângâiere amintindu-şi că acţiunile erau definiţia – sufletul şi inima – unui război drept. Ceea ce urma el să facă era, fără îndoială, necesar, iar dacă o acţiune era necesară, atunci consecinţele ei inevitabile erau justificate. Morţile unor copii inocenţi puteau fi considerate regretabile. Dar cine era el să spună că fuseseră inocenţi? Nimeni de la Mapleshade nu era cu adevărat inocent. Ba se putea spune că nu erau nici măcar copii. Poate că nu erau majori, în mod legal, dar nu erau nici copii. Oricum, nu în sensul obişnuit al cuvântului.

Marea zi sosise; *evenimentul era pe cale să se întâmple*; *dacă nu profita de ocazie, aceasta n-avea să se mai ivească niciodată. Ordinea şi dreptatea trebuiau să-i fie lege. Nu era momentul să ezite. Trebuia să accepte realitatea.*

Edward Vallory văzuse realitatea cu o limpezime desăvârşită.

Eroul Grădinarului Spaniol *nu ezitase.*

Acum era rândul lui să aplice lovitura de graţie tuturor târfelor şi mincinoaselor, întruchipărilor şi manifestărilor diavolului.

„E o bucăţică superbă". *O expresie de luat în seamă. Gândeşte-te la întrebarea pe care o naşte*: *o bucăţică de ce*?

Vocea de şarpe. Limba sâsâitoare. Transpiraţia de pe buze.

„Asupra capetelor de năpârci aducea-voi sabia-mi de foc şi niciuna nu-mi va scăpa.

În mâzga inimii lor împlânta-voi ţăruşul meu de foc şi niciuna nu va mai bate.

Aşa vor fi nimiciţi plozii Evei şi mârşăviile lor se vor sfârşi.

Pentru toate motivele pe care le-am scris".

Capitolul 72

Încă un strat

— Cum rămâne cu chestia aia Zen pe care o tot repeţi, că problema nu e că dai răspunsuri greşite, ci că pui întrebările greşite?

Gurney şi Hardwick erau în maşină, deplasându-se de-a lungul văilor din nordul localităţii Catskill, spre Tambury, iar Hardwick nu mai zicea nimic de ceva vreme. Dar acum, ceva din tonul lui lăsa de înţeles că avea mai multe de spus.

— Poate că întrebarea nu e cum a dus Hector arma crimei de la căsuţă în pădure. Pentru că, aşa cum arată filmul, n-a dus-o. Aşa că avem de-a face cu un fel de Adevărul Numărul Unu pe care trebuie să-l acceptăm.

Gurney simţi pe ceafă un fior ciudat, ca o prevestire.

— Care crezi că e întrebarea corectă?

— Să zicem că ne-am întreba cum a ajuns maceta în locul în care am găsit-o.

— Bine. Asta pot să înţeleg, dar nu pricep cum…

— Şi cum a ajuns sângele pe ea.

— Ce?

Hardwick se opri ca să-şi sufle nasul cu avântul lui obişnuit. Nu vorbi până nu-şi puse la loc batista în buzunar.

— Noi credem că maceta e arma crimei, fiindcă am găsit sângele lui Jillian pe ea. Este o presupunere corectă? Dacă ar exista o altă cale…

— Am întors pe toate părţile varianta asta şi n-am ajuns nicăieri.

Hardwick ridică din umeri, deloc convins.

Gurney se uită la el.

— Cum altfel ar fi putut ajunge sângele pe lama ei? Iar dacă maceta n-a fost scoasă din căsuţă, atunci de unde a apărut?

— Şi când?

— Când?

Hardwick îşi trase nasul, scoase iar batista şi se şterse.

— Ai încredere în înregistrare?

— Am vorbit cu cei de la firmă şi cu cei de la laborator, care au analizat filmul. Mi-au spus că înregistrarea e în regulă.

— Dacă e adevărat, atunci maceta nu putea să fie adusă acolo din căsuţă între momentul crimei şi momentul găsirii ei. Punct. Aşa că n-a fost arma

crimei. Punct. Iar sângele ăla nenorocit trebuie să fi ajuns pe lama ei într-un alt fel.

Gurney aproape că putea simți fizic cum i se rearanjau gândurile. Știa că Hardwick avea dreptate.

— Dacă ucigașul s-a chinuit *să pună* sângele pe macetă, zise el mai mult ca pentru sine, apar noi întrebări – nu doar cum și când, dar, și mai important, *de ce*?

Chiar așa, de ce s-ar fi chinuit ucigașul să pună la cale o înșelătorie atât de complexă? Teoretic, dacă o acțiune se desfășoară după un plan, scopul ei poate fi elucidat după consecințe. Deci, se întrebă Gurney, care erau consecințele plasării macetei în pădure cu sângele lui Jillian pe ea?

Își răspunse singur la întrebare, cu voce tare.

— Pentru început, maceta a fost găsită ușor și repede. Și toată lumea s-a pripit să stabilească imediat că este arma crimei. Și așa s-a abandonat orice altă căutare a unei posibile arme. Dâra de miros care unește căsuța de macetă a părut convingătoare și a făcut să pară că Flores a fugit pe acolo. Dispariția lui Kiki Muller a întărit ideea că Flores a părăsit zona, cel mai probabil în compania ei.

— Și acum…? întrebă Hardwick.

— Și acum nu mai avem niciun motiv să credem toate astea. De fapt, întregul scenariu al crimei adoptat de BIC pare să fi fost creația lui Flores.

Gurney se opri, gândindu-se la implicația finală.

— Iisuse!

— Ce este?

— Motivul pentru care Flores a ucis-o pe Kiki și a îngropat-o în propria ei curte…

— Ca să facă să pară că a fugit cu el?

— Da. Și astfel, uciderea lui Kiki pare cea mai rece și pragmatică execuție pe care ți-o poți închipui.

Hardwick era mânios.

— Dacă a fost așa de pragmatică, atunci de ce a măcuit-o în felul ăla?

— Poate că e un alt exemplu al dublei motivații a criminalului: avantajul practic și o boală patologică cumplită.

— Și în plus dă naștere la bârfe care se răspândesc prin cartier.

— Ce fel de bârfe?

Hardwick era în mod evident entuziasmat.

— Ia gândește-te. Încă de la început, întregul caz abundă de povești picante. Ți-o amintești pe doamna în vârstă, vecina lui Ashton – Miriam, Marian, sau cum o chema-o, cu câinele Airedale?

— Marian Eliot.

— Exact, Marian Eliot, cu toate poveştile ei despre Hector – Hector, eroul poveştii Cenuşăresei, Hector eroul poveştii lui Frankenstein. Şi dacă citeşti procesele-verbale ale interogatoriilor vecinilor, ai să dai peste povestea lui Hector, Latin Loverul şi peste Hector, Homosexualul Gelos. Pe parcurs, tu însuţi ai adăugat o poveste: pe cea a lui Hector, Răzbunătorul Păcatelor din Trecut.

— Ce vrei să zici?

— Nu zic nimic. Întreb.

— Ce întrebi?

— De unde dracu' apar toate poveştile astea? Sunt fascinante, dar…

— Dar ce?

— Dar nu există nicio dovadă solidă în cazul niciuneia.

Hardwick tăcu, însă Gurney simţea că bărbatul mai avea ceva de zis.

— Şi…? îl îmboldi Dave.

Hardwick clătină din cap, în semn că n-ar fi vrut să continue, însă vorbi oricum.

— Credeam că fosta mea nevastă e o sfântă.

Jack tăcu, cu gândul rătăcit, pentru un minut sau două, privind peisajul câmpurilor plouate şi al fermelor vechi, pe lângă care treceau.

— Ne minţim singuri. Ignorăm dovezile reale. Asta e problema. Aşa funcţionează minţile noastre. Ne plac mult prea mult poveştile. Avem nevoie să credem în ele. Şi ştii ce? Nevoia asta de a crede te poate trage la fund.

Capitolul 73

Poarta Raiului

Cum trecură de ieşirea spre Higgles Road, GPS-ul lui Gurney arată că aveau să ajungă la Mapleshade în paisprezece minute. Dave şi Hardwick erau în Outback-ul verde al lui Gurney, care părea mai potrivit decât GTO-ul roşu al lui Jack, cu motorul lui zgomotos şi tunat. Ceaţa se transformase într-o burniţă densă, iar Gurney mări viteza ştergătoarelor. Cu câteva săptămâni în urmă, una dintre lamele ştergătoarelor începuse să scârţâie, şi tot amânase s-o înlocuiască.

— Cum ţi-l închipui pe tipul ăsta căreia îi spunem Hector Flores? întrebă Hardwick.

— Te referi la chipul lui?

— La el în general. În ce postură ţi-l imaginezi?

— Mi-l imaginez dezbrăcat, într-o poziție de yoga, în pavilionul din grădina lui Scott Ashton.

— Înțelegi unde bat? zise Hardwick. Ai citit despre asta în rezumatul interogatoriilor, nu? Dar acum ți-l închipui și tu la fel de limpede de parcă l-ai văzut cu ochii tăi.

Gurney ridică din umeri.

— Așa facem tot timpul. Mințile noastre nu doar fac legătura dintre elemente, dar creează elemente care nici n-au existat vreodată. Așa cum ai spus, Jack, suntem făcuți să iubim poveștile – armonia.

O secundă mai târziu, prin mintea lui trecu brusc un gând care n-avea aparent legătură cu discuția.

— Sângele era încă umed?

Hardwick clipi.

— Ce sânge?

— Sângele de pe macetă. Sângele despre care mi-ai zis acum un minut că nu se putea să provină direct de la locul crimei, pentru că maceta nu e arma crimei.

— Normal că era umed. Adică… așa arăta. Lasă-mă să mă gândesc. Din ceea ce am văzut eu, părea a fi umed, dar era amestecat cu pământ și frunze.

— Hristoase! îl întrerupse Gurney. Ăsta ar putea fi motivul…

— Ce motiv?

— Motivul pentru care Flores a îngropat maceta pe jumătate. A îngropat lama sub un strat de frunze umede și de pământ.

— Ca să nu se usuce sângele?

— Sau ca să nu se oxideze într-un fel în care s-ar fi putut observa că e diferit de sângele din căsuță din jurul trupului. Ideea e că dacă sângele de pe macetă ar fi avut o stare de oxidare mai avansată decât cel de pe rochia de mireasă a lui Jillian, atunci tu sau tehnicienii noștri sigur ați fi observat. Dacă sângele de pe macetă era mai vechi decât cel de pe victimă…

— Am fi știut că nu era arma crimei.

— Exact. Dar pământul reavăn de pe lamă ar fi încetinit uscarea sângelui, plus că ar fi ascuns oxidarea, ar fi ascuns orice diferență vizibilă față de culoarea sângelui găsit în vilă.

— Iar laboratorul n-ar fi putut detecta așa ceva, continuă Hardwick.

— Bineînțeles că nu. Analiza nu se făcea, oricum, decât a doua zi cel mai curând, și în momentul ăla o diferență de o oră sau două între cele două mostre n-ar mai fi putut fi identificată, asta dacă n-ar fi făcut un test mai sofisticat ca să examineze exact acel factor. Dar din moment ce tu sau medicul legist nu le-ați atras atenția în privința asta, tehnicienii n-au avut niciun motiv să facă testul.

Hardwick aproba uşor din cap. Avea privirea concentrată şi meditativă.

— Chestia asta dărâmă cele mai solide presupuneri pe care le-am avut, dar unde ne duce?

— Hm. Bună întrebare, răspunse Gurney. Poate că e doar un alt semn că *toate* presupunerile iniţiale din cazul ăsta au fost greşite.

Vocea feminină a GPS-ului le indică să continue încă jumătate de kilometru, apoi să vireze la stânga.

Virajul la stânga era marcat de un indicator simplu, în alb-negru, pe o pancartă neagră din lemn pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ. Aleea îngustă şi pavată uniform trecea printr-un crâng de pini cu ramuri ce atârnau până jos de-o parte şi de alta, dând impresia unui tunel vegetal sculptat. După vreo opt sute de metri prin lungul tunel de copaci veşnic verzi, trecură prin poarta deschisă a unui gard înalt din plasă de sârmă şi se opriră în dreptul unei bariere care se putea ridica şi care era acum coborâtă. Lângă barieră era o cabină frumoasă pentru pază, acoperită cu şindrilă de cedru. Pe zidul din faţa lui Gurney, pe o pancartă elegantă, albastru-aurie scria: ACADEMIA REZIDENŢIALĂ MAPLESHADE. VIZITE DOAR CU PROGRAMARE. Un bărbat masiv, cu părul grizonant şi rar, ieşi din cabină. Pantalonii lui negri şi cămaşa gri lăsau impresia unei uniforme lejere. Tipul avea privirea neutră, scrutătoare a unui poliţist pensionat. Le zâmbi politicos.

— Dave Gurney şi detectivul-şef Jack Hardwick, de la Poliţia Statală din New York. Vrem să vorbim cu doctorul Scott Ashton.

Hardwick îşi scoase portofelul şi întinse insigna BIC spre fereastra de pe partea lui Gurney.

Paznicul o analiză cu atenţie şi făcu o mutră acră.

— Bine, rămâneţi aici până-l sun pe doctorul Ashton.

Cu ochii la vizitatori, tastă un cod pe telefonul lui şi începu să vorbească.

— Domnule, un anume detectiv Hardwick şi domnul Gurney sunt aici să vă vadă.

Urmă o pauză.

— Da, domnule, sunt chiar aici.

Paznicul le aruncă o privire neliniştită, apoi vorbi iar.

— Nu, domnule, nu mai e nimeni altcineva cu ei… Da, domnule, bineînţeles.

Îi dădu telefonul lui Gurney, care-l puse la ureche.

Era Ashton.

— Mi-e teamă că m-aţi prins cu treabă. Nu sunt sigur că vă pot…

— Nu vrem decât să punem câteva întrebări, doctore. Şi poate că cineva din personalul dumneavoastră ne poate arăta împrejurimile după aceea? Am vrea doar să ne lămurim un pic.

Ashton oftă.

— Prea bine. O să vă acord câteva minute. O să vină cineva să vă întâmpine. Dă-mi-l, te rog, pe paznic la telefon.

După ce confirmă autorizaţia lui Ashton, paznicul arătă spre o zonă îngustă, acoperită cu pietriş, care începea de la marginea aleii pavate, chiar după cabină.

— Parcaţi acolo. Maşinile n-au voie mai departe. Aşteptaţi însoţitorul.

Un moment mai târziu, bariera de pe alee se ridică, iar Gurney trecu dincolo, îndreptându-se spre micul loc de parcare indicat. Din poziţia aceea, putea zări o porţiune mai mare de gard decât cea care era vizibilă pe măsură ce se apropia. Fu surprins să vadă că, în afară de porţiunea învecinată cu drumul şi cu cabina, gardul se termina deasupra cu arcuri spiralate de sârmă ghimpată.

Hardwick observase şi el asta.

— Crezi că le-au pus ca să le împiedice pe fete să iasă sau ca să-i împiedice pe băieţii de pe aici să intre?

— Nu mă gândisem la băieţi, spuse Gurney, dar s-ar putea să ai dreptate. Un internat plin de tinere cu obsesii sexuale, chiar dacă obsesiile lor sunt diabolice, poate fi o atracţie.

— Vrei să zici mai ales dacă sunt diabolice. Cu cât sunt mai focoase, cu atât mai bine, zise Hardwick, ieşind din maşină. Hai să pălăvrăgim cu paznicul.

Paznicul, care rămăsese în picioare în faţa cabinei, îi privi curios, dar mai prietenos, ţinând cont că fuseseră lăsaţi să intre.

— E vorba despre Liston, fata aia care a lucrat aici?

— O ştiai? întrebă Hardwick.

— Nu am *cunoscut-o*, dar ştiu cine era. A lucrat pentru doctorul Ashton.

— Pe el îl cunoşti?

— La fel, mai mult din vedere. N-am prea discutat. E un pic… cum să zic? *Distant*?

— Rezervat?

— Mda, aş spune că e rezervat.

— Deci nu lui îi raportezi?

— Nu. Ashton nu prea are nicio legătură cu nimeni. Se dă un pic prea important, înţelegeţi? Majoritatea celor de aici îi raportează doctorului Lazarus.

Gurney sesiză un dezgust destul de evident în tonul paznicului şi aşteptă ca Hardwick să continue cu întrebările. Când văzu că Jack nu spunea nimic, Dave întrebă:

— Ce fel de persoană e Lazarus?

Paznicul ezită, părând să caute o cale de a spune ceva fără să intre în bucluc.

— Am auzit că nu e un tip prea vesel, zise Gurney, amintindu-şi descrierea deloc flatantă a lui Simon Kale.

Mica lui încurajare fu suficientă să-i dea apă la moară.

— Vesel? Iisuse, chiar că nu. Adică, presupun că e în regulă, dar…

— Nu e un om prea plăcut? îl îmboldi Gurney.

— Doar că… nu ştiu, parcă trăieşte în lumea lui. De exemplu, vorbeşti cu el şi am impresia că nouăzeci la sută din gândurile lui sunt în cu totul altă parte. Îmi amintesc că odată…

Omul îşi întrerupse propoziţia, auzind cauciucurile care rulau încet pe pietriş.

Toţi trei priviră spre parcarea mică şi spre furgoneta albastru-închis care se oprea lângă maşina lui Gurney.

— Vorbeşti de lup, zise paznicul şoptit.

Bărbatul care ieşi din dubiţă nu-şi arăta vârsta, însă era departe de a fi tânăr. Trăsăturile lui perfect netede îi făceau chipul să pară mai degrabă artificial decât frumos. Părul era atât de negru, încât sigur era vopsit, iar contrastul cu tenul lui pal era şocant. Bărbatul arătă spre uşa din spate a dubiţei.

— Vă rog să urcaţi, domnilor poliţişti, zise el, urcându-se din nou la volan şi aşteptând.

Încercarea lui de a zâmbi, dacă despre asta fusese vorba, semăna cu expresia chinuită a unui om care nu suporta lumina zilei.

Gurney şi Hardwick se aşezară pe bancheta din spatele lui.

Lazarus conduse lent, privind concentrat la drumul din faţă. După câteva sute de metri, virară într-o curbă, iar pădurea întunecată de pini făcu loc unei zone care semăna cu un parc, cu iarbă tunsă şi arţari din loc în loc. Aleea mare se transformă într-o alee clasică, la capătul căreia se înălţa o vilă în stil neo-gotic victorian, încadrată de alte câteva structuri mai mici, în acelaşi stil. Drumul se bifurca în faţa vilei. Lazarus viră la dreapta, înconjurând rândurile de arbuşti ornamentali, spre partea din spate a clădirii. Acolo, drumul bifurcat se unea la loc într-o a doua alee care, în mod surprinzător, înainta spre o capelă din granit întunecat. Ferestrele ei înguste cu vitralii ar fi putut arăta, într-o zi ceva mai însorită, ca nişte creioane roşii

înalte de trei metri, dar în acel moment, Gurney avea impresia că sunt tăieturi adânci, sângerânde în piatră.

— Şcoala are propria ei biserică, întrebă Hardwick?

— Nu. Nu mai e o biserică. A fost transformată în clădire seculară în urmă cu mult timp. Într-un fel e păcat, adăugă, părând deconectat de la realitate, aşa cum spusese şi paznicul.

— Cum aşa? întrebă Hardwick.

Lazarus răspunse alene.

— În biserică se vorbeşte despre bine şi despre rău. Despre vină şi despre pedeapsă. Ridică din umeri, parcă în faţa capelei şi opri motorul. Dar fie în biserică, fie altfel, cu toţii plătim pentru păcatele noastre, nu?

— Unde e toată lumea? întrebă Hardwick.

— Înăuntru.

Gurney îşi înălţă privirea spre clădirea impunătoare, spre faţada ei de culoarea umbrelor întunecate.

— Doctorul Ashton se află acolo? arătă el spre uşa arcuită a capelei.

— O să vă arăt.

Lazarus ieşi din furgonetă.

Dave şi Jack îl urmară pe bărbat pe treptele din granit şi păşiră dincolo de uşă, într-un vestibul larg, slab luminat care îi mirosea lui Gurney ca biserica parohială din Bronx, din copilăria lui: era o combinaţie între mirosul zidăriei, al lemnului vechi şi al funinginii de vremuri apuse a mucurilor de lumânări arse. Era un miros care avea darul incredibil de a-l purta departe, de a-i da impresia că trebuie să şoptească sau să păşească uşor. Dincolo de două uşi masive din stejar, care probabil dădeau spre spaţiul principal al capelei, se auzea murmurul şoptit al multor voci.

Deasupra uşilor, gravate cu litere îngroşate într-un buiandrug lat din piatră erau cuvintele: POARTA RAIULUI.

Gurney arătă spre uşi.

— Doctorul Ashton se află acolo?

— Nu. Acolo sunt fetele. Se liniştesc. Sunt un pic agitate azi – tulburate de vestea despre tânăra Liston. Doctorul Ashton e în nişa pentru orgă.

— În nişa pentru orgă?

— Asta a fost pe timpuri. A fost transformată în birou, bineînţeles.

Lazarus arătă spre un cadru îngust de uşă, aflat la capătul vestibulului, care ducea la baza unei scări întunecate.

— E uşa din capătul de sus al scărilor.

Gurney simţi un fior. Nu era sigur dacă de vină era temperatura normală a granitului sau ceva din ochii lui Lazarus, care era sigur că îi urmăreau în timp ce urcau treptele întunecoase din piatră.

Capitolul 74

Dincolo de raţiune

În vârful scării înguste se afla un palier micuţ, ciudat luminat de una dintre ferestrele înguste, roşiatice ale clădirii. Gurney ciocăni la singura uşă de pe palier care, ca şi uşile vestibulului arăta la fel de masivă, de mohorâtă şi de neprimitoare.

— Intră.

Vocea blândă a lui Ashton era încordată.

În ciuda masivităţii ei şi a faptului că părea suficient de veche încât să scârţâie, uşa se deschise uşor, fără niciun zgomot. Camera de dincolo de ea era aranjată confortabil şi putea trece drept biroul de studiu al vreunui episcop. Pe doi dintre pereţii fără ferestre erau aşezate etajere maronii din lemn de castan. În încăpere era un şemineu din piatră înnegrită de funingine, cu suporţi vechi din aramă. Un covor vechi persan acoperea podeaua, cu excepţia unei borduri din lemn de cireş, lustruite ca satinul, lată de şaizeci de centimetri, ce înconjura camera. Câteva lămpi mari, aşezate pe mese, dădeau tonurilor întunecate, lemnoase ale încăperii o lucire de chihlimbar.

Scott Ashton stătea încruntat şi preocupat la un birou bogat ornamentat din stejar negru, aşezat perpendicular cu uşa. În spatele lui, pe un bufet tot din stejar, cu picioare sculptate, ca de leu, era singurul obiect din încăpere care făcea cinste prezentului – un monitor plat şi mare al unui computer.

Ashton le arătă vag lui Gurney şi lui Hardwick două fotolii roşii, din catifea, cu spătare înalte, aflate vizavi de el – genul de scaune pe care le puteai găsi în sacristia unei catedrale.

— Situaţia devine din ce în ce mai rea, zise Ashton.

Gurney presupuse că doctorul se referea la uciderea lui Savannah Liston, cu o seară înainte, şi se pregătea să îngaime câteva cuvinte de înţelegere şi mângâiere.

— Sincer, continuă Ashton, întorcându-se cu spatele, mi se pare că abordarea asta cu privire la crima organizată este de neînţeles.

În acel moment, casca Bluetooth din urechea lui Ashton şi replicile lui bizare îi dădură lui Gurney de înţeles că bărbatul vorbea la telefon.

— Da, înţeleg… înţeleg… Ce vreau să zic e doar că acest caz devine din ce în ce mai ciudat la fiecare pas… Da, locotenente. Mâine dimineaţă… da… da, înţeleg. Vă mulţumesc că m-aţi anunţat.

Ashton se întoarse spre musafirii lui, dar pentru un moment păru pierdut în contemplarea conversației pe care tocmai o încheiase.

— Aveți veşti? întrebă Gurney.

— Sunteți la curent cu… teoria asta a conspirației criminale? Această… mare afacere care ar putea include nişte gangsteri din Sardinia?

Expresia lui Ashton părea încordată din cauza unui amestec de anxietate şi scepticism.

— Am auzit discutându-se, zise Gurney.

— Credeți că este posibil să fie adevărată?

— Este posibil, da.

Ashton clătină din cap, se uită pierdut la birou, apoi ridică iar privirea spre cei doi detectivi.

— Pot să întreb de ce ați venit?

— A fost o pornire de moment, răspunse Hardwick.

— O pornire de moment? Ce vreți să spuneți?

— În fiecare caz, există un punct comun spre care se îndreaptă toate. Aşa că punctul ăsta devine o cheie. Ne-ar ajuta enorm dacă ne-am putea plimba prin jur, să vedem ce putem deduce.

— Nu sunt sigur că…

— Tot ce s-a întâmplat pare să fie legat într-un fel sau altul cu Mapleshade. Sunteți de acord cu asta?

— Presupun. Poate. Nu ştiu.

— Vreți să spuneți că nu v-ați gândit deloc la asta?

Tonul lui Hardwick răsună tăios.

— Ba bineînțeles că m-am gândit.

Ashton părea şocat.

— Doar că nu pot… să înțeleg pe deplin. Poate că am o legătură prea strânsă cu toate astea.

— Numele Skard vă spune ceva? întrebă Gurney.

— Detectivul de la telefon mi-a pus aceeaşi întrebare – ceva despre o familie oribilă de gangsteri din Sardinia. Răspunsul meu este nu.

— Sunteți sigur că Jillian nu l-a pomenit niciodată?

— Jillian? Nu. De ce ar fi făcut asta?

Gurney ridică din umeri.

— E posibil ca Skard să fie numele real al lui Hector Flores.

— Skard? De unde să ştie Jillian una ca asta?

— Nu ştiu, dar se pare că a căutat mai multe informații despre numele ăsta pe internet.

Ashton clătină iar din cap, un gest ce semăna cu un tremur involuntar.

— Cât de groaznice trebuie să devină lucrurile înainte să ia sfârşit?

Sunase mai degrabă ca un plânset de protest decât ca o întrebare.

— Ați spus adineauri la telefon ceva despre mâine dimineață?

— Ce? Ah, da. O altă întorsătură. Locotenentul vostru e de părere că această perspectivă a conspirației ar trebui să grăbească ancheta, așa că insistă să reprogramăm interogarea elevelor pentru mâine dimineață.

— Și unde sunt ele?

— Poftim?

— Elevele. Unde sunt?

— Oh. Iertați-mă că sunt așa de distrat, dar ăsta e unul dintre motive. Fetele sunt la parter, în zona principală a capelei. E un mediu liniștitor. A fost o zi grea. În mod oficial, elevele de la Mapleshade nu dispun de nicio formă de comunicare cu lumea exterioară. Nu au televizoare, radiouri, computere, iPod-uri, telefoane mobile, nimic. Dar există întotdeauna scăpări, întotdeauna reușește cineva să strecoare un dispozitiv sau altul, așa că bineînțeles că au aflat de moartea lui Savannah și… ei bine, vă puteți imagina. Așa că am aplicat ceea ce o instituție ceva mai strictă ar numi „modul de securitate". Bineînțeles, noi nu folosim acești termeni. Aici totul e făcut după un model ceva mai blând.

— Cu excepția sârmei ghimpate, zise Hardwick.

— Scopul gardului e să țină problemele afară, nu să țină oamenii prizonieri.

— Ne-am mirat când l-am văzut.

— Vă asigur că scopul lui este siguranța, nu captivitatea.

— Deci acum sunt toate jos, în capelă? întrebă Hardwick.

— Corect. Cum am spus, lor li se pare capela un loc liniștitor.

— Nu m-aș fi gândit că sunt religioase, zise Gurney.

— Religioase?

Ashton zâmbi neamuzat.

— N-aș zice. Doar că bisericile din piatră, cu ferestrele lor gotice și lumina difuză, au ceva special. Calmează sufletul într-un fel care nu are nicio legătură cu teologia.

— Elevele nu au impresia că ar fi pedepsite? întrebă Hardwick. Cum rămâne cu cele care și-au păstrat calmul?

— Cele agitate s-au liniștit, se simt mai bine. Cele care nu s-au panicat au fost făcute să înțeleagă că reprezintă sursa principală de calm pentru celelalte. Ideea e că fetele mai tulburate nu se simt date la o parte, iar cele calme se simt utile.

Gurney zâmbi.

— Pesemne că v-ați gândit ceva și v-ați străduit să creați o astfel de abordare a experienței.

— Face parte din meseria mea.

— Le-ați creat un cadru pentru a înțelege ce se întâmplă?

— Aţi putea spune şi aşa.

— Cam ca un magician, zise Gurney. Sau un politician.

— Sau orice predicator capabil, sau profesor, sau doctor, continuă Ashton amabil.

— Din întâmplare, zise Gurney, decis să testeze efectul unei schimbări bruște de subiect, Jillian s-a rănit cumva în vreun fel înainte de nuntă, astfel încât să sângereze?

— Să sângereze? Nu din câte ştiu eu. De ce întrebaţi?

— Există o nelămurire cu privire la sângele de pe macetă.

— O nelămurire? Cum e posibil? Ce vreți să spuneți?

— Vreau să zic că e posibil ca maceta să nu fi fost arma crimei.

— Nu pricep.

— E posibil să fi fost adusă în pădure înainte de moartea soției dumitale, nu după aceea.

— Dar… mi s-a spus… sângele ei…

— S-ar putea ca unele concluzii să fi fost premature. Dar uitați care e chestia: dacă maceta a fost adusă în pădure înainte de crimă, atunci sângele de pe ea trebuie să fi venit de la Jillian. Înainte de crimă. Întrebarea e: aveți vreo idee despre cum s-ar fi putut întâmpla una ca asta?

Ashton era şocat. Gura i se deschise şi păru că e pe punctul de vorbi, apoi se răzgândi. În cele din urmă, zise:

— Păi… da, am… cel puțin în teorie. După cum știți, Jillian se trata pentru tulburare bipolară. Urma un tratament medicamentos care necesita analize de sânge periodice pentru a ne asigura că substanțele rămân în cantități terapeutice. I se lua sânge o dată pe lună.

— De către cine?

— O hematologă din partea locului. Cred că lucra pentru un furnizor de servicii medicale din afara orașului.

— Și ce făcea cu mostra de sânge?

— O transporta la laborator unde se făcea testul pentru nivelul de litium şi se genera un raport.

— O transporta acolo imediat?

— Îmi închipui că se mai oprea de câteva ori, la clienții de pe ruta care-i fusese alocată, orice ar fi însemnat asta, şi că la finalul zilei ducea mostrele la laborator.

— Cunoașteți numele ei şi numele companiei şi al laboratorului?

— Da, le cunosc. Eu verific… mai bine zis verificam, o copie a raportului de laborator în fiecare lună.

— Aveţi o programare care să arate când i s-a luat ultima oară sânge?

— Nu am o programare, mereu i se lua sânge în a doua vineri a lunii.

Gurney se gândi o clipă.

— Asta ar fi cu două zile înainte ca Jillian să fie ucisă.

— Credeţi că Flores a intervenit cumva, la un moment dat, în proces şi a pus mâna pe mostra de sânge? Dar de ce? Mi-e teamă că nu înţeleg ce vreţi să sugeraţi în legătură cu maceta. Care ar fi rostul?

— Nu sunt sigur, doctore. Dar am impresia că răspunsul la întrebarea aia e piesa lipsă din puzzle.

Ashton ridică din sprâncene, mai mult surprins decât sceptic. Privirea lui părea să se plimbe de-a lungul elementelor tulburătoare ale unui peisaj interior. În cele din urmă, bărbatul închise ochii şi se sprijini în scaunul lui cu spătar înalt. Avea mâinile încleştate pe capetele braţelor minuţios sculptate. Respira adânc şi atent, ca şi cum făcea un soi de exerciţiu mental de relaxare. Dar când deschise iar ochii, arăta şi mai rău.

— Ce coşmar, zise el.

Îşi drese glasul, însă sunetul păru a fi mai mult un scâncet decât o tuse.

— Spuneţi-mi ceva, domnilor. V-aţi simţit vreodată ca nişte rataţi? Aşa mă simt eu acum. Fiecare nouă grozăvie… fiecare moarte… fiecare descoperire despre Flores sau Skard sau cum l-o fi chemând… fiecare descoperire bizară despre ce s-a întâmplat cu adevărat aici, la şcoală – totul dovedeşte eşecul meu complet. Ce idiot fără minte am fost!

Clătină din cap – sau mai degrabă şi-l mişcă încet înainte şi înapoi, de parcă era prins într-un curent oscilant.

— Ce mândrie prostească şi fatală să cred că pot vindeca o molimă de o forţă atât de incredibilă şi primitivă.

— Molimă?

— Nu e tocmai termenul folosit de cei din domeniul meu când vine vorba de incest şi de pagubele produse de el, dar cred că e destul de potrivit. Cu cât capăt mai multă experienţă în domeniu, cu atât sunt mai convins că dintre toate crimele pe care oamenii le comit unul împotriva celuilalt, cea mai rea este de departe abuzul sexual al unui adult asupra unui copil – mai ales al unui părinte.

— De ce spuneţi asta?

— De ce? E simplu. Cele două relaţii primare ale omului sunt cea dintre părinte şi copil şi cea de cuplu. Incestul distruge tiparele diferite ale acestor două relaţii, le amestecă cu forţa pervertindu-le astfel pe amândouă. Cred că se produce o leziune traumatică a structurilor neuronale care sprijină comportamentele naturale ale acestor două tipuri de relaţii şi care le separă. Înţelegeţi ce vreau să zic?

— Cred că da, zise Gurney.

— Pe mine mă depășește un pic, spuse Hardwick, care ascultase în tăcere schimbul de replici dintre Ashton și Gurney.

Ashton îi aruncă o privire sceptică.

— O terapie eficientă pentru o astfel de traumă ar trebui să refacă limitele dintre repertoriul de răspunsuri ale relației părinte-copil și repertoriul de răspunsuri ale cuplului. Tragedia e că nicio terapie nu poate egala în forță – în puterea absolută a impactului – paguba pe care caută să o repare. E ca și cum încerci să reconstruiești cu linguriță un perete zdrobit de buldozer.

— Dar… nu acestei probleme ați ales să vă dedicați cariera? întrebă Gurney.

— Da. Și acum înțeleg foarte limpede că am dat greș. Totalmente, am dat greș într-un mod lamentabil.

— Nu aveți de unde ști asta.

— Vreți să spuneți că nu *toate* absolventele de la Mapleshade au ales să dispară într-un infern bolnav, al sexului? Nu *toate* au fost hăcuite de plăcere? Nu *toate* au făcut copii și i-au violat? Nu toate au ieșit de aici la fel de bolnave și de tulburate ca atunci când au intrat? De unde pot *să știu* toate astea? Tot ce știu în acest moment e că, sub controlul meu și ghidată de instinctele și deciziile mele, Mapleshade s-a transformat într-un magnet pentru orori și crime, un soi de rezervație pentru vânătoarea unui monstru. Sub conducerea mea, Mapleshade a fost complet nimicită. Asta e ceea ce știu sigur.

— Și… ce urmează? întrebă Hardwick, aspru.

— Ce urmează? Ah. Vocea rațiunii.

Ashton închise ochii și nu mai spuse nimic timp de cel puțin un minut. Când luă iar cuvântul, vocea lui răsună obișnuit, dar încordată.

— Ce urmează? Următorul pas? Următorul pas pentru mine e să cobor în capelă, să-mi arăt fața și să fac tot ce pot să calmez spiritele. Care e următorul vostru pas… habar nu am. Ziceți că ați venit aici din cauza unei porniri de moment. Ați face bine să vă întrebați intuiția ce să faceți mai departe.

Se ridică de pe scaunul lui masiv din catifea și luă din sertarul biroului ceva ce semăna cu o telecomandă pentru ușa unui garaj.

— Luminile și încuietorile de jos sunt operate electronic, zise el, explicând funcția micului aparat.

Se îndreptă spre ieșire, ajunse la ușă, se întoarse și porni ecranul mare din spatele biroului. Pe monitor apăru o imagine: interiorul capelei, cu podeaua și zidurile înalte din piatră, a căror austeritate cenușie era

întreruptă de draperii bordo şi tapiserii indescifrabile. Băncile din lemn închis nu erau aşezate în rândurile obişnuite dintr-o biserică, ci fuseseră rearanjate în şase grupuri, fiecare din câte trei bănci ce formau un triunghi larg, pentru a facilita, în mod evident, conversaţia. Trei dintre aceste grupuri de bănci erau pline de adolescente. Din boxele monitorului se auzi un zumzet de voci feminine.

— Acolo jos se află o cameră video profesionistă şi un microfon care transmit pe acest computer, zise Ashton. Priviţi şi ascultaţi şi veţi înţelege cum stă situaţia.

Se întoarse şi ieşi din cameră.

Capitolul 75

Închide ochii strâns

Pe monitor apăru Ashton intrând în capelă pe uşa din spatele grupurilor de bănci şi închizând-o în urma lui cu o bufnitură puternică. Doctorul avea încă în mână mica telecomandă. Fetele ocupau mare parte din spaţiul de pe bănci – unele stăteau normal, altele într-o parte, unele erau aşezate într-o poziţie de yoga, cu picioarele încrucişate, altele îngenuncheate. Câteva fete păreau pierdute în propriile lor gânduri, dar majoritatea erau prinse în conversaţii, unele mai gălăgioase decât altele.

Gurney fu surprins de cât de obişnuite păreau fetele. La prima vedere arătau ca majoritatea adolescentelor preocupate de propria persoană, şi nu ca prizonierii unei instituţii înconjurate de sârmă ghimpată. La acea distanţă faţă de cameră, răutatea comportamentului care le adusese acolo dispăruse. Gurney presupuse că numai faţă în faţă, având posibilitatea să le studieze cu atenţie expresiile, ar fi devenit evident că erau mult mai preocupate de propria persoană decât ar fi fost normal, indisciplinate, crude şi avide după sex. Până la urmă, ca şi în cazul portretelor-robot ale criminalilor, ar fi observat semnul pericolului, gheaţa din priviri.

Apoi, Gurney observă că nu erau singure. În fiecare triunghi format din bănci se aflau una sau două persoane mai în vârstă – probabil profesori sau consilieri sau oricum s-ar fi numit la Mapleshade cei care acordau îndrumare şi făceau terapie. Într-un colţ din spatele încăperii, aproape invizibil printre umbre, stătea doctorul Lazarus, cu braţele încrucişate. Expresia de pe chipul lui era de nepătruns.

La puţin timp după ce Ashton îşi făcu intrarea, fetele începură să-l observe, iar larma conversaţiilor se stinse uşor-uşor. Una dintre fetele care păreau mai mari şi care atrăgeau mai repede atenţia se apropie de Ashton, când doctorul se oprise în spatele coridorului central. Fata era înaltă, blondă, cu ochii migdalaţi.

Gurney se uită la Hardwick, care se aplecase înainte în scaun, studiind ecranul.

— Poţi să-ţi dai seama dacă a chemat-o la el? întrebă Gurney.

— E posibil să-i fi făcut semn, zise el. A dat cumva din mână. De ce?

— Eram doar curios.

Pe ecranul cu imagine limpede ca cristalul, profilurile lui Ashton şi al blondei înalte erau atât de clare, că aproape ai fi putut să le citeşti pe buze, însă vocile nu li se distingeau – cuvintele şi frazele se amestecau cu vocile elevelor dintr-un grup din apropiere.

Gurney se aplecă spre monitor.

— Ai idee despre ce vorbesc?

Hardwick se concentră cu atenţie la chipurile celor doi, înclinându-şi capul de parcă gestul putea să-i îmbunătăţească auzul.

Pe ecran, fata zise ceva şi zâmbi, Ashton spuse ceva şi gesticulă. Apoi, doctorul înaintă hotărât pe coridorul central şi se urcă pe un podium ce reprezenta probabil locul în care fusese altarul pe când clădirea îndeplinea încă un rol liturgic. Se întoarse cu faţa spre adunarea de eleve şi cu spatele la cameră. Murmurul de voci se topi şi în curând se lăsă liniştea.

Gurney se uită întrebător la Hardwick.

— Ai prins ceva?

Jack clătină din cap.

— I-ar fi putut spune orice. N-am putut deosebi cuvintele lor de zgomotul de fundal. Poate că unul care citeşte pe buze te-ar putea lămuri. Eu nu pot.

Pe ecran, Ashton începu să vorbească cu o autoritate firească. Tonul lui baritonal era calm şi domol şi mai profund decât de obicei, în răsunătoarea catedrală gotică.

— Doamnelor, începu el, pronunţând cuvântul cu un soi de politeţe aproape solemnă, s-au petrecut nişte evenimente teribile, înfricoşătoare şi cu toţii suntem supăraţi. Mânioşi, speriaţi, confuzi şi tulburaţi. Unele dintre voi nu pot dormi. Sunt neliniştite. Au coşmaruri. Poate că cel mai grav e că nu ştim sigur ce se întâmplă. Vrem să ştim cu ce ne confruntăm şi nimeni nu ne spune nimic.

Ashton transmitea neliniştea stărilor mentale despre care se vorbea. Se transformase într-o reprezentare vie a emoţiei şi a înţelegerii, şi totuşi, în acelaşi timp, poate că datorită inflexiunilor bogate ale vocii lui, a timbrului

său ca de violoncel, reușea să transmită la un nivel subconștient un sentiment profund de liniște.

— Mamă, ce le are tipul, zise Hardwick, pe tonul unuia care admiră abilitatea unui pungaș priceput.

— E un profesionist, cu siguranță, fu de acord Gurney.

— Nu e la fel de bun ca tine, asule.

Chipul lui Gurney luă o mină întrebătoare.

— Pun pariu că ar putea învăța câte ceva din spectacolul pe care-l dai la academie.

— Ce știi tu despre…

Hardwick arătă la ecran.

— Șșș. Nu trebuie să pierdem nimic.

Cuvintele lui Ashton curgeau ca apa limpede pe deasupra pietrelor netede.

— Unele dintre voi m-au întrebat despre progresul anchetei. Cât de multe cunosc polițiștii, ce fac, cât mai durează până îl prind pe vinovat? Sunt întrebări logice, întrebări pe care și le pun mulți dintre noi. Cred că ne-ar ajuta să aflăm mai multe, dacă fiecare dintre noi ar avea ocazia să-și împărtășească grijile, să întrebe ce-are de întrebat, să primească niște răspunsuri. De aceea i-am invitat mâine dimineață la Mapleshade pe detectivii principali care lucrează la acest caz – să discute cu noi, să ne informeze în legătură cu ce se întâmplă și ce e posibil să se întâmple în continuare. Și ei, și noi vom avea întrebări. Cred că va fi o conversație foarte utilă pentru toată lumea.

Hardwick rânji.

— Ce zici de asta?

— Cred că e…

— Uns cu toate alifiile?

Gurney ridică din umeri.

— Cred că se pricepe să manipuleze perspectiva oamenilor asupra lucrurilor.

Hardwick arătă spre ecran.

Ashton își scoase mobilul din clama de la curea. Îi privi ecranul, se încruntă, apăsă un buton și-l duse la ureche. Zise ceva, dar fetele de pe bănci începuseră iar să vorbească, și cuvintele lui se pierdură din nou în murmurul general.

— Auzi ceva? întrebă Gurney.

Hardwick privi buzele lui Ashton, apoi clătină din cap.

— E la fel ca înainte, când a vorbit cu blonda. Ar putea spune orice.

Apelul se încheie şi Ashton puse telefonul la loc în buzunar. O fată din spate îşi ridică mâna. Neobservată sau ignorată de Ashton, se ridică şi dădu din mână, iar asta păru să atragă atenţia doctorului.

— Da? Doamnelor… cred că cineva are o întrebare sau un comentariu?

Fata – care se întâmpla să fie blonda cu ochi migdalaţi de mai devreme, la care Hardwick tocmai se referise – puse întrebarea:

— Am auzit că Hector Flores ar fi fost văzut azi aici, chiar în capelă. E adevărat?

Ashton păru neobişnuit de încurcat.

— Ce… cine ţi-a zis una ca asta?

— Nu ştiu. Vorbeau nişte fete pe trepte, în vilă. Nu sunt sigură cine. N-am putut să le văd de unde stăteam. Dar una dintre ele a zis că l-a văzut – că l-a văzut pe Hector. Dacă e adevărat, e înfricoşător.

— Dacă ar fi adevărat, ar fi înfricoşător, spuse Ashton. Poate că persoana care a zis că l-a văzut ne poate lămuri. Suntem toţi prezenţi. Oricine a zis-o ar trebui să fie tot aici.

Îşi plimbă privirea peste adunare, tăcând, aşteptând, lăsând să treacă vreo cinci secunde lungi înainte să adauge, cu o toleranţă părintească.

— Poate că unora le place pur şi simplu să împrăştie zvonuri înfricoşătoare.

Nu părea însă complet relaxat.

— Mai aveţi şi alte întrebări?

Una dintre fetele mai tinere ridică mâna şi întrebă:

— Cât mai trebuie să stăm aici?

Ashton zâmbi ca un tată iubitor.

— Atât timp cât procesul e folositor şi nicio clipă în plus. Sper că în fiecare grup vă împărtăşiţi gândurile, temerile, sentimentele şi mai ales temerile iscate de moartea lui Savannah. Vreau să exprimaţi tot ce vă vine în minte, să profitaţi de ajutorul pe care-l pot acorda asistenţii grupurilor, de ajutorul pe care vi-l puteţi oferi una alteia. Procesul funcţionează. Ştim cu toţii că funcţionează. Aveţi încredere în el.

Coborî de pe podium şi începu să facă înconjurul încăperii, părând să încurajeze câte o elevă din când în când, dar în mare parte, să observe discuţiile de grup ale celor de pe bănci. Uneori, părea să asculte cu mare atenţie, iar alteori părea să se scufunde în propriile lui gânduri.

În timp ce-l privea, atenţia lui Gurney fu atrasă din nou de ciudăţenia absolută a scenei. Deşi nu mai era un lăcaş sfânt, clădirea încă arăta, suna, mirosea şi se simţea ca o biserică. Devenea destul de tulburător, dacă mai adăugai şi energiile teribil de macabre ale rezidenţilor de la Mapleshade.

În scena din capelă afișată pe ecran, Ashton continua să se plimbe alene printre eleve și „asistenții" lor, dar Gurney nu-i mai acorda atenție.

Închise ochii și-și sprijini capul de pernuța din catifea a spătarului. Se concentră cât putu de bine la simpla trecere a respirației prin nări. Încerca să-și golească mintea de ceea ce i se părea a fi o încâlceală de crâmpeie lipsite de sens. Aproape că reușise, dar o părticică nu voia să se ducă.

Doar o părticică.

Era un comentariu al lui Hardwick care acum îl rodea pe dinăuntru – comentariul pe care-l făcuse când îl întrebase dacă putea să-și dea seama ce-i spunea Ashton fetei care venise la el când intrase în capelă…

Hardwick îi răspunsese că vocea lui Ashton nu se distingea bine printre celelalte glasuri din capelă, iar cuvintele nu se înțelegeau.

„Ar fi putut spune orice".

Răspunsul ăsta îl deranjase pe Gurney.

Iar acum știa de ce.

Îi adusese aminte de ceva uitat într-un colț îndepărtat al conștiinței lui.

Însă acum amintirea îi era vie în minte.

Se întâmplase cu altă ocazie. Într-un alt loc. Scott Ashton vorbea aprins cu o tânără blondă, pe întinderea largă a unei peluze îngrijite. O conversație ce nu putuse fi auzită. O conversație ale cărei cuvinte se pierduseră în murmurul altor două sute de voci. O conversație în care Scott Ashton i-ar fi putut spune orice lui Jillian Perry.

I-ar fi putut spune orice. Iar asta schimba totul.

Hardwick îl urmărea.

— Ești bine?

Gurney dădu lent din cap, de parcă o mișcare mai amplă rupsese lanțul extrem de delicat al posibilităților la care medita.

„I-ar fi putut spune orice. N-aveam cum să știu ce i-a spus pentru că vocile n-au putut fi auzite. Deci ce anume putea să-i zică?

Să zicem că a spus: «Indiferent ce se întâmplă, să nu scoți o vorbă.»

Să zicem că a spus: «Indiferent ce se întâmplă, nu deschide ușa.»

Să zicem că a spus: «Am o surpriză pentru tine. Închide ochii strâns.»

Doamne-Dumnezeule, să presupunem că fix asta i-a spus! «Ca să primești cea mai mare surpriză din viața ta, închide ochii strâns.»"

Capitolul 76

Un alt strat

— Care mama dracului e problema? vru să ştie Hardwick.

Gurney doar clătină din cap, incapabil să răspundă, pe când urma în minte lanţul logic al posibilităţilor cu un freamăt sălbatic care-l făcuse să se ridice în picioare. Începu să se plimbe, la început mai lent, păşind pe covorul persan din faţa biroului lui Ashton. Lampa mare din porţelan din cel mai apropiat colţ al încăperii arunca un cerc de lumină blândă ce scotea din umbră modelul complicat al unei grădini din ţesătura fină a covorului.

„Dacă am dreptate – şi mai mult ca sigur am dreptate – ce urmează să se întâmple?"

Pe ecran, Ashton putea fi văzut stând lângă una dintre draperiile vişinii care acopereau porţiuni din zidurile bisericii, iar privirea lui se plimba blândă peste adunare.

— Ce e? întrebă Hardwick. La ce dracu' te gândeşti?

Gurney se opri suficient cât să reducă uşor volumul computerului pentru a se concentra mai bine la propriul raţionament.

— Mai ştii comentariul pe care l-ai făcut ceva mai devreme? Că Ashton ar fi putut spune *orice*?

— Mda. Ce e cu asta?

— E posibil să fi distrus una dintre presupunerile cheie pe care le-am făcut despre uciderea lui Jillian.

— Ce presupunere?

— Cea mai mare dintre toate. Presupunerea că ştim de ce a intrat în căsuţă.

— Păi, ştim de ce a *zis* ea că a intrat. În înregistrare, Jillian îi zice lui Ashton că vrea să-l convingă pe Flores să iasă din căsuţă pentru toastul de nuntă. Iar Ashton s-a certat cu ea. I-a spus să nu se preocupe de Flores. Dar, la dracu', ea tot a intrat.

Ochii lui Gurney sclipiră.

— Să presupunem că dialogul ăsta n-a avut loc niciodată.

— Dar a fost pe înregistrare.

Hardwick părea pe atât de enervat de entuziasmul lui Gurney, pe cât era de confuz de ceea ce-i spunea.

Gurney vorbi lent, ca şi cum fiecare cuvânt era preţios.

— Conversaţia aia nu este cu adevărat pe înregistrare.

— Ba normal că e.

— Nu. Ceea ce vedem în film e o întâlnire dintre Scott Ashton şi Jillian Perry pe peluză, la petrecere, undeva pe fundalul scenei – prea departe ca microfoanele camerei să capteze vocile. „Conversaţia" pe care ţi-o aminteşti tu – şi pe care şi-o amintesc toţi cei care au văzut înregistrarea – este descrierea conversaţiei făcută de Scott Ashton lui Burt Luntz şi soţiei lui,

după ce a avut loc. Adevărul e că nu avem de unde să ştim ce i-a zis Jillian de fapt sau ce i-a spus el lui Jillian. Iar până acum nu am avut niciun motiv să punem la îndoială mărturia lui. Nu ştim decât ce *pretinde* Ashton că ar fi spus. Şi aşa cum ai comentat şi tu mai devreme în legătură cu dialogul imposibil de auzit dintre doctor şi blonda din capelă, *Ashton ar fi putut spune orice.*

— Bine, replică Hardwick nesigur. Ashton ar fi putut spune orice. Înţeleg. Dar ce crezi că i-a zis *de fapt*? Adică, unde vrei să ajungi? De ce ar minţi despre motivul pentru care Jillian a intrat în căsuţă?

— Pot să mă gândesc la cel puţin un motiv oribil. Repet, ideea e că nu ştim nimic din ceea ce am crezut că ştim sigur. Tot ce *ştim* de fapt e că au vorbit unul cu altul şi că ea a intrat în căsuţă.

Hardwick începu să bată nerăbdător pe braţul sculptat al fotoliului ce aducea cu un tron.

— Nu e *tot* ce ştim. Îmi amintesc că s-a dus cineva după ea. A bătut la uşa căsuţei. Nu era una dintre ospătăriţe? Şi oare Jillian nu era deja moartă – sau cel puţin incapabilă să deschidă uşa? Nu înţeleg unde mama dracului vrei să ajungi cu asta.

— Hai s-o luăm de la început. Dacă analizezi exclusiv filmarea şi uiţi povestea care ne-a fost servită, se naşte întrebarea: există oare o *altă* poveste credibilă, care se potriveşte cu ceea ce se vede pe ecran?

— Cum ar fi?

— În film, s-ar părea că Jillian îi atrage atenţia lui Ashton şi arată spre ceas. Bine. Să presupunem că Ashton o rugase să-i aducă aminte când era timpul pentru toast. Şi să presupunem că atunci când s-a dus la ea, Ashton i-a spus că avea o mare surpriză şi că voia ca Jillian să intre în căsuţă pentru că acolo avea să-i dea cadoul – chiar înainte de toast. I-a zis că ar trebui să intre în căsuţă, să încuie uşa şi să nu scoată nicio vorbă. Că indiferent cine vine la uşă, nu trebuie s-o deschidă sau să spună ceva. Că totul făcea parte din surpriză şi că va înţelege mai târziu.

Hardwick era numai ochi şi urechi.

— Deci tu spui că e posibil ca Jillian să fi fost bine-mersi când a bătut ospătăriţa la uşă?

— Şi să presupunem că apoi, când Ashton a deschis el însuşi uşa, cu cheia, i-a zis ceva de genul: „Închide ochii strâns. Închide ochii strâns ca să primeşti cea mai mare surpriză din viaţa ta".

— Şi după aceea?

Gurney făcu o pauză.

— Ţi-l aminteşti pe Jason Strunk?

Hardwick se încruntă.

— Criminalul în serie? Ce-are el de-a face cu toate astea?

— Mai ştii cum îşi omora victimele?

— Nu e el ăla care-şi toca victimele şi apoi trimitea bucăţele din ele poliţiştilor locali?

— Exact. Dar eu mă gândeam la arma pe care a folosit-o.

— Un satâr pentru carne, nu? O chestie japoneză, ascuţită brici.

— Şi îl ţinea într-un săculeţ din plastic, sub haină.

— Şi… ce vrei să zici? Oh, nu, haide! Doar nu vrei să spui că… că Scott Ashton a intrat în vilă, i-a zis proaspetei lui soţioare să închidă ochii şi pe urmă i-a tăiat capul?

— Bazându-ne pe dovezile video, scenariul ăsta e la fel de posibil ca şi povestea pe care o ştim deja.

— Dumnezeule, o grămadă de lucruri sunt posibile, dar…

Hardwick dădu din cap.

— Şi după aceea? După ce-i taie capul miresei, îl aşază frumos pe masă, începe să ţipe, îşi bagă satârul însângerat în buzunarul căptuşit cu plastic, iese poticnindu-se din căsuţă şi leşină?

Gurney continuă.

— Exact. Ultima parte apare pe înregistrare – îl vedem cum ţipă, cum iese împleticindu-se şi se prăbuşeşte pe stratul de flori. Toţi dau buzna spre el, toţi se uită în căsuţă şi toţi ajung la concluzia care, având în vedere circumstanţele, este cea mai evidentă. Exact concluzia la care Ashton voia ca ei să ajungă. Aşa că n-a existat niciun motiv ca Scott Ashton să fie percheziţionat. Nimeni n-ar fi aflat niciodată dacă ar fi avut un satâr sau o armă similară ascunsă în haină. Şi de îndată ce echipa canină a găsit maceta însângerată în pădure, totul a părut foarte limpede. Povestea lui Hector Flores a fost astfel stabilită, aşteptând ca Rod Rodriguez să-şi dea aprobarea.

— Maceta… cu sângele lui Jillian… dar cum?

— Sângele ar fi putut proveni pur şi simplu din mostra prelevată pentru testarea nivelului de litium din organismul ei, cu două zile mai devreme. Ashton ar fi putut anula programarea obişnuită la hematolog şi ar fi putut să-i ia sânge chiar el. Sau poate că a făcut rost de el altfel, a găsit o modalitate – aşa cum eram gata să credem că ar fi făcut Flores. Şi-apoi, ar fi putut să ducă maceta în pădure în dimineaţa aceea, înainte de petrecere. Ar fi putut-o mânji cu sânge, să o scoată pe fereastra din spate, să lase să curgă vreo picătură sau două pe pervaz, să lase dâra de feromoni cu cizmele, astfel încât câinii s-o urmărească, iar apoi să se întoarcă în căsuţă. Atunci nu se filma, ceea ce ar explica cum a ajuns maceta din căsuţă în locul unde a fost găsită fără ca cineva să apară trecând prin faţa nenorocitului ăluia de copac.

— Ia stai un pic, uiți ceva. Cum dracului a trecut un satâr prin gâtul ei – prin carotide – fără să fie împroșcat cu sânge? Adică, știu ce spune raportul medicului legist despre sângele care a curs pe partea cealaltă a trupului ei și că am înaintat chiar eu o teorie despre cum criminalul ar fi putut folosi chiar capul ca să abată șuvoiul de sânge. Dar tot ar trebui să se fi împroșcat un pic, nu?

— Poate că așa a și fost.

— Și n-a observat nimeni?

— Jack, gândește-te la scena din filmare. Ashton purta un costum închis la culoare. Cade într-un strat de flori, plin de noroi. Un strat de trandafiri. Cu ghimpi. Arăta dezastruos. Și, din câte îmi amintesc, câțiva invitați săritori l-au dus în casă. Pun pariu pe pensia mea că s-a dus la baie. Așa ar fi avut ocazia să scape de satâr, ba poate chiar să se schimbe într-un costum identic, murdar deja de noroi. Așa că atunci când s-ar fi întors, Ashton ar fi arătat tot dezastruos, dar fără să fie pătat de sângele victimei.

— Pe mă-sa, șopti Hardwick meditativ. Tu chiar crezi toate astea?

— Sincer, Jack, nu am niciun motiv să cred *nimic* din toate astea. Dar cred că e *posibil*.

— Există ceva probleme cu teoria ta, nu crezi?

— Cum ar fi problema credibilității: cum ar putea un psihiatru faimos să fie un asasin cu sânge rece?

— De fapt, asta e partea care-mi place cel mai mult, spuse Hardwick.

Gurney rânji pentru prima oară pe ziua aceea.

— Mai sunt și alte probleme? întrebă el.

— Da. Dacă Flores nu era în căsuță când Jillian a fost omorâtă, atunci unde dracu' era?

— Poate că era deja mort, zise Gurney. Poate că Ashton l-a omorât ca să facă să pară că era vinovat și c-a fugit. Sau poate că întregul scenariu pe care tocmai l-am inventat e la fel de defectuos ca orice altă teorie în cazul ăsta.

— Deci tipul ăsta ori e un criminal de talie mondială, ori victima inocentă a unui astfel de criminal.

Hardwick își aruncă privirea spre ecranul din spatele biroului lui Ashton.

— Pentru un om a cărui lume se prăbușește, Ashton pare al dracului de calm. Unde s-au dus disperarea și neputința?

— Par să se fi evaporat.

— Nu pricep.

— Flexibilitate emoțională? Face pe curajosul?

Hardwick devenea din ce în ce mai surprins.

— De ce a vrut să ne uităm la asta?

Ashton se plimba încet prin capelă, într-un ritm aproape regesc, ca un guru printre discipolii săi. Autoritar. Încrezător. Senin. Cu fiecare minut care trecea, radia mai multă plăcere şi satisfacţie. Un om ce inspira putere şi respect. Un cardinal al Renaşterii. Un preşedinte american. Un star rock.

— Ashton pare să fie o nestemată cu multe faţete, zise Gurney fascinat.

— Sau un criminal nenorocit, adăugă Hardwick.

— Trebuie să decidem care din două.

— Cum?

— Reducând ecuaţia la esenţial.

— Adică?

— Să presupunem că Ashton chiar a omorât-o pe Jillian.

— Şi că Hector n-a fost implicat?

— Da, zise Gurney. Ce am putea deduce de aici?

— Că Ashton minte extrem de bine.

— Aşa că poate a spus şi alte minciuni şi noi nici măcar n-am observat.

— Minciuni în legătură cu Hector Flores?

— Exact, spuse Gurney iar, încruntându-se gânditor. Despre… Hector… Flores.

— Ce e?

— Mă… gândeam.

— Ce?

— E posibil… ca…?

— Ce e? întrebă Hardwick.

— Stai puţin. Vreau doar să…

Vocea lui Gurney se stinse, prins de şocul gândurilor ce-i alergau prin minte.

— Ce?

— Reducând… ecuaţia. Reducând-o la cea mai simplă…

— Doamne, nu te poţi opri aşa în mijlocul propoziţiilor! Zi odată!

„Hristoase, nu se poate să fie chiar aşa de simplu, nu?

Dar poate că este! Poate că este absolut şi ridicol de simplu!

Oare de ce n-am observat mai devreme?”

Gurney râse.

— Pentru Dumnezeu, Gurney!

Nu observase mai devreme pentru că fusese în căutarea unei piese lipsă. Şi nu fusese capabil s-o găsească. Bineînţeles că nu fusese capabil s-o găsească. Nu exista nicio piesă lipsă. Nu existase NICIODATĂ o piesă lipsă. Era o piesă ÎN PLUS. Piesa care stătea în calea tuturor. Piesa care stătuse în calea adevărului încă de la început. Piesa creată special ca să stea în calea adevărului.

Hardwick îl fixa cu o privire plină de frustrare.

Gurney se întoarse spre el, zâmbind ca un nebun.

— Știi de ce nu l-a putut găsi nimeni pe Hector Flores după crimă?

— Pentru că e mort?

— Nu cred. Există trei explicații posibile. Prima că a fugit, așa cum a crezut toată lumea. A doua că e mort, ucis de adevăratul criminal al lui Jillian Perry. Sau a treia… că, de fapt, n-a fost niciodată în viață.

— Ce mama dracului tot îndrugi acolo?

— E posibil ca Hector Flores să nu fi existat niciodată, să nu fi existat niciodată o persoană cu numele de Hector Flores. Hector Flores să fi fost un mit creat de Scott Ashton.

— Dar toate poveștile…

— E posibil ca Ashton să le fi creat el însuși pe toate.

— Cum?!

— De ce nu? Poveștile sunt create, se răspândesc, prind viață – chiar tu ai spus asta de multe ori. De ce nu se putea ca toate poveștile să fi avut același punct de plecare?

— Dar oamenii l-au văzut pe Flores în mașina lui Ashton.

— Ei au văzut un zilier mexican, cu o pălărie de cowboy din paie și ochelari de soare. E posibil ca omul pe care l-au văzut ei să fi fost cineva angajat de Ashton în ziua respectivă.

— Dar nu înțeleg cum…

— Nu-ți dai seama? Ashton ar fi putut crea el însuși toate poveștile, toate zvonurile. Rețeta ideală pentru bârfă. Noul grădinar special, mexicanul minunat de abil. Bărbatul care a învățat totul uluitor de rapid. Bărbatul cu un potențial uriaș. Bărbatul-Cenușăreasă. Protejatul. Asistentul personal de încredere. Geniul care a început să se comporte cam straniu. Bărbatul care stătea gol, într-un picior în pavilionul din grădină. Atât de multe povești, atât de interesante, atât de colorate, atât de șocante, atât de delicioase și atât de *demne de a fi repetate*. Rețeta ideală pentru bârfă. Doamne, nu pricepi? Le-a servit vecinilor o legendă irezistibilă și oamenii au luat-o de bună, și-au transmis-o de la unul la altul, au înfrumusețat-o, au povestit-o străinilor. L-a creat pe Hector Flores din nimic și l-a transformat în legendă – capitol cu capitol. O legendă despre care locuitorii din Tambury n-au mai încetat să vorbească. Imaginea bărbatului a devenit mai vizibilă decât bărbatul, mai reală decât realitatea.

— Cum rămâne cu glonțul din ceașca de ceai?

— Cel mai simplu lucru din lume. Ashton ar fi putut trage glonțul el însuși, ar fi ascuns arma, ar fi declarat-o furată. E perfect credibil că

mexicanul cel nebun şi nerecunoscător să fi furat puşca cea scumpă a doctorului.

— Ia stai un pic. Chiar la începutul înregistrării, înainte să înceapă petrecerea, Ashton a mers în căsuţă ca să discute cu Flores. Când a bătut la uşă s-a auzit un *Este abierto* foarte înfundat. Dacă înăuntru nu era niciun Hector Flores, atunci cine a zis asta?

— E evident. Ashton ar fi putut s-o spună chiar el, pe un ton mai jos. Era cu spatele la cameră.

— Dar fetele cu care a vorbit Hector, la Mapleshade…

— Fetele cu care *se presupune* că a vorbit sunt toate moarte, într-un mod convenabil, sau dispărute. Deci de unde *ştim* că a vorbit cu adevărat cu cineva? Nu există nimeni care ar putea spune cu siguranţă că l-a văzut faţă-n-faţă. Nu e o chestiune destul de dubioasă?

Gurney şi Hardwick se priviră, apoi se uitară la ecranul computerului, unde Ashton putea fi văzut schimbând câteva vorbe cu două dintre fete, arătând instructiv spre diferite părţi ale capelei. Părea la fel de relaxat şi dădea comenzi ca un general victorios în ziua în care inamicul s-a predat.

Hardwick clătină din cap.

— Tu chiar crezi că Ashton a pus la cale tot complotul ăsta elaborat – că a inventat o persoană fictivă şi a reuşit să alimenteze bârfele timp de trei ani – doar pentru a avea un ţap ispăşitor în cazul în care se decidea într-o zi să se căsătorească şi să-şi ucidă soţia? Nu sună un pic ridicol?

— Dacă e s-o luăm aşa, sună absolut ridicol. Dar dacă am presupune că a avut un alt motiv să-l inventeze pe Hector?

— Ce motiv?

— Nu ştiu. Un motiv mai important. Unul mai practic.

— Scenariul ăsta pare tare şubred. Şi cum rămâne cu afacerea Skard? Nu ne-am bazat pe teoria că unul dintre fraţii Skard, probabil Leonardo, se dă drept Hector şi convinge fete fără căpătâi de la Mapleshade să plece de acasă după absolvire, de dragul banilor şi al distracţiei? Dacă n-a existat niciun Hector, atunci ce se întâmplă cu tot scenariul legat de traficul de carne vie?

— Nu ştiu.

Era o întrebare crucială, se gândi Gurney. Ce sens mai aveau teoriile lor dacă depindeau de ideea că Leonardo Skard operează sub chipul lui Hector Flores, dacă Hector Flores nici măcar nu existase vreodată?

Capitolul 77

Ultimul episod

— Apropo, zise Gurney, se întâmplă cumva să ai arma la tine?

— Întotdeauna, răspunse Hardwick. Mi-aș simți glezna dezgolită fără micul ei toc. După umila mea părere, la ananghie, gloanțele egalează istețimea. De ce întrebi? Vrei să faci o mișcare dramatică?

— Nicio mișcare dramatică momentan. Trebuie să fim mult mai siguri în legătură cu ce se întâmplă.

— Păreai al dracului de sigur acum un minut.

Gurney se strâmbă.

— Nu sunt *sigur* decât de faptul că versiunea mea despre cazul Perry este *posibilă*. Sau că nu este *imposibilă*. Scott Ashton ar fi putut s-o omoare pe Jillian Perry. *Ar fi putut*. Dar trebuie să investighez mai mult și am nevoie de probe. În momentul ăsta nu am nicio dovadă și niciun motiv. Nu avem decât speculațiile mele, un exercițiu de logică.

— Dar dacă…

Întrebarea lui Hardwick fu întreruptă de sunetul ușii masive a capelei, la etajul inferior, ce se deschise și se închise, urmată de un clinchet ascuțit, metalic. Amândoi se aplecară atenți spre treptele umbrite de dincolo de pragul biroului, să audă pașii.

Un minut mai târziu, Scott Ashton apăru de pe palierul din capătul scării din piatră și intră în birou, păşind cu acelaşi aer de autoritate şi control la care Gurney și Hardwick tocmai asistaseră pe ecran. Doctorul se scufundă în fotoliul pluşat din spatele biroului şi-şi scoase casca Bluetooth din ureche, apoi o aruncă în sertarul de sus al mesei. Îşi împreună mâinile pe biroul negru, masiv, încrucişându-şi încet degetele – cu excepţia degetelor mari pe care le ţinu paralele unul faţă de celălalt, ca şi cum voia să înlesnească o comparaţie amănunţită între ele. Era o comparaţie care părea să-l intereseze. După ce zâmbi o vreme la propriile gânduri, Ashton îşi desprinse mâinile, întorcându-şi palmele în sus, cu degetele uşor despărţite într-un gest ciudat de nonşalant.

Apoi, băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un pistol de calibru mic. Gestul fusese relaxat, atât de asemănător scoaterii unui pachet de ţigări, încât, pentru o clipă, Gurney crezu că Ashton chiar îşi scosese o ţigară.

Cu o mişcare aproape adormită, Ashton îndreptă micul semiautomat, un Beretta de calibru 25 spre un punct aflat undeva între Gurney şi Hardwick, dar ochii lui îl fixară pe Hardwick.

— Fă-mi o favoare, te rog. Pune mâinile pe braţele fotoliului. Chiar acum, te rog. Mulţumesc. Acum, rămânând exact aşa, aşezat, ridică-ţi picioarele de la podea. Mulţumesc. Chiar apreciez cooperarea ta. Ridică-le mai sus. Mulţumesc. Acum întinde picioarele înainte, spre biroul meu. Întinde-le până îţi poţi aşeza tălpile pe tăblia mesei. Mulţumesc. E foarte bine, foarte amabil.

Hardwick urmă instrucţiunile cu seriozitatea calmă a celui care urmează indicaţiile unui instructor de yoga. Odată ce-şi propti picioarele pe birou, Ashton se întinse spre ele, dinspre partea lui de birou, băgă mâna sub manşeta cracului drept al pantalonilor lui Hardwick şi scoase un Kel-Tec P-32 din tocul lui. Îl studie, îl cântări în mână, apoi îl aşeză în sertarul de sus al biroului.

Ashton se aşeză iar şi zâmbi.

— Ah, da. Mult mai bine. Când sunt prea mulţi oameni înarmaţi într-o cameră, tragedia planează în aer. Te rog, detective, poţi să-ţi pui picioarele jos. Cred că ne putem relaxa cu toţii acum că am stabilit cum stau lucrurile.

Se uită când la unul, când la celălalt, alene şi amuzat.

— Trebuie să recunosc că ziua asta devine fascinantă. Atât de multe… întorsături. Şi tu, detective Gurney, chiar ţi-ai pus mintea la treabă.

Vocea lui torcea a sarcasm mieros.

— Ai descris un scenariu cam macabru. Parc-ar fi rezumatul unui film. Scott Ashton, faimosul psihiatru îşi omoară soţia în prezenţa a două sute de invitaţi la nuntă şi tot ce trebuie să-i spună e: „Închide ochii strâns”. Nu a existat niciodată un Hector Flores. Maceta însângerată a fost un şiretlic isteţ. În buzunarul lui era un satâr. O prăbuşire semi-accidentală în boschetul cu trandafiri. Un schimb inteligent de costume în baie. Şi aşa mai departe. O conspiraţie ingenioasă, descoperită. Un caz senzaţional de crimă, rezolvat. Vânzătorii păcatului sunt scoşi la lumină. Morţii sunt răzbunaţi. Cei vii trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Seamănă cu ceea ce propui tu?

Ashton fu dezamăgit în caz că se aşteptase ca Gurney să fie surprins sau îngrozit că fusese capabil să rezume conversaţia pe care o avusese cu Hardwick. Unul dintre punctele forte ale lui Gurney, atunci când era luat prin surprindere, era să reacţioneze discret, dar pe un ton puţin dubios, un ton potrivit în circumstanţe ceva mai lipsite de primejdii. Aşa şi făcu acum.

— Cam despre asta e vorba, zise el simplu.

Gurney nu se arătă deloc surprins că, în timp ce Ashton fusese în capelă, le ascultase conversaţia – probabil prin intermediul unei transmisii către

casca lui, de la un microfon ascuns. Nu – sigur fusese vorba de o transmisie către casca din urechea lui Ashton. Gurney se mustră în sinea lui pentru că nu observase că era ciudat că Ashton vorbise la un telefon obişnuit mai devreme, în capelă, ceea ce însemna că dispozitivul din ureche era folosit în acel moment în alt scop. Era dureros că-i scăpase ceva atât de evident, dar era genul de durere pe care nu avea s-o arate niciodată.

Lui Gurney îi venea greu să măsoare efectul pe care îl avusese replica lui plictisită. Spera că avusese efectul pe care-l dorise. Orice urmă de îndoială pe care o putea sădi în mintea lui Ashton privind felul în care evalua situaţia ar fi reprezentat un plus.

Ashton îşi mută privirea la Hardwick, ai cărui ochi erau ţintuiţi asupra pistolului. Clătină din cap de parcă dojenea un copil mic.

— *Nici să nu te gândeşti*, detective, cum se zice în filme. Îţi descarc trei gloanţe în piept până să apuci să te ridici de pe scaun.

Apoi, i se adresă lui Gurney pe acelaşi ton.

— Iar tu, detective, eşti ca o muscă care a reuşit să intre în casă. Bâzâi pe aici, te plimbi pe tavan. Bzzz. Vezi ce poţi vedea. Bzzz. Dar nu înţelegi ce vezi. Bzzz. Şi-apoi PAC! Tot bâzâitul ăla a fost în zadar. Toată căutarea şi scotocitul – toate în zadar. Pentru că nu poţi să înţelegi ceea ce vezi. Cum ai putea? Nu eşti decât o muscă.

Începu să râdă pe înfundate.

Gurney ştia că strategia care se impunea era să întârzie desfăşurarea evenimentelor, să le încetinească. Dacă Ashton era criminalul care părea să fie, atunci jocul minţii era, ca de obicei în asemenea cazuri, un concurs pentru a stabili cine deţinea controlul din punct de vedere emoţional. Scopul lui Gurney era să prelungească jocul, să-şi atragă adversarul în competiţie şi să-l facă să continue până ce se ivea ocazia să-i pună capăt. Se sprijini de spătarul scaunului şi zâmbi.

— Dar în cazul ăsta, Ashton, musca a nimerit-o, nu-i aşa? N-ai mai avea arma aia în mână, dacă n-aş fi nimerit-o.

Ashton se opri din râs.

— *Ai nimerit-o*? Geniul deducţiei se lăudă că a nimerit-o? După ce ţi-am pus la dispoziţie toate amănuntele alea. Dispariţia unora dintre absolvente, conflictele în legătură cu maşinile, reclamele pentru compania Karnala în care au apărut toate tinerele în cauză. Dacă n-aş fi fost ispitit să te tachinez, să fac competiţia interesantă, n-ai fi ajuns mai departe decât colegii tăi imbecili.

Acum fu rândul lui Gurney să râdă.

— Nu cred că ai vrut să faci competiţia interesantă. Ştiai că următorul pas era să vorbim cu fostele eleve, iar toate amănuntele astea ar fi ieşit la iveală

imediat. Aşa că nu ne-ai oferit nimic din ce n-am fi aflat şi singuri într-o zi sau două. A fost un efort jalnic de a ne cumpăra încrederea cu informaţii pe care oricum nu le mai puteai ascunde.

Citind expresia de pe chipul lui Ashton – o încercare îngheţată de a mima nepăsarea – fu convins că nimerise fix la ţintă. Dar uneori, în gestionarea unei astfel de confruntări, exista riscul să ai *prea* multă dreptate, să nimereşti ţinta *prea* la fix.

Următoarele cuvinte ale lui Ashton îi dădură sentimentul îngrozitor că asta era una dintre acele situaţii.

— N-are niciun rost să mai irosesc timp. Vreau să vedeţi ceva. Vreau să vedeţi cum se termină povestea.

Ashton se ridică şi, cu mâna liberă, trase scaunul masiv aproape de uşă, care forma un triunghi cu uriaşul ecran plat de pe masa din spatele biroului său şi cu cele două fotolii din faţa biroului, ocupate de Gurney şi de Hardwick – o poziţie din care, cu spatele la uşă, putea observa şi monitorul, şi pe cei doi detectivi, în acelaşi timp.

— Nu vă uitaţi la mine, zise el, arătând spre computer. Uitaţi-vă la ecran. Un adevărat show de televiziune. *Mapleshade*: *Ultimul episod*. Nu e finalul la care m-am gândit, dar ce-i drept televiziunea trebuie să fie flexibilă. Bine. Suntem toţi la locurile noastre. Camera înregistrează, acţiunea e în desfăşurare, dar cred că ne-ar trebui un pic mai multă lumină acolo jos.

Ashton scoase din buzunar mica telecomandă pentru lumini şi încuietori şi apăsă un buton.

Naosul capelei se lumină, pe măsură ce rândurile de lămpi de pe perete se aprindeau. Zarva conversaţiilor se opri pentru o clipă, în timp ce fetele din grupurile de discuţie se întoarseră să privească lămpile.

— E mai bine, spuse Ashton, zâmbind satisfăcut spre ecran. Detective, având în vedere contribuţia ta, vreau să mă asigur că vei putea vedea totul foarte limpede.

„Ce contribuţie?" vru Gurney să întrebe. În schimb, îşi duse mâna la gură şi-şi acoperi un căscat. Apoi îşi aruncă privirea la ceas.

Ashton se uită lung şi glacial la el.

— N-ai să te mai plictiseşti mult.

O serie de mici grimase trecură pe chipul lui Ashton.

— Detective, eşti un om educat. Spune-mi un lucru: ştii ce înseamnă termenul medieval de *compensaţie cuvenită*?

În mod ciudat, Gurney ştia. De la un curs de filosofie din facultate. Compensaţie cuvenită: pedeapsă în perfect echilibru cu crima. Pedeapsă de preferat de aceeaşi natură.

— Da, ştiu, răspunse el, aprinzând o scânteiere de surpriză în ochii lui Ashton.

Şi apoi, cu coada ochiului, la marginea câmpului său vizual, Gurney detectă ceva – o umbră care se mişcă repede. Sau fusese doar marginea unei haine negre, poate o mânecă? Orice ar fi fost, dispăruse în alcovul palierului, chiar în dreptul pragului biroului, unde abia avea loc să stea un om.

— Atunci vei putea să-ţi dai seama de răul pe care l-a provocat ignoranţa ta.

— Ia spune-mi, răspunse Gurney, încercând să pară din ce în ce mai interesat şi sperând să-şi ascundă mai bine decât cu plictisul fals, teama pe care o simţea de fapt.

— Mintea ta merge brici, detective. Ai un creier destul de eficient. Un calculator remarcabil de vectori şi probabilităţi.

Caracterizarea asta era fix pe dos faţă de calităţile pe care şi le estima Gurney în momentul de faţă. Simţind că-l ia ameţeala, se întrebă dacă nu cumva Ashton îi percepuse atât de bine starea mentală încât observaţia fusese de fapt o glumă.

Gurney avea impresia că acelaşi creier care l-ajutase să obţină marile lui victorii profesionale aluneca acum în mocirlă, pierzând forţă şi direcţie, în timp ce se chinuia să înghesuie prea multe lucruri la un loc. Pe Hector, care nu era real. Pe Jykynstyl, care nu era real. Jillian Perry, care fusese decapitată. Kiki Muller, care fusese decapitată. Melanie Strumm, care fusese decapitată. Savannah Liston. Păpuşa din camera de tricotat a lui Madeleine, care fusese decapitată.

Care era centrul de gravitaţie al tuturor lucrurilor – locul în care se întâlneau toate liniile de forţă? Oare era acolo, la Mapleshade? Sau în casa din cărămidă, îngrijită de „fiicele" lui Steck? Sau în vreo cafenea obscură din Sardinia, unde Giotto Skard ar fi putut, chiar în acel moment, să-şi soarbă espresso-ul amar, tronând ca un păianjen istovit în centrul plasei lui, unde se adunau toate ţele afacerii?

Întrebările fără răspuns se înghesuiau una peste alta într-un ritm rapid.

Iar acum urma una foarte personală: de ce el, Gurney, nu luase în considerare posibilitatea ca în încăpere să se fi aflat un microfon?

Întotdeauna crezuse că „dorinţa de moarte" era un concept mult prea facil şi o paradigmă destul de folosită, dar acum se întrebă dacă nu cumva aceea era explicaţia cea mai bună pentru atitudinea lui.

Ori poate că mintea îi era prea plină de detalii încă nedigerate?

Detalii nemestecate, teorii şubrede şi crime.

Când totul dă greş, revino în prezent.

Sfatul permanent al lui Madeleine: fii aici şi acum! Fii atent!

Percepţia prezentului era sfântul pocal al conştiinţei.

Ashton era în mijlocul unei fraze:

— … neîndemânarea tragicomică a sistemului justiţiei criminale – deloc sistematic, dar în mod sigur criminal. Când vine vorba de agresorii sexuali, sistemul este stupid de politizat şi ridicol de inapt. Dintre agresorii pe care îi prinde, nu ajută niciunul, iar pe cei mai mulţi îi transformă în ceva şi mai rău. Îi eliberează pe toţi aceia suficient de isteţi încât să păcălească aşa-zişii profesionişti care-i evaluează. Publică liste incomplete şi inutile cu agresori sexuali. În spatele acestei mascarade publice, *sistemul eliberează şerpi care devorează copii*!

Ashton îl străfulgeră cu privirea pe Gurney, apoi pe Hardwick şi din nou pe Gurney.

— Iată sistemul infect pe care minţile voastre geniale, logica voastră, talentele de detectivi şi inteligenţa îl servesc în cele din urmă.

Era un discurs ciudat, se gândi Gurney, o diatribă elegantă care părea să mai fi fost rostită înainte, probabil în cadrul unor conferinţe în faţa colegilor de breaslă, însă însufleţită de o furie reală, departe de a fi artificială. Pe când se uita în ochii lui Ashton, recunoscu în acea furie o emoţie pe care o mai văzuse şi altă dată. O văzuse în ochii victimelor agresiunilor sexuale. Cea mai memorabilă, cea mai vie furie o văzuse în ochii unei femei de cincizeci de ani, care recunoştea că-şi ucisese cu toporul tatăl vitreg, de şaptezeci şi cinci de ani, care o violase pe când avea cinci ani.

Apărarea în sala de proces fusese că voia să se asigure că nepoata ei nu avea de ce să se teamă de el, că nepoata nimănui nu avea de ce să se teamă de el. Ochii îi erau plini de o mânie sălbatică şi ocrotitoare şi, în ciuda eforturilor avocatului de-a o reduce la tăcere, femeia tot jura că singura dorinţă pe care o mai avea era să-i omoare pe toţi, pe fiecare monstru, pe fiecare agresor, să-i omoare pe toţi, să-i toace în bucăţele. În timp ce era scoasă din sala de judecată, femeia ţipa şi urla că avea să aştepte la uşile închisorilor şi avea să ucidă fiecare agresor eliberat, fiecare agresor căruia i se dădea drumul în lumea largă. A jurat că avea să-şi folosească orice fărâmă de putere lăsată de Dumnezeu ca să-i „toace în bucăţele”!

Atunci lui Gurney îi trecu prin minte o posibilă legătură – cea mai simplă ecuaţie care putea explica totul.

Vorbi într-o doară, ca şi cum discutaseră pe acel subiect toată seara.

— Nu mai există nicio şansă ca Tirena să fie eliberată.

Iniţial, Ashton nu arătă niciun fel de reacţie, părând să nici nu fi auzit măcar cuvintele pe care le rostise Gurney, cu atât mai puţin acuzaţia de crimă pe care o ascundeau.

Însă în spatele doctorului, pe palierul umbrit, Gurney observă o altă mișcare – de data asta mai clară, sub forma unui braț înveșmântat în cafeniu, iar la capătul lui o scânteiere metalică. Apoi, ca și mai înainte, brațul se retrase în spațiul îngust de dincolo de pragul ușii.

Capul lui Ashton, care până acum fusese aplecat un pic spre stânga, se întoarse în cel mai lent mod cu putință, spre dreapta. Mută pistolul din mâna dreaptă în mâna stângă, care i se odihnea în poală. Ridică mâna dreaptă într-o doară la cap, astfel că vârfurile degetelor îi atinseră ușor urechea și tâmpla, rămânând acolo într-un gest deopotrivă delicat și tulburător. Alături de unghiul în care-și ținea capul, poziția mâinii crea iluzia unui om care ascultă o melodie ce se auzea de departe.

În cele din urmă, privirea lui o întâlni pe a lui Gurney și-și coborî mâna pe brațul scaunului, în același timp ridicând mâna în care ținea pistolul. Pe chipul lui înflori un zâmbet, și apoi se stinse ca o floare grotească și plăpândă.

— Ești un om atât de isteț.

Murmurul de fundal al vocilor ce se auzeau din boxele monitorului din spatele lui Ashton deveni mai gălăgios și mai alert.

Ashton nu păru să bage de seamă.

— Așa de isteț, așa de perspicace și de nerăbdător să impresioneze. Pe cine vrei să impresionezi oare?

— Arde ceva, zise Hardwick tare, panicat.

— Ești un copil, continuă Ashton, urmărindu-și firul gândurilor. Un copil care a învățat un truc cu cărți și îl tot arată acelorași oameni, încercând să le stârnească reacția pe care au avut-o prima dată.

— Arde ceva, la dracu'! repetă Hardwick, arătând spre ecran.

Gurney se uită când la armă, când la ochii de un calm înșelător ai omului care o ținea în mână. Orice se întâmpla pe ecran, trebuia să aștepte. Voia ca Ashton să continue să vorbească.

Pe palier se văzu o altă mișcare și un bărbat pirpiriu, îmbrăcat într-un cardigan maro păși lent și tăcut în pragul biroului. Lui Gurney îi luă un moment ca să-și dea seama că era Hobart Ashton.

Își ținu intenționat privirea ațintită asupra armei lui Scott Ashton. Se întrebă cât din situație înțelegea tatăl și ce intenționa să facă – dacă intenționa să facă ceva. Dar de ce se apropiase pe furiș? Ce știa sau ce suspecta, de-l făcuse să urce scările atât de precaut și să se ascundă pe palier? Și mai important, oare vedea pistolul din mâna fiului său, din locul în care se afla? Oare înțelegea ce însemna? Cât de dus cu pluta era? Și poate cel mai important, dacă bătrânul ar fi creat, dinadins sau involuntar, un moment de confuzie, ar fi putut Gurney să traverseze camera și să smulgă arma lui Ashton înainte să apuce s-o folosească împotriva lui?

Gândurile astea disperate fură întrerupte de o izbucnire bruscă.

— La dracu'! Arde capela! urlă Hardwick.

Gurney privi ecranul în timp ce cu coada ochiului îi pândea pe Scott Ashton şi pe tatăl lui. Pe monitor, se vedea clar cum ieşea fum din lămpile de pe zidurile capelei. Fetele fie ieşiseră din bănci, fie se îngrămădeau să iasă, adunându-se în centrul coridorului şi pe rampa cea mai apropiată de cameră.

Gurney se ridică instinctiv în picioare, urmat de Hardwick.

— Ai grijă, detective, zise Ashton, mutând pistolul în mâna dreaptă şi îndreptându-l spre pieptul lui.

— Descuie uşile, comandă Gurney.

— Nu chiar acum.

— Ce mama dracului crezi că faci?

Dinspre monitor se auzi o izbucnire de ţipete. Gurney îşi mută privirea înapoi la monitor tocmai când una dintre fete încercase să folosească un stingător ce se transformase într-un aruncător de flăcări, acoperind cu un jet de lichid arzând una dintre băncile din lemn. O altă fată veni alergând cu un alt stingător: rezultatul fu acelaşi – un jet de lichid care se aprinse în momentul în care atinse focul. Era clar că stingătoarele fuseseră modificate şi în loc să stingă focul, îl aţâţau. Gurney îşi aduse aminte de un incendiu premeditat din Bronx, în urmă cu douăzeci de ani. Mai târziu descoperiseră că unul dintre stingătoarele dintr-o magazie veche fusese golit şi umplut cu benzină gelificată – napalm făcut în casă.

Capela era acum cuprinsă de panică.

— Descuie nenorocitele alea de uşi, dementule! urlă Hardwick la Ashton.

Tatăl lui Ashton băgă mâna în buzunarul puloverului şi scoase ceva cu un capăt lucitor. Pe când scotea mica lamă din mânerul ei, Gurney îşi dădu seama ce era – un briceag obişnuit, cu care un cercetaş putea ascuţi un băţ. Bătrânul ţinea briceagul într-o parte şi rămase, nemişcat, cu ochii aţintiţi pe spătarul înalt al scaunului fiului său.

Privirea lui Scott Ashton era fixată asupra lui Gurney.

— Nu ăsta-i finalul pe care l-aş fi vrut, dar e cel solicitat de intervenţia ta genială. E a doua cea mai bună soluţie.

— Doamne, lasă-le să iasă, nebunule! strigă Hardwick.

— Am făcut tot ce-am putut, zise Ashton calm. Am sperat. Am ajutat câteva în fiecare an, dar după un timp a trebuit să accept că majoritatea nu aveau leac. Majoritatea au plecat de aici la fel de veninoase ca în ziua în care au sosit, au plecat ca să iasă în lume, să-i otrăvească şi să-i distrugă pe alţii.

— Nu puteai face nimic, zise Gurney.

— Nici eu nu credeam asta… până când mi s-a dat Misiunea şi Metoda. Dacă vreuna dintre ele alegea o viaţă păcătoasă, puteam măcar să-i limitez expunerea, să limitez perioada în care alţii erau expuşi la otrava ei.

Strigătele şi ţipetele din boxele monitorului se auzeau din ce în ce mai haotice. Hardwick începu să se îndrepte spre Ashton, cu o expresie întunecată pe chip. Gurney întinse braţul şi-l opri tocmai când Ashton îşi ridică calm pistolul şi ţinti spre pieptul lui Hardwick.

— Pentru Dumnezeu, Jack, zise Gurney, hai să nu recurgem la soluţia gloanţelor când nu avem niciun glonţ.

Hardwick se opri strângând din dinţi.

Gurney îi aruncă un zâmbet admirativ lui Ashton.

— De aici „înţelegerea între domni”?

— Ah. A vorbit domnul Ballston.

— Da, despre Karnala. Aş vrea să ştiu mai multe.

— Ştii deja atât de multe.

— Spune-mi restul.

— E o poveste simplă, detective. Provin dintr-o *familie disfuncţională*.

Ashton rânji oribil, reuşind să ilustreze coşmarurile ascunse de cel mai des termen psihologic. Spasmele îi treceau pe buze ca nişte insecte pe sub piele.

— Am fost, în cele din urmă, salvat, adoptat, mi s-a dat o educaţie. Am fost atras de un anumit domeniu. Am eşuat, în cea mai mare parte. Pacienţii mei continuau să violeze copii. Nu ştiam ce să fac până ce mi-am dat seama că relaţiile familiei îmi ofereau posibilitatea de a trimite cele mai rele fete din lume celor mai răi bărbaţi din lume.

Rânji iar.

— Compensaţie cuvenită. Soluţia perfectă.

Rânjetul se şterse.

— Isteaţă cum era, Jillian a aflat doar un pic mai mult decât ar fi trebuit, a auzit din întâmplare nişte cuvinte spuse la telefon, şi-a urmat regretabila curiozitate şi a devenit o posibilă ameninţare pentru întregul proces. Bineînţeles, ea n-a ajuns să vadă imaginea de ansamblu, dar şi-a imaginat că ar fi putut să se folosească de puţinele ei informaţii pentru a căpăta un avantaj personal. Prima cerinţă a fost să ne căsătorim. Am ştiut că n-avea să fie şi ultima. Am abordat situaţia într-o manieră pe care am găsit-o satisfăcătoare. Satisfăcătoare, aşa cum *se cuvenea*. Totul a mers bine un timp. Apoi ai apărut tu.

Ashton îndreptă pistolul spre faţa lui Gurney.

Pe ecran, două rânduri de bănci luaseră foc, iar flăcările se ridicau din jumătate dintre lămpi. Unele draperii ardeau mocnit. Majoritatea fetelor

erau pe podea. Unele îşi acopereau feţele, altele încercau să respire prin cârpe pe care şi le rupseseră din haine, unele plângeau, altele tuşeau, câteva vomitau.

Hardwick părea gata să explodeze.

— Apoi ai apărut tu, repetă Ashton. David Gurney cel isteţ. Şi iată rezultatul.

Arătă cu pistolul spre ecran.

— Dacă eşti atât de isteţ, de ce nu ţi-ai dat seama că aşa avea să se sfârşească? Cum altfel *ar putea* să se sfârşească? Chiar ai crezut că aveam să le dau drumul? Să fie David Gurney cel isteţ atât de prost?

Hobart Ashton făcu câţiva paşi mici spre scaunul fiului său.

Hardwick ţipă:

— Asta e soluţia ta, Ashton? Asta e, ţicnitule? Să arzi de vii o sută douăzeci de adolescente? *Asta e soluţia ta de căcat*?

— Oh, da, da, da, asta e! Chiar credeai că am să le dau drumul când aveam să fiu în cele din urmă prins?

Vocea lui Ashton se ridică, dezlănţuită, biciuindu-i pe Gurney şi pe Hardwick cu sălbăticiune, ca şi cum avea o conştiinţă proprie.

— Credeai că am să las cuibul de vipere să atace copiii din lumea asta? Chestiile astea toxice, scârboase, veninoase! Demente, stricate, mizere, scârboase! Aceste alunecoase…

Se întâmplă aşa de repede, încât Gurney crezu că nici nu văzu ce se întâmplase. Străfulgerarea unui braţ venind prin spatele scaunului, o mişcare rotită, rapidă şi asta fu tot – discursul aprins al lui Ashton fu întrerupt în mijlocul unui cuvânt. Apoi bătrânul sări repede, atletic, într-o parte a scaunului, apucând butoiaşul armei lui Ashton şi smulgându-i-l cu o smucitură. În cameră se auzi trosnetul tulburător al unei falange.

Capul lui Ashton i se lăsă moale pe piept, iar corpul începu să se aplece înainte, alunecând, căzu grămadă pe podea şi se prăbuşi într-o poziţie fetală. Cantitatea de sânge care începu să curgă în jurul gâtului său elucidă felul în care fusese ucis.

Hardwick scrâşni din dinţi.

Bărbatul pirpiriu, îmbrăcat în cardigan maro, îşi şterse briceagul pe perna de pe spătarul fotoliului în care stătuse Ashton, îl închise cu îndemânare cu o singură mână şi îl puse la loc în buzunar.

Apoi se uită în jos, la Ashton şi zise, ca o binecuvântare pentru sufletul răposatului său fiu:

— Eşti un căcat cu ochi!

Capitolul 78

Tot ce i-a mai rămas

Scârba profundă pe care o simţise Gurney ca poliţist începător faţă de violenţă, mai ales faţă de sângele unei răni fatale era o senzaţie pe care învăţase să şi-o înăbuşe şi s-o ascundă de-a lungul celor douăzeci de ani de carieră. Când era nevoie, Gurney reuşea să ascundă destul de bine ceea ce simţea – sau cel puţin să-şi ascundă groaza în spatele simplului dezgust. Aşa făcu şi acum.

Privind sângele care se întindea lent, într-o băltoacă ovală, absorbit de ţesătura elaborată a covorului persan, Gurney spuse, ca şi cum descria găinaţul unei păsări pe un parbriz:

— Ce mizerie.

Hardwick clipi. Se uită mai întâi la Gurney, apoi la trupul de pe podea, apoi la haosul în flăcări de pe ecran. Îl privi confuz pe tatăl lui Ashton.

— Uşile. De ce nu descui nenorocitele alea de uşi?

Gurney şi bătrânul se priviră fără să lase de înţeles că erau în vreun fel îngrijoraţi. În trecut, când se confruntase cu o situaţie dificilă, pe Gurney îl ajutase, oferindu-i un avantaj, capacitatea de a păstra aparenţa unei atitudini perfect calme. Dar acum nu părea să fie cazul. Bătrânul îi inspira o încredere tăcută şi brutală. De parcă uciderea lui Ashton îi adusese o pace deplină şi putere – ca şi cum balanţa fusese în cele din urmă echilibrată.

Nu era un om cu care să poţi câştiga cu uşurinţă un concurs de priviri. Gurney decise să mărească miza şi să schimbe regulile jocului. Şi ştia că trebuia s-o facă rapid dacă spera ca vreunul dintre ei să iasă de acolo viu. Era timpul să rişte.

— Îmi aduce aminte de Tel Aviv, zise, arătând spre ecran.

Bătrânul clipi şi-şi întinse buzele într-un zâmbet absurd.

Gurney simţi că replica lui riscantă lovise în plin. Dar ce urma acum?

Hardwick se uita la amândoi, cuprins de furie şi şocat.

Gurney continuă să se concentreze la bărbatul care ţinea arma.

— Păcat că n-ai venit un pic mai devreme.

— Ce?

— Păcat că n-ai venit mai devreme. De exemplu acum cinci luni, nu trei.

Bătrânul părea de-a dreptul curios.

— Ce contează pentru tine?

— Ai fi putut opri toată nebunia aia cu Jillian.

— Ah.

Dădu uşor din cap, aproape cu recunoştinţă.

— Bineînţeles, dacă ai fi intervenit chiar şi mai devreme, atunci când ar fi trebuit, totul ar sta altfel acum. Ar fi mai bine, nu crezi?

Bărbatul continua să dea din cap, dar foarte lent, fără o anumită semnificaţie. Apoi se încruntă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Gurney fu cuprins de teama îngrozitoare că se afla pe un drum greşit. Dar nu avea altă soluţie decât să meargă înainte; nu avea timp să se răzgândească. Aşa că, tot înainte până la capăt.

— Poate c-ar fi trebuit să-l ucizi acum mult timp. Poate c-ar fi trebuit să-l strângi de gât când s-a născut, înainte ca Tirena să-l distrugă. Rahatul ăsta a fost nebun de când s-a născut, la fel ca maică-sa; n-a fost un om de afaceri, ca tine.

Gurney îi scrută chipul în căutarea unei reacţii, cât de mici, dar expresia lui nu era mai grăitoare – sau mai umană – decât pistolul din mâna lui. Aşa că din nou, Gurney spuse:

— De-aia ai venit aici după drama cu Jillian, nu? Faptul că Leonardo a omorât-o a fost un lucru care ar fi putut reprezenta o afacere profitabilă, dar că i-a tăiat capul la nuntă, asta a fost… mai mult decât o afacere. Bănuiala mea e că ai venit să supraveghezi lucrurile. Să te asiguri că totul se desfăşura într-un mod profesionist. N-ai vrut ca micul nemernic să strice tot. Dar, dacă e să fim sinceri, Leonardo a avut şi puncte forte. Isteţ. Creativ. Nu?

Privirea bărbatului era tot goală şi inexpresivă.

Gurney continuă.

— Trebuie să recunoşti că ideea cu Hector a fost destul de bună. A inventat ţapul ispăşitor perfect în caz că se prindea cineva că toate absolventele alea erau de negăsit. Aşa „a apărut pe scenă" legendarul Hector chiar înainte ca fetele să înceapă să dispară. O dovadă de prudenţă din partea lui Leonardo. O adevărată iniţiativă. Un mare talent organizatoric. Dar toate astea aveau un preţ. Era prea nebun, nu-i aşa? De asta a trebuit s-o faci, în cele din urmă. Te-ai ascuns într-un colţ. Ai gestionat situaţia de criză.

Clătină din cap şi se uită cu groază la pata enormă de sânge ce se întindea pe covor între ei.

— Prea al dracului de puţin, Giotto. Prea al dracului de târziu.

— Cum mama dracului mi-ai zis?

Gurney se uită la bărbat cu aceeaşi privire ca de granit o bună bucată de vreme înainte să răspundă.

— Nu-mi irosi timpul. Am o propunere pentru tine. Ai cinci minute să accepţi sau să refuzi.

I se păru că vede o crăpătură mică în masca bărbatului numai pentru o fracţiune de secundă.

— Cum mi-ai zis?

— Giotto, pricepe odată. S-a terminat. Familia Skard e distrusă. Familia Skard s-a dus dracului. Pricepi? Trece timpul. Uite care e propunerea. Tu-mi spui numele şi adresele tuturor clienţilor Karnala, ale tuturor nebunilor ca Jordan Ballston cu care încheiaţi afaceri. Vreau, în special, adresele unde le-am mai putea găsi în viaţă pe unele dintre fetele de la Mapleshade. Tu dă-mi toate astea şi eu îţi garantez că vei trăi ca să fii arestat.

Pirpiriul râse – un sunet ca scrâşnetul pietrişului zdrobit sub o pătură.

— Dar ştiu că ai tupeu, Gurney. Ţi-ai băgat nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Mda, ştiu. Ţi-au mai rămas patru minute şi jumătate. Timpul zboară. Deci uite ce se întâmplă dacă nu-mi dai adresele pe care le vreau: vom încerca să te arestăm, ca la carte. Tu, pe de altă parte, vei încerca, în mod stupid, să scapi. Astfel, vei pune în pericol viaţa unui poliţist şi va fi necesar să te împuşcăm. Vei fi împuşcat de două ori: primul glonţ, unul de nouă milimetri cu exploziv, o să-ţi zboare boaşele şi al doilea glonţ o să-ţi secţioneze şira spinării între prima şi a doua vertebră cervicală, lăsându-te paralizat pe viaţă. Combinaţia asta de răni te va transforma într-o soprană în scaun cu rotile, prizonier al unui spital pentru toată viaţa ta nenorocită. De asemenea, colegii tăi de închisoare vor avea ocazia perfectă să se pişe pe tine oricând ar avea chef. Clar? Înţelegi care e propunerea?

Bătrânul râse iar. Un hohot care făcea râsul aspru al lui Hardwick să sune dulce.

— Ştii de ce eşti încă în viaţă, Gurney? Pentru că abia aştept să aud ce mama dracului mai îndrugi.

Gurney se uită la ceas.

— Mai sunt trei minute şi douăzeci de secunde.

Dinspre ecran nu se mai auzea nicio voce, doar gemete, câteva fete care tuşeau convulsiv, un ţipăt scurt, ascuţit şi hohote de plâns.

— Ce dracu'? zise Hardwick. Iisuse, ce mama dracului?

Gurney privi către ecran şi ascultă sunetele jalnice, apoi se întoarse spre Hardwick şi vorbi clar şi calm.

— În caz că uit, adu-ţi aminte că telecomanda e în buzunarul lui Ashton.

Hardwick se uită ciudat la el, părând să înţeleagă sensul afirmaţiei lui.

— Timpul se scurge, adăugă Gurney, adresându-se lui Giotto Skard.

Bătrânul râse iar. Nu putea fi păcălit. Nu avea să ajungă la nicio învoială.

Chipul unei fete apăru pe ecran, ascuns pe jumătate de claia de păr blond, schimonosit de frică şi de furie, ireal şi hidos de distorsionat de apropierea de cameră.

— Dementule! ţipă fata, cu glasul spart. Dementule! Dementule! Dementule!

Fata începu să tuşească violent, şuierând convulsiv.

Doctorul Lazarus, cu chipul său cadaveric, apăru din spatele unei bănci răsturnate, târându-se ca un gândac uriaş, negru pe podeaua acoperită de fum.

Giotto Skard privea ecranul. Mai rău decât lipsit de emoţii, bărbatul părea de-a dreptul amuzat.

Distracţia asta mică, se gândi Gurney, era singura lui şansă. Ocazia asta din urmă era tot ce-i mai rămăsese.

Nu putea fi nimeni învinovăţit. Nu-l putea salva nimeni. Propriile lui decizii îl aduseseră în acel loc. Cel mai periculos loc din viaţa lui. Un loc îngust, ce sta în cumpănă pe buza iadului.

Poarta Raiului.

Nu rămăsese decât un singur lucru de făcut.

Gurney speră să fie suficient.

Dacă nu avea să fie suficient, Gurney spera ca într-o zi Madeleine să-l poată ierta.

Capitolul 79

Ultimul glonţ

La academie nu se ţinea niciun curs care să te pregătească cum se cuvine pentru momentul în care erai împuşcat. Puteai să-ţi faci o idee auzind poveştile celor care trecuseră prin aşa ceva, şi văzând gestul în sine să adaugi un soi de dimensiune tulburătoare experienţei. Însă ca majoritatea experienţelor puternice, conceptul şi realitatea se aflau pe două planuri diferite.

Planul lui Gurney, aşa cum fusese el conceput în una-două secunde, semăna cu săritul pe fereastră: simplitatea întruchipată. Planul fusese să se arunce direct asupra bătrânului care avea pistolul aflat la trei sau patru metri de el, lângă scaunul gol al lui Ashton, chiar în pragul uşii deschise. Sperase să se izbească de el cu suficientă forţă încât să-l împingă pe uşă afară – avântul avea să-i propulseze pe amândoi pe micul palier şi în jos pe scările din piatră. Preţul plătit era riscul de a fi împuşcat, cel mai probabil de mai multe ori.

Pe când Giotto Skard se uita la fata blondă care striga „Dementule!”, Gurney se năpusti înainte urlând gutural, trecându-şi un braţ în dreptul pieptului şi pe celălalt în dreptul frunţii. Pistolul lui Skard de calibru 25 n-ar fi făcut pagube uriaşe, cu excepţia celor două zone, iar Gurney acceptă să suporte orice rană în celelalte părţi ale corpului.

Era o nebunie cel mai probabil sinucigaşă, dar Gurney nu vedea altă variantă.

Zgomotul asurzitor al primului foc din camera mică răsună aproape imediat. Glonţul spulberă cu un impact şocant încheietura dreaptă a mâinii lui Gurney, pe care şi-o apăsa pe stern în dreptul inimii.

Al doilea glonţ trecu ca un ţăruş din foc prin stomac.

Al treilea fu cel mai rău.

„Nici aici, nici dincolo”.

O explozie electrică. O scânteiere orbitoare, verzuie, o scânteie ca o explozie stelară. Ţipete. Un strigăt de groază şi de şoc, transformat în mânie. Lumina e ţipătul, ţipătul e lumină.

Nu e nimic acolo. Şi totuşi e ceva. La început e greu să-ţi dai seama cum stau lucrurile.

O întindere albă. Poate că nu e nimic. Poate că e un tavan.

Undeva sub întinderea albă, undeva deasupra lui este un cârlig negru. Un cârlig mic şi negru întins ca un deget care-l cheamă. Un gest ce poate însemna multe. Mult prea multe pentru a fi exprimate în cuvinte. Totul e acum prea complicat pentru a fi exprimat în cuvinte. Nu se poate gândi la niciun cuvânt. Nici măcar la unul. Uită ce sunt cuvintele. Cuvinte. Chestii mici şi săltăreţe. Insecte negre din plastic. Desene. Piese dintr-un joc. Supă alfabet.

Din cârlig atârnă o pungă transparentă. Punga e plină cu un lichid transparent şi incolor. Din pungă coboară spre el un tub transparent. Ca tubul de gaz din neopren al unui avion de jucărie, în parc. Poate să miroasă combustibilul avionului. Priveşte în timp ce mişcarea iute a unui deget dibace învârte elicea şi aduce motorul la viaţă. Volumul şi înălţimea sunetului cresc, motorul urlă, urletul se transformă într-un ţipăt constant. Venind din parc, în drum spre casă, păşind în urma taciturnului său tată, cade pe un morman de pietre. Se răneşte la genunchi şi sângerează. Sângele picură în jos, pe fluierul piciorului şi pe şosetă. Nu plânge. Tatăl lui pare

fericit, mândru de el. Mai târziu, îi spune mamei lui despre marea reuşită – a ajuns la o vârstă când nu mai plânge. E un lucru rar să-şi vadă tatăl privindu-l cu mândrie. Mama zice: „Pentru numele lui Dumnezeu, nu are decât patru ani. Are voie să plângă". Tatăl lui nu spune nimic.

Se vede conducând. Un drum cunoscut din Catskill. O căprioară traversează prin faţa maşinii, o cerboaică o zbugheşte pe câmpul de pe partea cealaltă. Puiul ei o urmează, pe neaşteptate. Bufnetul. Imaginea trupuşorului contorsionat, mama care priveşte înapoi, aşteptând pe câmp.

Danny în şanţ, BMW-ul roşu care pleacă demarând. Porumbelul pe care-l fugărise în stradă zboară. Avea doar patru ani.

Muzica lui Nino Rota. Vie, ironică, îmbătătoare. Ca un circ trist. Sonya Reynolds dansează lent. Cad frunzele toamnei.

„Voci".

— Ne poate auzi?

— E posibil. Tomografiile de ieri au arătat prezenţa unei activităţi semnificative în centrii senzoriali.

— Semnificativă? Dar…?

— Tiparul încă e neregulat.

— Ce înseamnă asta?

— Creierul lui dă semne c-ar funcţiona normal, dar activitatea nu e constantă. Sunt câteva semne ale funcţionării sistemelor senzoriale, dar ar putea fi ceva temporar. E ca atunci când consumi anumite droguri halucinogene, când vezi sunete şi auzi colori.

— Şi care ar fi pronosticul?

— Doamnă Gurney, în cazul leziunilor craniene…

— Ştiu că nu *ştiţi*. Dar ce *credeţi*?

— Nu m-aş mira să-şi revină complet. Am văzut cazuri în care o recuperare completă şi bruscă…

— Şi n-aţi fi surprins nici dacă nu şi-ar reveni?

— Soţul dumneavoastră a fost împuşcat în cap. E o minune că trăieşte.

— Da. Mulţumesc. Înţeleg. S-ar putea să se facă bine. Sau starea lui s-ar putea să se înrăutăţească. Şi chiar nu aveţi de unde şti, nu?

— Facem tot ce putem. Când se va retrage inflamaţia creierului, situaţia va deveni mai clară.

— Sunteţi sigur că nu-l doare?

— Nu-l doare.

„Raiul”.

Căldura şi răcoarea îl acopereau ca fluxul şi refluxul unui val sau ca o briză schimbătoare de vară.

Acum răcoarea avea parfumul ierbii pline de rouă, iar căldura purta mireasma subtilă a lalelelor în soare.

Răcoarea era răcoarea aşternuturilor lui, iar căldura era căldura vocilor femeieşti.

Căldura şi răcoarea se amestecau în apăsarea moale a buzelor pe fruntea lui. O dulceaţă şi o delicateţe minunate.

„Judecată.”

Tribunalul Statului New York. O sală de piatră mizeră, mohorâtă, fără nicio culoare. Judecătorul ca parodie a epuizării, a cinismului şi a auzului slab.

— Detectiv Gurney, acuzaţiile sunt copleşitoare. Cum pledezi?

Nu poate vorbi, nu poate răspunde, nici măcar nu se poate mişca.

— Acuzatul este prezent?

— Nu! strigă un cor de voci la unison.

Un porumbel se ridică de pe podea şi dispăru în aerul plin de fum.

Vrea, încearcă să vorbească, să demonstreze că e acolo, dar nu poate vorbi, nu poate îngăima niciun cuvânt, nu-şi poate mişca niciun deget. Se chinuieşte să articuleze măcar o silabă, măcar un geamăt.

Camera e în flăcări. Roba judecătorului arde mocnit. Judecătorul anunţă, şuierând.

— Acuzatul va rămâne pe o perioadă nedeterminată în locul în care se află, care va fi redus ca spaţiu până ce acuzatul va muri sau va înnebuni.

„Iadul”.

Stă într-o cameră fără ferestre, o cameră mică, cu aer închis şi patul nefăcut. Caută uşa, dar singura uşă e cea a unui dulap, un dulap lat de doar câţiva centimetri, un dulap în spatele căruia se află un zid de beton. Respiră greu. Bate în pereţi, dar bubuitul nu sună deloc a bubuit şi din el iese foc şi fum. Apoi, lângă pat, vede o crăpătură în zid şi, prin crăpătură, o pereche de ochi care-l urmăresc.

Apoi se trezește în spațiul de dincolo de zid, în spațiul de unde priveau ochii, însă crăpătura a dispărut și acolo e întuneric total. Încearcă să se calmeze. Încearcă să respire încet, egal. Încearcă să se miște, dar spațiul e prea strâmt. Nu-și poate ridica brațele, nu-și poate îndoi genunchii. Cade într-o parte, se prăbușește la podea, însă căderea nu e o cădere, ci un țipăt. Nu-și poate mișca brațul de sub el, nu se poate ridica. Spațiul e prea îngust acolo. Nimic nu se poate clinti. Teroarea îi gonește prin vene. Abia mai respiră. Dacă ar putea măcar să scoată un sunet. Să vorbească, să țipe.

În depărtare, coioții încep să urle.

„Viața".

— Sunteți sigur că mă poate auzi?

Vocea ei era numai speranță.

— Ceea ce vă pot spune cu siguranță e că tiparul activității cerebrale pe care îl văd pe tomografie se potrivește cu activitatea neuronală asociată auzului.

Vocea lui era rece ca o coală de hârtie.

— E posibil să fie paralizat?

Vocea ei era la marginea deznădejdii.

— Din câte ne dăm seama, centrul motor n-a fost direct afectat. Cu toate astea, în cazul unor asemenea răni…

— Da, știu.

— În regulă, doamnă Gurney. Vă las cu el.

— David, zise ea blând.

Tot nu se putea mișca, dar panica începea să se destrame, diluată cumva și împrăștiată de sunetul vocii femeii. Îngrăditura care-l ținea, orice ar fi fost ea, nu-l mai zdrobea.

Recunoștea vocea femeii.

Vocea îi aduse în minte și chipul ei.

Deschise ochii. La început nu văzu decât lumină.

Apoi o văzu pe ea.

Femeia se uita la el, zâmbind.

Încercă să se miște, dar nu reușea să se miște deloc.

— Ești în ghips, zise ea. Relaxează-te.

Dintr-odată, își aminti plonjonul nebunesc prin cameră spre Giotto Skard și primul foc asurzitor de armă.

— Jack e bine? întrebă el cu glas răgușit.

— Da.

— Tu eşti bine?

— Da.

Ochii i se umplură de lacrimi, înceţoşând chipul femeii.

După o vreme, amintirile îi reveniră.

— Focul…?

— A scăpat toată lumea.

— Ah. Bun. Bun. Jack a găsit…?

Nu-şi putea aminti cuvântul.

— Telecomanda, da. I-ai amintit că era în buzunarul lui Ashton.

Femeia râse uşor, jumătate tuşind, jumătate suspinând.

— De ce râzi?

— Tocmai mi-a trecut prin minte că „Uită-te în buzunarul lui Ashton" ar fi putut să fie ultimele tale cuvinte.

Dave începu să râdă, dar ţipă imediat din cauza durerii din piept, apoi începu să râdă iar şi iar ţipă.

— Oh, Doamne, nu, nu mă face să râd.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Pieptul îl durea îngrozitor. Era din ce în ce mai obosit.

Madeleine se aplecă spre el şi-i şterse obrajii cu un şerveţel mototolit.

— Ce s-a întâmplat cu Skard? întrebă el, abia şoptind.

— Giotto? L-ai făcut la fel de praf cum te-a făcut şi el pe tine.

— Pe trepte?

— Oh, da. Probabil că a fost prima dată când a fost aruncat pe scări de un om împuşcat deja de trei ori.

Erau atât de multe emoţii în vocea ei, atâtea emoţii care se succedau, dar Gurney observă în tot acel amestec o undă de mândrie nevinovată. Asta-l făcu să râdă. Ochii i se umplură iar de lacrimi.

— Acum odihneşte-te, zise ea. Oamenii o să stea la coadă să vorbească cu tine. Hardwick le-a povestit tuturor celor de la BIC tot ce s-a întâmplat şi tot ce ai descoperit despre cine era cine şi ce era ce, şi le-a mai zis ce erou incredibil ai fost şi câte vieţi ai salvat, dar ei vor să audă povestea de la tine, personal.

Gurney nu mai zise nimic o vreme, încercând să-şi aducă aminte cât de mult putea.

— Când ai vorbit cu ei?

— Exact acum două săptămâni.

— Nu, mă refer la… la treaba cu Skard şi la incendiu.

— Acum două săptămâni. În ziua în care s-a întâmplat, în ziua când m-am întors din New Jersey.

— Iisuse, vrei să zici că…?

— Ai fost un pic plecat.

Madeleine tăcu, ochii i se umplură deodată de lacrimi şi începu să suspine.

— Aproape că te-am pierdut, zise ea şi, pe când vorbea, o emoţie sălbatică şi disperată îi umbri chipul, o emoţie pe care Gurney n-o mai văzuse niciodată.

Capitolul 80

Lumina lumii

— Doarme?

— Nu chiar. E ameţit şi aţipeşte. Îi administrează Dilaudid o vreme pentru a reduce durerea. Te va auzi dacă îi vorbeşti.

Era adevărat. Gurney zâmbi la gândul că era adevărat. Dar medicamentul făcea mai mult decât să oprească durerea. O spulbera într-un soi de… ce? Un val de… bine. Gurney zâmbi iar la gândul că se simţea bine.

— Nu vreau să-l deranjez.

— Spune doar ce ai de spus. O să te audă foarte bine şi n-o să-l deranjeze.

Gurney recunoştea vocile. Vocile lui Val Perry şi a lui Madeleine. Voci frumoase.

Vocea frumoasă a lui Val Perry:

— David? Am venit să-ţi mulţumesc.

Urmă o pauză lungă. Tăcerea unei corăbii îndepărtate pe linia orizontului albastru.

— Cred că asta e tot ce am de zis. Îţi las un plic. Sper că e suficient. E de zece ori suma asupra căreia ne-am înţeles. Să-mi dai de ştire dacă nu e destul.

Urmă o altă pauză. Un mic oftat. Suflarea brizei peste un câmp de maci portocalii.

— Mulţumesc.

Nu ştia unde i se termina trupul şi unde începea patul. Nu ştia nici dacă respira.

Apoi se trezi uitându-se la Madeleine.

— E Jack, zicea ea. Jack Hardwick, de la BIC. Poţi să vorbeşti cu el? Sau să-i zic să treacă mâine?

Gurney privi dincolo de Madeleine, la silueta din pragul uşii, văzu părul tuns scurt, grizonant, chipul rumen, ochii albaştri ca de gheaţă, că ai unui husky.

— Acum e foarte bine.

Ceva care-i spunea că trebuie să lămurească lucrurile cu Hardwick, să se concentreze, începu să-i limpezească mintea.

Madeleine încuviinţă şi se dădu la o parte pe când Hardwick se apropie de pat.

— Mă duc jos să-mi iau o cafea oribilă, zise ea. Nu stau mult.

— Ştii, zise Hardwick, cu vocea lui ca de şmirghel, după ce Madeleine plecase, ridicând o mână bandajată, unul dintre gloanţele alea nenorocite a trecut prin tine şi m-a lovit.

Gurney privi mâna şi nu i se păru că arată rău. Îşi aminti cum îl descrisese Marian Eliot pe Hardwick: *un rinocer isteţ*. Începu să râdă. Aparent, cantitatea de Dilaudid fusese redusă suficient de mult încât să-l doară când râdea.

— Ai vreo veste de care să fiu interesat?

— Eşti rece, Gurney, foarte rece.

Hardwick clătină din cap, prefăcându-se întristat.

— Ştii că i-ai rupt coloana lui Giotto Skard?

— Când l-am împins pe scări?

— Nu l-ai *împins*. L-ai *călărit* pe scări ca pe o sanie. Rezultatul a fost că acum e paralizat, în scaunul cu rotile, aşa cum l-ai ameninţat. Şi cred că atunci a început să ia în considerare celelalte neplăceri pe care le-ai menţionat – posibilitatea ca tovarăşii lui de închisoare să-şi facă uneori nevoile pe faţa lui. Aşa că, pe scurt, a încheiat o înţelegere cu procurorul: condamnare pe viaţă, fără dreptul la eliberare condiţionată, cu garanţia că este separat pe motive medicale de toţi ceilalţi din închisoare.

— Ce fel de înţelegere?

— Ne-a dat adresele clienţilor *speciali* ai companiei Karnala. Cei cărora le plăcea să meargă până la capăt.

— Şi?

— Şi unele dintre fetele pe care le-am găsit la acele adrese erau… în viaţă.

— Asta a fost înţelegerea?

— Plus că a ciripit imediat despre întreaga organizaţie.

— Şi-a trădat ceilalţi doi fii?

— Nici n-a stat pe gânduri. Giotto Skard nu e un tip emoţional.

Gurney zâmbi, gândindu-se că expresia era cel puţin blândă.

Hardwick continuă.

— Dar am o întrebare pentru tine. Dat fiind cât de… practic… e când vine vorba de afacerile lui şi cât de nebun era Leonardo, de ce nu l-a terminat Giotto de prima oară când a auzit de micile cereri dubioase de decapitare pe care le includea în tranzacţiile cu clienţii Karnala?

— E simplu. Nu omorî gâsca cu ouă de aur.

— Gâsca fiind Leonardo, adică doctorul Scott Ashton?

— Ashton era celebru în domeniul lui… o vedetă la Mapleshade. Dacă îl omora, şcoala se închidea… rămâneau fără stocul de tinere bolnave cu capul.

Ochii lui Gurney se închiseră momentan.

— Nu e ceva… nu e ceva ce Giotto şi-ar fi dorit.

— Şi-atunci de ce l-a ucis la final?

— Totul a început să se împrăştie… ca fumul, ca să zic aşa. Nu mai făcea… ouă de aur.

— Eşti bine, asule? Vorbeşti un pic neclar.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine. Fără ouăle de aur… gâsca nebună… devine un punct slab. E o chestiune legată de ameninţare şi de recompensă. În capelă, Giotto l-a perceput pe Leonardo ca pe o ameninţare, n-ar mai fi avut nimic de câştigat de pe urma lui. Balanţa s-a răsturnat… Avea mai mult de câştigat dacă-l omora decât dacă-i permitea să trăiască.

Hardwick mormăi meditativ.

— Un nebun cu simţ practic.

— Da.

După o pauză lungă, Gurney întrebă:

— Giotto a mai dat în gât şi pe altcineva?

— Pe Saul Steck. Am mers cu nişte băieţi de la NYPD şi l-am găsit în casa din cărămidă din Manhattan. Din păcate, se împuşcase înainte să ajungem la el. Apropo, e ceva interesant la Steck. Îţi aminteşti când ţi-am spus că a fost internat într-un spital psihiatric după ce a fost arestat acum câţiva ani pentru mai multe acuzaţii de viol? Ia ghici cine a fost psihiatrul care l-a consultat în cadrul programului de reabilitare a agresorilor sexuali?

— Ashton?

— Chiar el. Presupun că a ajuns să-l cunoască destul de bine pe Saul – a decis că avea suficient potenţial ca să facă o excepţie de la regula privind implicarea exclusivă a familiei în afacerile Skard. Dacă stai să te gândeşti, omul chiar se pricepea să analizeze caracterul cuiva. Putea să miroasă un psihopat nenorocit şi care să-i fie util de la o poştă.

— Ai descoperit cine erau „fiicele" lui Saul?

— Probabil nişte absolvente de la Mapleshade în practică? Cine ştie? Plecaseră când am ajuns acolo şi aş fi al dracului de surprins dacă ar mai scoate capul la suprafaţă.

Lui Gurney i se păru că asta trebuia să-l liniştească, dar chiar şi în starea lui delicată indusă de Dilaudid, nu reuşi să-l liniştească pe deplin. Acest sentiment crea o linişte stânjenitoare. În cele din urmă, întrebă:

— Ai găsit ceva interesant la locul faptei?

— Interesant? Ah, da, sigur. O grămadă de filme interesante. Tinere care-şi descriau activităţile preferate până la ultimul detaliu. Nişte chestii bolnave. Foarte bolnave.

Gurney încuviinţă.

— Şi altceva?

Hardwick ridică braţele, exagerând gestul.

— Se prea poate. Cine ştie? Faci tot ce poţi ca să nu-ţi scape nimic, dar uneori lucrurile dispar pur şi simplu. Nu se înregistrează niciodată. Sunt distruse din greşeală. Ştii cum e.

Timp de câteva secunde, niciunul dintre ei nu spuse nimic.

Hardwick păru că se gândeşte la ceva, apoi se amuză.

— Ştii, Gurney, eşti un tip mai dus cu capul decât îşi dau unii seama.

— Nu e valabil pentru toţi?

— La dracu', zău că nu! Uită-te la mine de exemplu. Eu *par* dus cu capul, dar înăuntru sunt de piatră. O maşinărie bine unsă, care merge brici.

— Dacă e aşa…

În mod normal, Gurney şi-ar fi terminat fraza cu o replică isteaţă, dar Dilaudid-ul îl împiedica, iar vocea lui se stinse.

Cei doi bărbaţi se mai priviră o clipă, apoi Hardwick făcu un pas spre uşă.

— Păi, ne mai vedem, da?

— Sigur.

Jack dădu să plece, apoi se întoarse o clipă.

— Relaxează-te, Sherlock. Totul e în regulă.

— Mulţumesc, Jack.

La ceva timp după plecarea lui Hardwick, Madeleine se întoarse în cameră, cu un mic pahar de cafea în mână. Femeia strâmbă din nas şi aşeză paharul pe o măsuţă din metal, aflată într-un colţ.

Gurney zâmbi.

— Nu e foarte bună?

Madeleine nu răspunse. În schimb, veni lângă pat, îi apucă ambele mâini într-ale ei şi le strânse.

Rămase mult lângă el, ţinându-l pur şi simplu de mâini.

Se poate să fi trecut un minut sau o oră. Gurney nu-şi dădea seama.

Nu era conştient decât de zâmbetul ei statornic, înţelegător şi iubitor – zâmbet pe care numai ea îl avea. Îl cuprinse, îl încălzi, îi făcu mai multă plăcere decât orice altceva pe lume.

Era uimit cum cineva care vedea totul aşa de limpede, care avea toată lumina lumii în ochi, vedea în el ceva ce merita un asemenea zâmbet.

Era un zâmbet ce putea face un om să creadă că viaţa e bună.

virtual-project.eu